

fblonde

Catherine ALLIOTT

POLIROM

Viata secretă
a lui
Evie Hamilton

CHIC

„*Vlața secretă a lui Evie Hamilton* este un *chick-lit* deosebit de elegant: fără prea multe artificii și subterfugii ostentative care să-l facă neverosimil, dar cu suficient romantism cât să capteze pe deplin interesul cititorilor. Evie însăși este minunată, o femeie adevărată, capabilă de gelozie și mici răzbunări, dar care încearcă în permanență să găsească ceva bun în oamenii din jurul ei.”

Daily Express

„O carte amuzantă, condusă pe de-a-ntregul de personajele sale fermecătoare.

Certuri, gelozii meschine și dezamăgiri din trecut o fac pe Evie Hamilton să devină nesigură în privința drumului ei în viață. Și totuși, în ciuda conținutului tragic pe care îl dezvoltă povestea, tonul romanului rămâne mereu blând și plin de haz.”

Derby Telegraph

Colecția CHIC este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Catherine Alliott, *The Secret Life of Evie Hamilton*

Copyright © Catherine Alliott, 2009

All rights reserved

© 2010 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37;

P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

ALLIOTT, CATHERINE

Viața secretă a lui Evie Hamilton / Catherine Alliott;
trad. și note de Alina Popescu. – Iași: Polirom, 2010

ISBN 978-973-46-1685-5

I. Popescu, Alina (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

Catherine
ALLIOTT

Viata secretă
a lui
Evie Hamilton

Traducere din limba engleză și note
de Alina Popescu

POLIROM
2010

Una dintre cele mai apreciate scriitoare britanice ale momentului, **Catherine Alliott** s-a născut și a crescut în Hertfordshire. După absolvirea universității Warwick, a lucrat la o agenție de publicitate din Londra, apoi s-a mutat în Hertfordshire, unde s-a dedicat în întregime scrisului și familiei. Primul ei roman, *The Old-Girl Network* (1994), a fost inclus în WH Smith Fresh Talent Promotion și a devenit imediat un bestseller internațional. De atunci, cărțile sale pline ochi de femei puternice cărora ridicolul le pune piedici la tot pasul au avut un succes formidabil. Dintre ele amintim: *Going Too Far* (1994), *The Real Thing* (1996), *Rosie Meadows Regrets...* (1998), *Olivia's Luck* (2000), *The Wedding Day* (2004), *Not That Kind of Girl* (Nu-s genul ăsta de fată!, 2005; Polirom, 2009) și *A Crowded Marriage* (Trei într-un pat, 2006; Polirom, 2008).

Evie Hamilton, minunata protagonistă a romanului de față, are un secret. Unul de care încă nici nu e conștientă. Evie este nevasta unui bărbat chipeș, cu o carieră de succes, și mama unei adolescente cu rezultate excepționale la învățătură, iar cea mai mare grijă a ei pe lumea asta este dacă are sau nu timp să-și programeze o manichiură în timp ce se duce să-și ia fiica de la lecțiile de clarinet. Evie nu se gândește prea mult la alte lucruri în afara celor legate de rutina zilnică a familiei, și asta pentru că pur și simplu nu are timp. Însă toată această stare confortabilă de liniște – sau monotonie – e pe cale să se schimbe. Într-o dimineață însorită, Evie se trezește cu o scrisoare de la Oxford, care pare să aibă efectul unei bombe cu ceas. Ceva ce n-ar fi putut niciodată să anticipeze pătrunde în viața ei confortabilă și imaculată și n-are nicidecum de gând să dispară. Dar Evie are o fire răzbitoare și va descoperi cu timpul că e în stare să facă lucruri de necrezut ca să-și păstreze viața și familia așa cum și le dorește. Rămîne totuși un mare semn de întrebare dacă lumea întreagă a unei femei poate fi într-adevăr atât de fragilă precum porțelanurile ei cele mai alese...

Pentru Anna, cu dragoste și mulțumiri

În ultima vreme – și aproape că nici nu merită să amintesc de asta, decît cel mult ca să-mi fac mie însămi un reproș – am constatat că, de cîte ori intru într-o biserică, nu numai că mă întristez, dar mai și întîrzii de fiecare dată. Așa s-a întîmplat și astăzi. Întocmai cum mirosurile melancolice de la ceara de albine, de la pietre și lumînări se împleteau pentru a-mi coborî moralul, tot astfel tonalitățile înalte ale vocii episcopului, care tocmai ura bun venit congregației, îmi confirmau faptul că picam într-un moment nepotrivit.

Pe cînd mă furișam înăuntru, cîteva capete de pe rîndurile din spate s-au întors și mi-au zîmbit înțelegător.

— Scuzați, scuzați..., repetam eu în șoaptă, încercînd să mă strecor printre posesorii capetelor, dar cumnată-mea, aflată aproape de primul rînd, nu părea deloc impresionată.

Trăsăturile ascuțite ale chipului ei, roșu ca racul de enervare și întors la o sută optzeci de grade, erau imposibil de trecut cu vederea.

— Aici, mima ea cuvintele teatral, făcîndu-mi semne cu mîna precum un agent de circulație italian.

Avea chiar și mănuși albe. Mănuși albe!

Ascultătoare, mi-am luat cartea de imnuri religioase și geanta și, cu capul în pământ, am pornit-o grăbită pe culoarul dintre strane. Luțind pasul, mi-am ridicat brusc privirea și-am dat cu ochii de frate-meu, îmbrăcat în costumul său cadrilat puțin cam prea strîmt. Ședea sus, lîngă altar, căci îndeplinea temporar funcția de epitrop al bisericii. Își dădu ochii peste cap, chipurile îngrozit, apoi îmi făcu foarte vizibil cu ochiul.

— Am fost îngrijorați pentru tine, sîsîi furioasă Caro, în timp ce mă strecuram lîngă ea și toți cei care ședeau în strană se dădeau un pic mai încolo. Ai întîrziat o grămadă!

— Scuze, am mormăit eu. Traficul a fost înfiorător.

— Duminica?

Am ridicat neputincioasă din umeri, vrînd să sugerez că nu puteam fi trasă la răspundere pentru ciudățeniile rețelei de străzi cu sens unic din Oxford, și mi-am întins gîtul, uitîndu-mă peste capul ei ca să-i salut și pe ceilalți membri ai familiei, atîția cîți veniseră. Așezate lîngă Caro, maică-mea și mama mea vitregă stăteau aplecate și-mi zîmbeau. Felicity, mama mea vitregă, era foarte elegantă în jacheta din material creponat gri închis și fusta din mătase de culoarea vaniliei. Mama, extravagantă în jambierele cu imprimeu de piele de leopard, pantofii sport portocalii și bentița asortată, îmi trimise o beza ostentativă.

— În ce-a venit costumată? am mormăit eu către Caro, căutîndu-mi o poziție mai confortabilă.

— Încetează, gemu cumnată-mea, închizînd ochii. Jur c-o face dinadins. I-am spus că ținuta trebuie să fie elegantă, dar comodă, adică nu e nevoie să poarte pălărie, dar uite-o, arată de parc-ar avea liber de la fabrică pentru cursurile de perfecționare. Zici că tocmai a coborît din microbuz!

Mi-am înăbușit un zîmbet și mi-am îndreptat atenția către episcop, care venise special pentru această ocazie. Nu era episcopul din sat, doamna episcop, de fapt, însă era plină de entuziasm și, cu toate că se vedea de la o poștă că roșise, era foarte degajată, încurajându-ne pe un ton vibrant să-i sprijinim pe tinerii aflați astăzi dinaintea noastră, să răsplătim cu aplauze hotărîrea decisivă pe care au luat-o și să le ocrotim credința.

Am zîmbit. Nepotul meu, Jack – adică unul dintre cei șase sau șapte adolescenți aflați în prima strană –, ale cărui urechi erau luminate de razele soarelui revărsate prin vitraliul ferestrei, făcîndu-le să aibă o strălucire trandafirie, al cărui păr roșcat și ciufulit atîrna peste gulerul unei jachete de tweed pe care, în mod obișnuit, n-ar fi îmbrăcat-o, a avut eleganța de a se întoarce către mine și de a-mi zîmbi mînzește. Într-o zi, cînd venise cu bicicleta pînă la colegiu ca să ne vadă, iar eu mă interesasem într-o doară care-i erau motivele, el îmi răspunsese surprins:

— Ah, păi primești supercadouri. Hugo Palmerton a primit un ceas subacvatic, iar nașul lui i-a făcut cadou o cameră foto digitală. Cînd am ridicat, ușor contrariată, dintr-o sprînceană, Jack se grăbise să adauge: Și evident că la mijloc sînt credința și toate celelalte. Plus că nu e o idee rea, dacă vrei să te căsătorești. Te scutește de multă agitație, a dat el din cap cu înțelepciune.

Mi s-a părut că nepotul meu confunda ritualul de confirmare cu botezul, dar că, per ansamblu, înțelesese care era ideea. Mai adăuga o experiență la activul său adolescentin, mai bifa ceva pe lista cu „lucruri de făcut”: să treci examenele de absolvire, să joci în echipa de crichet, să pupi o fată la o petrecere. Cu toate că nu se găsea chiar în capul listei, alături de pupat, primirea confirmăției

rămînea totuși un ritual de trecere ce trebuia abordat cu perseverență. Jack se afla într-o etapă tulbure a vieții sale religioase, așa cum, privind în jur, am constatat că eram și eu. A existat o vreme cînd obișnuiam să merg la biserică sîmbătă de sîmbătă, la nunți, și apoi în fiecare duminică, la botezuri. În prezent și cu o regularitate nesmintită, se părea că mergeam la biserică numai cu ocazia primei împărtășanii. După asta, mi-am imaginat eu, tresărind surprinsă, voi merge numai la... Da. Mă rog. În definitiv, fusesem deja la un asemenea eveniment, nu? Cînd cu tata. Bifasem un sicriu. Un sicriu care fusese purtat prin biserica satului, în care se găsea un om ce, teoretic, fusese zdravăn și în putere, un bărbat cu obrajii plesnind de sănătate și impunător, în timp ce noi toți ședeam în strana familiei, cu batistele mototolite strînse la buze, în stare de șoc și tăcuți — astfel se prezenta ce mai rămăsese din familia Milligan.

Strana familiei. Un anacronism, desigur, dar unul pe care Caro îl întreținea cu rigurozitate, pomenindu-l în gura mare, așa cum mama sau bunica nu o făcuseră niciodată, de parcă eram descendenții venerabili ai vreunei linii de sînge albastru, și nu niște țărani sărăciți, care izbutiseră cu mare greutate să se agațe de-un petic de pămînt cu un grad de fertilitate îndoielnic, plus o fermă veche și părăginită.

Caro se aplecă spre mine.

— Ant nu e?

Își aruncă ochii de jur împrejur, ca și cînd s-ar fi așteptat să-l zărească furișîndu-se înăuntru, după ce-și parcase mașina. Mi-am înăbușit furia.

— Nu, ți-am zis că nu vine. O duce pe Anna la un examen de clarinet.

— Ah, da, spuse ea într-o doară.

Avea o privire absentă, de parcă într-adevăr pomenisem de asta în cine știe ce conversație din trecut, când de fapt o sunasem special și-mi cerusem mii de scuze, știind prea bine ce însemnătate dădea Caro evenimentelor de familie.

— Încă-i mai place? îmi șopti ea neîncrezătoare.

— La nebunie, i-am răspuns printre dinți, chiar în clipa în care ni se poruncea să ne ridicăm și să cântăm imnul cu numărul 108.

Da, asta era aluzia obișnuită, nu? mi-am zis, în vreme ce-mi alăturam vocea scăzută falseturilor tremurătoare ale cumnată-mii, angajându-mă în dezbateră ce urmărea să lămurească dacă acele tălpi bătuseră într-adevăr pajiștile înverzite ale munților Angliei. Aluzia era că floarea mea de seră, stimulată excesiv, se veștejea sub apăsarea atmosferei academice, a examenelor de muzică și a insistenței părinților, în vreme ce „progeniturile“ ei – așa cum le spunea întotdeauna, ca și când, pentru numele Domnului, ar fi fost vreo cîteva mii – se bucură de aer curat și de-o „copilărie normală“; de parcă a Annei era, cumva, anormală. Mi-a mai fiert puțin sîngele în vine, dar, odată ce imnul ne aduse pe un tărîm înverzit și plăcut și am fost îndemnați să ne rugăm, am încercat să invoc gînduri nu mai verzi, dar mai plăcute.

În fond, Caro nu-mi era doar cumnată, ci și cea mai veche prietenă. Îmi dădeam seama cu vinovăție că, într-un anumit moment, expresia „cea mai veche“ o înlocuise pe „cea mai bună“. Asta se va fi întîmplat cu siguranță cu ani în urmă, la școală, când eram practic nedespărțite și ne petreceam timpul fiecare acasă la cealaltă. Probabil că acolo au început problemele. Caro aruncase o singură privire la ferma noastră veche, plină de ascunzișuri și coridoare, așezată într-un cadru idilic, pe malul râului care se strecura printre sălciile de pe

pășune, studiase mesele noastre de familie luate în bucătăria fermei, rîsetele noastre, zarva, patina istoriei, și-și spusese în sinea ei: „Vreau și eu asta“. Îmi amintesc aproape perfect expresia pe care-o avea în ochi într-o zi, după prînz, cînd stătea la fereastra bucătăriei și-l urmărea pe Tim – înalt, voinic și de treabă, moștenind claia de păr roșu a tatălui nostru – în vreme ce acesta rostogolea o buturugă în grădina din spate. Îl dorise și pe Tim, și chiar izbutise să pună mîna pe el. Dacă e să fiu cinstită – mi-am zis, privind la modelul de pe tapițeria scăunelului de rugăciune – și eu îi studiasem familia disciplinată, mesele servite punctual în casa lor din oraș, aerisită, plină cu aparate electrocasnice de ultimă generație, dotată cu televizor color și cuptor cu microunde, îi văzusem părinții, amîndoi profesori și oameni serioși, și-mi zisesem în sinea mea: „Iar eu vreau asta“. Firește, nu m-am măritat cu fratele lui Caro – ar fi fost prea frumos și, în plus, nici nu avea frați –, dar să zicem că mi se deschiseseră ochii, iar priveliștea îmi înfățișa un stil de viață urban și civilizat, care se țesea pe coordonatele restaurantelor, concertelor și dezbaterilor politice, nu pe cele ale recoltelor de grîu, ale economiilor și rotației culturilor. Eram cucerită definitiv.

Cîțiva ani mai tîrziu, cînd l-am cunoscut pe Ant – un profesor universitar peste care dădusem într-o librărie unde lucram, înalt, cu părul vîlvoi, c-o ușoară miopie ascunsă în spatele ochelarilor à la John Lennon –, am știut imediat că, în acest răstimp, trăisem conform unui plan. Și totul s-a aranjat de minune: Caro și-a văzut visul cu ochii, iar eu am căpătat ce-mi dorisem. De fapt, Caro a fost răsplătită peste așteptări, căci, la moartea tatei – bruscă, neașteptată, nu în vreun accident de combină, așa cum li se întîmplă unor fermieri,

ci liniștit, în somn și, așa cum s-a aflat ulterior, fără să-și fi scris testamentul —, ea a primit și ferma. A fost cît pe ce să rateze ocazia, pentru că, firește, totul i-a revenit lui Felicity, dar ea nici n-a vrut să audă. Nu, nu, casa și pămîntul ar trebui să fie moștenite de Tim. A insistat că asta a fost dorința tatei dintotdeauna, că asta *a spus* el că vrea, că așa ar fi trebuit să stea lucrurile, dacă tata s-ar fi deranjat să pună totul pe hîrtie. Felicity a obținut destul de pe urma proprietății ca să-și permită o căsuță în oraș, lăsîndu-le ferma și acrii de teren lui Tim și Caro.

N-aș putea afirma că aceasta din urmă s-a mutat la fermă c-o grabă nerușinată, dar bănuiesc că a fost o ușurare pentru ea să părăsească bungalow-ul alb și posomorît din sat și să-și mîne copiii către noile dormitoare de sub streșinile fermei, unde aveau o cameră de joacă la parter, o bucătărie mare și o grădină părăginită în spate. Nu avea nici cea mai vagă importanță că acoperișul era ciuruit ca o sită și că în lunile de iarnă trebuia să alergi cu gălețile din cameră în cameră, în vreme ce umezeala se întindea într-o veselie pe pereți. Își primise ferma, pămîntul, tot decorul bucolic pe care și-l dorise.

Așa cum și eu am căpătat lucrurile la care visasem, mi-am zis, urmărindu-l cu privirea pe Jack, care se întorcea de la altar după prima împărtașanie colectivă, cu obrazii în flăcări, cu ochii plecați și gulerul mult prea strîns, semănînd ca două picături de apă cu Tim, cînd era de vîrsta lui. Îmi promisem profesorul universitar, pe Ant al meu cel sensibil și inteligent, care a devenit în scurtă vreme membru al Consiliului de la Oxford, iar eu, aproape plesnind de mîndrie, am devenit nevastă de membru al Consiliului. Și toate la frageda vîrstă de douăzeci și nouă de ani. Vîrsta

lui Ant, nu a mea. Aveam o locuință la colegiu, în Balliol, una dintre acele case drăguțe, galbene și c-oterasă care dădea spre un petic de grădină cu gazon, la care se adăugau niște porți și un paznic. Pragul nostru era trecut de prieteni care ne împărțeau părerile și pasiunile, de nevestele altor membri ai Consiliului și de copilașii acestora, alături de care împingeam și eu căruciorul. Viața era dulce.

Ulterior, Ant a mai făcut un pas înainte: a scris o carte. Nu vreunul din acele tomuri academice plictisitoare, ci o biografie mai degrabă accesibilă a lui Byron, în viața căruia era expert și pe care-l considera cam filfizon. Chiar așa l-a și portretizat, ca pe o legendă, ca pe un poet modern, chipeș, aristocratic, cu plete și drogat, cu iubite extrem de atrăgătoare, totul într-un stil atît de accesibil, încît volumul a atras pe dată atenția publicului și, mai important, atenția unei emisiuni de televiziune, care l-a promovat. Aproape peste noapte, Ant a ajuns un autor de succes, iar Anthony Hamilton, un profesor de literatură obscur de la Oxford, s-a transformat în Anthony Hamilton, scriitor cu vânzări record. În ce-o privește pe Caro, o atare întorsătură nu era prevăzută în scenariu.

Ah, nu celebritatea era cauza invidiei sale – știu că se entuziasma, prin ricoșeu, de faptul că era cumnata lui, și se lăuda cu asta în gura mare, oricînd i se prezenta ocazia. Nu, ceea ce-i trezea invidia erau banii. Nu era o sumă consistentă, dar a fost suficient cît să ne permită să ne mutăm din locuința de la colegiu – care, deși tare drăgălașă, era totuși foarte mică – într-o casă victoriană cu patru etaje, tavane înalte și ferestre glisante, situată în Jericho¹, acea Mecca a profesorilor universitari.

1. O suburbie istorică a orașului Oxford.

Facturile au fost plătite, cardurile de credit aranjate, iar taxele școlare ale Annei – pe care, sincer vorbind, ne chinuiserăm să le achităm – au devenit o nimica toată. Dar Tim și Caro abia de și le puteau permite pe-ale lor. În zilele noastre, nu mai scoteai bani din agricultură, decît dacă aveai o mie de acri de pămînt sau un venit suplimentar, și, în ciuda banilor pe care Caro îi mai cîștiga organizînd nunți în grădină, o duceau foarte greu. Astfel, au fost obligați să-și trimită cei trei copii la școala generală din sat.

M-am foit în strănă. Mda, cei trei copii ai lor. Eu aveam doar unul. În definitiv, reacționasem destul de bine în situația asta, nu? Fusesem destul de matură. Toți am avut cîte o cruce de purtat. OK, poate că la început nu reacționasem bine. Nu atunci cînd lui Jack îi urmaseră imediat Phoebe și Henry, iar Anna mea rămăsese tot singură. Sentimentele de disperare, de tristețe și de gelozie furibundă amenințaseră să mă copleșească, dar ulterior... ei bine, ulterior, Ant și cu mine am acceptat realitatea. Iar ea, Anna noastră, era încîntătoare.

Îmi amintesc un episod în care ședeam la fereastra de la Church Farm și o priveam jucîndu-se cu verii ei în grădină. Jack și Henry se băteau ca de-obicei, Phoebe pleoscăia cu răutate prin bazinul cu apă, în vreme ce Anna încerca, plină de răbdare, să-și umple din el ceainicul de jucărie, iar mie mi-a venit în minte o fabulă de-a lui Esop. Anume cea despre vulpița care, înconjurată de mulțimea de pui – șapte sau opt –, îi număra cu voce tare, numai ca s-o necăjească pe leoaica aflată lîngă ea și care nu avea decît unul. „Ah, dar al meu e leu“, răspunsese leoaica, zîmbind. Într-un colțișor întunecat și secret din inima mea, simțisem și eu la fel; simțisem că fiecare bucățică din Ant combinată cu energia mea, fiece picătură de

exelență adunată din fondurile noastre genetice combinate, toate se uniseră pentru a da la iveală nu o haită zgomotoasă de pui, ci o mică leoaică blondă, înaltă, inteligentă și curajoasă.

— Vii și tu? mă împunse Caro, iar eu am simțit că-mi năvălește sîngele în obraji.

Ce îngrozitor. Să mă gîndesc la copiii ei în felul ăsta. Și încă în biserică!

— Poftim?

— Pentru împărtășanie. Vii?

— O, da... sigur.

Strana noastră se golea de lumea care ieșea pe la capătul celălalt. M-am ridicat și eu și le-am urmat pe Caro, pe mama și pe Felicity, oprindu-mă să-i salut pe Henry și Phoebe, care stăteau pe loc, în așteptarea ceremoniei lor de confirmare. Sentimentul de vină a devenit și mai apăsător în clipa în care cei doi mi-au zîmbit sfios, dar încînțați să mă vadă. Iertare, Doamne, am mormăit în vreme ce mă strecuram spre altar. Sînt încîntători. *Firește* că sînt încîntători. *Ce îngrozitor.*

Sus, în altar, Tim ajuta plin de rîvnă la împărțirea vinului sacru – căci astăzi se strînseseră ceva enoriași –, întinzîndu-i lui Felicity pocalul, în timp ce ea îngenunchea. Concomitent, doamna episcop îi oferea altă cupă maică-mii.

— Nu, mulțumesc, o refuză mama ferm.

— O, dar am crezut că...

— O să iau de la fiul meu.

Femeia își dresе glasul.

— Adevărul este, murmură ea jenată, că avem foarte multă lume în dimineața asta, așa că...

Vocea mamei se înalță amenințător:

— Voi primi sîngele lui Hristos de la fiul meu!

Caro îmi aruncă o privire îngrozită și, după ce se consultară grăbit din priviri, doamna episcop și Tim făcură schimb de locuri. Pe cînd mama se

ridica, iar eu pășeam pe locul ei spre a îngenunchea, îmi șuieră la ureche :

— N-o să iau Sfînta Împărtășanie de la o femeie !

— Ai lăsat să se înțeleagă asta foarte clar, i-am răspuns mîrîind.

Totuși, ochii lui Tim străluceau amuzați de această diversiune și, în vreme ce se apropia de mine ținînd pocalul, mă încercară din nou acele chicoteli grozave care mă apucau cu ani în urmă, duminică de duminică, chiar în această biserică, de fiecare dată cînd Tim se dădea peste cap să mă facă să rîd, încercînd să numere de cîte ori putea să tușească sau să tragă vînturi pe parcursul rugăciunilor fără să fie pedepsit sau cîntînd dinadins fals și determinîndu-l pe tata să se aplece și să-l altoiască. În toată această vreme, eu mă zguduiam de rîs lîngă el, mușcîndu-mi pumnul. Acum m-am hotărît să nu mă uit la el. Cînd îmi duse pocalul la buze, Tim spuse cu un puternic accent irlandez :

— Sîngele lui Hristos, copilă, rostogoli el încețișor cuvintele.

Nu. N-o să-mi pierd calmul. Și chiar a fost totul bine pînă cînd, în timp ce sorbeam, Tim îmi șopti cuprins de-o falsă panică, de parcă luasem o înghițitură serioasă :

— Ușurel !

Să-ți pufnească vinul de împărtășanie pe nas e un păcat de neiertat și, în vreme ce mă întorceam la locul meu, arborînd o mină serioasă, dar stropită cu vin, Caro mă privea teribil de încruntată. Știam ce credea, și anume că aveam o influență nefastă asupra soțului ei.

— Cînd se află în compania ta, Tim pare să redevină un băiețandru ! ciripea ea veselă, dar eu știam că de fapt voia să spună : „Adică se poartă ca un tont“.

Plecîndu-mi capul pentru rugăciune, mi-a venit în minte remarca unui prieten, făcută cu ocazia căsătoriei lui Caro cu Tim :

— Vai, ce drăguț! Deci acum vei avea o soră.

Atunci de ce acum, după atîția ani, aveam sentimentul sumbru că-mi pierdusem fratele?

Șocată, pentru a doua oară, de necuviința gîndurilor mele, am decis peste vreo zece minute, în timp ce ne revărsam din biserică în lumina soarelui de afară, felicitîndu-i pe tinerii ce așteptau în picioare, cam jenați, că voi încerca să mă port ca o soră. Voi încerca să fiu mai... îngăduitoare.

Caro se întoarse spre mine, cu o expresie defensivă în ochi:

— Vii cu noi acasă?

— Sigur, am zîmbit eu.

— Bun, mă aprobă radiind de fericire, iar eu mi-am dat seama, cu o tresărire, că se așteptase în mod clar la un refuz. Nu ne-am prea omorît cu masa; avem doar cîte un pahar de *sherry* și niște sendvișuri.

— Minunat, am răspuns cu jumătate de gură, știind că băutura va fi dulce, iar sendvișurile tăiate inegal, și întrebîndu-mă uimită de ce se agăța Caro cu atîta încăpăținare de anii '50, cînd ea nici măcar nu-i apucase; de ce se încăpățîna să fie o caricatură de soție de latifundiar.

— Firește, am fi putut comanda un prînz, zise ea, scoțîndu-și tacticos mănușile – am realizat cu surprindere că erau ale bunicii – și parcurgînd cu pași iuți și săltați poteca, dar este extrem de scump, nu-i așa?

Ah, iată: prima aluzie la sărăcie. Și urmau să mai sosească și altele. Grăbi pasul pe cărarea ce ducea către locul unde pămînturile noastre – pămînturile ei – se uneau cu grădina bisericii. Slabă ca un băț, așa cum fusese dintotdeauna, și adusă

de mijloc de parcă înfrunta veşnic o furtună dezlănţuită, Caro îşi continua agitată drumul, iar eu mă ţineam după ea – aşa cum, odinioară, o urmasem la ore sau la educaţie fizică – demonstrînd aceeaşi hotărîre de fier, aceeaşi nevoie de a înainta.

În efortul meu deloc susţinut de a o ajunge din urmă, am trecut pe lîngă Felicity şi mama, care mai întîrziu pe la poarta bisericii, aruncînd priviri furiş.

— Veniţi? le-am strigat voioasă.

Felicity se uită la mine peste umăr.

— Ăăă, nu.

— Nu? am întrebat, oprindu-mă brusc.

— Păi, problema este, Evie, că noi avem bilete – le avem de-un car de vreme – la un concert coral, la Christ Church. Tom James va avea un recital şi i-am spus lui Caro încă de atunci, de cînd pregătea chestia asta, că nu vom putea veni decît la biserică, dar ştii cum e ea.

Felicity părea sincer speriată, în timp ce mama rînjea, dîndu-şi ochii peste cap şi amuzîndu-se copios.

— O, cred că am putea să-i spunem pur şi simplu să-şi ia seama, nu? zise ea cu voce tare, pufăind dintr-o ţigară. În definitiv, e petrecerea lui Jack, iar el nu face caz, nu-i aşa, dragule?

— Haideţi, petrecăreţelor, valea.

Jack se ivi în spatele nostru şi, punîndu-şi cîte un braţ în jurul umerilor celor două, le conduse în grabă către maşină.

— La concert cu voi. O să păstrez micul vostru secret vinovat. Ca şi pe-acela al jambierelor, bunico.

— Mulţumesc, dragule, zise mama, luîndu-şi o poză teatrală. M-am gîndit că, dacă port dresuri din licra, n-aş mai fi atît de tentată să-mi arunc chiloţii de pe mine.

Asta era năucitor, chiar și pentru mama, și începusem să mă întreb dacă nu cumva îl confundase pe Tom James cu bătrînul cîntăreț galez. Ar putea să aibă un șoc după două ore din *Requiem*-ul lui Fauré, dacă se aștepta cumva să țină ritmul pe *Sex Bomb*.

— Ei bine, arăți grozav, spuse Jack netulburat. Îmi dai o țigară, bunico?

— Da, dragule, replică mama și căută prin geantă. Uite, am...

— Nu, *nu*-ți dă, șuieră Felicity, apucînd-o pe mama de mîină și aruncînd priviri temătoare împrejur. Caro o să facă precum trenu-n gară. Haide, Barbara, avem și așa destule necazuri. Hai să ne urnim.

Jack și cu mine ne-am așezat în așa fel încît să le mascăm retragerea grăbită către vechiul Subaru verde al lui Felicity, și apoi, cînd mașina a demarat, ne-am alăturat celor care rămăseseră în urmă și care își croiau acum drum pe cărarea ce ducea la fermă.

— Mai că m-aș duce și eu cu ele, zise Jack cu tristețe, scoțînd un muc de țigară din buzunarul hainei și încercînd să-l aprindă.

Strădania sa n-avea sorti de izbîndă, dar Jack se încăpățîna. Mă amuzase întotdeauna faptul că mă lua drept mătușa lui îngăduitoare, cea în prezența căreia putea să fumeze. Sau poate că mă punea la încercare.

— Ei haide, Jack. Maică-ta s-a străduit foarte mult.

Jack se încruntă, meditînd la aspectul ăsta, chipul său pistruiat fiind scăldat în soare.

— Mda, poate că asta e problema. E mereu vorba de strădanie, niciodată de distracție. Opaaa, vorbim de lup și...

Azvîrli țigara în gardul viu, în vreme ce Caro, care intrase pe ușa din dos a fermei, o deschidea larg pe cea principală, care dădea spre interior.

— Haide, Jack! Ar trebui să fii aici, să primești musafirii! strigă ea din capătul celălalt al curții.

— Vin! îi răspunse Jack, apoi adăugă șoptit, către mine: Dar cred c-o să mă reped mai întâi să fac pipi în hortensii. Sînt în toiul unui mic experiment. Știai că dacă faci pipi pe-o hortensie roz, devine albastră?

— Nu știam, dar îți mulțumesc că mi-ai împărtășit informația.

— Bănuiesc că e din pricina acidului.

— Cred că da, am încuviințat, în vreme ce nepotul meu preferat – deși, firește, n-ar trebui să am preferințe, dar să zicem că e cel care-i seamănă cel mai mult lui Tim – se furișă pe după o latură a casei, cu umerii strînși.

La rîndul meu, mi-am îndreptat umerii și-am trecut de poarta cu cinci bare de metal, gîrbovită și care abia de se mai ținea în balamale. Prin ferestrele salonului se zărea deja un cîrd de oameni: fără îndoială vechi prieteni, prieteni de familie și vecini din sat. Genul de oameni care-mi vor spune că nu m-au mai văzut de-un car de ani. Că mă împart între prea multe locuri. Poate că sînt și părinții lui Neville Carter, mi-am zis cu o tresărire dureroasă. Asta m-a zguduit o clipă și m-a făcut să mă agăț de poartă. Apoi am tras adînc aer în piept și mi-am reluat drumul prin curtea împuțită, unde, periodic, un grup de localnici tocmiți de Tim aruncau o încărcătură de pietriș. Dar să fi adus acolo tot prundișul din lume și tot n-ar fi putut împiedica noroiul să iasă la suprafață, după cum – m-am oprit și-am aruncat o scurtă privire către modesta casă de țară – nici trecerea unui secol n-ar fi putut opri șuvoiul de amintiri.

2

— Evelyn! O, Doamne, nu te-am mai văzut de-un car de ani!

Tocmai făcusem cei câțiva pași necesari traversării holului îngust, pardosit cu dale de piatră, și mă aplecasem ca să intru pe ușa joasă ce dădea spre salon, când s-a și auzit mult-detestatul nume, iar brațul mi-a fost înșfăcat. O femeie obeză, în pantaloni albi mulați, pulover roz strîmt și un permanent chiar mai strîns, îmi zîmbea încîntată, cu chipul strălucind. Îmi amintea vag de-o fată cu care fusesem la școală... Paula nu-știu-cum.

— Sînt eu, Paula! Paula Simons! Nu mă mai știi?

— Doamne. Da... sigur. Ce mai faci?

— Foarte bine, mulțumesc. Ți-ai adus și soțul? întrebă ea, privirile rătăcindu-i dincolo de umărul meu, în speranța că-l va zări.

— Nu, am zîmbit eu. Mi-e teamă c-a trebuit s-o însoțească pe fiica noastră la un examen de muzică.

— Vai, ce păcat, protestă ea, iar colțurile gurii i se pleoștiră. Am adus o carte să-mi dea autograf. Ar fi trebuit să mergi tu cu ea!

— Cu cine, cu Anna? am tresărit eu. Da, bănuiesc că da... Dar Jack este, în definitiv, nepotul meu...

— Hei, Kay! Kay, uite, ea e Evelyn *Hamilton*!

Lîngă noi se materializă o a doua femeie între două vîrste și cu obraji trandafirii, dar pe ea nu o cunoșteam deloc, doar dacă nu cumva... O, Dumnezeule! Kay Pritchard. Dintr-odată, aveam iarăși nouă ani și mă aflu în garderoba școlii, chicotind isteric printre căciuli și paltoane. Profesoara noastră, doamna Stanley, tocmai ne spusese că o colegă de clasă, Debbie Holt, nu va veni la ore în ziua respectivă, pentru că îi murise mama în noaptea de dinainte. În liniștea profundă care a urmat anunțului, Kay și cu mine am izbucnit. Dar nu în lacrimi, ci în chicotit. De emoție, cred. Am fost trimise afară, dar, spre groaza noastră, n-am fost în stare să ne oprim, nici măcar în garderobă. Mai apoi, asta m-a făcut să mă simt oribil și întîmplarea m-a bîntuit săptămîni întregi. Mă întrebam acum dacă-și mai amintea. Mă întrebam și dacă eram tot atît de schimbată precum Paula și Kay, dacă eram la fel de... bătrînă?

— Of, *Evelyn*! Vai, Doamne, el a venit?

Kay privi în jur, plină de entuziasm.

— Mi-e teamă că nu. Vă mulțumiți și cu mine?

— O, se îmbufnă ea. Păi, n-avem încotro, nu-i așa? Dar vreau să-mi povestești tot, preciză, chicotind ascuțit. Chiar se culca în fiecare săptămîină cu altă femeie?

Întrebarea nu se referea la Ant, ci la un dramaturg din perioada georgiană, a cărui biografie fusese scrisă de soțul meu. În prezent, cartea ieșea în foileton în *Daily Mail*, ca un prolog al publicării propriu-zise.

— Dacă așa scrie acolo, am zîmbit eu fără convingere.

— N-ai citit-o?! se miră Kay, făcînd ochii cît cepele.

— Ăăă... pe asta nu.

Citisem în bună parte cartea despre Byron și o începusem pe cea scrisă de Ant despre Kilvert¹, care nu se bucurase de același succes, dar nu și pe cea în chestiune, pe care Ant o numea cu dispreț „Romanțul ieftin“. De fapt, toată afacerea ne cam speriase puțin. În definitiv, Ant era un biograf serios, iar cartea asta nu era genul de care s-ar fi ocupat, dar editorul îi oferise un avans substanțial pentru ceva mai picant, ceva care să aducă mai mult cu Byron și mai puțin cu Kilvert – te rog, gata cu pastorii plictisitori! Și, ca să fim cinstiți, nu exista decît un singur capitol mai „fierbinte“, la care, firește, se oprișe și *Daily Mail*...

— Înțeleg că acum locuiți în Jericho, nu?

Kay era îmbujorată, fie din pricina căldurii din încăpere, fie datorită băuturii. Ochii îi străluceau puternic.

— Păi, mai pe la margine.

— Da, dar *totuși*!

Amîndouă se uitau la mine admirativ.

— Și acum cu ce te ocupi? mă întrebă Kay destul de hotărît și fără ocolișuri.

— Păi, cu una, alta, i-am răspuns jenată. Dar tu, Kay? am zis grăbită. Încă mai ești... ăăă... (Am consultat rapid arhivele mentale cu informații despre foștii colegi de școală) ...asistentă medicală?

— Da, dar nu mai lucrez în spitale. În cazul copiilor, asta nu prea funcționează. Lucrez la un cabinet particular. Știi tu, cel din Ludworth?

1. Robert Francis Kilvert (1840-1879) este cunoscut pentru jurnalele sale, în care descrie amănunțit viața rurală din preajma anilor 1870 și care au fost publicate la mai bine de cincizeci de ani de la moartea sa (n. r.).

Adică în satul vecin. Deci poate că ar trebui să știu. Poate că ar fi trebuit să-mi spună Caro. Dacă aş fi întrebat. Am zîmbit jenată.

— Sigur.

— Și sînt membră în Consiliul Parohial, mă informă ea. Ca să-mi spăl păcatele.

— Sună foarte drăguț, am răspuns eu politico.

— E un fel de *Parohia Dibley*¹, dar fără umor, spuse ea, făcînd o mutră acră.

Am rîs și, după atîția ani, mi-au fulgurat prin minte vorbele pline de duh de care mă bucurasem atunci cînd fuseserăm colege de bancă. M-am întrebat într-o doară ce căutau aceste două femei aici, apoi am realizat c-o tresărire că ele erau nașele de botez ale lui Jack. Mi-am dat seama că, printre cei care-o nășiseră pe Anna, nu se găsea nici o persoană care să-mi fi fost coleg ori colegă de școală. Erau cu toții prieteni pe care eu și Ant ni-i făcuserăm împreună. Mă rog, asta nu-i chiar adevărat. Erau prietenii lui Ant de la Westminster sau Balliol, nu de la Școala Generală Parsonage Road. Cu o oarecare neliniște, m-am întrebat ce spunea asta despre mine. Că începusem, pur și simplu, o nouă viață? Sau că mă reinventasem? Nici o variantă nu suna prea bine.

În celălalt colț al camerei, l-am observat pe Tim stînd în picioare lîngă șemineu cu un aer stînjenit, odihnindu-și un picior și ținîndu-se strîns cu mîna de poliță. Cu cîteva luni în urmă, după ani întregi de suferință, se operase la șold, ceea ce, teoretic, ar fi trebuit să-l transforme într-un alt om. Mie mi se părea că arăta mai rău. Tare mi-ar fi plăcut să sporovăim un pic, dar Caro, cu o expresie hărțuită pe chip, trecu rapid pe lîngă

1. *The Vicar of Dibley* – sitcom britanic creat de Richard Curtis, difuzat în Anglia între 1994 și 2007 (n. r.).

noi, purtînd un platou de sendvișuri cu ou, și mi-am dat seama că ar fi trebuit să mă ofer s-o ajut. Dar asta însemna să mă perind pe-acolo și-i zărisem deja pe părinții lui Neville Carter în camera alăturată, adică ar fi trebuit să vorbesc cu ei și... o, pentru numele Domnului, Evie!

Am înșfăcat platoul cu sendvișuri din mîinile lui Caro, care s-a arătat foarte surprinsă, și-am traversat cu pas hotărît holul către micuța sufragerie de culoarea magnoliei. Aceasta juca și rol de cameră pentru pregătirea temelor și fusese debarasată în grabă de hîrtii și dosare, care ședeau acum într-un teanc haotic lîngă pian, masa fiind rechiziționată pentru băuturi. Îi zărisem în treacăt pe soții Carter ceva mai devreme, înainte să mă ia în primire Paula. Țineau fiecare în mîna cîte un pahar cu suc de portocale și încă nu-și scosese rădăcinile, dînd impresia că doar se abătuseră pe-aici. Păreau atît de *bătrîni*, mi-am zis în gînd cutremurată, în vreme ce-i salutăm. Spre marea mea ușurare, doamna Carter îmi zîmbi.

— Evelyn, spuse ea cu o expresie relaxată pe chip. Ce mai faci, draga mea?

— Sînt bine, mulțumesc. Dumneavoastră? Bună ziua, domnule Carter!

Acesta îmi făcu semn din cap fără să scoată o vorbă, refuzînd în aceeași manieră sendvișul pe care i l-am oferit. El nu e la fel de amabil, mi-am zis și mi s-a strîns inima.

— Ei, știi tu, ne facem de lucru. Eileen a noastră s-a măritat deja, firește. Știi că așteaptă un copil în martie?

— Nu știam! E minunat!

— Iar grădina ne dă foarte multă bătaie de cap.

Grădina. Da, departe de copii, în compania florilor. Bună idee.

— Da, Caro mi-a spus că anul ăsta ați avut o expoziție de bulbi fantastică, am zis eu brusc.

De fapt, nu-mi zisese, dar cu bulbii mergi la sigur, nu? Doamna Carter se încruntă.

— O, nu. În primăvara asta n-am pus decît primule. Poate că s-a referit la ghiocci.

— Asta era, am zis eu șovăind. Ghiocci.

— Grădina s-a dovedit o mare consolare pentru noi, spuse domnul Carter încetișor.

— Da, l-am aprobat, după care am inspirat adînc. Îmi imaginez. Deși, am adăugat cu curaj, de fapt îmi e foarte greu să-mi imaginez.

Se lăsă tăcerea. Doamna Carter își puse mîna pe brațul meu.

— Ei bine, ai avut și tu parte de-o mare tristețe, draga mea. Ți-ai pierdut tatăl.

Am zîmbit, apreciindu-i amabilitatea. Pierderea unui părinte e un eveniment îngrozitor, asta fără îndoială, dar nu se compară cu pierderea unui copil.

Din fericire, doamna Pallister, vecina de alături, se apropie de noi, iar eu am luat asta drept un semn că era vremea să mă evapor, dimpreună cu platoul de sendvișuri cu ou, din prezența soților Carter. Gata. O făcusem și pe-asta. M-a cuprins un val de ușurare. Apoi de rușine că mă simțisem astfel. Și, în loc să mă întorc în salon, am luat-o pe hol către bucătărie, chipurile ca să-mi reîncarc platoul, dar de fapt mai mult ca să stau o clipă singură.

În mare, bucătăria arăta tot așa cum fusese dintotdeauna, ceea ce era o alinare: un parchet laminat ieftin înlocuise linoleumul în carouri alb-negre, iar pereții, odinioară într-o nuanță crem, erau acum lila, dar vechea plită era încă *in situ*, masa de stejar masiv trona în mijloc, iar ceasul de gară pe care tata îl salvase dintr-un

depou părăsit continua să ticăie deasupra banchetei de la fereastră, unde obișnuiam să mă ghemuiesc cu cîte o carte. În clipa de față, locul era în mare dezordine – masa era înșirată cu farfurii goale și bucăți de folie de staniol îndepărtate în grabă, iar în aer plutea un miros greu, ca de ouă –, dar aceasta fusese întotdeauna camera mea preferată și, odată ajunsă aici, m-am simțit mai bine. M-am dus la fereastră, am îngenuncheat pe pernuța decorativă îmbrăcată în creton decolorat și, aplecîndu-mă, mi-am sprijinit mîinile de pervaz și m-am uitat afară.

Gazonul plin de dîmburi și tuns alandala – o posibilă încercare a lui Jack să mai cîștige ceva bani de buzunar – se povîrnea către rîul de la poale. În padocurile de dincolo, cortul imens, roz-alb al lui Caro – o instalație permanentă, ridicată după luni întregi de tîrguială cu consiliul local – flutura foarte drăguț în adierea vîntului. Oile erau mîinate aici și îndemnate să pască împrejurul său, iar stejarul uriaș își întindea crengile inofensive pe deasupra lui, în lumina soarelui.

Priveliștea era exasperant de idilică, dar eu cunoșteam realitatea. Știam cum e să bîjbîi pe-acolo în luna ianuarie, traversînd dalele în halat de casă și cizme de cauciuc, alunecînd pe terenul extrem de dur, împiedicîndu-te în șanțurile înghețate, ca să spargi gheața din adăpătorile oilor, în timp ce vîntul care biciuia valea îți înțepa obrazii. Știam că, la numai cîțiva metri de această fereastră, în spatele hambarului, o grămadă de mașinării vechi și ruginite – într-o stare prea proastă pentru a fi vîndute și greu de îndepărtat din pricina costului operațiunii – stăteau amenințător la pîndă, ca niște balauri camuflați în buruieni și iarbă, gata să-i culce la pămînt pe

trecătorii străini. Știam unde erau parcate, pe butuci, Jeepurile și tractoarele fără roți; știam că, în cazul în care dădeai peste o bucată de sîrmă ghimpată care ieșea din pămînt, nu trebuia să tragi de ea, căci, precum un monstru subteran, s-ar fi ivit de îndată un gard părăginit. Știam cum arăta chipul necosmetizat al agriculturii. Toate astea erau, desigur, ținute departe de miresele lui Caro. Acestea nu vedeau nimic din cele enumerate mai sus, în timp ce parcurgeau grațios aleea din spatele gardului viu, proaspăt întoarse de la biserică. Congregația le urma pe jos – partea originală era că nu aveau voie cu mașini – și, intrînd printr-o frumoasă poartă, se îndrepta direct către pajiștea din spate. Din acel punct privilegiat, în vreme ce sorbeau șampanie printre flori, Church Farm li se înfățișa invitaților ca o mogîldeață nedeslușită, aflată în depărtare: compactă, mică și în stil georgian. N-aveai de unde să știi că zidăria se prăbușea, că tocurile de la ferestre erau rupte sau că jgheaburile lăsau să se scurgă suvoaie neîntrerupte peste cărămizi.

„Nunți bucolice“ – așa suna reclama pusă de Caro în ziarul local, sloganul fiind urmat de o scurtă notă în care ți se spunea că vei retrăi șarmul lumii tradiționale și că te vei cufunda în atmosfera trecutului rural al Angliei, adică exact unde era locul fermei și al acareturilor sale: în trecut. Ferma ar fi trebuit vîndută cu ani buni în urmă, cînd murise tata. Nu că mi-aș fi dorit vreo parte din bani. Așa mă înțelesesem cu Felicity: era moștenirea lui Tim, după cum fusese și a tatei, lăsată de bunicul nostru, în tradiția tuturor familiilor de agricultori, care-și lăsau averile din tată în fiu. Dar Tim ar fi putut să-și cumpere o mică afacere și s-o pună pe picioare. Faptul că păstrase ferma aducea cu nerenunțarea la vechile

structuri ale unui imperiu, din motive profund eronate.

Ant s-ar arăta mai îngăduitor, mi-am zis, în vreme ce-o auzeam pe Paula hohotind în gura mare, în camera de alături. M-am ridicat de pe banchetă.

— Nu pot s-o vîndă, ferma e parte din ceea ce reprezintă ei, ar zice el.

— Ei bine, e și parte din mine, dar eu am plecat fără regrete.

— Ah, dar tu ai stat mereu cu nasul în cărți. Nu te-ai uitat niciodată pe fereastră, darămite să mai mergi și pe-afară. N-ai îngăduit niciodată pămîntului să ți se strecoare în suflet. Știi, despre asta e vorba, de fapt. Citește din poezii romantici. Wordsworth sau Blake ar avea foarte multe să-ți spună pe tema asta.

Era adevărat, mi-am zis în sinea mea, ridicînd un platou proaspăt încărcat cu niște cîrnăciori pentru cocteil și pregătindu-mă să mă întorc în salon. Nu acordasem prea multă atenție naturii. Fusesem prea ocupată cu planurile de plecare. Numai aer curat în jurul meu, dar eu nu puteam respira. Simțisem dintotdeauna o afinitate pentru Jessica Mitford¹, care pusese bani de-o parte ca să fugă în lume; inițiasem și eu un astfel de fond. Cu toate astea, precum s-a demonstrat în final, n-a mai fost nevoie să evadez, căci am fost salvată.

Cînd am ieșit din bucătărie, m-am oprit o clipă la ușa de la capătul holului. Prin ferestrele

1. Jessica Lucy Freeman-Mitford (1917-1996) a fost o scriitoare și jurnalistă britanică implicată în viața politică, fiind cea mai cunoscută dintre surorile Mitford. A fost membră a Partidului Comunist, refuzînd să depună mărturie în Statele Unite, în perioada proceselor senatorului J. McCarthy din anii '50.

străbătute de firicele de plumb, i-am zărit pe Jack, Henry și Phoebe, care, alături de câțiva prieteni, se aflau pe trambulină. Fiind prea mari ca să sară, stăteau întinși pe ea, sporovăind și rîzînd în lumina soarelui. Am zîmbit. Annei i-ar fi plăcut asta. Brusc, mi-am dorit să nu fi avut examenul la clarinet.

Tulburată, m-am întors în salon. Era clar că entuziasmul Paulei și-al lui Kay ajunsese la cote fulminante, cele două țipînd și strigînd, cu paharele proaspăt reumplute. Era, în mod evident, o zi mare pentru ele. Am încercat să le ocolesc ca să ajung la Tim – care, în calitate de gazdă, se tot agita prin încăpere cu o sticlă –, dar brațul mi-a fost înșfăcat de Paula.

— Ești așa de *bronzată*! Ai fost plecată în străinătate?

Ochii ei împăienjeniți de alcool mă priveau acuzator.

— Numai pînă-n Italia.

— *Numai* pînă-n Italia, mă imitară cele două.

— Ant și cu mine am fost acolo cîteva zile, am zis, înroșindu-mă.

— Cam pe unde?

— Aăă, la Veneția.

— Ooo, intonară ele precum un cor grecesc.

Acum li se alăturase și un bărbat – scund și slab, clipind des din spatele ochelarilor. O, Doamne! Era *Kevin Wise*. Tot un coleg de școală și – da, desigur, Caro îmi povestise. El și Kay..

— Eu și Kevin mergem în Cornwall, nu-i așa? zise Kay, uitîndu-se la el acru. În fiecare an stăm în același bungalow ca vai de lume.

— Cornwall e o regiune încîntătoare, am spus eu încurajator.

— Nu acolo unde mergem noi. Și, din nefericire, părinții lui vin cu noi. Maică-sa e o scorpie.

Super.

— Mie și lui Ant ne place la Helford, am izbutit eu să rostesc.

— „Eu și Ant, eu și Ant“, mă imită în deridere Paula. Zici că încă ești îndrăgostită de bărbat-tu!

Chicoti cu capul dat pe spate, după care acesta reveni brusc la poziția inițială.

— Al meu nici nu mai face dragoste cu mine, ne anunță ea cu voce tare, fiind în mod evident furioasă la culme. Zice că asta nu i se mai pare o activitate incitantă. Nu...

— Evie, mă trase Caro de mîneacă. Ai gustat vreuna din astea?

Nicicînd nu mai fusesem atît de fericită să-mi văd cumnata agitînd în aer un platou cu pateuri umplute cu carne.

— Da, mulțumesc! Sînt delicioase. Dar, Caro, am zis, trăgînd-o de-o parte, chestia e că va trebui s-o șterg în curînd. Eu și Ant ieșim diseară la masă în oraș. Editorii lui sînt....

Rahat. Eu, Ant, *plus* editorii. Mi-am ținut respirația.

— Nu-ți face griji, spuse ea c-o blîndețe care mă surprinse. Știu cum e. Toată lumea are diverse angajamente, iar weekendurile astea de vară sînt un veritabil coșmar. Parcă năvălesc toate deodată, nu? A fost tare drăguț din partea ta c-ai venit.

— Mersi, Caro, am răspuns recunoscătoare, amintindu-mi de ce fuseserăm atît de bune prietene.

Încă mai eram bune prietene; și mi-am amintit de ce la școală rămăseserăm strîns unite în mijlocul tuturor celor ca Paula sau Kay.

— Mă duc doar să-i spun la revedere lui Tim.

— Ah, nu-ți face probleme, îi zic eu c-ai plecat. Și-ar fi mai înțelept să te conduc pînă afară, adăugă ea, luîndu-mă de braț. Altfel, n-ai să mai scapi de clubul admiratoarelor.

— Nu sînt prea sigură în privința admiratoarelor ăstora, am spus eu cu îngrijorare, în timp ce dădeam ocol încăperii. Am senzația că şușotesc: „Se crede foarte deosebită“.

— Sînt doar geloase, spuse Caro, conducîndu-mă spre ușă. Știu c-am plecat toate din același loc și-ar vrea să știe de ce n-au ajuns la fel de departe ca tine. Asta-i tot.

Pe cînd treceam pragul și ieșeam în lumina de afară, i-am aruncat o privire plină de recunoștință. Brusc, mi-am amintit promisiunea făcută Annei și m-am întrebat dacă era un moment potrivit. Am ezitat.

— Apropo, mai nou Anna are o idee fixă, i s-a pus pata că vrea să călătorească.

— Ei, na?

— A luat foarte multe lecții în ultima vreme și mă întrebam dacă... ei bine, ține morțiș să se înscrie în Pony Club.

— Pony Club?

— Da. Tu ești membră în comitet, nu? Așa că mă întrebam...

— Dar Anna nu locuiește în zonă. Activitățile clubului au caracter local, Evie. E vorba de fermele din apropiere și-așa mai departe.

— Știu, dar mă gîndeam c-ar putea să meargă cu bicicleta.

— Unde?

— Păi, încoace. Nu-s decît vreo douăzeci de minute – hai, jumătate de oră. Sau ar putea să ia trenul. La sfîrșit de săptămînă. Nu la fiecare sfîrșit de săptămînă, evident.

Curajul mi se topea văzînd cu ochii. Palmele începuseră să-mi asude puțin.

— Dar, din cînd în cînd, m-am gîndit c-ar putea, știi tu, să vină încoace. Să se distreze cu verii ei.

Caro își încrucișă brațele. Bărbia i se retrase puțin în piept, în timp ce mă măsură cu ochii întredeschiși.

— Bun, spuse ea gânditoare. Deci vrei s-o iau de la gară sîmbătă dimineața, s-o duc la curse, s-o culc la noi peste noapte și-apoi s-o conduc iarăși la gară, a doua zi?

— Păi, nu, am roșit eu. Aste e prea...

— Vrei să-i prezinți doar anumite părți, cele mai bune, ale vieții la țară. Nu te sinchisești să locuiești aici, dar ți-ar plăcea ca ea să culeagă roadele unei astfel de vieți. Asta era?

M-am uitat la ea îngrozită. Brusc, am văzut negru în fața ochilor.

— Caro, eu chiar am trăit aici, îți mai amintești? Asta a fost casa mea. Și nu, nu vreau să arunc toată munca în cîrca altora. O să vin aici, o să mă achit de îndatoririle mele, o să duc copiii la demonstrații sau la ce-o mai fi.

— Vai, serios?

— Da, firește!

— OK, zise ea brusc. N-ai decît.

— Ce?

— Da, de acord, spuse cu ochii sclipind. O să pui șeile, o să cureți camionul de bălegar și o să-l conduci la demonstrații, pe cîte o ploaie torențială – splendid! Mi-ar plăcea s-o văd mai des pe Anna. Și pe tine, Evie. Batem palma! repetă Caro, provocîndu-mă din priviri.

— Bine. Ne-am înțeleș.

Speriată, am tras adînc aer în piept, apoi am înghițit în sec. Nu prea mai aveam ce adăuga. După o clipă m-am întors, puțin cam zguduită, și am traversat nesigură curtea pînă la poartă.

— Dar să nu uiți, îmi strigă ea amabilă, că nu poate să intre în club decît dacă are ponei!

M-am oprit o clipă locului în noroiul din curte și am clipit des. Apoi am inspirat încă o dată

profund și cu chiu, cu vai mi-am continuat marșul, schiopătînd prin pietrișul în care mi se afundau tocurile și știind sigur că ea mă urmărea cu un zîmbet întins pe față.

Am apucat-o grăbită pe cărare, furia mea crescînd continuu. Trebuia să strice ea tot, nu? Tocmai cînd îmi închipuiam că ne înțelegem așa de bine, ea nu s-a putut abține să nu tulbure apele, să nu fie iarăși ranchiunoasă. Și, frățioare, ranchiuna era atît de aproape de suprafață! Numai s-o fi zgîndărit puțin și-ar fi țîșnit. Pentru că despre asta era vorba, am hotărît eu mînioasă, în timp ce mă apropiam cu pași apăsați de mașină. Ranchiună. Și invidie. Anna avea parte de-o viață grozavă la oraș – piese de teatru, concerte, prieteni la o zvîrlitură de băț – și acolo ar trebui să rămînă. Copiii ei nu aveau nimic din toate astea, așa că mai bine murea decît să vadă că Anna se bucura de ceva ce Jack, Henry și Phoebe aveau din belșug.

Ei bine, mai vedem noi, mi-am zis în vreme ce ocoleam zidul bisericii, în drum spre mașină. M-am urcat și-am trîntit portiera în urma mea. S-a iscat un curent de aer care a făcut ca o listă de cumpărături să zboare de pe bord și să-mi aterizeze în poală. Am înșfăcat-o furioasă. Ouă, unt, detergent pentru mașina de spălat vase... Sub impulsul momentului, mi-am afundat mîna în geantă, am scotocit în zadar după un pix, am găsit în schimb un dermatograf și-am mîzgălit dedesubt cu litere negre, umede și copilărești, în ton cu atmosfera, „PONEI“. M-am uitat lung la cuvînt preț de-o clipă și m-am simțit nițel mai răcorită. Apoi am întors cheia în contact și-am demarat în trombă.

— E absolut revoltătoare! i-am strigat lui Ant a doua zi de dimineață, trîntind castroanele în mașina de spălat vase și aruncînd cutiile de cereale înapoi în dulap. Acum e dulce ca mierea, acum se transformă într-o adevărată Anne Robinson¹!

El zîmbi, cu ochii în *Independent*.

— Numai dacă știi pe ce butoane să apeși.

— Nu am apăsător pe nimic *intenționat*.

În trecere, am trîntit cu piciorul ușa mașinii de spălat vase.

— Mi-am zis că va fi chiar încîntată s-o aibă pe Anna prin preajmă, s-o vadă mai implicată în activitățile de la fermă. În nici un caz nu mi-am imaginat că-mi va sări la gît în felul ăsta.

Ant își împături calm ziarul.

— Bun. Dar de ce sînt înclinat să bănuiesc că nu ești întru totul sinceră?

— Ce vrei să zici?

— Știi, firește, că există mari șanse să se întîmple asta. Caro e maestră în săritul la beregată.

— Da, dar de ce? m-am văicărit eu. Pe vremuri nu era așa.

1. Gazda emisiunii *Lanțul slăbiciunilor*, în varianta britanică.

— Din pricină că e mai sensibilă acum. Motivele sînt evidente.

Se ridică și-și goli cana de cafea, dîndu-și capul pe spate.

— Și faptul că ai abordat-o în toiul petrecerii dată în casa ei n-a fost, cred, o manevră prea subtilă.

— N-a fost în toiul petrecerii, a fost către final, cînd se purta neobișnuit de amabil și era peste măsură de înțelegătoare, iar eu mi-am creat un fals și stupid sentiment de siguranță. O, 'neața, Somnorilă! Te-ai trezit tocmai la timp.

Anna se strecurase în bucătărie pe scările care duceau spre pivniță și se trîntise pe un scaun la masă, cu umerii strînși și ochii pe jumătate închiși.

— Nu chiar. În dimineața asta nu se face adunare. Domnișoara Braithwaite suferă de depresie clinică. Cine era amabilă?

— Caro, am răspuns scurt. La petrecerea lui Jack.

— Ah. Ai întrebat-o...

— Cum a fost examenul, draga mea? am întrebat rapid.

Nu avusesem ocazia să discut cu ea în seara precedentă. Eu și Ant ieșiserăm în oraș, la cină, imediat după ce mă întorsesem, iar cînd am ajuns înapoi, ea dormea deja.

— Bine.

Căscă larg și turnă niște cereale Golden Nuggets într-un castron. Puse și niște lapte peste ele și, cu gesturi mecanice, începu să ducă la gură lingură după lingură, ronțăind cu zgomot. Pe măsură ce zahărul se asimila, ochii i se mai deschiseră un pic. Se uită lung și fără nici o expresie la peticul de gazon pîrjolit de soare și tivit cu lauri prăfuiți, care se întindea dincolo de ușile glisante, acum deschise.

— Dar am avut ceva emoții la Schubert. Probabil că am dat-o în bară la cîteva note.

— De unde ședeam eu, n-am avut deloc impresia asta, zise Ant, traversînd bucătăria ca să-și pună cana în chiuvetă.

— Reușeai să auzi? se miră Anna, întorcîndu-se spre el.

— Se știe că pereții de la Royal College sînt subțiri. Bunica mă asculta întotdeauna de dincolo de ei.

— O, zise ea, extrem de interesată. Și de Beethoven ce zici? A fost cam lent către final?

— Trebuie să fie lent. E o bucată foarte melancolică, scrisă de un boșorog supărat pe viață, care se gîndea serios să-și ia gîtul. Dar îți spun sigur că m-ai făcut să caut sedativele cînd ai atacat ultimele arpegii.

Anna rîse, iar eu străluceam de fericire în vreme ce făceam ordine împrejurul lor, bucurîndu-mă de vorbăria pe teme muzicale. Nu înțelegeam o iotă, după cum se întîmpla și cînd discutau despre poezie, latină și greacă.

Anna se ridică să-și pună castronul în chiuvetă, iar eu i-am privit pe-amîndoi cum se sprijineau melancolic de oțelul inoxidabil, despicînd în patru firul academic: amîndoi înalți, cu tenul alb și părul blond, buclele strînse ale lui Ant începînd să încărunțească spre tîmple, în timp ce părul Annei, mult mai drept și mai închis la culoare, era dat pe după urechi. Siluetele lor puteau fi descrise drept atletice — nu ca a mea, scundă și îndesată —, iar trăsăturile amîndurora erau frumoase, cu nasul drept și ochi mult depărtați unul de celălalt. Asta le dădea o expresie ușor mirată și speriată. Ai Annei nu erau totuși la fel de albaștri. Îi moștenise și temperamentul calm și netulburat de nimic, ca să nu mai vorbesc de inteligență. Deci cu ce contribuise eu la această realizare? Ați avea temei să întrebați. Ant ar fi destul de gentil încît

să menționeze, printre altele, impulsivitatea care nuanțează prudența lui nativă, reținerea de care dă dovadă. Dar nu foarte mult, aş zice eu. Am zîmbit şi-am aruncat o furculiţă în sertarul pentru tacîmuri.

În vreme ce puneam o felie de pîine în prăjitor, ascultînd c-o ureche ce spuneau despre Schubert – anume că nu fusese chiar atît de dus la biserică pe cît pretindea şi că doar exagera ca să ajungă la acelaşi nivel cu Beethoven –, m-am minunat cum de nu izbutisem niciodată să prind pe deplin înţelesul acestor discuţii, cu toate că subconştientul meu probabil că absorbea cîte ceva. Dacă mă întrebai peste zece minute cine fusese cucernic, Schubert sau Beethoven, habar n-aş fi avut ce să răspund. Dar îmi plăcea să ascult. Un vultur al culturii, aşa obişnuia să mă numească tata, căci în loc să mă uit la *Grandstand*¹, împreună cu restul familiei, luam un autobuz către oraş şi mă duceam la Biblioteca Bodleiană sau mă găseai în pat, cu nasul în vreo carte, în timp ce Tim dădea o mînă de ajutor cu mieii care tocmai erau fâtaţi. Aş adăuga că nu erau genul de cărţi pe care le citesc Ant şi Anna. Erau romane de dragoste fără pretenţii – fără nici o pretenţie, de fapt –, poate chiar vreo saga rustică, împrumutată de la biblioteca mobilă care trecea pe vremuri şi pe la ferma noastră. Dar, pentru tata, orice carte trimitea direct la înalta cultură şi faptul că citeam toată ziua l-a convins că eram foarte deşteaptă. În condiţiile astea, ratarea examenelor de absolvire şi înscrierea mea la un colegiu de birotică a surprins pe toată lumea. Tata nu s-a supărat. Dimpotrivă, era

1. Cea mai longevivă emisiune sportivă difuzată de BBC, între 1958 şi 2007.

încântat că studiam ceva practic și că, după cum afirma el cu mîndrie, „deprindeam o meserie“, ceva ce m-ar fi ajutat în viitor. Dar n-o pusesem în practică, știind probabil încă de atunci că n-o voi folosi niciodată. În schimb, mă dusesem țintă la Bletchley's Books, o librărie de la marginea orașului, și mă angajasem ca asistentă de vânzări. Tata nu fusese prea sigur în privința slujbei respective, dar eu o adoram. Adoram să ating și să adulmec volumele – care, în departamentul unde lucram, mă depășeau complet –, îi iubeam pe cei care veneau regulat și le cercetau de-a fir a păr, purtînd fulare lungi și ochelari de bufniță. Unul dintre aceștia, firește, era Ant, care-și pierduse volumul din *Sir Gawain și Cavalerul Verde* și venise la librărie ca să caute altul.

— *Sir Gawain și...* cine? îl întrebam, uitîndu-mă prin lista cu titluri din computer.

— *Cavalerul Verde*.

Se răsucise ca să se uite la ecran și-mi amintesc că nu eram foarte aproape unul de celălalt.

— E un basm? Poate este la secțiunea pentru copii.

— Aș vrea eu să fie așa, rîsesse Ant. Dar mai degrabă te-apuci să descifrezi un text în chineză.

Mai tîrziu, cînd am dat de carte în depozit și m-am îngrozit de engleza medievală, înfiorător de dificilă, m-am înroșit toată. Dar făcea și asta parte din procesul de învățare. În definitiv, cu asta mă ocupam acolo: mă învățam cu modul acela de viață, căpătam deprinderi de student, dar fără a mă omorî prea mult cu munca. Mi-am însușit abordarea *Coles Notes*¹ în ce privea Oxfordul: adică nu

1. Ediții populare prescurtate, publicate în Statele Unite (prima dată în 1948), ale unor romane celebre, dar și ale unor lucrări de matematică, limbi străine, fizică etc.

studiam propriu-zis textul, dar, frăţioare, imitam la perfecţie stilul de viaţă de acolo! Aveam, fireşte, o bicicletă şi păr lung şi negru, plus o eşarfă de origine necunoscută, cu dungi orizontale. Dădeam roată oraşului cu bicicleta, cărînd în partea din faţă un coş plin cu cărţi şi nădăjduind că stolul de turişti japonezi de pe Magdalen Bridge va crede că sînt chiar ceea ce par. Odată i-am spus asta în glumă lui Ant, iar el se prăpădise de rîs.

— O, nu! Nimeni nu te-ar putea lua vreodată drept o studentă de la St Hilda's¹.

— De ce nu? am întrebat, teribil de ofensată.

— Eşti mult prea drăguţă.

Nu prea ştiu dacă asta mă îmbunase. Probabil. Doar un pic. Dar nu m-ar fi deranjat deloc să fiu şi una, şi alta. Ca Anna. Drăguţă şi deşteaptă.

Acum am văzut-o luînd într-o mînă cursurile pentru examenele finale, iar în cealaltă felia de pîine prăjită cu unt pe care i-am oferit-o.

— Ne vedem, strigă ea în vreme ce ieşea, oprindu-se s-o mîngîie pe Brenda, terierul nostru West Highland, care dormea pe gazon, şi îndreptîndu-se apoi către zidul din cealaltă parte a grădinii, unde îşi parcase bicicleta.

După ce şi-a trîntit cărţile în coş, prinse felia de pîine între dinţi şi, ieşind pe poarta grădinii, porni să pedaleze în direcţia străzii. Se întoarse brusc şi scoase felia de pîine din gură.

— Şi ce-a zis?

— Poftim?

În spatele meu, maşina de spălat vase porni ultima rotaţie din program.

— Caro. Ce-a zis?

1. Unul dintre colegiile care formează Universitatea Oxford şi singurul la care, chiar şi în prezent, nu sînt admise decît fete.

Am auzit ce spunea, dar am ridicat din umeri și mi-am pus mîna pîlnie la ureche, prefăcîndu-mă că nu aud din pricina zgomotului. Scuturînd nerăbdătoare din cap, Anna îmi sugeră că pricepuse. Își trecu un picior peste șa și, îmbrăcată în uniformă bleumarin de la Oxford High, se pierdu, pedalînd, în josul străzii.

— Vrea să-și dea găuri în urechi, am murmurat eu fără a mă adresa cuiva anume, dar bănuiesc că vorbeam cu Ant, care strîngea și el niște cărți și documente, scoțînd sunetele specifice de dinaintea plecării și pipăindu-și buzunarele ca să verifice dacă n-a uitat portofelul și ochelarii. Acolo, pe bufet, am zis, arătînd către străvechiul toc de ochelari de pe ultimul raft.

— Mersi, îmi răspunse, întinzîndu-se după el. Păi, cred că dacă toți prietenii ei fac asta..., adăugă el pe un ton vag. Dar e puțin cam prea mică, nu?

— Asta am zis și eu. I-am sugerat s-o lase pe vara viitoare, cînd va împlini cincisprezece ani.

— Și ea ce-a spus?

— A zis „bine“. Părea că se simțise aproape obligată să întrebe și că de fapt fusese chiar ușurată cînd am zis „nu“.

Ne-am surîs reciproc, iar eu am știut că ne felicitam pentru faptul că aveam o copil ce nu dorea să-și facă un *piercing* în fiecare orificiu sau un tatuaj pe fund, precum Jess, fata din vecini; care credea că fumatul e un obicei deplorabil, că băuturile alcoolice trebuie sorbite cu precauție, și care voia să ia numai note maxime la examenele finale, pîrînd că avea toate șansele să-și împlinească dorința.

— Ne vedem mai încolo, zise Ant și mă sărută pe obraz.

În halatul de casă, m-am sprijinit de tocul ușii și l-am privit plecînd, traversînd grădina ca să-și

ia bicicleta, pășind cu capul plecat, așa cum fac oamenii foarte înalți. Da, nu ne descurcaserăm prea rău Ant și cu mine. Când prietenele mele se plîngeau de nenorociții de soți sau de nenorocitele lor de căsnicii, eu mă trezeam că păstram tăcerea sau chiar că mai inventam cîte ceva. „Da, e exasperant de dezordonat“ sau „Nu, nu-și amintește nici o aniversare“, mai spuneam din cînd în cînd. Mi-a venit în minte acuzația făcută de Paula în ajun – „Zici că încă ești îndrăgostită de bărbat-tu!“ . Ei bine, chiar eram. Și el de mine. Știam asta, dar fără vreun sentiment de superioritate și fără să fiu siropoasă. Știam pînă în măduva oaselor că noi doi porniserăm împreună într-o lungă călătorie. Una de-o viață.

Ieșind pe poarta din spate, Ant se întîlni cu poștașul și luă scrisorile de la acesta, fluturîndu-le în direcția mea, ca să-mi dea de știre că erau la el. Am zîmbit și am clătinat din cap. Oricum, în ultima vreme aproape întreaga corespondență era pentru el. Nu numai facturile – eu abia de-mi permiteam să plătesc laptele –, dar și scrisorile de la cititori. Când editorii ni le trimiseseră pe primele – care începeau invariabil și foarte simpatic cu „N-am mai scris niciodată unui autor, dar țin să vă felicit pentru...“ –, Anna și cu mine ne zguduiserăm de rîs.

— Corespondența de la admiratori! izbucnise ea. Doamne, tată, ești ca o vedetă pop! În curînd or să vrea și poze cu tine.

Următoarea scrisoare cerea exact asta. Ant refuzase, răspunzînd că era teribil de măgulit, dar că, să fim serioși, nu era vreo frumusețe de tablou, motiv pentru care nici nu fusese publicată o fotografie de-a autorului pe supracopertă. Dar întîmplarea deschisese o fereastră către ceea ce avea să urmeze, anticipînd marele număr de oameni

care aveau să-l asculte cînd s-a organizat o lectură publică la New College și mulțimea care a participat la recepția din încăperea alăturată. Noi stăteam în picioare, strîngînd în mîini cîte un pahar de vin alb cald, în vreme ce în jurul nostru se aflau o droaie de profesori universitari prăfuiți – mulți dintre ei colegi ai lui Ant –, dar și destui oameni foarte obișnuiți – ăsta a fost argumentul suprem. Recunoașterea celor din breasla ta, a celor pe care Ant îi respecta era de-o importanță crucială, dar faptul că trecuse dincolo de bariera pereților acelora de culoarea mierii, încărcăți de istorie, și oferise o lectură incitantă bărbatului de pe stradă și femeii obișnuite, simplul fapt că avusese ecouri în lumea *reală* era cu totul altă poveste. Recunoașterea oferită de-un Gheorghe oarecare este rîvnită în secret de intelectuali, căci numai ea aduce cu sine faimă și bogăție.

Iar eu fusesem atît de mîndră, *atît* de mîndră să-i stau alături în rochia de gală, cu Anna lîngă noi, arătînd uluitor în ținuta de la Topshop, rîzînd apoi împreună cu el la amintirea întrebării pe care, cu multă politețe, mi-o adresase cineva: „Și dumneavoastră cu ce vă ocupați?”. La care eu am răspuns fără să cuget prea mult: „Ah, cu nimic”. „Din nimic nu iese nimic”, murmurase individul bărbos înainte să treacă mai departe. Eu am ridicat nepăsătoare din umeri, căci mă obișnuisem să mi se arunce citate în față în orașul ăsta și să trezesc uimirea oamenilor cînd le spuneam că nu predau, nu pictez și nici nu scriu, bucurîndu-mă în secret că Ant făcea asta cît pentru amîndoi.

— Ar fi trebuit să-i spui să se care, îmi zisese Ant enervat, dar eu m-am mulțumit să rîd.

A mai existat și gelozia pe succesele sale. Intelectualii, în ciuda sau poate tocmai pentru că sînt atît de deștepți, au tendința să fie o comunitate

foarte meschină și au existat voci care au afirmat că Ant scrisese o lucrare prea comercială și că-l trădase pe Byron, descriindu-l ca pe-o figură a „culturii tineretului de astăzi”. Dar, așa cum spunea Anna, erau toate niște prostii, pentru că, dacă Byron ar fi trăit în zilele noastre, i-ar fi plăcut la nebunie cartea. Și-ar fi ridicat gulerul gecii de piele, s-ar fi trântit, împreună cu gagica, pe canapeaua din reședința lui somptuoasă și-ar fi dat un interviu pentru revista *Hello!*, spre deosebire de Wordsworth, care ar fi apucat-o către Lake District, îmbrăcat în hanorac. Ei bine, aici era buba. Faptul că Byron ar fi fost un tip mișto, iar Wordsworth doar un șoarece de bibliotecă nu surprindea pe nimeni de la Catedra de Literatură Engleză. Dar că cineva se gândise să spună asta, să afirme ceea ce era evident – asta le displăcea profund.

Astfel că ne-am luat măsuri de precauție în eventualitatea unor manifestări ale acestei invidii. Mă rog, mai mult Ant. Eu, pe de altă parte, m-am dus la cumpărături. Ca să fiu mai exactă, la cumpărături de case. Amintindu-mi asta, m-am chircit și mi-am strîns halatul în jurul trupului. Apoi am luat tava cu micul dejun și m-am îndreptat către scări. O, căzuserăm amîndoi de acord că trebuia să ne mutăm. Discutaserăm aspectul ăsta. Casa de la colegiu era doar de închiriat, iar noi voiam să cumpărăm una. Ceea ce nu stabiliserăm, însă, era locul unde urma să ne mutăm. Urcînd în grabă scările către primul etaj, cu ceaiul și pîinea prăjită în echilibru, am trecut pe lîngă ușile duble ale camerei de zi – Doamne, nicicînd nu ne-am fi imaginat c-o să avem așa ceva – urmînd balustrada curbată și lustruită. Dar nu casa asta m-a făcut să mă înfior, nu! Mă chircisem la amintirea celei de lîngă Banbury Road, de pe Westgate Avenue, care avea șase dormitoare, un acru de grădină, un

salon de muzică și – Doamne, ține-mă! – o seră. Îmi aduc aminte că mă uitam împrejur din ce în ce mai entuziasmată și-l urmam pe agentul imobiliar prin camere din ce în ce mai spațioase. Apoi, a doua zi, i-am tîrît cu răsufierea tăiată pe Ant și pe Anna pînă acolo, neputînd să mă opresc din vorbit din pricina entuziasmului. În vreme ce-i tot grăbeam pe aleea pavată cu pietriș, le-am explicat că eram chiar peste drum de casa lui Grant Marshall – Grant, medic de profesie, trecuse și el bariera de curînd, devenind psiholog de televiziune – și a soției sale, Prue, celebră pentru că era mereu cu nasul pe sus, și că nu mai puteam de *nerăbdare* să-i văd mutra!

La auzul acestor vorbe, chipul lui Ant devenise mai interesat. Se oprise în picioare pe terasa ce dădea către grădina imensă și meticulos îngrijită, își afundase mîinile în buzunare și zornăise nervos mărunțișul.

— Doar pentru noi trei? Nu mi se pare tocmai potrivit.

În timp ce digeram observația, se lăsase un moment de tăcere.

— E prea departe de locul din care venim, comentase ulterior Anna, încă micuță, dar înspăimîntător de elocventă.

Își rupsese o cojiță de pe-o julitură de la genunchi și se încruntase, de parcă nu era nici ea sigură ce voise să spună cu remarcă de dinainte. Dar eu știam perfect și mi s-a făcut rușine.

Ant și-a dres glasul și a zis:

— Nu sînt foarte convins că... ni se potrivește.

— Nu, nu, ai dreptate! l-am aprobat eu repede și umilă. Mare dreptate.

Dintr-odată, totul a devenit limpede ca lumina zilei. Casa aceea ne scotea de pe tărîmul liniștit și discret locuit de profesorii universitari și ne arunca

direct în viața de suburbie, zgomotoasă, comodă și luxoasă. Brusc, mochetele albe mi-au părut vulgare, cele patru băi ostentative, iar sera, o glumă. Și nu realizasem asta. Nu imediat. A fost nevoie ca soțul și copilul meu, posedînd amîndoi un simț înnăscut al măsurii, să-mi atragă atenția.

Ne-am întors în oraș și, chiar în ziua următoare, am vizitat casa asta — înaltă, cu terasă și-un balconaș din fier pe fațadă —, plasată și ea într-o poziție centrală. Eram încă aproape de locuințele prietenilor, casa era construită tot din piatră moale de Cotswold și poseda tot atîta demnitate cît precedenta.

M-am oprit o clipă în dreptul ferestrei dintre etaje, contemplînd grădina : lungă și delimitată de pereți subțiri, elegantă și plină de vegetație, făcută sendviș între alte două grădini la fel de elegante și de pline de vegetație, dintre care una aparținea unui profesor universitar de chimie, iar cealaltă unui ziarist. Da. Ni se potrivea, mi-am zis, în timp ce mă îndreptam către dormitor. Era cea mai potrivită pentru familia Hamilton.

Am zîmbit și-am sărit înapoi în pat, cu pîinea prăjită și ziarele.

La nici cîteva luni de la căsătoria mea cu Ant, el plecase la lucru într-o dimineată, dar peste doar zece minute revenise grăbit, căci uitase eseul unui student. Mă găsisse în pat, cu o cutie de biscuiți cu cremă de lămîie, o țigară și revista *Cosmopolitan*. Aș fi fost la fel de umilită dacă m-ar fi găsit cu un bărbat dezbrăcat, dar Ant s-a mulțumit să hohotească încîntat.

— De asta te iubesc, spusese el, aplecîndu-se peste pat ca să mă sărute. Pentru că nu ești în picioare, gata îmbrăcată și cu părul pieptănat și îngrijit, muncind plină de rîvnă ca să dai la iveală o nouă *Doamnă Bovary*, așa cum face toată lumea

în orașul ăsta. Tu doar te simți bine și îmbrățișezi micile plăceri.

După cîte îmi amintesc, am mai făcut și alte lucruri plăcute în acea dimineață, căci un sărut adus la altul și Ant a întîrziat la meditație, iar eu m-am întrebat dacă studentului, care-l aștepta răbdător să sosească, îi trecuse vreo clipă prin minte că tînărul profesor îmbujorat, care își făcuse în cele din urmă apariția, fluturînd eseul uitat, tocmai atinsese extazul în brațele soției, peste o cutie de biscuiți cu cremă de lămîie. Probabil că nu.

Mai nou, gusturile mele s-au schimbat, ceaiul și pîinea prăjită fiind întovărășite de *Daily Mail*, dar încă mai citesc părțile importante: secțiunea „Correspondența cititoarelor“ din mijloc, dietele, rețetele de detoxifiere, moda – cu siguranță nu fac treaba de mîntuială. Astăzi fiind luni, am frunzărit puțin și ziarul local, aruncînd, mai mult din reflex, o privire la anunțurile imobiliare de pe ultima pagină, apoi la mobilele de vînzare – eram oarecum în căutarea unui pian special pentru copii, pentru Anna – cînd, deodată, mi-a atras atenția un anunț pe coloana cu vînzări de animale:

De vînzare. Ponei Connemara gri, frumos, 1,47m înălțime, vîrsta 6 ani. Plin de viață, un temperament deosebit. Visul oricărui adolescent. Primul venit, primul servit. Preț: 1 000 de lire.

M-am holbat la text, nevenindu-mi să-mi cred ochilor; apoi l-am citit din nou. O! O, e minunat! Chiar acolo, sub nasul meu. Era mîna destinului. Știam sigur că așa era. Și mai știam, din cîte înțelesesem de la Anna, că aproximativ 1,50 era

înălțimea ideală. Cu siguranță că o mie de lire era de asemenea un preț rezonabil. Am citit cu înfrigurare adresa. Parkfield Lane. Adică nu departe de Woodstock Road. O distanță de câteva minute!

Am netezit puțin patul boțit și mi-am legat la loc cordonul halatului, ȕuguindu-mi buzele într-o expresie de triumf. Nici într-un milion de ani nu și-ar fi imaginat Caro – împrôșcîndu-mă cu tot disprețul ei, din celălalt capăt al curții – că eu am să cumpăr *într-adevăr* un ponei, după cum tot într-un milion de ani nu mi-aș fi imaginat că aș putea cu adevărat să fac asta. Caro era conștientă că nu mă pricepeam deloc la cai, știa că mă pusese în mare încurcătură, dar... nu putea fi chiar așa de dificil. Am cercetat din nou cu atenție anunțul. „Visul oricărui adolescent.“ Ei bine, fiica mea era adolescentă și avea un vis – perfect. Mîna mea rătăcea deja peste suprafața pilotei, îndreptîndu-se către telefonul de pe noptieră, dar se opri brusc. Stai nițel. Una era să stai în moțu! patului, plină de avînt și gîndind „Las' că-i arăt eu ei“, și cu totul alta să intri triumfătoare pe poarta fermei, ducînd de hățuri un cal.

Am înghițit în sec; simțeam cum tot aplombul se ducea, încet și sigur, pe apa sîmbetei. Ei bine, OK. O să-i vorbesc, m-am hotărît pe loc. Probabil că s-a mai calmat nițel, așa cum mă liniștisem și eu, și-o să lămurim lucrurile ca... ca două bune prietene. Ca două surori. Dacă nu glumise și Anna chiar avea nevoie de un ponei ca să intre în club, atunci prea bine! Îi vom cumpăra unul. Dar dacă ultimele ei cuvinte se traduceau, de fapt, prin „Nici moartă!“, atunci vom lăsa totul baltă. Anna va înțelege. M-am cutremurat la amintirea fețișoarei ei pline de avînt, pe care-o zărisem dimineață lîngă poartă.

Pe de altă parte – am cugetat, aplecîndu-mă și studiind în amănunt anunțul –, poneiul ăsta s-ar

putea vinde foarte repede. Era, în mod evident, un loz cîștigător, iar cumnată-mea era o femeie ocupată. Nu răspundea niciodată la mobil și ar fi trebuit să merg personal la fermă, ca să-i dau de urmă. Dar după ce i-aș fi cerut părerea într-o cocină sau aș fi lingușit-o cît ea ședea aplecată peste toaleta mobilă, mi-ar fi răspuns că se mai gîndește și c-o să mă anunțe, timp în care un alt adolescent norocos ar fi putut cumpăra căluțul. Însă, dacă aș fi pus-o în fața faptului împlinit... Într-o clipită, mînată de acea impulsivitate pe care Ant o adoră, am smuls telefonul de pe noptieră și am format numărul.

— Alo? Da. Tocmai am văzut anunțul dumnea-voastră în ziarul local...

Peste zece minute, mă înțelesesem cu un bărbat să ne întîlnim în curtea unui grajd aflat nu departe de Woodstock Road. Omul îmi promisese o iapă absolut adorabilă: un animal atît de calm, încît însăși regina ar fi fost mîndră să fie văzută călare pe el; atît de pașnic, încît ar fi putut lua un cub de zahăr dintre degetele tale fără să-ți facă cel mai mic rău; și așa de bine dresat că, deunăzi chiar, se strecurase în bucătărie fără ca stăpînul să bage de seamă.

Prin minte mi-a trecut rapid o imagine neli-niștitoare, în care un cal ședea picior peste picior, cocoțat pe un taburet la barul din granit aflat în bucătăria mea, citind calm ziarul și cerînd o porție de cereale, dar am fost de acord ca eu și fiica mea să mergem negreșit pînă acolo sîmbătă dimineată, ca să facem cunoștință cu acea minune cabalină. Apoi am pus receptorul în furcă și m-am înroșit la față de groază. Doamne, ce făcusem?

Am format rapid numărul lui Caro. A răspuns Tim.

— O, Tim, am zis, cuprinsă de un sentiment de ușurare. Am sunat ca să... ăăă, ca să vă mulțumesc

amîndurora pentru ziua de ieri, am mințit eu. O petrecere minunată, și mîncarea a fost delicioasă!

— Păi, ne-a făcut plăcere să te vedem. Cum s-a descurcat Anna?

— Ah, bine. Azis c-a fost ușor. Adică n-a fost rău.

— Caro îmi zice că e în clasa a șaptea!

— Ăăă, da. Tîm, Caro e pe-acolo? Aș vrea să discut ceva cu ea.

— Pentru moment nu e. S-a dus pînă la ocolul de vite cu Harriet.

— Harriet?

— Purcelușa oarbă. Trebuie s-o hrănească ea însăși, altfel ceilalți o lasă nemîncată.

Am clipit. Nu mi-a scăpat paradoxul. Caro era deja în picioare și hrănea cu mîna un purcel, în timp ce eu stăteam încă în pat, în cămașa mea de noapte Cath Kidston.

— Aha. Păi, da, că tot veni vorba de animale, Tîm, tocmai mă întrebam dacă...

Și am început să-i povestesc în grabă, cuvintele rostogolindu-se unul după altul și sfîrșind cu:

— Adică, evident că nu avem unde să-l ținem, așa că mă întrebam dacă nu cumva...

— Sigur că putem, tună el, întrerupîndu-mă. Doamne, iarba de aici e prea multă pentru caii noștri, așa că unul în plus chiar nu contează. Iar dacă va sta afară, atunci cu siguranță n-o să fie nici o problemă. N-o să ne umple grajdurile de bălegar și alte fleacuri de genul ăsta.

— Păi, la asta m-am gîndit și eu, am zis plină de avînt. Și firește c-o să trec din cînd în cînd pe la voi să... știi tu, să văd ce mai face.

— Ei, poate să se ocupe Caro. Oricum trebuie să se îngrijească de ceilalți, așa că poate să arunce un ochi și la ponei.

— Ah, nu, nu vreau să se ocupe Caro de nimic, am zis repede. E responsabilitatea mea. Dar mă

întrebam totuși, în caz că ar avea nevoie – știu eu – să-i fie curățate copitele sau ceva de genul ăsta, iar eu n-aș putea să ajung, ai putea tu sau Jack să...?

— Ei bine, eu nu, evident. Nu știu absolut nimic despre cai. În viziunea mea, sînt periculoși la ambele capete și prea incomozi la mijloc, dar Jack e omul cel mai nimerit să te ajute. El sau Phoebe. Și va fi minunat s-o vedem pe Anna mai des! Copiii vor fi peste măsură de încîntați.

Știam că frate-meu era sincer fericit. *Exista* o ușoară diferență socială și intelectuală între Anna și verii ei, dar Tim și cu mine fuseserăm foarte apropiați.

— La fel și Caro, adăugă el.

— Ăăă, de fapt, Tim, ea n-a prea fost.

— Ce?

— Încîntată. Am discutat oarecum problema asta ieri, iar Caro s-a arătat un pic cam... știi tu.

— Serios? Păi, ieri a fost o zi cam stresantă, Evie. Dar să nu-ți faci griji. Tu cumpără calul, iar noi îi vom oferi adăpost. Anna poate veni la sfîrșit de săptămînă cu trenul. O s-o ia Caro de gară. Tre' s-o șterg, scumpo. Mă duc să negociez un taur.

Am deschis gura să protestez, dar el închisese deja. Am lăsat receptorul jos cu un sentiment de vină. Trecusem peste cuvîntul lui Caro, nu? Mă dusesem direct la Tim. Dar nu fusese o manevră intenționată, mi-am zis. De fapt, eu sunasem ca să vorbesc cu *ea*, să-i mulțumesc *ei* pentru petrecerea de ieri și să-i cer chiar *ei* permisiunea. Nu eram eu de vină că răspunsese Tim, nu-i așa? M-am dat jos din pat și mi-am căutat hainele. O s-o sun mai tîrziu. După ce Tim îi va fi adus la cunoștință vestea și-i va fi pus dinainte faptul consumat – am conștientizat asta cu un nou sentiment de culpă. Of, Doamne. Dar, în realitate,

reacția lui Tim fusese și cea mai naturală, am decis în vreme ce-mi încheiam noua cămașă Joseph. Reacția cea mai matură, cea mai binevoitoare. Iar eu voi munci cel mai mult – mi-am tras și blugii –, firește că asta voi face. Și-o să-mi placă. Aveam nevoie de-o activitate în care să mă implic. N-aveam de gând să călăresc poneiul sau ceva de genul ăsta, dar puteam să, mă rog, să-l duc de căpăstru. În minte, mă plimbam deja agale pe un drumeag de țară, îmbrăcată într-o rochie de vară subțirică, c-o pălărie de pai pe cap, ducînd de dîrlogi o bătrîna iapă cenușie, cu flori în păr. În părul bătrînei iepe, nu într-al meu. Iar bătrîna iapă era, desigur, calul, nu... În fine. Minunat.

Dar chiar în clipa asta, mi-am zis țîșnind afară din cameră, punîndu-mi la iuțeală o pereche de cercei strălucitori și găsindu-mi perechea de papuci italienești, trebuia să-i dau zor. Maria venea să facă curat pe la zece și nu voiam sub nici o formă să mă găsească în pat. Trebuia să iau costumul lui Ant de la curățătorie și să cumpăr partiturile pentru clarinet pe care le voia Anna. Mă aștepta o zi foarte aglomerată și trebuia să mă urnesc.

Zilele treceau, iar vineri m-a găsit pedalînd ca să mă întîlnesc cu Ant la prînz. Era o zi fără nici un nor pe cer. Bunătățile de la micul magazin de delicatese erau așezate în siguranță în coșul bicicletei, iar părul lung și negru îmi flutura pe umeri. În ultima vreme mă gîndeam să mă tund — pînă la nivelul umerilor, ziceam eu, să-mi fac o coafură bob —, dar Ant se arătase îngrozit.

— De ce?

— Pentru c-am trecut de vîrsta la care să mai am părul lung, am protestat eu.

— Nu fi caraghioasă. Țsta e stilul tău.

Păruse atît de mîhnit, încît am lăsat baltă ideea. Sau poate c-ar trebui să-l prind, mi-am zis, în vreme ce pedalam în urma unei doamne trecute de prima tinerețe, care-și ținea părul cărunț strîns într-un coc foarte elegant, fixat cu piepteni deco-rați cu perle. Coti la stînga, pe sub arcada care ducea la Trinity, iar eu am zîmbit în sinea mea. Asta-mi plăcea așa de mult la orașul nostru: nu știai niciodată cine e persoana care pedalează în fața ta sau care se așază lîngă tine în autobuz; să fie oare un om de știință care lucrează la un leac împotriva cancerului sau vreun astrofizician care trimite sonde pe Marte?

— Probabil că e doar vreun biet angajat care se duce să aprovizioneze cantina cu KitKat, obiecta Ant zeflemitor.

— Prostii, se vede diferența de la o poștă. Persoanele astea au o expresie pierdută și stranie, de parcă nici n-ar ști în ce zi sîntem.

— Ah, ca maică-ta, nu?

Aici pusese punctul pe „i“. Mama știa rareori în ce zi sîntem, își etala părul cărunt strîns într-o coadă de cal, iar garderoba ei părea achiziționată de la un magazin second-hand, dar, în ciuda acestei imagini, n-avea nici cea mai vagă înclinație pentru lumea intelectuală. Pe de altă parte, Felicity, mama mea vitregă, arăta de parcă tocmai descinsese de pe un iaht în Saint Tropez, în realitate fiind profesoară universitară de biologie la Keble.

— Mi-am încheiat pledoaria, spunea Ant cu un surîs superior.

Pe cînd mă apropiam de capătul străzii pe care locuiau mama și Felicity, am zîmbit la rîndul meu. Nu locuiau împreună sau ceva de genul ăsta, dar, cînd a murit tata, mama i-a pomenit lui Felicity de-o casă aflată chiar pe strada ei și care tocmai se pusese în vînzare. Felicity, adînc îndurerată și avînd nevoie, pentru prima dată în viață, de puțin ajutor și îndrumare, vizitase casa și-o cumpărase pe loc. Dar e straniu cum de-a funcționat o asemenea inițiativă, am meditat eu, intrînd pe stradă ca să mai scurtez drumul. Nimeni nu s-a mirat foarte tare cînd – după ce Tim și cu mine ne-am așezat la casele noastre – mama l-a părăsit pe tata. Se certau aproape tot timpul și avuseseră dintotdeauna o relație furtunoasă, dar căsnicia se încheiase cu adevărat atunci cînd, într-un episod memorabil, se azvîrliseră sticle goale de gin, care, după cum și-a amintit ulterior Tim, nu erau tocmai puține la număr. Mama ajunsese să urască și să

disprețuiască ferma: noroiul, umezeala – ceea ce era chiar culmea, izbucnea ocazional tata, avînd în vedere că se măritase c-un fermier –, iar tata ura din toată inima ceea ce el numea „tîmpeniile ei spiritiste“, parodia aia de medicină.

Mama, autointitulată un spirit liber, era foarte pasionată de medicina alternativă. Reflexologie, aromaterapie și cîte și mai cîte – ea le încercase pe toate. Ultima obsesie era *reiki*, despre care pretindea că are calificarea să-l practice, după o perioadă de pregătire surprinzător de scurtă. Picătura care umpluse paharul tatei a fost decizia ei de a deschide un cabinet la fermă, transformînd unul dintre hambare – cu cîteva prosoape roz și muzică de relaxare, hohotise el – într-un centru de medicină holistă.

— Nu neg faptul că toate rahaturile astea alternative au un oarecare merit, zisese el, prăpădindu-se de rîs. *Dar* mă îndoiesc că maică-ta ar fi vreodată și în vreun fel calificată să le practice!

Într-o zi de octombrie neobișnuit de blîndă, după un astfel de schimb violent de replici, mama îl luase pe preaiubitul ei terier Cairn, pe nume Bathsheba, și se dusese pe jos pînă la Oxford – un drum de treisprezece kilometri – ca să-și viziteze sora. L-a sunat apoi pe tata ca să-i spună că, de vreme ce era atît de departe, se gîndise să înnopteze acolo. A doua zi de dimineată a sunat ca să-l anunțe că va mai rămîne cîteva zile, deoarece Cynthia, sora ei, nu se simțea prea bine. Cele cîteva zile s-au transformat în cîteva săptămîni, apoi în cîteva luni, iar în cele din urmă, mama nu s-a mai întors deloc. Dacă eu sau Tim întrebam de ea, tata ne dădea un răspuns evaziv: „Maică-ta? Ah, e încă în vizită la Cynthia“.

Iar dacă-i telefonam mamei și o întrebam cînd credea că se va întoarce acasă, ea zicea: „Păi, cred că de-ndată ce Cynthia se va simți mai bine“.

Adevărul era că situația le convenea. Mama se întorsese în oraș, unde-i era locul, iar tata era fericit că ferma îi rămăsese doar lui, că-și petrecea serile cu telecomanda în mână și că scăpase de nevasta disperată, care-l puna să aprindă lumânări și să stea cu picioarele încrucișate, ascultându-și muzica interioară. Tata trăia ca un om fără căpătîi, purta aceleași haine în fiecare zi, mînca fasole din conservă și lăsa vasele în chiuvetă, stivuite precar în formă de pagodă. La intervale regulate, mă plîngeam lui Tim, care zicea : „Cui îi pasă ? E fericit așa. Dă-i pace“. Și adevărul ăsta era. De fapt, amîndoi erau fericiți, pentru prima dată după mult timp, iar viața lor a ajuns să fie extraordinar de liniștită.

Dar, în mod inevitabil, odată cu trecerea timpului, au început amîndoi să fie apăsăți de singurătate. Apoi a urmat ceea ce eu și Tim numeam cu neli-niște „etapa de curtare“. Mama s-a lansat într-o serie amețitoare de iubiți total nepotriviti pentru ea – unii aveau pe jumătate vîrsta ei, ba unul era chiar student, Dumnezeuule ! Altul era un artist stradal, pe care-l culesese dintr-un pasaj ; dar toate aceste relații, în mod previzibil, nu duseseră niciăieri – iar tata o adusese în casă pe Felicity.

Trebuie să recunosc că, la început, Tim și cu mine am fost puțin circumspecți în ce-o privea pe Felicity, pur și simplu din pricină că nu era, și asta chiar îți sărea în ochi, genul tatei. Cunoscuse cîteva femei prin intermediul agenției matrimoniale locale, numită Rural Relations – mai ales din acelea cu trandafiri în obrăjori și pantaloni legați cu sfoară –, dar Felicity era înaltă, zveltă, de-o frumusețe tulburătoare și deosebit de inteligentă.

— Oare ce-o vedea ea la tata ? m-am întrebat, într-un gest ușor lipsit de loialitate, de față cu Caro, pe cînd sorbeam dintr-o cană de ceai la ea acasă.

Ea se zburlise puțin, căci Tim îi semăna foarte mult tatei.

— Păi, e un bărbat înalt, chipeș și nu tocmai sărac, care are o fermă și trei sute de acri de teren — oare asta nu e destul ca să-l facă atrăgător?

— Mă rog, bănuiesc că da, am căzut eu de acord, însușindu-mi corespunzător mustrarea.

Peste cîteva săptămîni, tata ne-a poftit pe toți să luăm prînzul de duminică la ei, ca să facem cunoștință cu Felicity cum se cuvine. Ne-am dat silința să nu părem speriați la vederea șervetelor de pe masă și a vazei cu flori din mijloc, apoi ne-am așezat la un aperitiv — da, un aperitiv! —, cu tata tronînd la un capăt al mesei, într-o cămașă proaspăt spălată, și cu Felicity la celălalt, pîrînd cam neliniștită. Și tocmai datorită acestei ușoare stîngeneli, am îndrăgit-o pe dată. La fel și ceilalți, inclusiv Caro.

— Este exact femeia de care are nevoie tatăl tău, declarase ea cînd îmi telefonase ceva mai tîrziu, ca să disecăm „meciu”. E inteligentă, iar în abordarea ei privind punerea la punct a fermei ăleia nu e loc de prostii și fleacuri.

— Și mama e inteligentă, am contrazis-o în spirit de loialitate, dar știam ce voise să spună.

— Da, dar a ajuns să stea mai mult cu capul în nori. Felicity are o viziune foarte clară asupra modului în care trebuie să funcționeze ferma.

Era adevărat: tata și Felicity formau o echipă extraordinară. Cît ai clipi, debarasase casa de tot talmeș-balmeșul din ea, o redecorase și se apucase chiar și de grădină, astfel încît, chiar dacă știam cu toții că locul era o ruină, din punct de vedere estetic arăta mult mai bine. Iar Felicity oferea o companie agreabilă și amuzantă; avea o atitudine plăcută și amabilă, dar nu se dădea peste cap să intre în grațiile noastre. Plină de veselie, ne poftea

la masă în majoritatea weekendurilor, știind că mai ales Tim privea ferma ca pe adevărata lui casă. Încălțată în pantofi cu toc înalt și pe acordurile de la Classic FM, se agita prin bucătăria pe care o rezugrăvisese într-o nuanță de galben luminos — mama se foise prin același loc, încălțată în mocasini și pe muzica lui Cat Stevens —, ne servea feluri delicioase, preparate cu legume și ierburi aromatice cultivate chiar de ea, în grădină, iar apoi, după cafea, se scuza și dispărea în birou, chipurile ca să mai lucreze, dar dorind probabil să ne îngăduie să mai sporovăim. Tata o adora pur și simplu, întreaga sa expresie uimită părea să strige: „*Uite! Uite pe ce-am pus mîna! Măiculiță, Doamne!*“.

Cu timpul, Felicity a inclus-o și pe mama în invitațiile sale, rugînd-o, prima dată, să vină la prînzul de Crăciun.

— Ca să fie toată familia laolaltă, iar tu și Tim să nu mai fiți nevoiți să alergați de la o casă la alta, bine? mă întrebasese ea neliniștită, cerîndu-mi mie părerea mai întîi, cînd ne întîlniserăm la Browns ca să luăm prînzul. Ce părere ai, Evie?

— Cred că e o idee genială, am răspuns. Dacă o să vrea să vină.

Spre surprinderea noastră, a venit, și toată lumea a petrecut o zi de Crăciun neașteptat de veselă. Prima după mulți ani, îmi zisesem în sinea mea, întîlnind privirea lui Tim pe deasupra curcanului din tavă și întrebîndu-mă dacă-și mai aducea aminte de Crăciunul cînd mama îl alergase pe tata în jurul mesei, înarmată cu cadoul pe care i-l cum-părase, anume un cuțit electric de tăiat carne.

Iar Felicity avea darul de-a aduce la suprafață ce era mai bun din fiecare: pe tata-l făcea să fie vorbăreț și amabil, pe Tim să fie amuzant și să arate că așchia nu sare departe de trunchi, pe mama să nu mai pară jenant de țicnită, ci fermecător de

excentrică, și chiar pe Caro să fie... Pe Caro o privisem cu alți ochi în acea zi de Crăciun, căci ne povestise cum își pierduse un pantof în Cornmarket, cum și-l pusese la loc în picior și cum descoperise abia acasă că era încălțată cu un pantof albastru și unul cafeniu.

— Vă jur că am luat pantoful altcuiva! insistase ea, privind cu ochii larg deschiși de jur împrejurul mesei, în vreme ce noi, cu pălăriețe de hîrtie pe cap, ne prăpădeam de rîs.

Mi-am amintit atunci cît de amuzantă putea să fie și l-am surprins și pe Tim uitîndu-se la ea și amintindu-și de ce-o luase de nevastă.

Da, Felicity era într-adevăr liantul de care avea nevoie familia noastră și nimeni nu se îndoia de asta, după cum n-a surprins pe nimeni momentul cînd ea și tata au spus în cele din urmă „Da”. Chiar și după ce se însurase cu ea, tata tot nu se putea abține să nu se mîndrească cu Felicity, de parcă aceasta ar fi fost o junincă premiată; ne prezenta fălos ultima carte științifică pe care-o scrisese, indicînd literele din coada numelui ei și tachinîndu-mă că nu mai eram singura din familie căsătorită cu un profesor universitar. De dragul ei, jucase cu bucurie și rolul de gazdă a seratelor organizare de membrii facultății, scoțînd dopuri și zîmbind larg și inofensiv, în vreme ce în jurul său continuau discuțiile despre chimia moleculară.

— Mamei i-ar fi plăcut la nebunie toate astea, observam eu cu tristețe, vorbind cu Ant în mașină cînd plecam de la una dintre aceste petreceri. Nu-și dorea decît să pătrundă puțină cultură și-n casa noastră.

— Asta nu e cultură, zîmbise el. Asta e știință.

Am prins destul de vag diferența, dar pentru mine toți oamenii inteligenți erau și cultivați. Ant fusese din capul locului suspicios în privința lui

Felicity, iar eu m-am întrebat dacă nu cumva era la mijloc o oarecare doză de invidie, avînd în vedere că amîndoi proveneau din mediul universitar. Cu toate astea, în timp, o îndrăgise și el, căci observase cît de mult îl schimbase pe tata, care ajunsese să țopăie în jurul fermei precum unul dintre vițelii lui abia fătați, ca un om complet nou. Din acest motiv, într-o luminoasă dimineață de august, am suferit un șoc teribil, aflînd că murise.

Chiar dacă eram cu toții profund loviți de durere, am știut imediat că Felicity era cea care avea cea mai mare nevoie de ajutor. După înmormîntare se retrăsese la fermă, trăgînd podul în urma ei, cum s-ar zice, setînd robotul telefonic să preia apelurile și rămînînd izolată acolo zile întregi. Îngrijorați, ne-am strîns laolaltă, Caro și cu mine aducîndu-i întotdeauna prînzul duminica, masă pe care Felicity o gătea de regulă cu mare ușurință, străduindu-ne cu disperare să menținem un aer de normalitate la fermă. Sporovăiam veseli, în vreme ce ea se așeza la masă și se juca fără vlagă cu mîncarea din farfurie sau nu se așeza deloc, foindu-se undeva pe fundal, în timp ce noi mîncam – acum nu se mai auzea zgomotul pantofilor ei –, și răsfoind, palidă la față, scrisorile de condoleanțe. După cîteva luni, n-a mirat pe nimeni cînd, într-o duminică, ne-a anunțat că ferma era deja prea mare pentru ea și ascundea prea multe amintiri dureroase, motiv pentru care urma să se mute pe Fairfield Avenue, la numărul 47, pe aceeași stradă unde, la numărul 16, locuia și mama, care moștenise casa Cynthiei la moartea acesteia. La vremea respectivă nu se putea spune neapărat că erau tovarășe de suflet – mama îi făcea doar un bine lui Felicity –, dar în timp, apropierea și trecutul pe care-l împărtășeau – în definitiv, fuseseră măritate cu același bărbat – înrîuriseră o alianță neobișnuită. Serile

de marți o găseau pe mama în salonul lui Felicity, dinaintea unui joc de table, ocazie în care ginul tonic era servit cu promptitudine la ora șase fix; stabiliseră ca sendvișurile să fie aduse cu rîndul, cînd de una, cînd de cealaltă. Joi seara era întrunirea clubului de lectură, iar duminica, dacă nu erau la Caro sau la mine, luau prînzul împreună în oraș. Ah, și în unele dimineți își beau cafeaua tot împreună.

Am zîmbit acum, trecînd pe lîngă căsuța cu terasă a mamei, aflată la un capăt al străzii, și pedalînd către proprietatea mult mai impresiionantă a lui Felicity, de la celălalt capăt. Oare erau acasă astăzi? m-am întrebat. Dacă Felicity n-avea ore la facultate, atunci era foarte posibil să fie, dar n-am vrut să mă opresc. Am aruncat o privire prin ferestrele salonului, acoperite din belșug cu draperii. Întîrziaseam deja cinci minute, iar cafeaua luată în compania celor două ducea, în mod inevitabil, la un pahar de tărie. N-aveam să scap fără un pahar zdravăn băut în compania lor.

Am împins bicicleta prin Cornmarket, am traversat în șa strada St Aldates, strigîndu-i un salut vesel lui Ron, care fusese portarul nostru la Balliol și care, în prezent, lucra la Christ Church. Momentan, încerca plin de răbdare să explice unui grup de chinezi, care nu păreau a pricepe nimic, că nu puteau să pășească pur și simplu peste lanțul lui și să rătăcească în voie prin curtea pe care-o avea în grijă. Ridică disperat din umeri în direcția mea, iar eu i-am răspuns zîbind. În perioada asta, turiștii roiau peste tot, mai ales pe străzile principale, dar nu și pe-aici – am lăsat bicicleta să ruleze în voie, cotind la stînga pe-o alee lăturalnică –, nu și în jurul micii *trattoria* care ne plăcea, mie și lui Ant, atît de mult. Era puțin cam părăginită, dar se afla departe de traseele

turistice și nu era frecventată cu adevărat decît de profesori și studenți, de adevărații cunoscători.

Cît de minunat este, mi-am zis în sinea mea, că am un soț care încă mai dorește să ia prînzul cu mine. De ani de zile, o dată la două vineri, pentru că nu avea decît un singur curs, veneam pe bicicletă pînă la Lorenzo și mîncam împreună cu el un castron de supă.

— Aș putea chiar să prind sfîrșitul cursului, îi strigasem de dimineață, în timp ce Ant, ca de obicei, lua scrisorile din mîna poștaşului aflat în trecere pe lîngă poarta noastră. Deși, dacă e la fel de „fierbinte” ca ultimul la care am fost, o să mă bag sub scaun de rușine.

În urmă cu vreo două săptămîni, mă strecurasem în sala unde Ant ținea un curs despre Lawrence sau, mai exact, despre problema sexualității în opera lui Lawrence, și fusesem de-a dreptul șocată să-l aud explicînd în detaliu cele mai fine nuanțe ale unei felații, în fața unei audiențe generoase, formate din studenți de anul întîi, cu ochii cît cepele.

— Ești pudică, a rîs Ant. Oricum, astăzi vorbim despre Joyce, așa că ai slabe șanse. Sărmanul de el își reprima pornirile. Ne vedem mai tîrziu.

Nu mai ajunseseam la curs, desigur. Fusesem prea ocupată să iau decizii capitale la raionul de brînzeturi, iar cînd am ajuns, în sfîrșit, Ant era deja așezat la masa noastră preferată, cea lungă, folosită în comun, plasată lîngă zidul din fund. După cum am observat cu plăcere, Ant era, ca întotdeauna, cufundat în lectură. M-am strecurat prin încăperea plină de aburi, făcîndu-i cu mîna din mers lui Carlos, proprietarul localului. Cînd de-abia îl cunoscusem pe Ant și începuserăm să luăm prînzul împreună aici, îl găseam invariabil citind dintr-un volum subțire de poezie. Mai nou,

il găseam uitîndu-ne pe cîte un eseu, încercînd să fie la zi cu notele, și acum tocmai împătura o lucrare, strecurînd-o în buzunarul jachetei în timp ce mă așezam în fața lui. Îmi plăcea la nebunie că încă purta vechea lui haină din material reiat, așa cum i se cuvine unui profesor universitar, și că, în vreme ce mă aplecam peste masă ca să-l sărut, am prins parfumul lui de aer proaspăt și cărți.

— Cum e? *Trebuie să te străduiești mai mult sau Trebuie să discutăm?*

Ant zîmbi obosit.

— O, mi-e teamă că voi debita aceleași platitudini încurajatoare, după cum și ei le debitează pe ale lor, despre iubirea cavaleriească. S-ar putea să fiu obligat să confisc de la bibliotecă *The Chaucerian Legend* de A. J. Holmes. Doar ca să văd cum se descurcă fără ea. Dacă se mai învîrtesc roțile.

— O vor găsi oricum pe internet și, să fim serioși, nu-i poți învinui pentru asta. Cu siguranță că s-a spus deja tot ce se putea spune despre Chaucer. Cei ca tine au avut la dispoziție douăsprezece secole ca să-i înțeleagă opera, dar studenții au doar un semestru. E puțin probabil să vină cu vreo revelație zguduitoare, ca de pildă... știu și eu? Că *Povestea călugăriței* este, în realitate, alegoria unei lesbiene frustrate, nu?

— Asta s-ar putea dovedi o lectură chiar interesantă. Dar, în același timp, i-ar oferi lui Lucian Bannister ultimul cui de care are nevoie ca să-mi definitiveze coșciugul. L-ar convinge că toate cursurile mele sînt total deplasate.

Lucian Bannister era decanul facultății, un dinosaur cu idei conformiste, care-l considera pe Ant un soi de parvenit. Să zicem că nu erau întotdeauna de acord unul cu celălalt. Ant își scoase ochelarii și-și masă puntea nasului cu degetul mare

și cel arătător, iar eu mi-am zis că arată într-adevăr obosit. Nu era prima dată când aveam senzația că semestrul nu se mai termină odată. Mi-am încrucișat brațele pe tăblia mesei și m-am aplecat înainte.

— Mai sînt doar cîteva săptămîni de tras, după care o să-i poți spune lui Lucian Bannister să se ducă dracului. O să plecăm undeva, pe un tărîm înșorit. Poate mergem tot în Toscana, ce zici? am întrebat, bătînd mărunt și fără vreun motiv din gene.

Ant îmi adresă un surîs ciudat, firav, și-și puse la loc ochelarii. Personal, am fost cuprinsă de-o ușoară panică, așa cum se întîmplase și atunci cînd îi arătasem casa din apropiere de Banbury Road.

— Sau în Devon, am adăugat rapid, îndreptîndu-mă în scaun. Glumeam doar. Mă gîndeam numai c-am fost amîndoi de acord că Annei îi va plăcea San Gimignano, bisericile și toate celelalte. Și că am decis amîndoi că-i destul de mare ca să aprecieze puțină...

— Nu, nu e asta. Cred că e o idee bună și, într-adevăr, așa stau lucrurile. Nu, este vorba de..., începu el umezindu-și buzele, ...de altceva.

Am simțit cum mi se strînge stomacul. Din senin, mi-am dat seama că arăta nu numai epuizat, dar era alb ca varul. Alb ca varul și îngrozit. O, Doamne, era cumva bolnav?

M-am întins peste masă și i-am luat mîna într-a mea. Eram vag conștientă că cele două persoane în vîrstă de lîngă noi își încetaseră conversația, lăsînd jos cuțitele și furculițele cu gesturi tremurate.

— Ant? am zis, simțindu-mi frica din voce. Ant, ce este, dragul meu? Spune-mi.

L-am văzut că înghite greu. Apoi ochii lui i-au căutat pe-ai mei, un gest pe care, așa cum am

realizat pe loc, nu-l mai făcuseră niciodată, nu în adevăratul său înțeles. Ochii aceia blînzi și albaștri... Păreau speriați.

— Am primit o scrisoare azi-dimineață.

Își băgă mîna în buzunarul hainei și scoase bucata de hîrtie pe care numai ce-l văzusem strecurînd-o acolo.

— Ar fi mai bine s-o citești.

Fără vreun cuvînt, am luat-o, m-am lăsat în scaun și am deschis-o. Era scrisă de mîna, într-o grafie copilărească, pe o banală coală A4. În colțul de sus, adresa lipsea. Nu era trecută decît o adresă de e-mail.

Dragă domnule profesor Hamilton,

Nu există nici o modalitate simplă de a vă spune următoarele și nu mi-e teamă să recunosc că am scris și rescris acest text de nenumărate ori. Dar, de fiecare dată, rezultatul pare a fi același, așa că m-am hotărît să nu mai lungesc vorba inutil. OK, iată care este ideea :

Ați cunoscut-o pe mama mea cu mulți ani în urmă. Ați întîlnit-o la Oxford și ați avut o relație. Ea nu locuia la Oxford, ci aici, în Sheffield, și după o vreme s-a întors în orașul natal. Eu m-am născut în septembrie 1990.

Așa cum am mai spus, nu mi-este ușor să scriu această scrisoare, după cum nici dumneavoastră nu vă va fi...

Mi-am ridicat ochii de pe hîrtie. Am simțit cum mi se deschide gura, iar sîngele îmi fuge din obraji. M-am uitat insistent la chipul lui Ant, alb și acesta ca varul. Își ținea ochii ațintiți la tăblia mesei. O clipă, gîndurile mi s-au învălmășit în cap, apoi – nu! Mintea mea urla *NU!* Dar nu puteam să rostesc o vorbă. M-am întors la scrisoare. Amețită, am găsit rîndul.

...nu mi-este ușor să scriu această scrisoare, după cum nici dumneavoastră nu vă va fi ușor să o citiți. Dar am știut că, într-o zi, o voi scrie, în ziua în care voi împlini șaptesprezece ani, iar acea zi nu este acum prea departe.

Dacă veți alege să nu-mi răspundeți, voi înțelege. Știu că aveți o familie. Dar, dacă v-ar face plăcere să mă cunoașteți, atunci să știți că aș fi încântată să vă întâlnesc. Aș putea veni la Oxford, dacă doriți. Am atașat adresa mea de e-mail, dar nu și pe cea de acasă, pentru că încă mai locuiesc cu mama și nu ar fi corect față de ea. Cu toate acestea, știe că v-am scris.

*Cu sinceritate, a dumneavoastră
Stacey Edgeworth*

Mi-am ridicat îngrozită ochii de pe scrisoare și m-am trezit că mă holbez la vârful capului lui Ant. Și-l ținea în palme.

Au trecut cîteva minute pînă să-mi revină glasul. Cînd am reușit iarăși să vorbesc, vocea îmi suna ciudat, forțat.

— Un copil? Ai un copil?

M-am holbat la el stupefiată. Încă-și ținea capul adăpostit în palme, dar își înălță fruntea ca să se uite la mine, apăsîndu-și fața cu degetele în vreme ce le îndepărta. Albastrul ochilor săi pălise, se ștersese pur și simplu. Dădu neputincios din umeri.

— Nu știu. Nu, nu credeam că am. Dar ai citit și tu scrisoarea.

L-am privit lung, incapabilă să vorbesc.

— Și, îți dai seama, eram tînăr. Pe vremea aia, am mai avut legături. Uneori nu durau prea mult. Pur și simplu, nu știu...

Își flutură mîna într-un gest vag în direcția hîrtiei pe care o țineam în mînă. Părea complet năucit.

Mi-am umezit buzele și am încercat să-mi ordonez gîndurile.

— Cînd a sosit?

— În dimineața asta. M-am întîlnit cu poștaşul.

Da. Da, așa era.

Mi-am mai aruncat o dată ochii peste scrisoare. Cuvintele se încetoșau. Un copil. Avea *un copil*. Cu altă femeie. Mi se învîrtea capul.

— Deci numele... numele ăsta, Edgeworth... Ți se pare cunoscut?

Ant ridică iarăși din umeri.

— Nu sînt foarte sigur.

— Nu ești sigur?

Acum, vocea mea se transformase într-un țipăt ascuțit.

— Ei bine, da, cred că da, vag. Obişnuiam să beau la King's Head și era o barmaniță acolo. Blondă. Foarte frumoasă. Într-o noapte, am ajuns cu toții pe malul râului, beți criță, și eu am condus-o acasă. Am... am sfîrșit undeva, pe un cîmp.

M-am uitat lung la el. Beat criță. Pe un cîmp, în compania unei barmanițe pe care n-o cunoștea. Asta nu prea rima cu ce știam eu despre Ant. Dar, așa cum zisese chiar el, la vremea aceea era foarte tînăr. Și acum părea la fel de tînăr, clipind des din spatele ochelarilor și aproape evitîndu-mi privirea. Tînăr și speriat.

— Ant, am început, dregîndu-mi glasul, una este să-ți amintești că erai beat criță și că te-ai prăbușit undeva, pe un cîmp, și e cu totul altceva dacă te-ai culcat cu ea.

— Da, m-am culcat cu ea, a zis el, făcînd ochii mari pe cînd realiza importanța acelor evenimente.

Am inspirat adînc. Apoi am dat drumul aerului încetișor. Bun.

— Deci, în acest caz, am început, gîndind cu voce tare și încercînd febril să asimilez datele problemei, în acest caz, n-ai mai văzut-o niciodată de atunci, iar ea s-a întors în Sheffield...

— Apoi, după ani de zile, primesc o scrisoare de la cineva care afirmă că este fiica mea! izbucni Ant, cu ochii larg deschiși. Adică, ce mama dracului!

Ne-am privit lung, pe deasupra feței de masă în carouri. Eram vag conștientă de faptul că cei doi oameni în vîrstă de lîngă noi erau fascinați la

culme, lăsându-și *risotto*-ul să se răcească în farfurie, dar eu trecusem de faza în care-mi păsa de asta. Ramificațiile acestei povești se ordonau în cadru cu tot mai multă fermitate – țac, țac, țac. Un copil: o fiică: o *altă* fiică. Nenorocita asta de bucată de hîrtie, fițuica asta venită dintr-un oraș industrial... Brusc, am simțit că mi se urcă sîngele la cap. O, nu! Numai peste cadavrul meu!

— O, dar e o prostie, am zis înfuriată. O prostie imensă. O... o fătucă vine dintr-un orașel din nord ca să lucreze ca barmaniță în Oxford, prinde o slujbă de vară, și-o pune cu cine se nimerește – la greu, probabil; Doamne, probabil că s-a culcat cu toți studenții din oraș – și apoi, după ani de zile, cînd are un copil de întreținut, o pune pe fiică-sa să-ți scrie ție. Despre asta e vorba aici. Este... oh!

Brusc, în capul meu s-a făcut lumină.

— Vai de mine, Ant, dar e vorba de cărțile tale!

— Ce?

M-am întins, i-am apucat strîns mîna și i-am scuturat-o.

— Cărțile. Le-a văzut în librării! S-a uitat la nume, a citit prima pagină și pe urmă – da – pe urmă te-a văzut la televizor, desigur!

De curînd, Ant fusese invitat la o emisiune difuzată în cursul zilei – ceea ce ne amuzase teribil pe mine și pe Anna – ca să-și promoveze ultima carte. Mi-am apăsat tîmplele cu degetele, ca și cum așa mi-aș fi ușurat cursul imaginației, și am strîns pleoapele.

— Da, o văd. Calcă rufe în camera din față, cu televizorul pornit, la emisiune ești *tu*, care stai de vorbă cu reporterul, și deodată, ce-și zice: Stai puțin! Îmi amintesc de omul ăsta. E tipul care obișnuia să bea cu colegii la King's Head, pe vremea cînd lucram acolo. *Mi-a servit-o* și el, într-o noapte, dacă nu mă-nșală memoria. Ah, vasăzică e un

scriitor celebru. Anthony Hamilton... *Ău! Stacey! Treci încoa', fato!* am strigat, ridicîndu-mi capul către o scară imaginară.

— Ei, stai nițel, zise Ant agitat. Nu sînt prea sigur de asta. Adică, poate c-a știut *dintotdeauna* și acum, că fata a crescut, s-au hotărît că...

— O coincidență uluitoare, nu găsești? am țipat eu. Ai fost la emisiune săptămîna trecută!

El mă privi lung și insistent preț de-un minut, apoi înclină capul, admițînd că aici aveam dreptate.

— Da, dar... totuși! adăugă, înghițind în sec.

Începea să mă cuprindă și pe mine frica. Eram cumplit de speriată, dar nu intenționeam să înghit una ca asta. Sub nici o formă. O altă fiică? Sora Annei? Soțul meu, cu doi copii? Nu prea mai puteam să respir. O, nu.

— Uite ce e, am zis eu cu vehemență, prinzînd drag de ideea mea, nu știm absolut nimic despre oamenii ăștia. Ne trezim într-o zi cu o scrisoare, care pică literalmente din cer, și-ar trebui să mușcăm momeala? Chestia miroase a oportunism de la o poștă, Ant. Autoarea e o aventurieră perversă, care umblă după...

— Ce? izbucni el brusc. După ce, Evie?

— Ei bine, am răspuns cuprinsă de agitație, după bani!

Ant se prăbuși la loc în scaun. Părea distrus.

— Ei, haide. Nu sîntem într-atît de bogați. Și eu nu sînt chiar atît de celebru.

— Dar, dacă a avut cu tine o aventură de-o noapte, probabil că s-a mai culcat cu alți douăzeci de tipi! Copila asta poate să fie fiica oricui, literalmente a oricui! am exclamat eu, arătînd cu mîna spre întreg restaurantul, ca pentru a sugera o vină comună.

Se lăsă tăcerea. Spectatorii mei erau captivați de spectacol.

— Haide, mormăi Ant, ridicându-se de la masă. Să mergem.

— Nu înțelegi? Ar putea fi vorba de cine știe câți bărbați din Oxford, am insistat eu, apucându-l de mână și împingându-l înapoi pe scaun, iar el s-a așezat fără nici o tragere de inimă. Sau chiar din orașul ei natal, din Sheffield! Doar nu ne oferă niște date exacte, nu?

— Dar dacă nu e așa cum zici? șuieră Ant, aplecându-se către mine. Dacă e fiica mea?

A mea. Cuvintele astea mă străpunseră ca o săgeată. Ochii lui mă priveau direct în față, larg deschiși.

— ADN, am zis dintr-odată. Asta ar trebui să ne lămurească. Spune-i să vină, Ant. Roag-o... roag-o pe Felicity sau poate pe cineva de la facultate care se pricepe la chestii din astea să se ocupe de proceduri. Sîntem gata de confruntare, aș zice.

Ant păru speriat o clipă, apoi încuviință din cap.

— Da. Da, ai dreptate. Sigur. Felicity cunoaște cu siguranță pe cineva. Are în mod sigur relațiile potrivite.

Aș fi pariat pe asta! Cineva de la catedra ei ne va ajuta. Undeva, într-un colț al minții, știam de asemenea că echipa mamă-fică se va fi gîndit deja la asta; își va fi închipuit c-o să facem testele. Asta însemna că erau foarte sigure pe ele. Am inspirat adînc. Eram conștientă că și Ant gîndea la fel. Iar dacă Felicity ne va împărtăși rezultatul, atunci va afla toată lumea – mama, Tim, Caro... Mi s-a strîns inima. Familia mea. Un copil? Scena de la masa duminicală: „Ah, apropo, Ant mai are un copil“.

— Sau ar putea să se ocupe de asta cineva pe care nu-l cunoaștem, am zis repede.

În urmă cu zece minute urma să mă întîlnesc cu soțul meu să mîncăm o supă. Iar acum dezbăteam

cine ar fi persoana nimerită pentru a ne informa în legătură cu identitatea copilei sale din flori.

M-am mai uitat o dată la scrisoare. Voiam s-o ard. Să mă prefac că n-a existat niciodată. Să-mi derulez viața înapoi cu zece minute. Ședeam amîndoi în tăcere, castroanele noastre de *minestrone* — pe care Carlos ni le așezase dinainte cu mare precauție, înainte de-a o șterge — răcindu-se neatinse.

— Ai dreptate, spuse Ant într-un târziu. Probabil că nu e decît o greșeală.

— Firește că e o greșeală! am profitat eu rapid de această complicitate. Doamne, Ant, de ce să nu fi luat legătura cu tine mai devreme? De ce tocmai acum?

— Dar, Evie, dacă se dovedește că... dacă... știi tu, Stacey este fiica mea...

Stacey! Am luat o dușcă zdravănă de vin numai la auzul *numelui* ăstuia. Lichidul mi se scurse în întregime pe bărbie. În vreme ce înșfăcam șervetul și mă ștergeam cu furie, mîna cu pete maronii a vecinului de alături se strecură spre mine, pentru a-și recăpăta ceea ce era, în definitiv, paharul său de Chianti.

— Adică, dacă este cu adevărat copilul meu, continuă Ant chinuit, atunci evident că... evident că va trebui s-o recunosc. Așa e corect.

— Cu siguranță, am zis veselă, mototolind șervetul în poală pînă ce s-a transformat într-un ghem compact. Am început să-l ciopîrțesc în milioane de bucăți. Cu siguranță, dragule, vom face amîndoi asta. Amîndoi... o vom recunoaște.

Am pedalat înapoi spre casă într-o stare de agitație extremă, mintea mea lucrînd febril. O, era de-a dreptul ridicol, absurd! Nu putea fi adevărat. Era pur și simplu imposibil. Pedalam mecanic, conștientizînd vag că trebuia să am mare

grijă, pentru că eram încă în stare de șoc. Trebuia să fiu atentă la trafic. Era ca și când îmi epuizasem toate puterile de convingere, întreaga mea energie, spre a face de două parale ideea asta în ochii lui Ant, iar acum mă simțeam ca o rufă stoarsă, agățându-mă de ghidonul bicicletei, în vreme ce picioarele continuau cumva să se rotească, fără să știu exact cum. Am traversat centrul orașului, cu gura uscată de frică.

Făcînd dreapta și întrînd în Jericho, am trecut pe lîngă casa unei prietene, aflată în Worcester Place. Shona, o irlandeză încîntătoare, măritată cu un doctor, care fusese de-a dreptul oripilată cînd, cu cîteva luni în urmă, citise că acei copii născuți din donațiile anonime de spermă aveau, în prezent, dreptul să afle cine erau tații lor biologici. Cu ani în urmă, în studenție, soțul ei, Mike – alături de nenumărați colegi – se grăbise să depună o donație la ceea ce era cunoscut de toată lumea drept „banca de masturbare”, în schimbul cîtorva lire din care să cumpere cîte un rînd de băutură la Students' Union.

— Mike a donat atîta din sperma asta nenorocită, că ar putea avea un sat întreg de copii! țipase Shona, fluturîndu-mi pe sub nas numărul din *The Times*, într-o zi cînd venisem pe la ea să bem o cafea. Cine știe cîți mici Mike Turner or fi prin lume și acum au dreptul să bată cărare la ușa mea. De cîte ori o să deschid, o să găsesc cîte unul în prag!

După ce mă întorsesem acasă, Ant și cu mine ne tăvăliserăm pe jos de rîs. Mike era un tip foarte înalt, al cărui păr albise înainte de vreme și care poseda un mers foarte ciudat, ușor săltat. Imaginea unui grup numeros de clone ale lui Mike, greoaie și cu părul ca zăpada, îndreptîndu-se în pas săltat spre casa familiei Turner de pe Banbury Road ne-a făcut să hohotim ca apucați.

Acum, însă, numai de hohotit nu-mi ardea, mi-am zis în sinea mea, lăsînd bicicleta să ruleze liber pe alea din spatele casei noastre și intrînd rapid pe poarta din spate. Am aruncat bicicleta de perete, cu gestul unei femei care ajunsese într-adevăr la capătul călătoriei sale. Nu, nu-mi mai ardea de rîs, mai ales dacă fata asta avea să bată cărare la ușa mea. Era cea mai neamuzantă zi din toată viața mea. Am aruncat o privire prudentă de jur împrejur. Oare chiar ar putea să apară din senin? Nu fi caraghioasă, Evie. M-am ghemuit și am pus lacătul la roata din față, încercînd să mă agăț de gesturile obișnuite, dar știind că închisesem lacătul cu mîini tremurînde. Dar... asta chiar se putea întîmpla, nu-i așa? M-am îndreptat de spate. Într-o bună zi, mă puteam trezi cu un ciocănit la ușa și, deschizînd, aș fi dat de ea: o adolescentă care-mi va spune că a venit să-și vadă tatăl. Mi s-a năzărit c-ar putea avea părul îndreptat artificial, un machiaj strident și maxilare în perpetuă mișcare, lăsînd să se întrevadă guma de mestecat. „Deah, io-s Stacey. Am ven't să-l văz pă tata.“

Am înlemnit de groază. Apoi m-am întins și-am tras zăvorul porții, am înșfăcat pungile din coșul bicicletei și-am traversat în grabă grădina, îndreptîndu-mă către ușile glisante. Am intrat în casă, pe urmă le-am închis cu un gest ferm – ba le-am și încuiat. În definitiv, ultima parte a scrisorii conținea o amenințare voalată. „Aș putea veni la Oxford, dacă doriți“ – adică, păzea!

M-am foit grăbită prin bucătărie, ștergînd suprafețe deja curățate, rearanjînd scaune, punînd lucruri la loc, dar cînd am băgat ziarul lui Ant în frigider, m-am oprit și m-am așezat, știind că nu mă mai duceau picioarele și nu mai aveam puterea să mă agit. M-am uitat lung și timp în direcția grădinii. În perioada asta a anului, ar fi trebuit

deja să fie scăldată într-o explozie de culori, dar, din cine știe ce motiv, nu mai apucasem să plantez răsadurile. Nu avusesem timp. Ant sugerase să alegem plante perene, care se pare că răsar în fiecare an – așa cum ne indică și numele, adăugase el pe un ton uscat –, dar nu mai apucasem să fac nici asta. Astfel, predominau tufișurile, mai ales brebeneii. În consecință, aspectul grădinii era mai degrabă banal și trist. Mai exista, desigur, și omni-prezenta trambulină, care ocupa cel puțin o treime din gazon și pe care Anna sărea tot mai sus, către ramurile salcîmului galben, și nu se oprea pînă ce nu deschideam furioasă geamurile și nu strigam: „O să te lovești la cap!”. Acum, trambulina se holba și ea la mine, precum un ochi gigantic și atotștiutor. Un ochi de ciclop. Anna. Mi se strînse inima. O, Doamne, nu face asta. Nu. Nu încerca să-ți imaginezi șocul pe care-l va suferi, uluirea de pe chipul ei, neîncrederea. O fiică? Tati mai are o fiică? Întîmplător, n-a mai fost nevoie să-mi imaginez asta, căci sună telefonul, întrerupîndu-mi șirul de gînduri oribile. Am smuls recunoscătoare receptorul, dar glasul meu refuza să răspundă.

— Evie? se auzi vocea lui Caro. Evie, ești acolo?

— Da, am izbutit să îngaim. Bună, Caro.

— Doamne, ai o voce îngrozitoare. Te-am prins cumva într-un moment nepotrivit?

Cel mai nepotrivit cu putință.

— Nu... eram la masă. M-am înecat cu mîncarea.

— Ah, bun. Uite, am vrut să te sun toată săptămîna. Tim zice că ești chitită să cumperi un cal, așa că aș vrea să stabilim niște reguli de bază, ca să evităm posibilele neînțelegeri.

Mi-am sprijinit cotul de bar și mi-am cufundat capul în palmă, masîndu-mi tîmplele și ținînd receptorul în cealaltă mînă. Vocea lui Caro era aspră și agresivă, pîrînd că repetase textul. Îmi dădeam

seama că-i luase ceva pînă să-mi telefoneze; probabil că avea dinainte o coală de hîrtie cu punctele principale.

— Păi, nu, nu sînt chiar atît de chitită, am mormăit eu. Probabil că nu e o idee prea bună. V-ar da prea multă bătaie de cap.

— Prostii. O gură în plus de hrănit n-o să ne ruineze. Am făcut un scurt recensămînt azi-dimineață și știi că, dacă punem la socoteală puii, avem în ogradă o sută unsprezece suflete. Ce mai înseamnă un al o sută doisprezecelea? mi-am zis în sinea mea.

Era clar că urmărea să obțină cununa de martiră.

— Oricum, Tim mi-a spus că e deja un fapt împlinit, încheie pe un ton vioi.

Mi-am masat tîmplele mai tare, în vreme ce mintea mea realiza vag cearta pe care fără îndoială c-o avuseseră, schimbul de replici care se petrecuse în bucătăria familiei: Caro țipînd că se trecuse peste ea; frate-meu c-o atitudine fermă, așa cum era ocazional în stare să adopte, vorbind despre datoria de familie, despre ajutorul pe care trebuia să i-l dea surorii mai mici. În mod normal, m-aș fi făcut luntre și punte să îndrept lucrurile, m-aș fi scuzat, aș fi zis că totul a fost o mare greșeală, că Anna nu mai era pasionată de ponei, vrînd să devină gimnastă, orice – acum, însă, am dat din cap în tăcere în direcția receptorului, imaginîndu-mi-l pe Ant întristat, în drum spre o lecție particulară. Scrisoarea îi atîrna ca un bolovan în buzunarul de la piept, sfîșiindu-i inima.

— Deci, dacă Tim zice că decizia e finală, atunci așa rămîne și cu asta basta. În ciuda a ceea ce se crede îndeobște, știm cu toții cine e *cu adevărat* cocoșul în casa asta. Acuma, te implor să nu te duci de una singură cînd îl cumperi. Ia un cunoscător cu tine, OK?

— OK, am mormăit timp.

— O să vin eu, dacă pot, dar cei de la firma de catering m-au lăsat *iarăși* cu fundu-n baltă, iar cortul are o gaură, unde se vede clar că cineva și-a făcut de lucru c-o țigară aprinsă. Și în următoarele săptămîni or să fie o grămadă de nunți, deci numai Dumnezeu știe cînd mai scap. Dar te implor, dacă nu pot să vin cu tine, asigură-te că poate să stea afară, ca să nu mai fie nevoie să curățăm bălegarul și după el, și că se comportă bine în trafic. Ah, și încă mai important, vezi să nu muște zăbala. Doar nu-ți trebuie vreun arab pur-sînge cu hățuri, nu?

Prin minte mi-a trecut imaginea oarecum confuză a unui șeic în veșminte albe, împleticindu-se, legat fedeleș și cu căluș la gură, prin deșert.

— Nu, am aprobat-o eu.

— În concluzie, ține-te departe de orice are zăbală și frîu, altfel o să-ți fie adus din ținutul vecin. Ai grijă și protejează-te de neplăceri, OK?

Protejează. Sex protejat. Folosește întotdeauna un prezervativ. Sau nu, după caz.

— Și nu lua în considerare un exemplar descris ca fiind „plăcut de călărit” – asta e formula codificată pentru „gonește ca trenul” – sau ca avînd „un temperament reținut” – asta înseamnă că lovește cu copitele. Dar, după cum spuneam, o să vin cu tine peste cîteva săptămîni. Imediat ce reușesc să scap de toată debandada asta cu nunțile.

Mi-am amintit de bunele maniere și mi-am dres glasul. Gîtul îmi era foarte uscat.

— Ăăă, ție cum îți mai merge, Caro?

— O, minunat. Am parte de viitoare mirese care năvălesc la ușa mea într-un ritm îngrijorător, perindîndu-se prin bucătărie, dornice să discutăm despre aperitive și flori, și vrînd toate să știe dacă pot să spună „da” sub salcie. Că-ți vine să crezi

sau nu, în zilele noastre se pot căsători unde doresc, chiar și-n mlaștină, dacă asta le e pofta, singura condiție fiind să am aprobare. Iar mamele lor, niște creaturi îngrozitoare, te străpung din priviri și nu le scapă nici un amănunt. Apropo, *ele* sînt adevăratul coșmar, mamele. Săptămîna trecută, a venit una care a descoperit că familia mirelui invitase mai multă lume decît a ei, *după care a dat vina pe mine*. Cică ar fi trebuit să mă prind! În cele din urmă, m-am descotorosit de ea; a trebuit să mă prefac că m-au apucat crampele.

— Foarte bine, foarte bine, am zis eu cu mintea aiurea.

— Adică, nu *toate* sînt îngrozitoare; nu mă înțelege greșit. Asiaticii vin cu familii numeroase și fericite, toți dau din cap și zîmbesc și sînt *atît* de bine-crescuți. Nu-și fac niciodată de lucru prin tufișuri și nici nu trebuie să curăț voma în urma lor. *Doamne*, îi ador pe asiatici.

— Ăăă, uite, Caro, cred că trebuie să închid, dar mulțumesc pentru... știi tu.

Pentru ce? Am încercat să-mi amintesc de ce mă sunase. Ah, da.

— Pentru ponei.

— Păi, încă nu l-ai cumpărat și nu sînt foarte convinsă că știi în ce te bagi. Pentru numele Domnului, nici să nu te uiți la vreun cal sub opt ani care n-a participat la concursuri și n-are experiență. În același timp, nu e bine să cumperi un animal care are prea mulți kilometri la bord.

Acum vorbea limbi străine, dar nu mai conta: încetasem de minute bune s-o mai ascult, pentru că tocmai îmi trecuse ceva prin minte. Tocmai îmi dădusem seama de ceva. În timp ce ea susura pe fundal, eu reflectasem la scrisoare și la faptul că fata avea șaptesprezece ani. Am făcut la iuțea socotelile și m-am simțit în siguranță. Pe-atunci

nu-l cunoșteam pe Ant, dar asta mi-a distras atenția de la anul în care se născuse copilul – septembrie 1990. Avea încă șaisprezece ani, iar ziua ei de naștere nu era foarte departe, asta însemnând – în punctul ăsta m-am ridicat în picioare, lăsînd ușurel receptorul în furcă, în vreme ce Caro îmi spunea la revedere –, da, firește. Asta însemna că fata nu era a lui Ant. Era imposibil. Pentru că, dacă urma să împlinească șaptesprezece ani în toamnă, fusese concepută – am socotit rapid în minte – în luna ianuarie a anului precedent. Și asta însemna că, la vremea respectivă, eu eram deja cu Ant. Ieșeam împreună de ceva timp. Mai mult chiar, eram deja logodiți.

6

A trebuit să fac comandă pentru volumul din *Sir Gawain și Cavalerul Verde* pe care-l solicitase Ant. La Bletchley nu țineam asemenea titluri ezoterice; nu ne puteam compara cu vasta librărie Waterstone sau chiar cu Blackwell, unde se găseau cărți academice. Noi eram doar o mică librărie independentă, cu toate că ocupam vreo trei etaje, dar fiecare dintre acestea era cam de dimensiunile unui salon obișnuit, legate între ele prin scări șubrede. Aspectul era încântător și ușor dickensian, pe măsura imaginii romantice pe care mi-o formasem eu despre cum trebuie să arate o librărie, mergînd pînă la detalii infime, precum mirosul stătut al pisicilor lui Jean, care se furișau din apartamentul ei de la etaj și se întindeau pe rafturi și în petice încălzite de soare, aducînd ambi-anței un plus de personalitate. Cred că și clienților noștri le plăcea aerul ăsta nostalgic, faptul că se puteau instala într-un fotoliu vechi cu o carte în brațe, fără a li se cere să plece. La vremea aceea, scaunele confortabile erau o raritate prin librării și, cumva, asta ne-a plasat în avangarda domeniului, cu toate că realitatea era, de fapt, alta — ele fuseseră așezate acolo pentru Jean, directoarea noastră cîntărind aproape o sută de kilograme, căreia îi plăcea să se oprească puțin la fiecare

etaj, ca să-și tragă sufletul. La caracterul aparte al librăriei noastre mai contribuiau vreo trei elemente: faptul că era amplasată la periferia orașului, unde locuiau mulți studenți; că aveam o secțiune dedicată artei și arhitecturii mult mai vastă decât cele obișnuite; și, de asemenea, că alcătuiserăm o secțiune de muzică contemporană, care se dovedise extrem de solicitată. Firește că vindeam și titluri de beletristică, îi aveam pe mai toți marii clasici, dar, după cum s-a dovedit, ne lipsea tocmai ce voia Ant.

— De regulă, pe astea le cumpără de la librăria universității, îmi spusese Jean, auzind că o comandam prin telefon. Cine era? Un student?

— Părea mai în vîrstă.

Am aruncat o privire la numele pe care-l mîzgălisem în agendă, cu toate că-l știam pe dinafară.

— Anthony Hamilton. Cu număr local.

Jean s-a uitat cu atenție peste umărul meu.

— O, *profesorul* Hamilton! Unul dintre cei mai tineri membri ai catedrei de engleză. După cum se aude, ascensiunea sa a fost una meteorică; a ținut direct către stele. Mă rog, cred că are deja o duzină de volume d-astea în bibliotecă. Nu pricep de ce a comandat-o de la noi, a zis cu o expresie neîncrezătoare, dar nu lipsită de-o oarecare amabilitate. Poate că-i place de tine.

— Mă îndoiesc, am spus repede, știind că era musai ca toți bărbații care puneau piciorul la noi să fie atrași, fără excepție, de Jean.

Ant era trecut de vîrsta majoratului, ceea ce-l făcea numai bun de sacrificat. Cu toate astea, nu m-am putut împiedica să nu roșesc.

— Ei bine, e un tip al naibii de atrăgător, nu crezi? Eu n-aș spune nu, cu siguranță, a zis Jean, dîndu-și ochii peste cap și ținându-și provocator buzele. Nu m-ar deranja deloc să rămîn încuiată în bibliotecă *cu el*.

Mi-a aruncat o privire șireată, după care a luat-o agale spre biroul personalului, legănându-se pe picioarele ei cu pulpe groase și șolduri generoase, și cărînd sub braț un teanc de cărți.

Jean, o femeie divorțată, care semăna neobișnuit de mult cu Sybil Fawlty¹, avea mereu un aer puțin disperat și o replică cu subînțeles pentru orice ocazie. Trebuia să-și coboare glasul, nu? mi-am zis în sinea mea, în timp ce-o priveam îndepărtîndu-se.

Cu toate astea, în zilele ce-au urmat m-am năpustit asupra fiecărui colet care ne sosea, doar ca să nu pună mai întîi mîna pe el Jean sau Malcolm, și-am repetat replicile pe care aveam să le rostesc la telefon cînd primeam pachetul pentru el. În tot cazul, dialogul a fost teribil de prozaic.

— Alo, domnul Hamilton?

— Da?

— Sînt Evie, de la Bletchley Books. Voiam doar să vă spun că azi-dimineață a sosit exemplarul din *Sir Gawain*.

— Ah, mulțumesc mult. O să trec pe-acolo să-l iau.

— Super! La revedere.

— La revedere.

În vreme ce lăsam jos receptorul, am simțit că-mi iau foc obrazii. Super? Cînd mai vorbisem eu așa? Replica asta nici măcar nu fusese prevăzută în „scenariu”. Dar măcar reușisem să-mi strecor numele în conversație – asta chiar era în plan – și scurtasem nonșalant titlul, omițînd partea finală, căci mă prinsesem că așa procedau cei în cunoștință de cauză. Și ce voce delicios de adîncă, plină de inflexiuni avea!

1. Personaj feminin din sitcomul *Fawlty Towers*, difuzat de BBC (n. r.).

— „Mulțumesc mult. O să trec pe-acolo să-l iau“, am tors eu.

— Ce să iei? a întrebat Jean, ivindu-se lângă mine și încruntându-se.

— Ah, nimic, am zis, înroșindu-mă și dispărînd rapid.

În zilele ce-au urmat, aproape că n-am părăsit librăria. Ori de cîte ori se deschidea ușa de la intrare, întorceam imediat capul într-acolo, plus că mi-am petrecut o grămadă de timp la secțiunea Sănătate și Armonie, care se găsea chiar la parter, în partea din față, oferind un excelent unghi de observație asupra străzii.

— Ai probleme cu alăptatul la sîn? s-a interesat Malcolm, încîntătorul meu coleg gay care, într-una din rarele sale descinderi din secțiunea Artă și Arhitectură, de la primul etaj — „acolo, sus, ai parte de niște persoane minunate și sensibile, cu mîini frumoase“ — m-a surprins ștergînd pentru a mia oară praful de pe *Cartea sarcinii și-a nașterii* de Miriam Stoppard.

— Propriu-zis, nu, am chicotit eu proteste.

— Ceva mai grav?

Malcolm a ridicat dintr-o sprînceană cînd m-a văzut luînd, de data asta, *Chinurile infertilității*.

— De unde să știu? am oftat eu, lăsînd o clipă deoparte pămătuful de praf. Poate că sînt fertilă ca Nilul sau stearpă ca deșertul Gobi. Habar n-am cum stau lucrurile. Nu mi-am făcut niciodată analizele. Dar, Malcolm, un lucru știu sigur: ceasul meu biologic ticăie în disperare și nu are cine să-l audă în afară de tine, de Jean și de pisici.

— Cum a rămas cu Steve, tipul cu surfîngul?

— N-are pic de ambiție. N-are... un scop în viață.

— În afară de surfîng, cred.

I-am aruncat o privire de genul „Nu e demn de tine“ și m-am întors la ștersul prafului.

— OK, atunci tipul celălalt, insistă el. Neil, agentul de vânzări sarcastic?

— Prea arogant. Îmi tot zicea că sînt doar o vânzătoare oarecare și că mai așteaptă să avanseze în funcție. Ceea ce nu s-a întîmplat.

— Nu e suficientă glorie pentru toată lumea, ăsta e motivul. Are grijă comandantul Sybil de asta, observă Malcolm, smucind din cap în direcția lui Jean, care era mai mare peste noi toți, supervizînd evenimentele care aveau loc în librărie și, în general, interzicîndu-ne să ne băgăm nasul unde nu ne fierbea oala.

Am scos un oftat obosit.

— De fapt, mă bătea gîndul să mă înscriu în noul club de la Poly. Să mai cunosc lume.

— Mă rog, totul e să nu-ți pierzi vremea pe-aici, așteptîndu-l pe domnul Ochi-Albaștri, pentru că tare mi-e teamă că l-ai ratat, mi-a zis Malcolm cu blîndețe.

— O! am exclamat, întorcîndu-mă să-l privesc.

— A venit acum zece minute, cît erai la budă. Am vrut să dau fuga după tine, dar Jean mi-a tăiat calea și s-a ocupat chiar ea de el.

— Dar știa că...

— Bineînțeles că știa, dar nu vrea ca frumușica și tinerica ei asistentă să stea la palavre cu vreun profesor universitar. Uite, scumpa mea, a zis și-a scormonit în adîncurile unui raft, de unde a scos un volum din *Managementul furiei*. Citește și învață. O să rezisti mai mult timp. Eu așa am procedat.

Malcolm s-a îndepărtat. Crunt dezamăgită, am continuat să șterg praful în tăcere. În cursul aceleiași dimineți, m-am strecurat în cafeneaua de peste drum, ca să-mi înec amarul într-o ceașcă de cappuccino. Cînd m-am întors, Malcolm a venit la mine în fugă. Ochii îi străluceau.

— Vestea bună sau cea proastă?

— A doua.

— Iar a fost pe-aici, dar l-ai ratat.

— La dracu'!

— Dar vestea bună este c-o să vină la seara de poezie de sîmbătă. A luat o broșură, s-a interesat și – ia ascultă aici, păpușă – a întrebat dacă trebuie să fie prezent tot personalul.

— O! Crezi că a vrut să întrebe de...

— Păi, în nici un caz n-a vrut să întrebe de *moi*, scumpete. Mi-aș fi dat seama dacă așa ar fi stat lucrurile, adăugă, dîndu-și pe după urechi părul blond și mătăsos. Și sînt convins că n-a vrut să întrebe de... știi tu cine.

A făcut ochii mari, mimînd groaza în clipa în care Jean, cățărata pe-o scară ca să ajungă la ultimul raft, și-a ridicat puțin fusta ca să-și scar-pine piciorul prin dresuri. Malcolm s-a cutremurat. Jean s-a întors ca să ne adreseze o căutătură încruntată.

— Voi de colo, haideți, lăsați vorbăria!

— *Jawohl, mein Führer*, a mormăit Malcolm pentru sine.

— Ah, Evie, profesorul tău universitar a trecut pe-aici, mi-a rînjit Jean, privindu-mă peste umăr. Mi-e teamă că l-ai ratat.

— Da, mi-a zis Malcolm, i-am răspuns surîzînd dulce.

Malcolm mi-a făcut vizibil cu ochiul, în vreme ce se evapora din încăpere, prefăcîndu-se că zguduie în trecere scara lui Jean și începînd să mărșăluiască și să etaleze salutul nazist de îndată ce-a ieșit din raza ei vizuală.

Ziua de sîmbătă se lăsa așteptată. De regulă, mă feream de serile de lectură ca de ciumă. Fiind doar o mică librărie, nu atrăgeam figuri de talia lui Jeffrey Archer sau Jilly Cooper, sosind în mașini conduse de șoferi personali, însoțiți de strălucitoarele

fete de la PR; în loc de asta, ne trezeam cu vreun autor local necunoscut, care intra, ezitînd, direct din stradă, îmbrăcat c-o haină groasă și ducîndu-și cartea într-o pungă de cumpărături Tesco. Totuși, trezindu-se în centrul atenției într-o seară importantă, acești oameni, de obicei timizi, deveneau expansivi, lecturînd monoton volum după volum, pline toate de chestii exasperant de plictisitoare, la auzul cărora Jean, o pseudointelectuală, zîmbea cu subînțeleș, ținîndu-și capul într-o parte și înăbușindu-și căscatul, în vreme ce eu și Malcolm șopteam în vreun colț despre cît de mult s-ar îmbunătăți lucrurile dacă am fi noi doi la conducere. Am fi putut măcar să chemăm scriitori de romane de groază sau de dragoste; poate vreo trei sau patru deodată, nu doar unul.

Lecturile de poezie erau cele mai groaznice. Cîte un tip bărbos ne citea versuri banale sau incomprehensibile, în timp ce toată lumea ședea într-o tăcere impusă, respectuoasă, dînd aprobator din cap. Publicul era, în general, jenant de restrîns – iubita poetului, maică-sa și un grup de prieteni apropiați –, deși noi mai încercam să-l completăm cu localnici mituiți cu băuturi gratis.

Cel invitat în sîmbăta aceea nu părea să iasă din rînd. Poetul era, de fapt, o poetă și, cu toate că nu-mi amintesc să fi văzut vreo fotografie de-a lui Joan Baez, îmi imaginez că ar fi putut semăna cu ea. Un chip deprimat și o pereche de ochi căprui lipsiți de umor mă priveau lung dîndărătul cortinei de păr lung și negru, în timp ce făceam cunoștință. Mi-a întins mîna fără vlagă, murmurînd ceva ce suna suspect de mult a „Emmylou Harris“.

— Evie Milligan, am răspuns, surîzînd foarte jovială.

Purtam o fustă mini și cercei strălucitori, iar pe buze mă dădusem din belșug cu *gloss*.

Misiunea mea fusese aceea de a aranja scaunele într-un cerc larg, care să n-o intimideze prea mult pe invitată, format în jurul unui „tron“ solitar, pe care urma să stea și să recite poeta și către care am condus-o imediat după ce am făcut cunoștință.

— E totul în regulă? Dacă doriți, îl putem muta ceva mai în față, am sugerat eu, știind că unii autori preferau un cerc mai intim.

— Cred că aș vrea ca toată lumea să stea pe podea, s-a încruntat ea.

— Am înțeles..., am zis eu, clipind.

Nu știam cum va fi primită această cerere de către doamnele mai în vîrstă care veneau din cînd în cînd, găsindu-și astfel ocupație în serile pustii, dar m-am gîndit c-aș putea să le fac rost de un scaun, la nevoie. Peste o jumătate de ceas, Emmylou sedea turcește pe o pernă brodată cu mărgele adusă personal, înconjurată de vreo douăzeci de admiratori cu priviri la fel de pasionale ca și ea. Ca să fiu sinceră, publicul se dovedea destul de numeros.

— Sînt numai femei, i-am șuiert lui Malcolm, fără a pierde din ochi ușa, pentru că profesorul Hamilton încă nu-și făcuse apariția.

— Ah da, nu știai? Tipa joacă în „echipa“ noastră. Mă rog, în „divizia“ feminină, a adăugat el pufnind. Personal, prefer ca prietenele mele lesbiene să fie genul de femei strălucitoare, cu limbă ascuțită și mult umor. Astea sînt de la celălalt capăt al spectrului, brigada intelectualelor cu păr pe degetele de la picioare.

— Oh.

Am privit în jurul meu cu interes. Lumea studia cu sîrguință textul.

— Toate?

— Ei bine, nu pot spune la ce biserică merg doar uitîndu-mă la ele, Evie. După cum arată,

unele dintre ele s-ar putea considera norocoase dacă se uită cineva, oricine, la ele, iar altele ar putea fi niște feministe obișnuite, care n-au băgat de seamă că acțiunile de emancipare și ardere a sutienelor în public au avut loc acum douăzeci și ceva de ani, avînd-o în frunte pe Marilyn French. Hopa, a venit Führer-ul.

Jean, îmbujorată și puțin afumată – se ocupa întotdeauna de distribuția vinului alb fierț – se îndrepta către zona centrală cu mâinile încleștate de încîntare, de parcă locul ar fi vuit de discuții însuflețite, nu de șoapte înăbușite. Chipul ei rozaliu nu se potrivea de nici o culoare cu ținuta pe care o alesese pentru acea seară, anume un costum cu pantaloni din crep purpuriu.

— Ahîm! Bună seara, doamnelor și domnilor. În fine... doamnelor. E minunat să văd că s-a strîns atîta lume și permiteți-mi să adaug că sîntem încîntați s-o avem în mijlocul nostru pe Mary-Lou, în această seară. Emmy... lou, după cum bănuiesc că știți, este o poetă regională și cîștigătoare a Premiului pentru Tinere Talente al Districtului Banbury.

Un val de aplauze a urmat acestei precizări, iar Emmylou a salutat în dreapta și-n stînga, dînd cu gravitate din cap în semn că accepta ceva ce i se cuvenea.

— Iar acum, sper că veți asculta în liniște (Dar cîți ani credea că avem, șase?), în timp ce Emily va da citire unor poeme din ultima sa colecție de versuri, intitulată *Femei în lanțuri*.

— Aoleu, mi-a gemut Malcolm în ureche, înainte de a se furișa la adăpost, în spatele secțiunii cu romane polițiste și de groază, cel mai nimerit punct de unde să-și dea ochii peste cap în direcția mea și să mă facă să rîd.

M-am decis să nu mă uit deloc la el, dar, chiar dacă m-aș fi uitat, știam că dezamăgirea profundă

m-ar fi împiedicat să rîd. După toate pregătirile, după atenția specială acordată părului și machiajului, ca să nu mai vorbim de fusta și cureaua proaspăt cumpărate de la Dorothy Perkins, omul meu nu venise. Și acum, acum că lectura începuse – chiar cu douăzeci de minute întârziere –, probabil că nici nu va mai veni. Am ascultat deprimată cum vocea stridentă, subțire și plină de importanță a lui Emmylou răsuna puternic în încăpere. Nu se simțea nici urmă de sentiment, ceea ce m-a făcut să n-o îndrăgesc deloc. Posedam o înclinație naturală de a suspecta pe oricine nu era cufundat într-o stare permanentă de confuzie.

Poemul a început ca un strigăt de instigare la luptă a sclavilor, de ziceai că ești în anii 1800.

Ridicați-vă!

Ridicați-vă și vorbiți de tirania masculină,

De lupta nedreaptă,

De mădulele-obosite și de sînii-mbătrîniți,

De carnea ce-și ia adio de la oase...

Erau chestiuni deja fumate și extrem de iritante, așa că m-am apucat să-mi îndepărtez pielițele, în vreme ce Malcolm, departe de ochii lui Jean, s-a rezemat de Wilbur Smith¹ și-a închis ochii. Ba chiar și-a îndesat degetele în urechi.

Autoarea s-a oprit după prima poezie, iar Malcolm și-a scos degetele din urechi, arătînd plin de speranță. Dar tortura a continuat. De nu se știe unde, Emmylou a scos un cub de lemn, pe care a ingenuncheat. După asta, s-a apucat să sufle în ceea ce părea a fi un fluier meșterit în

1. Wilbur Addison Smith (n. 1933) – scriitor contemporan de limbă engleză, originar din Africa de Sud (n. r.).

casă. Mi-a surprins privirea, iar eu i-am adresat un zîmbet palid, exact în clipa cînd uşile se deschideau şi Anthony Hamilton – înalt, puţin dezordonat şi învăluit în fix atîta confuzie cît socoteam că e necesară prietenilor mei – intra în librărie. Şi-a aruncat privirea de jur împrejur cu un aer temător şi mi s-a părut că totul se luminează cînd a dat cu ochii de mine şi mi-a zîmbit. M-am înroşit pe loc, din cap pînă-n picioare.

Cu pieptul tresăltînd şi fluturînd din mîinile încărcate de bijuterii, Jean înainta grăbită, şoptind „Domnule profesor Hamilton!” şi dîndu-se de ceasul morţii să-i găsească un scaun. Nu se cădea să stea turceşte cu muierile, ci pe un scaun din plastic, aflat în spate. Cocoţat singurel şi mai sus decît restul, arăta stingher în compania lui Jean. Parcă erau doi părinţi mîndri de odraslele lor, participînd la o serbare a copiilor, impresie accentuată de faptul că vreo cîteva au întors capul, aşa cum fac de regulă cei mici. Mi-a fost şi mie ruşine de ruşinea lui.

Între timp, Emmylou îşi abandonase fluierul şi revenise la poezii, declamînd cu o voce ţipătoare, adîncită în tema menstruaţiei. Fireşte că nu mă puteam uita direct la Anthony, aşa că mi-am îndreptat atenţia către covor, aşteptînd finalul poeziei, care, în cele din urmă, a venit. În sală răsuna un val de aplauze însufleţite, pînă ce-am băgat de seamă că eram singura care bătea din palme. Ah, da. Poate că n-ar trebui să aplaud chiar după fiecare vers. Cu coada ochiului l-am zărit pe Ant, care părea amuzat. Mai bine aşa, decît plictisit sau furios, am decis eu, în vreme ce poemul a ajuns cu adevărat la final. Şi acum, te rog, *te rog*, am putea să ascultăm ceva despre narcise? Sau despre copaci?

— Următorul poem, ne-a anunțat Emmylou pe un ton grav, azvîrlindu-și părul negru pe spate într-un gest plin de importanță, se intitulează *Maud și Diana*.

Ei, așa mai vii de-acasă. Gen Thelma și Louise sau poate Hinge și Bracket, cele două bătrîne mătuși celibatare. Doar că poezia s-a dovedit a nu fi despre mătuși celibatare și nici... de-acasă nu venea, pentru că Maud și Diana erau două fetișcane obraznice, care nu se puteau dezlipi una de cealaltă. Mă înroșeam tot mai mult, pe măsură ce ascultam versurile nerușinate. Îmi venea să urlu „Ajunge!”. Am riscat o privire în direcția lui Malcolm, care, cu gura căscată de plăcere, arăta teribil de prins, în vreme ce Jean își aranja stingherită permanentul, clipind rapid, încercînd să lase impresia unei femei destupate la minte, care era obișnuită să audă asemenea poezii recitate în librăria ei, iar nu a uneia profund frustrate, care lucra în acest loc doar ca să cunoască bărbați. Cu groază, am realizat că asta făceam și eu, și Malcolm.

Ochii lui Emmylou străluceau, iar obrajii i s-au îmbujorat cînd și-a ridicat privirea de pe text și a început să recite ultimele versuri din memorie.

— În noaptea aceea, Diana și Maud își găsiră iluminarea, declama ea dinaintea mulțimii adunate s-o asculte. *Inimile cîntară. Mințile se bucurară*, continua, în vreme ce-și plimba ochii prin încăpere, pînă a dat de mine. *Vaginurile fremătară*.

În tăcerea uimită care se lăsase, singurul lucru la care mă mai puteam gîndi era „De ce se uită la mine?”. Pentru Malcolm, asta a fost ultima picătură. A pufnit în rîs și-a luat-o la picior, aplecat într-un unghi de patruzeci și cinci de grade, către ieșirea de urgență. Mi-e jenă să recunosc, dar l-am urmat și eu fără să clilesc. Am trecut ca fulgerul prin secțiunea cu romane de groază – în ton cu

momentul —, ocolind masa cu băuturi, și-am ieșit pe ușa grea și neagră din spatele librăriei. Pe treptele din fier forjat, care dădeau către acoperișurile din jur, Malcolm și cu mine ne țineam strâns unul de celălalt, sughițînd și hohotînd; uitasem și de Anthony.

— I-ai căzut cu tronc! a exclamat Malcolm, trăgîndu-și sufletul.

— Nu! am țipat. Crezi?

— O, scumpo, sînt *sigur*. Te dorește. E moartă după tine.

— Mai scutește-mă!

— Nu, nu, ăsta e „textul” ei. Te rog, Evie, *te rog*! Vrea și ea o iluminare.

Am început iarăși să chicotim ca nebunii.

— Dar, Malc, asta nu e poezie, nu? am zis, ștergîndu-mi ochii și venindu-mi puțin în fire. Oare n-ar trebui să așterni pe coala de hîrtie ceva frumos? Vreau să zic, la final?

— Mai degrabă decît ceva scîrbos, da, de acord. A aprins două țigări și mi-a întins una dintre ele.

— Uite, scumpo, trage din asta.

— Și-ai văzut-o pe Jean? am întrebat, trăgînd un fum.

— Micuța Domnișoară Eliberată?

Malcolm imita clipitul intens al lui Jean, sugîndu-și obrazii și aranjîndu-și părul. Am izbucnit din nou în hohote isterice, exact în clipa în care ușa din spatele nostru s-a deschis.

— Să înțeleg că ăsta e locul unde personalul își ia pauza de țigară?

M-am întors și-am dat cu ochii de-o siluetă înaltă și ușor amuzată, lovind cu degetele fundul unui pachet de Rothmans, ca să-și scoată o țigară.

— Oh, am exclamat, străduindu-mă din răputeri să-mi recapăt calmul. Păi, nu chiar. Doar că — știți dumneavoastră — e cam cald înăuntru.

Dar trebuie să ne întoarcem, am adăugat, stingându-mi în grabă țigara.

Profesorul Hamilton și-a aprins-o pe-a lui și-a suflat fumul pe deasupra capului meu.

— În locul vostru, eu nu mi-aș face probleme. Poeta s-a oprit puțin să-și tragă sufletul. Cred că toată lumea are nevoie de-o băutură zdravănă după lectura asta.

— A terminat?

— Așa se pare.

— Doamne-ajută, a zis Malcolm sincer ușurat. Ar fi mai bine să dau fuga și să umplu paharele cu Lambrusco. Apropo, mi-a făcut plăcere să vă întâlnesc, a spus, întinzînd mîna și aruncîndu-i lui Anthony un surîs năucitor. Malcolm Harding.

— Anthony Hamilton, a răspuns el, dînd mîna cu Malcolm.

— Îți țin eu locul, îngeraș, mi-a șoptit Malcolm înainte să se întoarcă în librărie. Nu te grăbi.

— Ce se petrece aici?

Ușa de la ieșirea de incendiu s-a deschis brusc și în cadrul ei a apărut Jean, care s-a uitat urît la noi. Arăta ca Brunhilda.

— Malcolm! Vinul alb, te rog. Și Evie, ce naiba crezi că faci, atrăgîndu-l pe distinsul nostru oaspete aici? O, *nu* se putea abține de la un gest de prost gust, nu-i așa?

— Evie nu se simte prea grozav, mi-a sărit Malcolm în ajutor. Venise aici să ia puțin aer.

— Păi, atunci poate ar fi mai indicat să se ducă acasă, nu? a izbucnit Jean pe un ton acru. Haide, Evie, du-te și prinde autobuzul. Malcolm și cu mine o să ne descurcăm și singuri. Domnule profesor Hamilton, poftiți, vă rog.

A deschis ușa pentru ca Anthony să poată intra în clădire, fiecare gest al ei — spatele încovoiat și

zîmbetul de mîță de pe buze – amintind de Uriah Heep¹.

— De fapt, ar cam fi timpul să plec și eu, a răspuns el, întorcîndu-se către mine. Dacă nu vă simțiți bine, vă pot conduce cu mașina. N-ar fi înțelept să călătoriți cu autobuzul. Încotro mergeți?

— Aăă, puțin mai încolo de Magdalen Bridge, m-am bîlbîit eu.

— O, perfect. Eu merg la Balliol. E chiar după colț.

De fapt, era foarte departe. Anthony i-a zîmbit lui Jean.

— Vă mulțumesc mult. A fost o seară foarte agreabilă și, de asemenea... aăă, foarte... folositoare. Mă refer la cele cîteva momente pe care le-am prins. Mă scuzați, dar eu trebuie s-o șterg.

Jean părea pe punctul de-a lua foc. Malcolm a condus-o binișor înăuntru, așa cum o soră medicală ghidează un pacient cu tulburări mintale, oprindu-se doar ca să se întoarcă și să-mi expedieze un rînjat plin de înțelesuri și de reală încîntare.

— Numai să-mi iau haina, am mormăit către Anthony, pe cînd ieșeam împreună, traversînd librăria.

Am plonjat ca să-mi recuperez haina din spatele tejghelei, evitînd privirile furioase ale lui Jean, apoi am dat fuga să-l prind din urmă. Mă aștepta lîngă ușa de la intrare.

Inima îmi bătea cu putere și firește că, în vreme ce ne îndreptam spre mașina lui, nu-mi trecea prin minte nici un subiect de conversație. Vechiul Citroën hodorogit era parcat ceva mai jos pe strada

1. Personaj negativ din poate cel mai popular roman al lui Charles Dickens, *David Copperfield*. Uriah Heep se arată foarte servil și umil față de patronul său, uneltind însă să-i fure averea.

noastră. Din fericire, gena lui pentru *savoir-faire* era mult mai bine dezvoltată decît a mea.

— V-ați mai revenit? s-a interesat Anthony după ce ne-am urcat în mașină și ne-am pus centurile de siguranță.

În vreme ce ne încadram în trafic, mi-a adresat un zîmbet cu subînțeles.

— Cu siguranță, i-am răspuns eu rînjind. Mi-e teamă că, de regulă, serile de poezie au efectul ăsta asupra mea.

Nu-mi venea să cred că eram în mașina lui. M-am uitat de jur împrejur cu nesaț, știind că mai târziu voi dori să-mi amintesc tot: bomboane mentolate pe bord; eseuri împrăștiate pe bancheta din spate; un haos fermecător.

— Să înțeleg că nu sînteți pasionată de asta?

— Ce? O, nu, iubesc poezia. Doar că... nu poeziile de genul acela.

— Ah, da. Dar ce fel de poezii vă plac?

Am realizat că era cu adevărat interesat. Fir-ar să fie. Norocul meu că mai știam cîteva nume de poeți. Ce naiba, că doar le așezasem de nenumărate ori volumele pe raft. Am zis cîteva, la întîmplare.

— O, Keats, Sylvia Plath, Pam Ayres, ceva de genul.

— Eclectic, aș zice, mi-a zîmbit el.

— Ah, da, îmi plac poezii eclectici.

Posibil să fi fost un grup, precum poezii romantici, de care mai auzisem.

Anthony a izbucnit în rîs. De ce? Nu conta. Eram în mașina lui, cuibărită în haină și aproape de el, admirîndu-i profilul drept și foarte atrăgător. Eram în al nouălea cer.

— Asta înseamnă că sînteți foarte norocoasă că lucrați într-o librărie. Aveți nenumărate ocazii.

Să ce? Să agăț bărbați cu maxilare pătrătoase? Nu. Poate că nu.

— Ei bine, chiar așa este, m-am entuziasmat cu, după ce-am revenit cu picioarele pe pământ. Citesc încontinuu. Lecturile mele sînt copioase.

Excelent cuvînt, Evie!

— Romane?

— Ah, *romanele*! am exclamat. Nu mă pot sătura de ele.

Acum chiar spuneam adevărul.

— Le citesc tot timpul. Mă rog, atunci cînd Jean nu e atentă, evident.

— Evident. Și ce preferați?

— Orice-mi cade în mînă.

M-am înroșit. Hopa, asta ducea cu gîndul... știți... la bărbații cu maxilare pătrătoase, de mai devreme.

— Adică, orice fel de cărți.

— Desigur. Clasicii?

Am inspirat adînc și m-am întrebat preț de-o clipă dacă, în următoarele aproximativ zece minute, aș fi fost în stare s-o duc tot într-o minciună pe tema literaturii. Din fericire, o zeitățe nevăzută mi-a șoptit la ureche să-mi bag mințile în cap, așa că m-am hotărît să nu fac asta.

— De fapt, prefer cărțile mai moderne. Ficțiunea contemporană, am adăugat rapid, amintindu-mi de eticheta asta. Sînt o mare admiratoare a romanelor lui E. J. McGuire.

— Nu sînt familiarizat cu opera lui.

— A ei, l-am corectat, răsucindu-mă în scaun ca să fiu cu fața spre el. O, Doamne, e minunată! Trebuie neapărat s-o citiți. Scrie niște romane de suspans geniale, cu atmosferă foarte încordată și bizară; n-ai nici cea mai vagă idee cum se vor sfîrși și nici cine este vinovatul.

— Seamănă cu Poe.

Seamănă cu... Winnie the Pooh? Asta a zis?

— Păi, am început eu, clipind. Evident că romanele astea nu sînt pe gustul tuturor, dar...

— Edgar Allan. Melodramă victoriană, știți.

— O, da! Da, tot ce se poate. De fapt, acum că ați pomenit cuvîntul, este într-adevăr melodramatic. Dar mie-mi place asta. Iar la sfîrșit există întotdeauna o răsturnare de situație spectaculoasă, pe care n-o poți prevedea. O, scrie și romane de dragoste. Sînt deseori plasate într-un spital, așa că, știți, se înfiripă imediat o idilă între doctor și asistentă. Uneori, ele se petrec într-un colț de lume fierbinte și încărcat de erotism, așa că la fiecare pas te trezești că mai rămîne cineva fără costumul de safari pe el. Mă rog, nu chiar din prima. Și nu, scenele nu sînt foarte fierbinți. De fapt, nu sînt deloc fierbinți.

— Trebuie să caut și eu cărțile acestei E. J. McGuire. Prima la stînga?

— Da, apoi la dreapta.

Anthony a oprit mașina. M-am întors către el și-am etalat un zîmbet de triumf.

— Iar eu îl voi căuta pe Pooh. Poe!

A rîs și s-a întors în scaun, ca să fie cu fața spre mine. Brațul îi atîrna peste spătar, iar ochii strălucitori îi fixau pe-ai mei. Măiculiță! Am inspirat adînc. Îmi cam pierdusem aplombul.

— Jane Austen scrie și ea minunat, nu?

— Nu mai încape vorbă, a rîs el din nou.

Ei bine, măcar știam să-l fac să rîdă. Rîde să se prăpădească, Evie. Ce-ar fi să-l faci să rîdă pînă ajungeți în pat? Nu! Asta suna a Jean. Nu partea cu rîsul, ci aceea cu patul. Și nu era un moment potrivit pentru așa ceva. Abia ne cunoscuserăm, ce Dumnezeu! Dar, pe de altă parte, tipul era într-adevăr extrem de atrăgător, numai un zîmbet și cu o sclipire în ochi. Am mai inspirat o dată.

— Ați dori să... să veniți înăuntru la o cafea?

Nu era cîtuși de puțin o oră potrivită pentru cafea, ci mai degrabă pentru cină sau, și mai precis, era ora nouă, dar nu-mi inspira altceva. Cam slăbuț, am observat eu, deci probabil că nu se omora cu mîncarea. La dracu', în definitiv, intelectualii au nevoie de puțină încurajare. Anthony mă cîntărea amuzat din priviri. M-am înroșit.

— Mi-ar face mare plăcere, a zis el repede, înainte s-apuc să deschid gura și să-mi retrag invitația. Poate chiar la un pahar?

— Un pahar! am răspuns veselă, de parcă aș fi tras lozul cîștigător.

Poate că eram cam prea veselă. Calm, Evie! Am coborît din mașină.

— Dar trebuie să vă previn, am continuat puțin neliniștită, conducîndu-l către casă, că locuiesc la etajul trei, așa că, pînă ajungeți sus, s-ar putea să aveți nevoie mai degrabă de oxigen decît de-o vodcă.

— Mă consider pus în gardă.

— Și nici nu știu dacă e acasă colega mea de apartament. Adică, în general nu este, dar...

— Ar conta dacă ar fi?

— Nu! Sigur că nu. Ziceam doar că... știți... umblă de colo colo, fără nici un căpătîi.

De parcă eu n-aș fi făcut la fel.

Din fericire, orice discuție ulterioară a devenit imposibilă, căci ne-am petrecut cîteva minute bune luptîndu-ne să escaladăm șase rînduri de trepte. Amorezii mai pirpirii se opriseră deseori să-și mai tragă sufletul pe la al patrulea palier sau chiar la al treilea, dar am observat că acesta avea rezistență, nu glumă. Am luat-o înaintea lui, dorindu-mi din suflet ca fusta să nu fie chiar atît de scurtă și sperînd că nu mi se dusesese vreun fir la ciorap.

Mi-era oarecum teamă de intrarea în apartament. Încă nu sunase nimeni la Direcția de Igienă

și Sănătate, dar tare-aș fi vrut să fi strâns puțin prin casă înainte să plec. Dar nici prin cap nu-mi trecuse că mă voi întoarce în compania lui; în cel mai bun caz, mă gândisem că vom merge să bem ceva sau – și, la punctul ăsta, intram deja pe teritoriul fanteziei – la o pizza. Totuși, iată că venise pînă aici – inima aproape că-mi spărgea pieptul, în vreme ce băgam cheia în broască – și era pe cale să mă urmeze și să dea cu ochii de ceva revoltător... O, Doamne!

Bucătăria, în care intrai aproape imediat, din pricină că holul era de dimensiunile unei batiste, era imaculată. M-am răsucit spre el, surprinsă:

— E de-a dreptul ireal! Cineva a făcut curat!

Dispăruseră teancurile de vase murdare, care se clătinau într-un echilibru precar în chiuvetă, iar masa fusese eliberată de ziarele vechi care lîncezeau pe ea. Ușile stricate ale dulapului nu mai atîrnau deschise, dînd la iveală cutii de supă instant, de paste și de tăiței. Cele două blaturi erau curate, chiuveta din oțel inoxidabil strălucea, nu alta, iar ușile, care abia se mai țineau în balamale, fuseseră proptite zdravăn și închise. Am observat că linoleumul de pe jos nu mai era lipicios, după ce l-am încercat, bănuitoare, cu tălpile pantofilor. Dintr-odată, ușa salonului s-a deschis și-o creatură blondă în rochie roz a plutit în direcția noastră.

— O, Ant, ea este Caro, colega mea de apartament.

— Salut!

Era îmbujorată și părea neliniștită, aruncîndu-i lui Ant doar o privire fugară.

— Evie, a venit mama! mi-a șoptit ea terorizată, făcînd semn peste umăr către ușa pe care tocmai o trîntise.

— O, *nu*!

Dumnezeule, nu-i de mirare că apartamentul era impecabil. Mama lui Caro – directoarea liceului

din localitate – era o persoană înspăimîntătoare, cumplită, veșnic pusă pe critici și pe interogatorii. Nu-mi plăcea deloc tirul de întrebări referitoare la ce-aveam de gînd să fac în viață, la care eram supusă cu regularitate, în vreme ce ea mă fixa cu o privire neîncrezătoare.

„Nu poți lucra la nesfîrșit în librăria aia, Evie.“

Cînd i-ar fi fost prezentat Ant, întrebarea „Ai *alt* iubit, Evie?“ ar fi rămas suspendată în aer și, cu puțin noroc, nerostită cu voce tare. O, nu, cvar-tetul ăsta nu era, cu siguranță, în armonie.

— Noi plecăm, am zis grăbită. O să bem ceva în oraș.

— Bună idee, m-a aprobat Caro, îndemnîndu-ne către ieșire.

— Dar, firește că..., a zis Ant, părăind total uluit.

— Doamna e budistă, i-am spus pe un ton categoric, cu toate că nu știam prea bine ce însemna asta, dar bănuind că budiștii erau împotriva consumului de alcool. Nu e de acord cu chestii din astea.

— Nu pune-o picătură pe limbă, mă îngîna Caro. Și urăște pe oricine bea.

Mîna îi era deja pe clanță. A deschis larg ușa și ne-a condus afară. Dar pe cînd se întorcea ca s-o închidă în urma noastră, am oprit-o și am studiat încă o dată interiorul apartamentului.

— Ai făcut curat, am zis eu adînc impresionată, minunîndu-mă la vederea chiuvetei imaculate. Cred că ți-a luat ore întregi!

De cîteva săptămîni, Caro și cu mine ocoliserăm nepăsătoare resturile unei cine absolut oribile – caserole arse pînă se înnegriseră, piure care se uscaseră în cratițe, toate acestea ajungînd să mucegăiască și obligîndu-ne să umplem ceainicul dintr-o poziție cvasiimposibilă.

— Le-am aruncat pe toate la gunoi, mi-a mărturisit ea în șoaptă, azvîrlind scurte priviri peste umăr, ca nu cumva s-o audă maică-sa.

— Nu se poate! am chicotit eu.

— Ba uite că se poate. Nu mă simțeam în stare să le spăl. Am aruncat totul în tomberoanele de-afară. Poți să le scoți, dacă vrei, a adăugat c-un rînjat sfidător. Ne vedem!

Și cu asta, a închis ușa după ea.

— Vorbește serios? m-a întrebat Ant, în vreme ce coboram scările.

— Foarte serios. Noi avem o metodă foarte simplă de a face curat. Majoritatea lucrurilor sînt îndeșate sub pat sau chiar... la dracu'! am exclamat și m-am oprit. Am nevoie de țigări. Revin într-o clipită.

Am urcat treptele în pas săltat, pescuind cheia din buzunarul hainei. Am deschis ușa de la intrare, am țîșnit în direcția dormitorului și am șuierat „*Țigări!*” în direcția lui Caro, care încă mai era în bucătărie. Tocmai se apleca peste măsuță — care, după cum am avut ocazia să observ, era pusă pentru două persoane — și aprindea o lumînare. Surprinsă, m-am oprit locului și m-am răsucit pe călcîie. Rochia roz a lui Caro era foarte scurtă, iar părul ei des și blond se rostogolea liber pe umeri, ajungînd — abia acum băgasem de seamă — în adîncurile unui decolteu spectaculos. Cînd nările mi-au fost izbite de un val de parfum Rive Gauche, am înregistrat și prezența lui Ant, care se ivise în cadrul ușii. Caro s-a îndreptat de spate, cu aerul omului prins cu mîța-n sac. Mi-am încrucișat brațele și-am ridicat dintr-o sprînceană.

— Maică-ta?

— Ah, a zis ea înroșindu-se, apoi a stins chibritul.

— N-a mai plecat odată? detună o voce cunoscută, venind dinspre salon.

Am încremenit. Apoi mi-am întors ușurel capul într-acolo. Mi-a luat încă un minut să traversez

bucătăria și să deschid ușa salonului cu un gest violent. Ochii mi-au căzut pe-o imagine uluitoare. Cu fața spre mine stătea un bărbat gol pușcă, întins pe un pled de marochin dinaintea șemineului electric, ținându-și mâinile sub cap. Deși chipul îmi era foarte familiar, nu era chiar cel pe care mă obișnuisem să-l văd prin părțile astea. După cum nu eram obișnuită să-i văd nici părțile... mai intime. S-a ridicat leneș într-un cot, aruncând într-o doară un colț al pledului peste zona cu pricina.

— Ei, salut, Evie, mi-a zîmbit el cu toată gura, apoi s-a uitat în spatele meu. Țsta cine mai e?

— Țsta e Anthony, am răspuns pe-un ton egal. Anthony, el e fratele meu, Tim. Nouă ne cam place să facem totul în familie.

Deci, cronologic vorbind, noi – Tim și Caro, Ant și cu mine – am luat startul, cum s-ar zice, cam în același timp. După cum știm deja, Tim și Caro au beneficiat de-un mic avans, dar nu ne-a luat nici nouă prea mult ca să-i ajungem din urmă. Ca un adevărat gentleman, Ant a trecut prin ritualul invitațiilor la cină în oraș, dar, sub directa mea influență, a renunțat rapid la asemenea politețuri și n-a durat mult pînă am ajuns în pat, de unde nu ne-am mai mișcat cîteva săptămîni. Uneori, Ant se mai ridica și mergea la cîte un curs, iar eu, tot ocazional, ca să mă duc la serviciu, la librărie, dar de regulă ne petreceam timpul în poziție orizontală. Cînd, în cele din urmă, am ieșit din bîrlogul nostru – sătui, zîmbind prostește și clipind în lumina soarelui –, i-am găsit pe Tim și Caro așteptîndu-ne.

Și, chiar din prima clipă, totul a fost un succes. Formam tuspatriu o echipă grozavă, o gașcă teribilă. Mergeam împreună prin localuri să bem un pahar, găteam împreună cina, ne duceam să jucăm popice, să vedem filme. Trei dintre noi se cunoșteau de multă vreme; unul era nou-venit în gașcă și, cu toate că nu mai auzise niciodată glumele, hohotea politicos la fiecare, deschizîndu-și ochii asupra laturii mai puțin serioase a vieții.

După cum am descoperit, mediul din care venea Ant era modest. Unicul fiu al unei văduve care, după cum se exprimase chiar el, „cedase recunoscătoare“ unui episod de pneumonie, în urmă cu patru ani, asigurându-și băiatul că era timpul să i se alăture soțului, Ant avusese o copilărie nu nefericită, ci liniștită.

Pe de altă parte, Tim și cu mine ne trăgeam dintr-un lung șir de amatori de farse, frate-meu atingând perfecțiunea în domeniu. Organiza pe bandă rulantă petreceri la care numai eu și Ant veneam costumați ca la bal mascat, în vreme ce toți ceilalți erau în blugi. Intram în casă, iar Tim și Caro strigau „Surpriză!“, după care se tăvăleau pe jos de rîs. Mă puneam și eu pe hohotit, iar Ant rămînea locului, clipind în spatele ochelarilor, îmbrăcat doar cu un cearșaf și purtînd o coroană de spini pe cap. I-am făcut cunoștință cu paharele de *sambuca* în flăcări, dînd foc boabelor de cafea și rîzînd ca apucații atunci cînd, previzibil, Ant se frigea încercînd să bea; l-am învățat să conducă resturile unei mașini pe care Tim o făcuse praf și care trona la loc de cinste în salonul nostru; i-am arătat cum să ia curbe imaginare, scoțînd sunete ca de roți în derapaj și cum să se giugiulească pe scaunul din spate. Lui Ant îi plăcea la nebunie. S-a lăsat antrenat în frivolitatea noastră, găsind în asta o schimbare revigorantă, cred eu, în contrast cu petrecerile teribil de plicticoase organizate de facultate pentru membrii catedrelor, la care trebuia să tragă de un pahar cu vin ore în șir, ceilalți fiind ocupați să pară cu orice preț mai deștepți decît colegii. Familia Milligan, însă, era ocupată să pară mai caraghioasă decît restul.

Singurul renghi la care a insistat să tragem linie a fost cel jucat de noi cu ocazia interviului pentru postul de rector la Balliol. Înainte să plece,

a găsit un bilet pe birou, în care scria : „Nu uita să iei mostra de urină“. La finalul interviului, când a fost întrebat dacă dorește să i se mai dea vreo informație, Ant a scos din buzunar mostra și a zis cu o oarecare ezitare : „Ăăă... ce-ar trebui să fac cu asta?“.

Dar, per ansamblu, ne considera un grup amuzant. Goneam prin oraș în Citroënul lui antic și chiar am mers în vacanță cu el, Ant la volan, Caro navigînd – firește – de-a lungul rîului Dordogne, apoi tot la vale, pînă pe coasta mării, în vreme ce eu și Tim chicoteam pe bancheta din spate. Ant, cocoșat peste volan, căuta cu privirea lui mioapă semnele, în timp ce Caro, aplecată pe geam, făcea cu mîna trecătorilor și le cerea indicații despre cum să ajungem la plajă.

— *Garçon ! Garçon !* striga ea pe un ton poruncitor. *Ou est votre bêche ?*

Era răsplătită cu o privire lungă și îngrozită, plus o ridicare neajutorată din umeri, după care omul o lua din loc.

— Tocmai l-ai făcut ospătar și l-ai întrebat unde-și ține lopata, a informat-o Ant.

— Da, dar pentru numele Domnului, tot a-nțeles încotro bat, a mormăit Caro, ridicînd geamul mașinii.

În cursul acelei vacanțe, Tim a cerut-o pe Caro în căsătorie. Îmi amintesc c-au venit într-o zi de la plajă, pe cînd Ant și cu mine eram plecați să vizităm o mînaștere ; Tim părea rușinat, Caro era îmbujorată. Au mai ținut o vreme secretul doar pentru ei – vreo zece minute –, dar Caro, nemai-putînd îndura, a izbucnit :

— Vrem să vă dăm o veste !

Țin minte și-n ziua de azi că mi-am simțit inima cufundîndu-se ca un bolovan în apă. Prietena mea cea mai bună și fratele meu – firește că eram încîntată, nici nu încăpea vorbă, dar... ei se

căsătoreau, nu eu. M-am urît pentru asta, și încă mă mai urăsc, dar chiar în vreme ce dădeam fuga să cumpăr, împreună cu Ant, niște șampanie – o chestie extrem de ieftină, luată de la magazinul din localitate – și mă întorceam, agitînd plină de bucurie sticla, mă cuprindea un sentiment neplăcut, bolnăvicios. Se întîmplă să fiu de părere că, pe la vîrsta de douăzeci și cinci de ani, femeile simt un imbold ancestral de a se mărita, iar asta e cel mai serios neajuns pe care-l pot cita bărbații în legătură cu noi. Mai bine le spui că ai o boală venerică decît să-i anunți că vrei să te căsătorești. Dar nu ne putem abține și, odată cu toasturile în cinstea celor doi, am simțit cum mi se pune un nod în gît.

— E de-a dreptul fantastic! O, sînt așa de fericită!

Și adevărul este că, în toiul exuberanței mele, eram convinsă că, instinctiv, Caro știa la ce-mi stătea gîndul, pentru că ne cunoșteam de-o grămadă de ani și povestiserăm cîte-n lună și-n stele despre bărbați și nunți, despre cum vor fi îmbrăcate domnișoarele noastre de onoare și despre cum îi va chema pe copiii noștri, despre toate nimicurile pe care n-ar trebui să le discute fetele care-și urmează cu încăpăținare carierele profesionale, dar despre care vorbesc totuși. În consecință, pe cînd ea-mi turuia pe nerăsuflăte despre biserica din sat și despre cortul de nuntă de la fermă, știam că și eu îmi doream o nuntă la biserica din sat și-o petrecere în cortul cel mare. Îmi cunoștea speranțele și visurile – ceea ce constituie un mare avantaj, dar și un mare dezavantaj atunci cînd ai o prietenă intimă –, așa că era conștientă de faptul că mi se strîngea inima, dar nu putea să mă ajute cu nimic. Nu putea face nimic, dar de ce-ar fi trebuit să facă ceva? Se mărita prima și cîștiga

pariul. Ochii lui Caro, ori de cîte ori priveau în direcția mea, erau plini de bucurie și de rușine. Bucurie și rușine. Eu mă ambalasem : următoarea voi fi eu, cu siguranță !

Ant nu era prost. Dimpotrivă. Grupul nostru era împreună de ceva timp, iar acum doi din patru urmau să-și continue drumul de unii singuri.

În noaptea aceea, după ce-am făcut dragoste în felul acela ușor lipicios, dar cu atît mai pasional, de care ai parte în casele de vacanță dogoritoare, în cămăruța noastră zugrăvită în alb, cu un crucifix deasupra patului și vedere către golful unde valurile se năpusteau către plajă, Ant mă ținea strîns în brațe.

— Mă bucur pentru Tim și Caro, am murmurat cu obrazul lipit de umărul lui.

Da, un pic cam pe șleau, recunosc, dar după cum aminteam mai sus, e un instinct ancestral. Și, de fapt, ar fi fost ciudat să *nu* pomenesc de asta.

— Hm, a mormăit el adormit, apoi, după o clipă, a adăugat : Le va fi bine împreună.

Cînd am auzit asta, am simțit cum îmi tresare inima. Asta însemna că... în opinia lui, nouă nu ne-ar fi mers bine împreună ?

— Da, așa este.

Tăcere.

— Sînt foarte diferiți, m-am aventurat eu, dorind cu orice preț să prelungesc sporovăiala pe tema asta.

— Hmm.

— Nu crezi ?

— Vrei să zici că Tim e băiat de viață, iar Caro e obsedată să dețină controlul ?

— Da, presupun, am răspuns rîzînd, deși în realitate Tim are nevoie de cineva care să-l controleze un pic. Are nevoie de... cum să zic... de stabilitate.

— Îhîm.

Tăcere. Am inspirat adînc.

— Și zi... cum crezi că ne-am descurca noi doi?
În echipă.

La naiba, Evie.

Acum ne desprinseserăm unul de celălalt din pricina căldurii și stăteam întinși, cu cearșaful aruncat pe jos: tipa trecută de douăzeci și cinci de ani și iubitul ei.

După un minut, Ant s-a rostogolit deasupra mea și s-a proptit mai bine, ca să mă poată privi, așezîndu-și coatele de-o parte și de alta a capului meu. Razele lunii ce pătrundeau prin fereastra deschisă îi luminau trăsăturile. Erau îngîndurate. Și sincere. Inima a început să-mi palpite. O, Doamne... sosise clipa! *Acesta... era... momentul!* Ochii lui Ant mi-au cercetat atent chipul, părul, apoi...

— *L-am prins!*

A izbit perna, s-a răsucit și s-a ridicat, arătîndu-mi în palmă un țînțar storcit.

— Tocmai te-am scutit de un chin. Acest mic parazit care-ți sugă sîngele era pe cale să se înfrupte din obrazul tău.

M-am ridicat în capul oaselor și, folosind alți mușchi decît trebuia, am rînjit curajos, privindu-i palma. Aveam chef s-o mușc.

— Întotdeauna se dau la mine.

— Ai sîngele dulce, de asta, a zis Ant, săru-tîndu-mi obrazul. Asta le place lor. Noapte bună.

— Noapte bună.

Tim și Caro s-au căsătorit în toamnă. Și-a fost o nuntă încîntătoare, nici nu încape vorbă. De vis. A avut loc, desigur, în biserica din sat, aflată imediat lîngă casa noastră, într-o frumoasă zi de octombrie. Eu am fost domnișoara de onoare, purtînd o

rochie din catifea de-un albastru intens, foarte sofisticată și fără nici o urmă de volănaș, iar Ant era un soi de maestru de ceremonie, neînchipuit de atrăgător îmbrăcat în frac. Caro strălucea de fericire în rochia din mătase de culoarea fildeșului, cu fundițe minuscule din catifea albastră cusute chiar deasupra tivului – știu că trebuie să fiți informate despre asemenea amănunte, fie că aveți sau nu peste douăzeci și cinci de ani – și cu panglici din același material, curgînd din buchetul format din boboci de trandafir alb-crem. Mama arăta foarte drăguț, gătită în stilul ei hippy, într-o rochie lungă și înflorată și c-o pălărie de pai cu boruri largi, cu părul lăsat liber pe spate, așa cum îl purta în perioada aceea. Ea și tata – erau încă împreună, dar relația era șubredă – au lăsat deoparte neînțelegerile și sticlele de gin și s-au bucurat, fiind mîndri de fiul lor. Petrecerea s-a ținut într-un cort mare așezat în grădină, cu valuri de șampanie roz, urmate de-o repriză de dans animată de invitații cam chercheliți, după care fericita pereche a plecat în luna de miere.

În weekendul următor, în vreme ce Tim și Caro erau încă la Veneția, mama și tata, teribil de surprinși că făcuseră pace cu ocazia nunții sau că măcar declaraseră un armistițiu parțial, s-au decis să uite puțin de viața de la fermă și au plecat într-o vacanță în Creta, unde-au făcut un tărăboi monstru într-o tavernă locală, în urma căruia au fost azvîrliți afară, dar asta e deja altă poveste. Cea pe care trebuie s-o aflați este aceea a mutării mele și-a lui Ant, în acel weekend, la fermă, ca să ne îngrijim de ea în lipsa părinților, și a morții lui Neville Carter, petrecută tot atunci.

Cu șaptesprezece ani în urmă, pe 12 octombrie 1989. Și acum, după șaptesprezece ani, iată-mă în

lucătăria de la subsolul casei din Jericho, la scurt timp după ce am luat micul dejun împreună cu tatăl meu, care tocmai a primit o scrisoare de la o tânără care pretinde că e fiica lui. Am privit lung pe fereastră, în direcția trambulinei pe care sărea Anna, știind că trebuia să rememorez acele zile, pentru că erau importante.

Familia Carter locuia chiar peste drum de noi și, știind că aveam grijă de fermă, veniseră într-o scurtă vizită.

— Evie?

Doamna Carter a fost cea care a deschis ușa de la intrare, așa cum obișnuiau cei din satul nostru. Apoi, a strigat de pe scări:

— Evie, ești sus?

Am alergat într-un suflet din dormitor, roșie la față și trăgînd un tricou pe mine.

— Vai, doamna Carter!

— Evie, nu te supăra, draga mea, dar tocmai m-au sunat de la muncă (doamna Carter era asistentă medicală a districtului) și mă întrebam dacă te-ar deranja să ai puțin grijă de Neville. O să lipsesc doar o oră și ceva.

La naiba, îmi amintesc c-am gîndit.

— Sigur, doamna Carter.

— N-o să-ți facă greutateți. Poate să se joace pe-afară, dacă vrei. Dacă ești prea ocupată.

— Da, da, sigur.

— Doar să te mai uiți din cînd în cînd.

Neville, slăbuț, cu o constituție fragilă și obrajii supti, un băiețandru deloc atrăgător și nesuferit copiilor din sat – se zvonea că e pîrîcios – s-a strecurat rușinos în casă, rozîndu-și unghiile. Avea opt ani, nu era copil mic și nu trebuia neapărat supravegheat tot timpul, așa că – of, nu voiam să-mi amintesc nimic din ce se petrecuse, dar

cumva știam că era important – așa că după ce-a plecat maică-sa i-am spus:

— Neville, ești sigur că n-o să pățești nimic dacă stai singur în grădină?

— Mda.

Nici nu s-a uitat la mine; un copil necomunicativ și răzgâiat.

— Sau ai prefera să colorezi puțin? Uite, îți pot da astea.

L-am condus grăbită către bucătărie, am scotocit prin sertarul bufetului în căutarea unor carioci și l-am așezat la masă, dinaintea carnetului pe care-și nota maică-mea mărunțișurile.

— Nu contează, a zis el, ridicînd din umeri.

— Păi, încearcă astea, OK?

Pe urmă am urcat în viteză scările, întorcîndu-mă în pat, lîngă Ant, sărind peste el c-un țipăt ascuțit și scoțîndu-mi tricoul pe sub care nu purtam sutien, iar Neville a ieșit în grădină: mai întîi s-a dus la leagăn (îmi amintesc că l-am zărit pe fereastră, dîndu-se huța pe anvelopa uzată, agățată de tata de-o frînghie), apoi a dispărut din vedere, îndreptîndu-se către porțiunea de pîrîu unde, în copilărie, fuseserăm preveniți să nu ne aventurăm, căci apele prindeau viteză în acel punct și erau întunecate, împiedicîndu-te să vezi fundul, și... O, groaznic. Mai tîrziu, totul s-a transformat într-un coșmar. Ant, pămîntiu la față, străduindu-se, împreună cu Maroulla, nevasta muncitorului care ne ajuta la fermă, să-l tîrască afară din apă; eu, țipînd și plîngînd pe mal; părinții, doamna și domnul Carter, sosind. O, nu. Nu trebuie să-mi amintesc episodul ăsta. Apoi părinții mei, întorși cu avionul din Creta, cu obraji palizi pe sub stratul de bronz și profund zguduiți. Urletele, certurile; mama, îngăduitoare, tata, nu prea. Am spus adevărul – am fost, firește,

...liți să spunem adevărul despre unde fuseserăm și ce făcuserăm în camera de oaspeți; groaza de pe chipul tatei, rușinea care se citea pe-al lui Ant; Ant cel atît de blînd, amabil și inteligent, total inofensiv, dar care acum era răspunzător de moartea unui copil.

Iar după aceea, am plîns împreună la înmormîntare, strîngîndu-ne în brațe și ferindu-ne chipurile vinovate. Se întorseseră și Tim și Caro – nu era o primire prea plăcută – și se adunase tot grupul, toți aceia alături de care copilărisem și crescusem, uitîndu-se la mine, cea pe care o cunoșteau, cu un amestec de milă și surpriză, iar la Ant, cu neîncredere. Bărbatul care fusese cu ea în clipele acelea. Bărbatul pe care nu-l știau, cel cu care fusese în camera de la etaj.

Ant își luase liber de la muncă – cei de la facultate se dovediseră foarte înțelegători – și mergeam amîndoi să bem prin cîrciumile de la marginea orașului, în localurile anonime, unde lumea nu ne cunoștea. Beam foarte mult și ne prindea întotdeauna ora închiderii, uniți de sentimentele de vină și rușine. Într-una din acele nopți, în drum spre casă, cînd eram amîndoi beți, Ant m-a cerut în căsătorie.

Mi-am ridicat privirea de pe suprafața netedă a mesei, pe care-o strîngeam cu îndîrjire, și am îndreptat-o iarăși spre salcîmul din grădină. Ca să fiu corectă față de mine – asta în cazul în care meritam – îl refuzasem. Nu, am zis, eram amîndoi prea încordați și plini de sentimente confuze. Nu eram chiar în toate mințile. Să mai așteptăm. Dar el insistase. A spus că nu-și dorea decît asta. Și, ca să fim cinstiți, știa că nici eu nu-mi doream altceva. Știa că, în ziua aceea, în vreme ce ne făceam de cap în camera de oaspeți de la fermă, în timp ce Neville se îndrepta agale către pîriu,

pusesem iarăși problema asta, nu pe șleau, fără diplomație, ci... Remarcasem cât de minunată fusese nunta lui Tim și Caro, ce frumos arătase biserica și câtă fericire se citise pe chipurile lor.

Am simțit cum sîngele îmi năvălește în obraji în timp ce mă uitam lung la planta de *wistaria* cățărata pe zidul de care era proptită bicicleta. Ei bine, dacă nu fusese pe șleau și lipsit de orice diplomație, atunci cum? Și pe cînd eu îi dădusem înainte cu ale mele – m-am forțat să-mi amintesc amănuntele astea, așa cum n-o mai făcusem înainte –, Ant păruse stingherit. Mă străbătuse un fior de groază. Se desprinsese – oare asta a fost înainte sau după ce-am făcut dragoste? – se desprinsese încetișor de mine și spusese: „Evie... nu sînt sigur“.

Am închis ochii. Ei bine, mulți bărbați au îndoieli. Mulți zic că nu sînt pregătiți. Că au nevoie de timp. Iar eu nu făcusem presiuni. Am deschis iarăși ochii. Nu spusese: „Dar, Ant, sîntem împreună de luni de zile, de tot atîta timp ca Tim și Caro, iar eu îmi doresc foarte mult un copil și Caro o să mi-o ia înainte. Toată viața am fost în competiție, toată viața chestiile astea au contat în ochii mei și-ai lui Caro“. Nu, sigur că *nu* spusese nimic din toate astea și nu le gîndisem decît în mică măsură. Lucrurile acestea ieșeau la suprafață doar din pricină că mă forțam, la ani de zile distanță, să fiu brutal de onestă. Probabil că le *sileam* să iasă la suprafață, ca atunci cînd storci un coș înainte de vreme. Dar acum, acum ne treziserăm cu scrisoarea asta și mă puneam pe gînduri: ce-ar fi fost dacă Neville n-ar fi murit? Știam că era important; știam că asta ne apropiase, dar nu-mi permisesem niciodată să mă gîndesc că... oare acest eveniment schimbase *totul*? Oare moartea lui Neville îmi schimbase definitiv cursul vieții?

Cu siguranță că urmasse întotdeauna o traiectorie către căsătoria cu Ant, nu?

M-a cuprins panica. M-am lăsat cu toată greutatea pe suprafața mesei și mi-am încheștat pumnii. Și-acum... un copil. Cu o altă femeie. Conceput cam în aceeași perioadă. O barmaniță, zicea el, o pasiune trecătoare. Oricum, o eliberare de mine, de cicăleala mea. Mi-am apăsat tîmplele cu pumnii. Demonii mă năpădeau, determinîndu-mă să cred tot ce era mai rău despre mine, să cred că: „Evie, tot ce faci se întoarce împotriva ta“. Un copil. Cu doi ani mai mare decît Anna. Deci – și-acum chiar a trebuit să mă forțez să-mi amintesc – deci gîndește-te. Gîndește-te la momentul de dinainte să auzim țipătul Maroullei, care-l descoperise pe Neville plutind cu fața în jos; gîndește-te la ce zisese Ant cu doar cîteva secunde înainte, înainte ca țipătul să ne schimbe complet viețile: „Evie... trebuie să afli ceva. E ceva ce trebuie să-ți spun neapărat“.

Pînă acum, acest episod fusese șters fără milă din memoria mea. Nu spusese niciodată – la săptămîni sau luni după – „Despre ce era vorba, Ant? Ce țineai așa de mult să-mi spui?“. Spre rușinea mea, mă prefăcusem că nu zisese nimic sau că eu nu auzisem nimic.

Am dat drumul tăbliei, am inspirat adînc, apoi am expirat cu ezitări, dar pe cînd mă îndreptam către ușa bucătăriei, am aruncat o privire în jur. M-am întrebat oare în ce privință mai făcusem presiuni. Lui nu-i prea plăcuse bufetul acela galez, pe care-l descoperisem în magazinul de antichități din Woodstock. I se păruse drăgălaș, însă foarte demodat. Dar iată-l la noi în bucătărie. Ant nu fusese prea încîntat de pereții zugrăviți în galben, considerînd că era o culoare prea stridentă, care nu te îmbie să citești ziarul de dimineață. Dar

iată că bucătăria avea pereți galbeni. Nu se dădea în vînt nici după acuarela cu lăptăreasa și puii de găină, atîrnată deasupra chiuvetei – „prea siropoasă, prea feminină“. Dar iată că tabloul era, totuși, pe perete. Iată că și eu eram tot aici.

Mi-am plecat capul și-am ieșit.

— Mamă! La telefon e un tip care vrea să știe dacă te mai duci să-i vezi bălțata!

M-am ridicat fulgerător în capul oaselor. Ce să-i văd? Nu închiseseam un ochi pînă la patru dimineața cînd, în sfîrșit, înghițisem o pastilă, așa că acum eram amețită și mă clătinam, plină de toxine.

— Ah, am croncănit eu.

Calul. Mi-am dat picioarele jos din pat. O greșeală. M-am așezat pe margine, ținîndu-mi capul în mîini.

— Zi-i că acum plecăm într-acolo, am strigat în direcția covorului, cu vocea tremurîndu-mi.

Am observat că locul lui Ant era gol. M-am ridicat în picioare cu mișcări nesigure și-am pornit, bălăbănindu-mă, să-mi caut hainele, pipăind prin cameră de parcă aș fi fost oarbă și ascultînd vocea Annei, care vorbea la telefon jos, în hol.

— Da, îmi pare foarte rău... Vai, serios? Ah, mama este *incorrigibilă*. Da, plecăm imediat spre dumneavoastră!

„Nu trebuie să afle“, era gîndul înfricoșat care-mi umplea mintea, în timp ce-mi puneam blugii și-mi înșfăcam tricoul. Nu trebuia să afle că asta nu era o zi obișnuită. Mi-am strîns în pumn tricoul, ținîndu-l la piept, și m-am așezat brusc pe

marginea patului, rememorînd noaptea de dinainte. Noaptea de dinainte, cînd avusesem o discuție directă cu Ant, după ce venise destul de tîrziu de la o ședință de seară la facultate (era normal să sosească mai tîrziu, dar nu atît de tîrziu).

— Înțelegi? îl întrebasesm, cu un amestec de frică și triumf. Înțelegi, Ant? Nu poate fi copilul tău. Eram deja împreună, chiar și logodiți!

Apoi am văzut că se face pămîntiu la față, după cum știam că se va întîmpla; l-am privit prăbușindu-se învins pe un scaun, cu o expresie chinuită în ochii săi blînzi. L-am ascultat explicîndu-mi că ba da, putea fi al lui. Că asta, chestia asta cu barmanița – o aventură de-o noapte – se petrecuse într-adevăr pe cînd ieșeam împreună, pentru că se simțise ca prins într-o cușcă. Avea senzația că era pe cale s-o ia razna.

— Cînd, mai exact? am șoptit eu, agățîndu-mă de spătarul unui scaun. Cînd te-ai simțit ca într-o cușcă? Cînd ai avut senzația c-o ieși razna?

— După masa de prînz, în casa părinților tăi, a mormăit Ant. Într-o duminică. Cînd Caro ne-a zis că e însărcinată.

Creierul meu a derulat rapid evenimentele, căutînd cu atenție. Da, mi-am amintit. Caro și Tim erau căsătoriți cam de trei luni, Ant și cu mine ne logodiserăm cam de-o lună. Tocmai ne întorseserăm din Scoția, dintr-o vacanță absolut necesară. Cît stătuserăm acolo, ne hotărîserăm ca nunta noastră să fie tot în biserica din sat, precum cea a lui Tim și Caro, dar să fie mai discretă și mai restrînsă. În definitiv, trecuse foarte puțin de la înmormîntarea lui Neville, oficiată în același loc. În Scoția, Ant stătuse retras, petrecîndu-și o mare parte din timp la pescuit, în vreme ce eu mergeam să mă plimb sau să citesc. Dar oamenii sînt de regulă mai tăcuți atunci cînd pescuiesc,

nu? Deci era vorba despre prima noastră reuniune de familie de la... primul nostru prînz duminical, luat împreună după multă vreme.

Mama, c-o jumătate de sticlă de vișinată de casă la bord – asta se întîmpla la scurt timp după ce plecase de-acasă – era în mare formă: energică, certăreață, dansînd pe Fleetwood Mac în rochia din pînză groasă, chiar dacă, mult după ora două, ea încă mai amesteca în sosul Bisto; tata, cîtuși de puțin amuzat, o străpungea furios cu privirea. Îmi imaginez că vine un moment în orice căsnicie cînd ceea ce odată îți părea încîntător devine teribil de enervant.

Îmi amintesc că atmosfera începuse să se strice, iar tata îi ceruse să termine odată și să pună dracului masa. Chiar atunci, Caro ne anunțase că era însărcinată în trei luni, copilul fiind conceput în luna de miere, și toată lumea era fericită la culme, uitînd imediat de enervările de dinainte. Tata dăduse fuga în pivniță după o sticlă de șampanie, mama o îmbrățișa pe Caro... da, întreaga familie era încîntată. Primul nepot, primul *Milligan*, cum zisese tata în timp ce scotea dopul. Ant și cu mine i-am felicitat, în rînd cu ceilalți. Entuziasmul meu era unul real, căci urma să mă căsătoresc în scurtă vreme, așa că nu mai simțeam invidie, ca atunci cînd se logodise înaintea mea. În plus, eram fericită pentru Tim, eram *cu adevărat* fericită pentru el. În acest caz, de ce, în mașină, pe drum spre acasă, mă întrebam într-o doară ce părere ar avea Ant dacă aș renunța la anticoncepționale? Ant? Oricum, peste vreo două luni urma să ne căsătorim, așa că, și dacă aș fi rămas însărcinată imediat, nu s-ar fi observat. Ar fi putut să dureze o grămadă de timp; lui Sally Armstrong îi trebuiseră paisprezece luni să rămîină gravidă!

Ant și-a dres glasul. Apoi mi-a atras cu blîndețe atenția că ne propuseserăm să mai așteptăm un an. Să ne distrăm un an de zile – lucru de care aveam o nevoie disperată – și să ne bucurăm de viața de tineri însurăței. Am zis că da, dar „Ant, n-o să întineresc. Am douăzeci și șase de ani, pentru numele Domnului, iar tu ai treizeci!”. Ant se cufundase în tăcere, de parcă nu exista răspuns la o asemenea replică, iar eu, ei bine, eu n-am renunțat la luptă. Am insistat, alimentată de cele cîteva pahare de vin pe care le băusem, zicîndu-mi în gînd: „La dracu’, măcar *îl întreb*“. Unele fete ar renunța pur și simplu să mai ia nenorocita aia de pilulă, care teoretic ar trebui să ne elibereze, să ne acorde toată libertatea să alegem, deși rămîne de discutat pe cine eliberează ea, de fapt. Apoi, în final, a zis: „Da, dragă“.

Firește că n-a zis „Da, dragă“, dar dacă am fi fost un cuplu din anii '50 sau din benzile desenate cu Andy Capp sau dacă am fi fost Thelma și George, așa mi-ar fi răspuns. Nu, a zis mai degrabă ceva de genul: „Cum vrei tu, Evie“, pe un ton epuizat, de parcă pînă atunci jucase rolul sacului de box. Mai tîrziu, în aceeași seară, după ce ne întorseserăm în locuința lui din Balliol, unde practic mă mutasem și eu, Ant a ieșit în oraș. A stat destul de mult, iar eu mi-am făcut griji. Știam că întrecusem măsura. Și beată, pe deasupra. Ulterior, în pat, mi-am cerut scuze.

— Îmi pare rău, iubitoare, cred că mă grăbesc prea mult. Las-o baltă. N-o să renunț la pilulă.

Nu mi-a răspuns. S-a întors pe partea cealaltă și în cele din urmă a adormit.

— Deci te-ai dus în oraș și ți-ai tras-o c-o barmaniță! am țipat seara trecută, de parcă aș fi fost alt personaj de desene animate, poate chiar femeia

ale cărei glezne le vedeți în *Tom și Jerry*, cea care poartă dresuri mototolite și e înarmată cu un făcăleț. Doamne, Ant, de câte ori? O dată? De două ori? Sau te pomenești că te-ai dus în fiecare săptămână?

— O dată! a urlat el, încleștindu-și pumnii. Ți-am mai spus — a fost o singură dată!

Ant nu ridica niciodată tonul. Nu strigase în veci la mine sau la Anna, dar, în loc să fiu șocată de această izbucnire, am profitat de ea. Am strigat și eu, întrebându-mă în gura mare oare câți alți copii din flori mai lăsase în urmă, prin ținuturile în care umblase. În final, Anna a năvălit în bucătărie doar în cămașă de noapte, cu ochii mari și speriată.

— Ce-i? Ce se întâmplă?

Rușinați, ne-am liniștit imediat și ne-am dus repede la culcare, asigurînd-o că nu era nimic; acum, noi eram cei speriați. Ne temeam să nu fi auzit ceva. Și iat-o năvălind din nou, de data asta în dormitor, cu ochii cît cepele.

— Mamă! Haide *odată*! Am zis că ajungem în douăzeci de minute!

— Da, am aprobat-o scurt, ridicîndu-mă în picioare.

Am găsit în grabă niște pantofi și m-am spălat pe dinți, apoi am urmat-o la parter și-am ieșit amîndouă, îndreptîndu-ne spre mașină și închi-zîndu-i ușa în năsuc Brendei, care ar fi vrut să vină cu noi. Anna era în pantaloni de călărie și cizme. Își legăna nerăbdătoare pălăria în mîină, stînd lîngă portieră și așteptînd să descui. Mi se învîrtea capul și mi-era greață.

— Tu știi încotro mergem? m-a întrebat ea acuzator, în vreme ce-mi ocupam locul.

— Ăăă, nu... Stai așa.

Am coborît și-am dat fuga în casă după instrucțiuni. Cînd m-am întors, Anna ședea pe

scaunul din față, privind drept înainte, c-o expresie împietrită. M-am căznit să pornesc motorul, apoi am demarat.

— De ce vă certați aseară, tu și tata? m-a întrebat, după nici zece metri.

— Poftim? Ah, nu, nimic, scumpo.

— Nimic! a exclamat Anna, rotindu-se în scaun ca să mă privească. Tu ți-ai și-l făceai ticălos, iar el striga la tine. Eu n-aș zice că asta e nimic.

— O, a fost doar... doar o prostie. Ceva legat de vacanță. Știi că eu vreau mereu să mergem în străinătate, dar lui taică-tău îi place în Scoția. Asta a fost tot.

— Ah.

Părea o idee mai liniștită, dar nu pe deplin convinsă.

— Cam intensă, ca să fie doar o ceartă despre unde mergem în vacanță, nu? a remarcat ea într-un târziu. Ai și plîns.

— Da, păi, sînt în perioada aia a lunii. Ne transformă pe toate în niște monștri. Apropo, unde-i tata? L-ai văzut în dimineața asta?

— E în grădină. Citește.

— Aha.

Citește. Refugiul lui dintotdeauna. Modul lui de-a evada. Din căsnicia noastră? Am inspirat adînc. Apoi am lăsat aerul să iasă poticnit. Haide, Evie, controlează-te.

— Dar, i-am zîmbit eu larg, o sa ai un *ponei*! De-a dreptul fantastic! Mă întreb ce culoare are.

— La telefon, mi-a zis că e bălțat.

— Adică ce înseamnă asta?

— E alb cu maro.

— Aha, am zis eu clipind. Aș fi putut să jur că în anunț scria că e cenușiu.

— Deci știi ce culoare are.

Atitudinea ei era încă belicoasă, acuzatoare. Nu intenționa să mă lase să scap așa ușor. Știam că trebuia să măresc miza.

— Ei, poate că e cenușiu sau poate că e maro cu alb, am zis într-o doară. Sau poate că e cenușiu cu maro și cu alb?

Anna mi-a aruncat o privire ucigătoare.

— Potrivit instrucțiunilor de pe hîrtiuța ta, ar trebui să fie chiar aici, pe stînga.

— Aici? m-am mirat, uitîndu-mă lung la peisajul urban întru cîtva dezamăgitor.

— Da, uite, scrie aici: „După service-ul Shell“, a confirmat Anna, fluturîndu-mi hîrtia pe sub nas.

Rulam pe Woodstock Road, iar eu am virat ascultătoare la stînga, intrînd pe o stradă de-a lungul căreia se înșirau case cu terasă. Am încetinit și m-am holbat la instrucțiunile pe care fiică-mea mi le ținea în față. Chestia asta semăna cu o proprietate industrială. Totuși, ne-am strecurat în cele din urmă prin niște curbe strînse, apoi drumul s-a îngustat și ne-am trezit pe-o cărare care ducea, la rîndul său, spre ceva ce cu greu s-ar fi putut numi grajd. Mai degrabă e o adunătură de șoproane cu acoperișuri din tablă ondulată, mi-am zis, studiind atent locul, plus o casă mobilă, o prezență dezolantă în mijlocul ansamblului. În depărtare se zăreau cîteva țarcuri prăpădite, pe care se cățarau niște lăstari de lemnul-Domnului¹ — Tim i-ar fi smuls pe loc, cu tot cu rădăcină —, dar nimic din toate astea nu trăda prezența vreunui cal. Am oprit în curte.

1. Plantă medicinală, cunoscută popular și sub denumirea de lămîiță, lemn-dulce sau lemn-domnesc, dar care poate fi toxică pentru animale, mai ales în perioada primăverii și a toamnei.

Două potâi cu mutre fioroase au venit lângă mașină, lătrînd asurzitor. Anna și cu mine ne-am făcut mici în scaune, în vreme ce cîinii își dezgoleau colții la noi, încrețindu-și boturile și fixîndu-ne cu ochi furioși. Într-un tîrziu, a apărut un flăcău și i-a luat de-acolo pe amîndoi, legîndu-i cu un lanț. De îndată ce-am fost convinse că nu mai era nici un pericol, ne-am luat inima în dinți și-am coborît binișor.

Mi-am dat seama că nu eram îmbrăcată potrivit, căci îmi pusesem primele încălțări care-mi căzuseră în mînă, o pereche destul de scumpă de șlapi cusuți cu mărgele, pe care-i cumpărasem dintr-un magazin din Italia. O să-i stric, mi-am zis, în timp ce-mi găseam cu greu drumul prin curtea jechoasă. O să-mi stric șlapii! am exclamat, tresărind îngrozită. Bărbatul meu avea un copil cu altă femeie, iar eu îmi făceam griji pentru niște papuci?

Dintr-un șopron s-a strecurat un om mic de statură și slăbănog, îmbrăcat cu niște pantaloni lăbărțați cenușiu-maronii, prinși cu bretele, și cu o bască pe cap. A venit să ne întîmpine. Avea ochii mici, albastru pal și foarte iuți. Un zîmbet studiat a scos la iveală un șir de dinți aranjați într-un mod curios.

— Domnul Docherty?

— 'șă este, a răspuns el, cu un accent irlandez molcom, puțin cîntat. Tre' că veniți după 'cel ponei.

— Exact. Dar, vă rog, domnule Docherty, mi-ați putea aminti ce culoare are poneiul?

— Ce culoare v-ar pofti inima? a întrebat iute ca fulgerul.

— Oh. Păi, nu contează foarte mult, cred eu. Doar că, vedeți dumneavoastră, în anunț ziceați că e cenușiu, iar fiicei mele i s-a părut că ați zis „bălțat“, așa că...

— Ah, păi, vezi dumneata, iapa cenușie a fost deja vîndută, dar bălțata... ei bine, e un animal cum rar s-a pomenit. O iapă magnifică. O Connemara pur-sînge, adusă direct de la grajdurile Mayflower Summer de firmă In Your Dreams, pe cuvînt. Ar trebui să bateți cale lungă pîn' să mai dați de-o iapă ca ea. Să mă ologască bunul Dumnezeu dacă nu spun adevărul adevărat.

Fără să renunțe la zîmbetul său, i-a făcut un semn scurt din cap flăcăului, care a luat un gîtar dintr-un cuier și a pornit morocănos spre grajd.

— Înțeleg. Deci... iapa din anunțul de la mica publicitate...

— S-a vîndut cît ai clipi. Vin tare mulți cumpărători pe la noi, înțelegeți, așa că aveți mare noroc c-ați mai apucat să vedeți bălțata. E un domn care-o să vină taman din Bristol; vrea ceva mai deosebit pentru copilița 'mnealui. Zice-se că e un om de afaceri tare pricopsit, da' a avut o pană pe autostrada M5. Numa' ce-a sunat acum un minut și 'mneata ești deja aici, așa că...

— O! Da, păi, e regretabil, dar noi am ajuns primele...

Nu mi-a dat prin minte să întreb de ce un om de afaceri foarte bogat ar poseda o mașină care se poate strica oricînd în mijlocul autostrăzii M5 și, simțind că norocul ține cu mine de data asta, l-am urmat împreună cu Anna către locul unde calul era scos din grajd. Era într-adevăr maro cu alb și chiar mai mare decît îmi imaginasem. Părea cam slab și deșelat, i se vedeau și coastele, spinarea era puțin cocoșată, iar coada era ascunsă între picioare. Asta era normal? Dar, am decis în sinea mea, avea ochi blînzi, cumva somnoroși. Iapa și-a săltat coada și-a slobozit din belșug, prin partea dorsală, un șuvoi de mizerie verzuie și urîță. Poate

că era stresată. Ei bine, nu era singura în această stare.

— Bun. Ce părere ai, scumpa mea?

Doamne. În adîncurile a ceea ce mai rămăsese din creierul meu, mi-am amintit de sfatul lui Caro de-a mai lua pe cineva cu mine. Măcar pe Ant. Sau pe Caro, ceea ce-ar fi fost și mai bine. Dar iată-ne aici, năucite și gînditoare. Am cerut respectuos părerea fiicei mele.

— E minunată, a zis ea, făcînd un pas înainte ca să mîngîie animalul, cu ochii strălucind la ideea că va avea un ponei — nu mai conta care.

— Da. Da, este, nu-i așa? am aprobat, înaintînd și eu puțin și așezîndu-mi mîna, destul de ezitant, pe spatele iepei.

Groaznic de slinoasă. Mi-am retras mîna. Dar îmi plăcea oarecum ideea că animalul era o „ea”. Iepele sînt mai docile decît masculii, nu? Exemplarul nostru era într-atît de docil, încît moțăia de-a binelea.

— Bănuiesc c-o să fie mai plină de viață cînd o să aibă pe cineva în șa, am riscat eu o remarcă. Arată cam adormită.

— Ah, Doamne, da' asta-i tare liniștită. Dar, dacă sînteți în căutare de ceva mai plin de viață, n-o să aflați o zvîrlugă ca ea în tot Oxfordshire, a zis domnul Docherty, lovind-o peste crupă, ca s-o convingă să stea mai dreaptă.

— Și sare? a-ntrebat Anna, cu timiditate.

— Dacă sare? Măiculiță, păi sare peste zidul ăla din piatră cît ai zice pește! Ne-a lămurit el, arătînd către un zid construit din piatră fără mortar, aflat în spatele nostru. A sărit afară din curte chiar mai deunăzi; a zburat peste poarta de colo. Doar copitele le-am mai văzut din ea, nu, Barney?

Barney a ridicat din umeri, c-o expresie ce dorea să sugereze că nu se bagă. Stătea cu capătul liber

al căpăstrului în mână, mestecînd gumă și holbîndu-se în gol.

— Dar este totodată liniștită, nu? am întrebat, îngrijorată de perspectiva de-a o vedea sărind prin curtea lui Caro. Știți, ușor de manevrat?

— Dacă e liniștită, ziceți? Ah, așa este. Dar e iapă, înțelegeți? a precizat Docherty, făcîndu-mi conspirativ cu ochiul. N-o să înghită nici o bazaconie.

— Nu. Nu... păi, e clar că nici n-o să-i dăm vreo bazaconie.

Nu eram foarte sigură ce intenționase să spună cu asta sau ce intenționasem eu însămi să zic, de fapt. Doamne, ce durere de cap. Regatul meu pentru un Nurofen!

— Adică, o să ne purtăm foarte atent cu ea.

Brusc, mi s-a năzărit că poate eram noi însene atent inspectate și evaluate. O prietenă de-a mea care voise să adopte un cîine de la un adăpost pentru animale și care-și imaginase că, în felul ăsta, va urma calea filantropică pentru a deveni proprietara unui cîine, s-a trezit, spre spaima ei, c-o tipă foarte serioasă, care s-a instalat în salonul ei înarmată cu o mapă și s-a apucat să-i pună întrebări – unele chiar impertinente – despre gospodăria ei, supunînd-o unui interogatoriu ca la poliție, pentru a stabili dacă este sau nu demnă să dețină un cățeluș abandonat pe marginea drumului. Faptul că locuia în oraș, că era divorțată și mamă a trei copii n-a făcut, se pare, o impresie tocmai favorabilă.

— Sîntem căsătoriți, am zis repede. Adică soțul meu și cu mine.

Anna mă privea uluită.

— Și, cu toate că locuim în oraș, o să-l ținem – o s-o ținem – acasă la fratele meu. Stă la Church Farm, în Daglington.

— Ferma lui Caroline Milligan?

Chipul domnului Docherty s-a întunecat preț de o clipă.

— Exact. Cunoașteți locul?

— Da. Adu țesala aia și mișcă-te mai iute, a izbucnit el iritat, adresându-se băiatului.

— Cum o cheamă? a întrebat Anna, în vreme ce băiatul lega bine iapa și începea s-o perie cu ceea ce părea a fi o bucată oribilă și brutală de cauciuc cu țepi.

Trebuie să recunosc că animalul a suportat chinul foarte bine, stînd neclintit pe picioare, în timp ce Barney îi trăgea chestia aia de-a lungul spatelui, desprinzînd smocuri mari de păr. Săracul căluț.

— Molly Malone. Dar noi îi zicem Molly.

— Vai, ce dulce!

Copleșită de emoție, Anna își puse brațele în jurul gîtului ei și-o sărută. Dintr-un motiv oarecare — poate pentru că nu se putuse împiedica să nu-și exprime deschis afecțiunea, chiar și în prezența adolescentului acestuia ursuz sau din pricină că propriile mele emoții erau periculos de aproape de suprafață în dimineața aceea — am găsit scena nespus de înduioșătoare. Mi s-au umezit ochii. O copilă și poneiul său. Prima dragoste.

— O luăm, am zis cu hotărîre în glas. O livrați dumneavoastră?

Puștiul s-a întors ca să-și ascundă un zîmbet și însuși domnul Docherty a avut politețea de a tuși.

— N-ai vrea s-o călărească întîi fiica dumitale? Sau chiar s-o încerce flăcăul ăsta. Să vă arate nițel cum merge.

— Ah, da, m-am înroșit eu.

Șocată, Anna se uita furioasă la mine. Deci așa se proceda în cazuri din astea? Nu mai cumpărasem în viața mea un cal.

— Da, bună idee. Flăcăul... și-apoi Anna. O, dar cum sînt picioarele?

— Cum adică? Ce vrei să ziceți?

Resimțindu-mă încă după gafă, mi se părea că ar fi trebuit totuși să le pipăi puțin. Am făcut grăbită un pas înainte ca să-mi trec mîna cu un gest de expert peste unul dintre cele două picioare mari și păroase din spate, dar ochelarii de soare mi-au alunecat de pe nas și mi-au căzut pe ciment cu un zăngănit. Asta a speriat iapa, care s-a tras înapoi și i-a zdrobit cu copitele. Ca să-i evit posteriorul, am pășit ca deșteapta cu șlapii în bălegarul ei verde și moale. M-am holbat îngrozită la mîzga ce mi se strecura printre degetele de la picioare.

— Nu-i nimic, e doar niște iarbă, am zis la iuțeală, zărind chipul profund umilit al Annei. Adică asta mănîncă ei, nu-i așa? Iarbă și fîn. O, nu-ți face griji, sînt doar cei de la Boots¹, am adăugat, pe cînd flăcăul se prefăcea că adună bucățile rămase din ochelarii de soare.

Acesta își abandona de îndată eforturile și azvîrli cu îndemînare resturile într-o roabă.

— Are picioare foarte curate, mă asigură cu blîndețe domnul Docherty.

— Ah, bun, am încuviințat din cap, fără nici o tragere de inimă pentru cercetări mai amănunțite.

— Ei, atunci, pune-i șaua, îi făcu el semn lui Barney.

Într-o clipă, Barney îi puse o șa și-un frîu și-i sări în spate. După ce se aplecă înainte pentru a primi cîteva indicații mormăite de la taică-său, îi trase calului un picior zdravăn și-l pocni scurt cu frîiele peste grumaz. Ca urmare, animalul o luă din loc în pas cam dezordonat, ieșind pe poarta

1. Lanț de farmacii și distribuitor de produse cosmetice și farmaceutice.

deschisă și pătrunzînd în țarcul unde creștea lemnul-Domnului. Ne-am dus și noi într-acolo, dar în ritm mai domol, sprijinindu-ne de gard și privind cum Barney se tot rotea în cerc: mai întîi la pas, apoi la trap, apoi din ce în ce mai repede... fantastic! M-am simțit de parcă aș fi fost la filmările pentru *Rawhide*. Nu-mi mai lipseau decît o pălărie de cowboy și-un fir de iarbă pe care să-l mestec. Flăcăul se întoarse și lunecă agale din șa, întinzîndu-i Annei frîiele.

— Totul e în regulă, scumpo? am întrebat, privind-o neliniștită.

Părea puțin emoționată, dar se urcă în șa cu mare grijă, așa cum fusese învățată la cursurile de călărie, nu dintr-o singură săritură, cum procedase băiatul, ci ținînd frîiele într-o mîină și sprijinindu-se pe cealaltă. Cînd o porni în galop ușor, m-a cuprins un sentiment de mîndrie. Ce curajoasă era! Să urce pe un cal necunoscut! Eu n-aș fi reușit în ruptul capului. Am privit cum conducea cu precauție iapa într-un trap în sus și-n jos, arătînd impecabil în pantalonii bufanți, cizmele lustruite și pălăria de catifea, dar atenția mea era îndreptată mai mult către adăpătoarea pe care-o zărisem de-a lungul gardului. Nemaiputînd să rabd senzația dată de bălegarul strecurat printre degete, m-am furișat în grabă să-mi afund piciorul în apă.

Cînd m-am întors, părea să fi întezit ritmul — cred că mergea deja la galop —, iar domnul Docherty îi striga:

— Ad-o îndărăt, fetico!

Dar, pe cînd zbura către noi, am văzut că ochii Annei străluceau și că obrajii îi căpătaseră o nuanță trandafirie.

— Da? i-am strigat.

— Da! răspunse ea respirînd greu, îmbătată de fericire și încîntare.

— Minunat, am zis, privind bucuroasă la domnul Docherty. O mie parcă ați spus, nu?

Flăcăul arăta din cale-afară de uluit, dar taică-său părea chinuit de ceva. Probabil că se gîndea c-ar fi putut să ceară de două ori pe-atît, dar se grăbi să sublinieze că da, acesta era într-adevăr prețul, dar că harnașamentul nu era inclus.

— Ah... Și cît costă harnașamentul?

— Cinci sute.

— Cinci sute! am exclamat eu, aruncînd o privire la șaua cenușie și destul de murdară și la frîul uzat și vechi. Doamne-Dumnezeule. N-am știut.

— Păi, vezi dumneata, măiestria lucrăturii face toți banii, preciză el, trăgînd aer printre dinți. Implică al dracului de multă trudă și sigur c-ați putea să cumpărați altul nou, dar ăsta e harnașamentul lui Molly. Îi vine ca o mînușă și-așa a fost mereu. Ar fi distrusă dacă i-ați pune o șa care nu i se potrivește.

— Da, da, firește.

Ca o pereche de pantofi prea strîmți, mi-am închipuit. Doar că, pe deasupra, mai duceai și pe cineva în cîrcă. Ce oroare.

— Îl luăm, am zis fermă, în vreme ce băiatul emitea un sunet ciudat, ca un lătrat, acoperindu-și gura cu palma. Trebuie să aibă lucrurile cu care e obișnuită.

— Vă dau și gîtarul gratis, mă asigură domnul Docherty, trăgîndu-i un șut fiului.

— O, cîtă amabilitate! am exclamat, dar, chiar în timp ce completam cecul, folosind ca suport o găleată întoarsă ce-mi fusese adusă în mare grabă, m-am întrebat cu o oarecare neliniște dacă nu cumva asta era ca și cum te-ai minuna plin de încîntare că primești gratis o carte de bucate AGA

care, așa cum subliniase Ant, era trimisă cadou, împreună cu un aragaz AGA de vreo cinci miare.

— Și ziceați că ne livrați dumneavoastră calul? am insistat cînd domnul Docherty strecură cecul în buzunar.

Trebuia neapărat să-mi asigur un avantaj.

— Ah, sigur că da. Miercuri dimineată o și pun în camion și v-o aduc, dar să încasez mai înainte cecul.

Nu era prost deloc.

— O duc direct acas' la fratele matale, bine?

— Da, vă rog. Ah, și în caz că nu e nimeni prin zonă – cumnată-mea e ocupată pînă peste cap – nu vă osteniți prea mult încercînd să dați de ea. Dar poate că frate-meu, Tim...

— Ah, dar nu-i nevoie să deranjez pe careva. O să fiu cu mare băgare de seamă și-o s-o duc pe Molly direct în grajd, bine? sugeră el, cu ochii larg deschiși și-o privire încurajatoare.

— Aăă, da. De ce nu?

Nu voiam sub nici o formă s-o deranjez pe Caro, iar Tim va aborda situația relaxat.

— O să găsiți numaidecît grajdurile. Sînt chiar în spatele hambarului celui mare, în care se ține finul.

— Trag nădejde că eu și băiatul o să-l aflăm ușor.

Își atinse ușor vîrful șepcii, cu un gest drăguț, de modă veche, așa cum ar fi făcut un geambaș în vremi mai blînde, mi-am zis eu.

Geambaș, am repetat în minte, în timp ce ieșeam cu mașina din curte, tresărind la sonoritatea cuvîntului. Suna un pic cam – știți voi – cam dubios. Dar m-am gîndit că, în esență, omul era cinstit. Și eram convinsă că nu-i plătisem peste prețul obișnuit. Însă, chiar dacă așa ar fi stat lucrurile, cel mai important lucru era că Anna își îndeplinisese

visul de-a avea un ponei. Și era posibil ca în curînd să aibă nevoie de niște visuri, mi-am zis plină de umărăciune, întorcîndu-mă iarăși pe Woodstock Road. Pe scaunul de lîngă mine, Anna continua să vorbească fericită despre Molly, despre cum abia aștepta să-i spună și Jemimei, cea mai bună prietenă a ei, și să le arate verilor săi ce-i cumpărasem. Da, e posibil să fie nevoită să se agațe de prezența acestui ponei, în caz că mica ei lume era în pragul dezintegrării, iar viața ei fericită era amenințată.

Am strîns volanul în mîini, inspirînd lung și poticnit chiar cînd intram pe strada noastră, apoi am trîntit piciorul pe frînă exact în clipa în care o fată păși pe zebra din fața mașinii. M-au trecut toate apele. Doamne, cred că eram cu capul în nori la propriu. Traversînd, fata se uită furioasă la mine prin parbriz, fiind în mod evident convinsă că nu oprisem destul de repede. Era o tînără slabă, la vreo șaptesprezece ani, îmbrăcată într-un puloveraș alb pe gît. Ea să fie? m-am întrebat, străbătută de un fior de groază. Fiica barmaniței? Am rămas încremenită îndărătul volanului și-am privit-o urcînd pe trotuar, după care făcu la stînga, în direcția opusă casei noastre. Nu. Nu, sigur că nu era. Am pornit iarăși mașina, agitată și confuză.

Dar într-o zi... într-o bună zi, ar putea fi ea. Într-o zi, neprimind nici un răspuns la scrisoare sau doar unul evaziv – fusesem atît de necăjită c-o seară înainte, încît uitasem să-l întreb pe Ant dacă-și formulase vreun plan, dacă intenționa să-i scrie –, va veni cu siguranță. Anna și cu mine ne vom întoarce de la școală sau de la cumpărături și-o vom găsi în salon, așezată lîngă Ant pe o canapea, cu o expresie calmă și sfidătoare, în vreme ce Ant ne-ar privi întrînd, cu ochi mari și înfricoșați.

— Tati o să fie așa de încântat!

M-am întors brusc către Anna, îngrozită.

— De ce? am șoptit.

— Păi, mereu zice că-i place să fie casa plină de fete. Acum o are și pe Molly. Mai are încă o fată!

Ne-am apropiat de casă tocmai la timp ca să-l vedem pe Ant închizînd uşa de la intrare în urma lui. Nu era în blugii obișnuiți, de weekend, ci îmbrăcase pantalonii din bumbac și un sacou din in maroniu. Încuie uşa cu grijă, puse cheia în buzunar, apoi se întoarse ca să coboare treptele, oprindu-se doar ca să ridice o valiză mare.

— Unde se duce tata? întrebă Anna, vocea trădînd o ușoară panică.

Privindu-l cum coboară treptele, am simțit că mi se usucă gura. Își ținea capul plecat și părea hotărît și trist.

— Așteaptă aici.

Am parcat haotic pe cealaltă parte a străzii, cu botul mașinii spre interior și cu partea din spate în afară. Apoi m-am dat jos și-am traversat în fugă, nelipsind mult să fiu făcută una cu pămîntul de-o Alfa Romeo decapotabilă, condusă tot de-un Romeo, amica lui șezînd pe scaunul de alături.

— Of, *Dumnezeule!* urlă el ca un nebun, dar nu l-am băgat în seamă, trecînd pe lîngă capotă și alergînd spre Ant.

— Unde te duci? am gîfîit eu.

— La maică-ta, răspunse Ant, privindu-mă impasibil.

— La mama?

Chiar și-n starea nefericită în care mă găseam, asta mi se părea o ascunzătoare cam ciudată.

— Nu-ți amintești? Astăzi sîntem invitați la prînz.

În sfîrșit, m-am luminat. E sîmbătă. Da, sigur, prînzul.

— Aha! Dar... valiza...

— Nu-i valiză. E patul ăla pliant vechi pe care-l aveam în pod. Vrea să-l împrumute pentru cabinetul de *reiki*.

M-am uitat cu atenție și-am văzut că așa era. Era patul pliant, care, după ce fusese strîns, aducea teribil de bine c-o valiză mare. Nu-l mai folosisem de ani de zile. Am simțit că-mi scade pulsul, dar accelerase foarte mult, așa că nu s-a potolit chiar imediat. Cînd a ridicat privirea spre mine, am realizat că era brusc conștient de ce-mi trecuse prin minte. Chipul i-a fost străbătut de-o undă de șoc.

— Dar e o chestie enormă, am continuat să turui, încercînd să maschez cît de cît presupunerea aceea oribilă. Ce-aveai de gînd să faci – să-l tîrăști pînă acolo de unul singur?

— Nu, intenționez să las spătarul banchetei din mașina mea și să ne vedem direct acolo, răspunse el pe-un ton neutru. Am încercat să te sun, dar telefonul tău e închis. Am presupus că tu și Anna ați plecat deja. E aproape ora unu, știi?

— Serios? Nu, nu știam, am zis, trecîndu-mi mîna tremurîndă prin păr. Am pierdut noțiunea timpului. Am fost să vedem poneiul acela. Anna a vrut să... O, scumpa mea.

Anna apăruse brusc lîngă noi, lîngă părinții ei care purtau o discuție cam prea tensionată pe treptele casei în care locuia.

— Uite, tati îi duce bunicii patul pliant. Mergem la ea, la masă! am spus, de parcă ne duceam la

Disneyland în Paris, încercînd s-o protejez prin veselie asta forțată, dar voind să-l protejez și pe Ant, să nu-l las să afle că și Anna crezuse același lucru ca și mine.

Dar îi zărise deja fețișoara îngrijorată și, deodată, ne-am transformat din cea mai fericită familie de pe Banbury Road într-una pe cale să se destrame. Ant și cu mine am strîns rîndurile simultan.

— Da, păi, dacă tot ești aici, am putea să folosim mașina ta, zise. Are portbagajul mai mare.

— Bună idee. Anna, tu dă fuga și schimbă-te. Haide, haide, fuguța! Bunica o să se întrebe pe unde umblăm, așteptînd cu masa pusă!

Nu există prea multe șanse să fie așa, mi-am zis, alergînd eu însămi înăuntru ca să-mi schimb încălțările și să iau o jachetă. Cînd izbutise oare mama să pregătească o masă la timp? Deci încercarea mea de-a mima normalitatea, ceea ce era firesc în orice altă familie, îmi atrase o privire bizară din partea fiică-mii.

M-am grăbit să revin la mașină, întrecînd-o intenționat pe Anna, și m-am strecurat lîngă soțul meu, care luase asupra lui misiunea de-a conduce.

— Trebuie să stăm de vorbă, Ant, am gîfuit. Chestia asta e oribilă.

— De acord, mă aprobă el repede. Nu e cîstit față de Anna.

— Nu.

— Trebuie să păstrăm liniștea cu orice preț.

— Da.

După ce ni s-a alăturat și ea și-am pornit la drum — Ant și cu mine făcînd conversație pe un ton forțat și mult prea vesel, eu povestindu-i saga achiziționării poneiului, iar Anna, fiind tot mai convinsă că lucrurile erau în regulă, povestindu-i și ea de pe bancheta din spate, extrem de încîntată de noul ei animal de companie („E așa de scumpă,

tati! O să-ți placă la nebunie“) – nu m-am putut împiedica să nu reflectez la cât de mare va fi prețul, la ce va trebui să accept ca să păstrez liniștea familiei și s-o mențin pe linia de plutire.

Felicity era deja la mama cînd am sosit. Cele două ședeau în fața căsuței albastre, cu spatele la noi, uitîndu-se la ușa de la intrare, care avea nevoie de reparații urgente. M-am întrebat dacă asta era subiectul discuției. Ne-am apropiat pe cărăruia pietruită din spatele lor, trecînd prin mijlocul unei adevărate explozii de flori de grădină.

— Nu e tocmai adevărat, zicea Felicity îngrijorată, întorcîndu-se imediat ce ne auzi pașii. Cred c-ar fi mai bine să aștepți.

— Ce să aștepte? am întrebat-o.

— Mama ta vrea să pună o firmă din alamă, pe care să scrie că e specialistă în *reiki*, ne explică ea neliniștită.

M-am chiorît la micuța placă din alamă, pe care mama o ținea în mînă: „Barbara Milligan, Specialist în terapia *reiki*“.

— Sigur c-ar trebui să mai aștepte! Doamne, nici n-a obținut încă diploma de calificare!

— Am trecut de jumătatea cursului, preciză mama sfidător, strîngîndu-și plăcuța la piept. Deci sînt specialist în formare. Iar una dintre colegele de la curs dă deja consultații studenților. La jumătate de preț, desigur.

— Păi, în cazul ăsta, e o idioată, am izbucnit eu, vărsîndu-mi tot stresul ultimelor zile pe mama, care, deși nu era chiar proastă, era cu siguranță nesocotită.

În urmă cu trei ani se apucase de homeopatie, pînă cînd realizase că respectivul curs va dura patru ani și va presupune foarte multă muncă și dăruire. Pe urmă trecuse la aromaterapie, iar

acum la *reiki*. Mă scotea din fire incapacitatea ei de-a se concentra asupra unui lucru pentru mai mult de zece minute – și, ca să fiu sinceră, mă enervau și obiectele care-i captau atenția –, poate pentru că recunoșteam în ea trăsături de-ale mele și mă îngrozea perspectiva de-a ajunge așa: obligată să inventez un fals scop în viață și, în plus, să fac asta singură, așa cum trăiseră și mama, și stră-străbunica ei. Toate aceste femei fuseseră părăsite de soții lor. Deși mama plecase prima, nu mă puteam împiedica să nu simt că viața aceasta singuratică și fără nici un țel era la o distanță de numai un pas greșit, dacă nu mă păzeam; era ceva ereditar. Rezultatul a fost că am tratat-o mai sever decît ar fi fost cazul, regretîndu-mi cuvintele mai tîrziu. Cine-a zis oare că începem prin a ne iubi părinții, apoi, după o vreme, ajungem îi criticăm și doar rareori îi iertăm? În ziua aceea am fost mai neiertătoare decît de obicei.

— E ridicol, mamă, am izbucnit eu. O să fii sancționată de Consiliul Medical General sau ceva de genul. Nu poți să umbli de colo colo pretinzînd că ești medic, cînd tu, de fapt, nu ești!

— Ei, nu cred că Barbara intenționa să facă asta, a spus împăciuitor Felicity, căci zărise un nor de neliniște – sentiment ce, în cazul mamei, pîndea mereu aproape de suprafață, nu foarte departe de entuziasmul ei copilăresc – întunecînd chipul maică-mii, ochii ei cenușii făcîndu-se mari de îngrijorare.

— Sigur că nu, zise și Anna hotărîtă, săge-tîndu-mă c-o privire ce parcă spunea „Las-o baltă, mamă”. Practici *reiki* în sensul că îți încerci mîna, nu-i așa, bunico? Pentru momentul în care vei avea niște pacienți adevărați.

— Așa este, dragă, aprobă mama, luminîndu-se brusc la față, căci echilibrul emoțional i se restabilise.

Mereu în căutare de cuvinte măgulitoare, mi-am zis cu amărăciune.

— Știi, dacă nu renunț și de data asta, în șase luni voi termina cursul. Anna, scumpa mea, vrei să vezi camera? Ooo, mulțumesc din inimă, Ant! Exact de așa ceva aveam nevoie. Ești bun să-l duci pînă jos? Noi sîntem la subsol.

Își înfășură puloverul în jurul corpului și-o porni spre treptele micuței scări exterioare din fier forjat, care ducea la subsol. Restul o urmară fără să crîcnească. Mama pescui o cheie din buzunar și continuă să pălăvrăgească despre cît de minunat era că exista o intrare separată pentru cabinetul medical. *Auzi, cabinet medical!* Odată ajunsă pe ultima treaptă, Anna se întoarse către mine și-mi aruncă iarăși o privire de avertisment: *Nu fi răutăcioasă!* Ah, bun, deci noi ar trebui să-i dăm apă la moară cu chestia asta, nu? Să punem paie pe focul imaginației? Ca atunci cînd am înghițit cu toții zdravăn din Remediile Florale Bach și-am exclamat: „O, da, e *mult* mai bine, Barbara!“? Am tras adînc aer în piept și m-am forțat să-i urmez în jos pe scări.

Plină de mîndrie, mama descuie camera de la subsol, cîntînd „Ta-daaam!“ în timp ce-o împingea în lături. Am intrat și noi după ea, în ceea ce pe vremuri fusese depozitul de vechituri de la subsol, sufocat de scaune din răchită, föhnuri stricate și alte mărunțișuri femeiești. Muzica de relaxare susura abia perceptibil și pe fiecare suprafață disponibilă fuseseră așezate lumînări aprinse: de-a lungul pervazului, deasupra unui fișet sau susținîndu-se pur și simplu pe ceara topită din ele. Fără îndoială că le aprinsese în cinstea venirii noastre. Unul dintre pereți era acoperit cu un colaj făcut din lemn – am recunoscut una dintre primele lucrări făcute de maică-mea –, iar pe un altul

fusese lipit, cu *blue-tag*, un poster cu predici japoneze. Pe podea, într-un colț, ceea ce părea a fi o cădiță pentru copii fusese umplută cu pietricele, de-a lungul lor scurgându-se un fir de apă, propulsat, pare-se, de-un soi de minipompă. Ici și colo se ițea câte-o ferigă. În ciuda lumînărilor de lavandă – al căror parfum era înfiorător de puternic, amintind de una dintre cele mai ieftine mărci de igienizant de toaletă – se simțea, totuși, un miros de umezeală. Un termostat setat la maximum nu reușea nici el să-l îndepărteze. Am luat de pe măsută o broșură care mă informa că în acest cabinet puteam solicita ședințe de Terapie Metafizică și Consiliere în Probleme de Autodezvoltare. Furia mea creștea tot mai mult, în vreme ce restul se plimbau de colo colo, scoțind exclamații și minunându-se, atingând pietrele, citind prezicerile. Simultan, creștea și ura față de mine însămi. „E ceva inofensiv, avea să spună Ant mai târziu. Las-o în pace“.

— Aici, Barbara? zicea el acum, desfăcînd patul cu ajutorul Annei, chiar în mijlocul încăperii, pe un soi de podium ridicat chiar de mama, din cărămizi vopsite în roz și plasat sub o lampă cu abajur.

El e mult mai cumsecade decît mine, mi-am zis cu tristețe, privindu-i cum assemblează patul. Dar, în definitiv, nu era mama lor, nu? Nu era o imagine atît de fidelă a propriei persoane. Însă, dacă Felicity și Ant, amîndoi profesori universitari, izbuteau să se abțină să n-o ia în rîs, bănuiesc că puteam să încerc și eu, nu?

— Arată grozav, mamă, am zîmbit, cîntîndu-le în strună. Poate că ar avea nevoie de-o cuvertură sau o husă, nu? am sugerat, aplecîndu-mă să mîngîi imprimeul în formă de vîrtejuri, specific anilor '70, cu care era decorată salteaua anticului pat pliant.

— O, am eu una!

Detectînd în vocea mea o undă de entuziasm și agățîndu-se patetic de ea, așa cum un cîine nu mai lasă din gură o zdreanță, se repezi numaidecît să aducă vreo două prosoape roz din teancul de pe-un scaun și le întinse pe pat.

— Voi fi eu primul pacient! anunță Anna, așezîndu-se repede și întinzîndu-se pe spate, cu un rînjat. Haide, bunico, vindecă-mă! În stil *reiki*!

Maică-mea își luă de îndată un aer important și începu să răsucescă mătăniile în mîini.

— Ei bine, am, firește, nevoie de liniștite absolută, zise ea pe-un ton grav. Și de-o lumină mai slabă. Dar fără asistență. Haideți, mergeți!

Își flutură mîinile ca să ne alunge, îmbujorată la chip și cu ochii strălucind.

— Da, mergeți, îi ținu isonul Anna, făcîndu-ne și ea semne să plecăm. Ștergeți-o! Bunica și cu mine avem treabă.

După ce-am ieșit și le-am lăsat singure, am închis ușa și am aruncat o otheadă prin micul pătrat de sticlă de pe ușă. Am văzut-o pe mama cu ochii închiși, așezîndu-și — Doamne ferește — palmele pe capul Annei și închizîndu-i și ei ochii. Luptîndu-se să nu zîmbească, Anna scoase un sunet gen „hommm...”. M-am cutremurat.

Ant își așeză înțeleghător mîna pe umărul meu.

— E...

— Să *nu*-mi spui că e doar ceva inofensiv! am izbucnit eu, scuturîndu-mă la atingerea lui și trecînd pe lîngă el ca să urc treptele din fier forjat.

Desigur că, după o vreme și un pahar zdravăn de vin, m-am mai potolit și-am coborît iarăși, punîndu-mă la dispoziția mîinilor tămăduitoare ale maică-mii.

— Îi place să devii un pic visător, puțin pierdut în spațiu, îmi șopti Felicity, ultima pacientă, când ne-am intersectat pe scară. Ah, și trebuie să simți că i se înfierbîntă palmele atunci cînd atinge punctele cu probleme, ceea ce sigur că nu se întîmplă, dar prefă-te și tu. Eu mă duc să pun barabulele la fiert, adăugă ea, urcînd în grabă.

Asta n-a avut alt efect decît să-mi azvîrle iarăși tensiunea pe culmi alarmante, astfel încît, pînă să se apuce mama să mă trateze – îmbrăcată cu un halat alb peste rochia cu bretele și pulover – eram deja gata să explodez. Mai înainte, însă, se agitase prin cabinet, schimbînd CD-urile și punînd unul c-o muzică de ghetou asurzitoare, pe care l-am recunoscut ca fiind din vechea colecție a Annei, și se spălase pe mîini cu multă sîrguință și gesturi teatrale, folosind săpun de uz medical.

— Acum, draga mea, relaxează-te, mă sfătui, așa cum fac vracii profesioniști.

Am strîns pleoapele, știind că asta era singura cale, dar nu înainte s-o văd pe mama, aplecată deasupra mea, închizînd și ea ochii și luîndu-și o expresie ușor hipnotică, prefăcîndu-se că intră în trasă. Își ținea mîinile la distanță, în poziție orizontală, mișcîndu-le pe deasupra mea de parcă ar fi fost niște detectoare de metal. Forța era cu ea.

— Hommm..., începu pe un ton scăzut și cumva de rău augur, crezîndu-se călugăriță budistă.

— Mormăitul ăsta e obligatoriu? n-am rezistat să nu întreb, printre dinții încheștați.

— Ah, nu, draga mea. Majoritatea nu-l folosesc. Dar eu cred că ajută.

O, ce veste minunată!

— Hommm....

Of, *haide* odată!

După ce mai mormăi puțin și-și agită mîinile pe deasupra mea, acestea poposiră în cele din

urmă asupra a ceea ce neîndoielnic credea că sînt punctele vătămate. Se odihniră puțin pe umerii mei, apoi alunecară în jos, de-a lungul brațelor și dosului palmelor, zăbovind puțin asupra degetelor mele, mîngîindu-mă de parcă ar fi fost niște picioare de păianjen. Tentația de-a mă scutura de ele era copleșitoare.

— Unde te doare, copila mea? întrebă ea șuierător, ca un veritabil medium.

— În... cap, am mîrîit drept răspuns, controlîndu-mi iritarea și spunînd, de fapt, adevărul adevărat.

N-aveam nevoie de așa ceva. Chiar n-aveam nevoie de asta. Nu acum. Nu acum, cînd Ant și... vai, Ant. După ce purtarea maică-mii mă făcuse să uit de problemele mele timp de zece minute, amintirea lor mă legănă ca pe o bărcuță prinsă în siajul unui vas oceanic. Am simțit că mă clatin, năpădită de-un val de greață. Mîinile mamei se lăsară pe creștetul capului. Erau fierbinți, mi-am zis, în timp ce zăceam nemișcată, surprinsă și totodată puțin speriată. Erau fierbinți de-a binelea.

— Ah, da, șopti ea, este în zona capului. O simt. Îți simt durerea. Simți fierbințeala?

Am deschis cu grijă un ochi, ca să mă uit la ea. Capul îi era dat pe spate, gura o avea deschisă, iar ochii strîns închiși, de parcă ar fi fost în transă.

— Da, am răspuns nesigură.

Mama zîmbi, cu ochii tot închiși și capul atîrînd pe spate.

— Și eu, zise șuierînd. Da. Energia e canalizată prin palme. Se transferă.

Se transferă. Fir-aș...

— O simt curgînd prin mine chiar în clipa asta, spuse ea, inspirînd adînc.

— Și-ncotro se duce? am mormăit, fără să-mi iau ochii de la ea.

— O acumulez ca să te pot ajuta, înghiți ea, tresărind ca de durere. O scot din tine și apoi... afară! Afară cu ea! În eter!

Palmele începură să i se răcească și, deodată, deschise ochii. Se trase înapoi și-și scutură capul, revenindu-și parcă dintr-o experiență extrasenzorială.

— Pfiu, exclamă ea, clipind și avînd aerul că e epuizată. Mai bine? întrebă, studiindu-mă nerăbdătoare.

M-am ridicat, mi-am dat picioarele jos din pat și-am săltat din umeri.

— Așa și-așa.

— Dar ai simțit canalizarea energiei? Ai simțit transferul?

— Puțin, am recunoscut în silă.

— În timp, zîmbi mama, le vei percepe mai bine. De îndată ce vei fi mai tolerantă și mai maleabilă.

— Exact, am răspuns scurt, punîndu-mi încălțările.

Am privit-o agitîndu-se prin încăpere, scoțîndu-și halatul, agățîndu-l în cui și stingînd lumînările, acum că-și încheiase tratamentul și rezolvase și ultimul pacient, oprindu-se din cînd în cînd ca să-și ducă mîna la frunte, de parcă tot nu-și revenise complet în urma eforturilor depuse. Apoi, pe cînd se apleca să stingă și ultima lumînare de pe podea, am observat că puloverul îi atîrna într-o parte, de parcă o greutate îl trăgea în jos.

— Mamă, ce-ai în buzunar? am întrebat-o sever.

Se îndreptă de spate și se întoarse, ducînd iute mîna la buzunar, într-un gest defensiv. Arăta ca și cum ar fi fost prinsă cu mîța-n sac.

— Nimic.

— Ooof, *mamă*!

A urmat o mică încăierare cam rușinoasă, cu ale cărei detalii nu vă mai plictisesc și de care nu

pot afirma că sînt foarte mîndră, dar e de-ajuns să precizez că, după cîteva momente, cînd ne-am despărțit gîfîind, învingătoarea eram eu. Mîin mea dreaptă era ridicată, iar maică-mea a sărit la ea ca un cățel după minge. În palmă aveam un obiect cald și asemănător unui săculeț cu fasole. Brusc, am realizat că era de-a dreptul fierbinte.

— E pentru încălzit *mîinile*! am izbucnit eu, deschizînd palma și citind pe etichetă că era destinat celor care schiază sau practică tirul. Pe toți dracii, mamă!

— Doar ca să pun lucrurile în mișcare, șuiera ea. Uneori, transferul are nevoie de-un imbold.

— *Cîtă răutate*, a zis Anna mai tîrziu, cu ochii roșii de plîns, în vreme ce ne întorceam acasă. *Cîtă cruzime*, mamă, să vii triumfătoare și să trîntești săculețul pe masa din bucătărie, de parcă-ar fi fost o probă la tribunal. Sărmana, *biata* bunica!

Nu fusese deloc „sărmană”, ci mai degrabă sfidătoare și nu arătase nici urmă de remușcare, am remarcat în sinea mea. Nu-și plecase rușinată fruntea, ci o ținuse langa cu prostiile ei despre imbolduri, toată lumea sărind s-o împace și s-o aprobe. Eu *ardeam* de furie.

— Dar nu vedeți că nu faceți altceva decît s-o încurajați? am strigat, în vreme ce Felicity – care gătea întotdeauna, fie că mîncam la ea acasă sau la mama – așeza puiul la cuptor pe masă. O să amăgească vreun student mai slab de înger, pînă ce acesta-și va cheltui toată bursa. Nu vezi că e imoral?

— Dar dacă pleacă de-aici simțindu-se mai bine, ce contează? întrebuse Anna pe-un ton autoritar. Pun pariu că și tu te-ai simțit mai bine după ce te-ai ridicat. Sînt convinsă că da. Deci ce mai contează?

Am deschis gura ca să protestez, m-am uitat la Ant, căutînd sprijin, dar el dădea din umeri în semn că nu se amestecă. M-am întrebam dacă și el, cu și mine, își pusese întrebarea : „De ce are nevoie fiica noastră să se simtă mai bine?”. Neputincioasă, mi-am închis gura la loc. Mama își luase o expresie încrezută, aruncînd priviri în jurul mesei, în căutare de noi susținători, dar asta n-a ajutat-o foarte tare, căci, din fericire, restul familiei se abținu de la orice altă remarcă. Felicity schimbuse rapid subiectul, întrebîndu-l pe Ant cum mai merge lucrul la noua carte, dacă era necesară o documentare amănunțită, cum reușea să îmbine scrisul și cursurile de la facultate. În vreme ce discutau despre chestiuni profesionale, Anna implicîndu-se la rîndul său, mama se uita la mine triumfătoare, așa că m-am simțit de parcă ea ar fi *cîștigat* partida : ceilalți dezbăteau subiecte academice, iar eu rămăsesem să-i țin tovărășie mamei, amîndouă niște toante : una care-și încălzise mîinile și-alta care făcuse prea mare caz de asta.

În seara respectivă, în pat, după ce Anna se strecurase tăcută în camera ei – cu o fiică adolescentă, care deseori se ducea la culcare mai tîrziu decît noi, Ant și cu mine nu prea mai aveam seri intime – și ne retrăseserăm și noi, cu un sentiment de ușurare, ne-am ținut strîns în brațe.

— Trebuie să înfruntăm situația asta împreună, Evie, mi-a șoptit Ant. Altfel, o să ne distrugă.

Aproape c-am plîns la auzul acestor vorbe. Avea dreptate. Mare dreptate.

— Ce-ar trebui să facem? am întrebam tot în șoaptă, agățîndu-mă de persoana a doua plural, știind că oricare ar fi fost pericolul care ne amenința familia, acesta ne va ajuta să fim mult mai uniți.

— Trebuie să-i scriu. Dar o să-ți arăt și în prima scrisoare. Fără secrete. Și, Evie, dacă vreau să mă vadă, atunci sînt nevoit să-i respect dorința. Trebuie să înțelegi asta.

S-a tras mai sus pe pernă ca să mă privească, să evalueze impactul a ceea ce-mi spusese. Chipul îi era devastat de neliniște și m-am gîndit că întreaga situație trebuie să fi fost teribilă pentru el. Și eu, care nu mă gîndisem decît la ce oribilă era situația pentru mine. Cu toate astea, tremuram. Nu aș fi putut tălmăci asta, dar sufletul meu cel laș tremura cu vîrta.

— Da, am șoptit, știind că dreptatea era de partea lui.

— Trebuie să știe cine e tatăl ei. Și la asta se va reduce totul, sînt convins. La a ști în sfîrșit, după atîția ani, la a mă vedea în carne și oase. Sînt sigur că are deja un tată adoptiv.

— Da, am răspuns repede, pentru că și mie-mi trecuse asta prin cap.

Sperasem să fie așa, mă *agățasem* de nădejdea asta. Dar... poate era vreun ticălos alcoolic? Vreun pierde-vară fără slujbă, care aruncase bugetul familiei pe fereastră? Poate că va da cu ochii de Ant și-și va spune – frățioare, cine n-ar gîndi la fel? – „Ăăă, da, îl vreau“. În definitiv, însă, de ce n-ar proceda așa? Era tatăl ei. Am făcut adînci săpături, căutînd rezerve neștiute de curaj, pentru că aveam mare nevoie de ele.

— Dar dacă nu..., a continuat Ant, alegîndu-și cuvintele cu grijă, dacă nu are un tată și ar dori să mă vadă mai des... să ne vadă...

— Să ne vadă? am inspirat adînc, ridicîndu-mă în capul oaselor. Ușurel, Ant, nu sînt sigură că pot să...

— OK, mă aprobă el grăbit, fiind conștient că se mișca prea repede, că, în cazul meu, trebuia să

Ne foarte precaut, să facă pași mititei și rari; că
nu mai trece un timp pînă să pot auzi „Salutare,
mămico vitregă!” fără să vomit instantaneu. Nu.
Atunci, e-n regulă. O să mă vadă doar pe mine.

Ne-am întins iarăși, amîndoi pradă incerti-
tudinilor, fixînd dimpreună tavanul. Instinctiv și
simultan, ne-am luat de mînă, strîngîndu-ne tare.
Mai tîrziu am făcut dragoste, după care Ant s-a
întors pe partea cealaltă și-a adormit. Îi auzeam
respirația regulată lîngă mine, vedeam cum umă-
rul lui urcă și coboară. Am rămas trează încă vreo
oră, apoi încă una. În final, cînd am auzit pendula
din hol bătînd ora trei, am mai înghițit un som-
nifer – știind că și mama făcea același lucru –
și-am așteptat să-și facă efectul și să mă trimită
în lumea fără de griji a somnului.

Miercuri dimineată, la ora nouă fix, am primit un telefon de la Caro.

— De-a ce mama dracului îți închipui că te joci? Pe pășunea mea e o ciudățenie de cal care „băgat în sperieți poneii copiilor, iar Phil zice c-„văzut cum un flăcău îl scotea dintr-un camion cu noaptea-n cap! I-a zis că iapa e a doamnei Hamilton și că lui i s-a ordonat s-o livreze!

Am închis ochii. Rahat. Oare n-o sunasem înainte? Eu așa avusesem impresia. Sigur lăsasem un mesaj pe mobilul lui Tim și chiar intenționasem să-i telefonez și lui Caro, dar se întâmplaseră atâtea între timp... La dracu'.

— Caro, eu... îmi pare tare rău, m-am bâlbîit. Am uitat complet. Dar i-am lăsat lui Tim un mesaj pe mobil...

— Pe care nu-l folosește niciodată!

— Nu... păi, sigur. Iar băiatul trebuia s-o ducă în grajd, nu s-o lase împreună cu poneii, dar bănuiesc c-a uitat sau... sau nu l-a găsit, sau...

— Deci iapa e a ta? Țipă Caro, nevenindu-i să creadă.

— Da, Anna și cu mine am cumpărat-o mai deunăzi. Am vrut să...

— Ai cumpărat-o de una singură? Fără să iei pe nimeni cu tine? Fără să mă suni? Ți-a luat Dumnezeu mințile de tot?

Da, în ultima vreme, avusesem constant impresii
asta. Dar nu intenționez să înghit chestii din
mălaie. Mi-am îndreptat spatele și-am răspuns
înțepat:

— De fapt, Anna se pricepe destul de bine.
Călătorește deja de doi ani.

— Doi ani? Eu mă ocup de cai de cinspe ani și
încă mai învăț. De unde ați luat-o?

— Dacă tot ai adus vorba, omul e un vânzător
cinstit și respectabil. Se numește Lenny Docherty
și are un grajd undeva pe lângă Woodstock...

— Lenny Mincinosul! exclamă ea, suierînd ca
un șarpe cu clopoței.

— Ce?

— Ați cumpărat o iapă de la Lenny Mincinosul?
O, Doamne, Evie, individul e capabil s-o vîndă și
pe bunică-sa!

— Știi, am zis pe un ton iritat, dar încercînd să
alung o presimțire sumbră, iapa are un pedigree
respectabil. Provine din grajdurile Mayflower-
nu-știu-cum și era ceva legat de... ăăă, In Your...
Dreams.

— Poate vrei să zici că provine din vreo șatră
de țigani așezată pe moșia Highbury. O dată m-am
uitat la ea și m-am și întrebant unde-or fi căruțele!

Tipic pentru Caro, mi-am spus, simțind cum
mă înfurii tot mai tare. Se consideră insultată
personal, doar pentru că nu ai ținut cont de pă-
rerea ei. În esență, asta o calcă pe bătăături.

— Bine. Păi, atunci vin pînă acolo și rezolv
problema cu iapa. O să vin și-o s-o mut, dacă spui
că-i deranjează pe ponei.

— Dacă ești în stare s-o prinzi, pufni dis-
prețuitor Caro. Phil și cu mine alergăm după ea
de azi-dimineață, de la șapte. Va trebui s-o prin-
dem cu lasoul. Și-apoi, unde ai vrea s-o țin?

— Păi, eu...

— O, pentru numele Domnului, mă descurc eu cumva. Dar adu-o pe Anna aici după ore, OK? Vreau s-o văd călărind iapa. Să mă asigur că poate să strunească arătarea aia.

— Sigur, am zis supusă.

Am pus receptorul jos și mi-am cufundat capul în mâini, masîndu-mi sălbatic tâmplele. O, Doamne, Caro e supărată. Nu-i a bună.

Mai târziu, am luat-o pe Anna pe sus din fața porților școlii, după ce coborîsem spătarul banchetei din spate a mașinii, ca să-i încapă bicicleta.

— A sosit! țopăia Anna pe trotuar, încântată peste măsură, în timp ce eu mă luptam c-o roată recalcitrantă, care nu voia în ruptul capului să se plieze.

— Da, a sosit. Anna, ești bună să...

— Polly, iapa mea a sosit! îi strigă unei prietene, care alerga să prindă autobuzul.

Polly se opri cu gura căscată.

— Vai, Doamne, ești *atît* de norocoasă!

Și-și continuă goana, lăsînd-o pe norocoasă să dănțuiască pe lîngă mine.

— Mi-ai adus echipamentul de călărie?

— La naiba, am uitat.

— Mamă! gemu ea. Nu contează, o să împrumut unul de la Phoebe. Lui Caro îi place de ea? De Molly? Ce părere are?

— Ăăă, n-a apucat să se uite prea bine la ea. Scumpo, ești bună să împingi nițel pedala aia, ca să pot să... La dracu'. A ieșit lanțul. Acum m-am umplut toată de ulei!

— Dar au dus-o într-un grajd, nu? De ce n-a apucat să se...

— Anna, ajută-mă odată cu nenorocita asta de bicicletă! am urlat, lovindu-mă la mîină în spițele roții. *Rahat!*

— Scu-ze.

Își dădu ochii peste cap cu un gest teatral, de parcă n-ar fi trebuit decît s-o rog. Împreună, am mîltat bicicleta în mașină.

— Mamă, crezi c-ai putea să nu mai înjuri atît? mi șopti fiică-mea, pe cînd fixam zdravăn bicicleta. Parcă ai suferi de sindromul Tourette. Nici una dintre mamele prietenelor mele nu înjură așa.

— Salut, Evie! ne strigă de peste drum una dintre aceste mame exemplare, un model de femeie, ferchezuită și insipidă, cu un doctorat în micro-dracu-mai-știe-ce.

După ce-am închis portbagajul, m-am întors și-am afișat un zîmbet nervos.

— Salut, Tabitha.

— Ați băgat și cîinele înăuntru? strigă ea veselă.

Am rîs, dar nu era rîsul meu. Tabitha făcea aluzie la o împrejurare recentă, cînd, simțind că viața mea era cam searbădă, mă alăturasem într-o bună dimineată altor mame și plecasem să plimbăm cîinii, o activitate pe care aparent reușeau s-o strecoare cu succes în program, alături de însoțirea fiicelor pînă la școală și de îndeletnicirile obișnuite de la facultate, cum ar fi divizarea atomului. Știind că luau lucrurile în serios, m-am înarmat cu cizmele de cauciuc înflorate, un covoraș pentru cîini, un prosop ca s-o șterg pe Brenda de noroi și-am plecat cu mașina către locul lor de întîlnire obișnuit, pe pajiștea de la Christ Church. Din păcate, cînd am deschis portbagajul, am realizat că uitasem cîinele.

— Asta e! am rîs pe înfundate. Am încărcat tot – bicicleta, cîinele, tot tacîmul – sîntem tare, tare ocupate! Tre' s-o ștergem, Tabitha!

Cînd ne-am urcat în mașină, Anna părea șocată.

— Ești bună să nu mai spui nici lucruri din astea, mamă?

— Ce lucruri?

— „Sîntem tare, tare ocupate.“ Şi, apropo, blugii tăi au talia prea joasă.

Cînd am ajuns la fermă, nu se zărea nici tipenie. Am deschis uşa de la intrare şi-am urlat la etaj, am continuat să strig în timp ce inspectam parterul, apoi m-am abătut prin grădină, ţipînd

— Caro!

— Uite-o!

Anna o zări lîngă cortul de nuntă, aflat dincolo de rîu. Mergea cu paşi ciudaţi, adusă pe jumătate de spate precum o gorilă, cărînd în mîină o găleată. Am traversat în grabă gazonul şi-am sărit peste pîrîu, ţopăind pe pietrele special aşezate acolo.

— Îmi pare foarte rău, Caro, am zis eu, respirînd greu, în vreme ce urmam cărarea plină de ierburi care tăia întinderea de hasmaţuchi atent tunsă pentru miresele ce veneau aici. Foarte rău. O să mă ocup eu de Molly. Doar spune-mi ce să fac.

O instruisem pe Anna, încă de pe drum, că trebuia să ne arătăm cît mai spăşite.

— Asta îţi mai lipsea, cu toate problemele pe care le ai pe cap. O, Doamne, ce-a păţit cortul? Dă-mi voie să te-ajut.

Caro, încă adusă de spate, înainta de-a lungul pînzei roz-albe, trudind s-o cureţe, ştergînd-o cu mişcări largi. Am apucat găleata ca să i-o aşez mai la îndemîină.

— Bleah, am exclamat, dîndu-i brusc drumul. Miroase a...

— Vomă. Şi exact asta e, preciză Caro, îndreptîndu-se şi ţinîndu-se de şale. Ieri am organizat aici o nuntă foarte „veselă“, deşi ştiam că nu e înţelept, şi după ce şi-au făcut de cap în aer liber, prin toate tufişurile, au vomitat pe gardurile vii.

Un deștept s-a ocupat cu amabilitate chiar și de cort. Ieri nici n-a mai trebuit să dăm de mâncare minilor, atîta vomă era peste tot, și încă mai des-ropăr prezervative în boscheți.

— Oh!

Își luă găleata și se îndreptă cu pași mari către un alt punct „nevralgic“, care solicita atenție.

— Și, colac peste pupăză, s-au luat la pumni pe ringul de dans, preciză ea pe un ton înverșunat. Cînd bietul Tim a venit să-i despartă, s-a ales cu buza spartă!

De ce făcea asta? m-am întrebat, întorcîndu-mă și luîndu-mă după ea, urmată de Anna, ca să trecem pîrîul. De ce făceau *amîndoi* asta? Pentru bani, firește, dar... merita oare? Am pornit să urcăm iarăși, în pas iute, panta înverzită a grădinii.

— Și-acum, Marcia Wentworth-White de la Harrington Hall s-a hotărît să organizeze și ea nunți, așa că toți asiaticii ăia încîntători or să dea năvală într-acolo, iar pe-aici n-o să-i mai vedem decît pe nesimțiții de localnici! şuieră ea.

Aha. Deci asta era. Chestia asta ar putea fi explicația psei proaste de la telefon.

— Dar cu siguranță că Marcia va cere mai mult! am spus, în vreme ce Anna și cu mine alergam în urma ei, la deal. Adică Harrington Hall e altceva — tu ai oferi un preț mai aproape de realitate.

— De ideea asta mă agăț și eu, răspunse ea cu aceeași îndîrjire, noi chinuindu-ne să ținem pasul. Asta mă ajută să n-o iau razna — speranța că prețul pe care-l vor stabili o să-i scoată de pe piață. O să mai vedem noi. Porcii, zise Caro, oprindu-se locului.

— Cine, alde Wentworth-White?

— Nu, trebuie să le dau de mâncare, dar da, alde Wentworth-White chiar sînt porci, mai ales el. N-are deloc maniere. Niște parveniți siniștri.

Se răsuci și-o porni în direcția opusă, către cocini.

— Mă rog, eu o să mă reorientez către piața nunților gay, preciză Caro, împingându-și bărbia înainte cu un gest hotărât și pășind în ritm alert. Tim are ceva emoții, dar eu sînt convinsă că asta e tendința viitorului. Chiar deunăzi a venit un cuplu încîntător să arunce o privire, Jason și Edward. Voiau să știe dacă Edward se poate căsători în rochie de mireasă. Le-am zis că le-o dau chiar pe-a mea, dacă nu vomită nimeni și nu lasă prezervative peste tot. Aici, Dolores! Aici, Crackling! strigă ea, zdrăngănind găleata, în vreme ce ne apropiam de țarcul porcilor. Ah, ar mai fi și nudității. Am găsit pe internet un cuplu în căutarea unui loc pentru ceremonie, dar țineau morțiș să fie goi pușcă, la fel și congregația. Kosher! AICI, Kosher! Am zis bine, atîta vreme cît nu se excită nimeni în cursul slujbei. Imaginează-ți numai: „Cu acest inel, te iau în căsătorie... O, unde să-l pun?“, zise ea, lăsînd să-i scape un zîmbet atît de scump la vedere. DOLORES! VINO! BOADICEA, AICI! urlă Caro.

De nicăieri, apărură brusc cinci scroafe roșcate uriașe, care se năpustiră spre noi, aruncîndu-se asupra gardului ce împrejmuia cocina. Anna și cu mine ne-am tras înapoi, neliniștite.

— De fapt, mi-ai putea fi de folos, spuse Caro.

De folos? În ce fel? Speram că nu e vorba de vreo activitate practică.

— Dacă le distragi atenția, continuă ea, o să pot să ajung la trocul din celălalt capăt.

Să le distrag atenția? Cum? Cu un cîntecel și-un dans? Caro îmi întinse găleata cu vomă.

— Uite, zdrăngăne din asta, zise, dar văzînd că mă trag înapoi dezgustată, adăugă: Ei haide, te rog. Nu te prosti, astea mănîncă orice, mă asigură,

„zvîrlind înăuntru o mînă de hrană pentru porci. Agită puțin. Sînt disperate, or să prindă mirosul.

L-au prins, cu siguranță. Scroafele erau enorme și se aruncau înnebunite asupra gardului în timp ce eu zdrăngăneam neliniștită găleata, iar Caro o luă la fugă.

— Unde te duci? m-am jelit eu.

— Să torn mîncarea în trocul din celălalt capăt, strigă ea. Dar au obiceiul să-l răstoarne, așa că trebuie să-l îndrept mai întîi. Continuă să zdrăngăni găleata — atîta tot!

Am zdrăngănit-o cu furie, strîmbînd din nas și cu capul întors în altă direcție. La celălalt capăt al țarcului, Caro, cu un sac de mîncare pe umăr, sări peste gard ca un spărgător, îndreptă la iuțeală trocul și turnă în el porțiile, exact în clipa în care scroafele, dîndu-și seama că fuseseră trase pe sfoară, se răsuciră și porniră la atac. Caro săltă înapoi peste gard, tocmai la vreme.

— Ce-ar face dacă te-ar prinde? întrebă Anna, privind speriată și uimită peste măsură.

Scroafele își devorau mîncarea cu o rapiditate senzațională.

— Probabil că m-ar mînca, gîfii cumnată-mea, scuturîndu-se.

— Nu se poate!

— Ba da, e foarte posibil, îi răspunse calm mătușă-sa. Umblă povestea despre niște țărani unguri care au adormit pe pășunea unde-și duceau porcii, iar în zori tot ce-au mai găsit din ei au fost niște grămezi de oase.

Ochii rotunzi ai Annei se îndreptară din nou către animalele lacome, care grohăiau.

— Păi... atunci de ce îți plac? murmură ea.

— O, totul face parte din viața la țară, nu? zise Caro, strălucind de fericire. Oricum, porcii au fost aici dintotdeauna. Bunica ta îi ținea, știi? Probabil că maică-ta le-a dat de mîncare cînd era mică.

Cred că știam cu toții că asta nu era adevărul. Mama ținuse porci, dar Maroulla și Mario, lucrătorii noștri, fuseseră cei care se îngrijiseră de animale, așa cum se obișnuia în zilele de odinioară. Oricum, porcii se aflau la kilometri de casă, în poiana de jos. Aș putea afirma cu destulă siguranță că abia dacă dădusem vreodată ochii cu ei.

— Unde-i Harriet? am întrebat, examinând țarul. Cea oarbă.

— E într-un grajd de lângă casă, unde pot să stau sub observație. Ceilalți nici n-o lasă să se apropie de mâncare. Mă duc imediat să văd de ea. Mă rog, să nu mai discutăm atîta de porci, că avem lucruri mai importante de vorbit, nu? Adică, de *călușul* tău! zise, zîmbindu-i fericită Annei și punîndu-și brațul în jurul umerilor ei.

La rîndul său, Anna surîse încîntată, iar Caro o conduse înapoi. Ținîndu-mă după ele, am auzit-o pe fiică-mea spunîndu-i că mami îi uitase pălăria acasă, iar pe Caro zicînd că nu contează, poate s-o împrumute pe-a lui Phoebe. I-am prins o clipă privirea și i-am mulțumit în tăcere. Poate că-mi vorbise cu năduf la telefon, dar nu i-ar fi stricat Annei plăcerea de a-și prezenta poneiul, dacă se putea abține: ținea la nepoata ei și-o binecuvîntam pentru asta. Și eu mă descurcam binișor, nu? m-am minunat în sinea mea, în timp ce ne întorceam spre casă. Îmi continuam viața, îmi vedeam de-ale mele, nu mă văicăream.

— Du-i asta lui Harriet, te rog, îmi zise Caro, oprindu-se lângă ușa din spate ca să ridice o găleată plină cu pîine înmuiată, pe care mi-o întinse. E în ultimul grajd din curte. Ne vedem la grajduri, imediat ce termin s-o echipez pe Anna.

— O să fiu în siguranță? am întrebat îngrijorată.

— O, absolut. E un pic cam fără vlagă, dar încă-i mai place să umble de colo colo.

În condițiile date, nu puteam s-o refuz, așa că am luat-o spre grajd, întrebându-mă dacă se va afirma același lucru și despre mine, odată ce povestea asta se va încheia: e puțin cam fără vlagă, dar încă îi mai place să umble de colo colo. Am descoperit-o pe Harriet în grajdul indicat, ghemuită într-un colț. Părea mai micuță și mai drăguță în comparație cu restul scroafelor, gigantice și zgomoatoase, dar tot nu eram convinsă că e înțelept. Nu o hrănesc cu mîna, așa că am crăpat nițeluș poarta, am strecurat iute găleata și, amintindu-mi de grămezile de oase ungurești, am tras bine zăvorul și m-am retras.

Cînd am ajuns și eu, Anna și Caro erau deja la grajduri.

— Am reușit în sfîrșit s-o prind, dar m-a ajutat și Phil, îmi strigă cumnată-mea dintr-o boxă, unde era ocupată să-i pună gîtarul lui Molly. Am băgat-o aici. E cam neastîmpărată, nu?

— Cînd am văzut-o noi, nu era, am zis. O, privește, Anna, nu-i așa că-i tare dulce?

Botul iepei ieșea pe deasupra ușii boxei, iar eu m-am apropiat ca s-o mîngîi.

— Oh! Nu e prea prietenoasă, am zis, văzînd că-și dă urechile pe spate și-și arată dinții.

— Nu făcea așa de prima dată? întrebă Caro, deschizînd ușa și conducînd-o pe Molly afară.

— Nu.

În vreme ce-i puneia șaua, cumnată-mea îmi aruncă o privire de cunoscător.

— Dezgustător harnașament. Bănuiesc că vi l-a dat gratis, nu?

— Ăăă, da, am răspuns, azvîrlindu-i o scurtă privire Annei.

— Hm, zise Caro, care observase mișcarea. Chiar și așa, ați dat o căruță de bani, spuse, trăgînd în jos scara șei dintr-o smucitură. Atunci, haidem, Anna, treci în șa.

Anna luă hățurile și Caro o ajută, ținându-i piciorul.

— O s-o ducem pe terenul cu nisip, continuă ea. L-aș fi pus mai întâi pe Jack să încerce, dar copiii nu s-au întors încă de la școală și... O!

Dacă o mai fi spus și altceva, cuvintele i se pierdură în aer, căci Molly, simțind în spinare greutatea Annei, se ridică pe picioarele din spate de parcă ar fi fost un simbol heraldic, apoi se năpusti afară din curte, smucind hățurile din mîna lui Caro, și-o porni în goană către cîmpii.

— STAI DREAPTĂ! îi zberă Caro Annei, în vreme ce aceasta tresălta haotic în șa. Nu te aplecu în față!

Ne-am repezit pe urmele fiică-mii — eu simțindu-mi inima în gît —, în timp ce Molly își plecă fruntea și țîșni cît de repede o țineau picioarele peste cîmpul cu flori, ignorînd total poarta deschisă a terenului cu nisip și galopînd nebunește către zările albastre.

— O, Doamne! O, Doamne-Dumnezeule! am gîfîit eu.

Molly, observînd poneii de pe cîmpul de alături, galopă către singura stavilă ce-o mai despărțea de ei: un gard viu, înalt de un metru douăzeci. Văzînd-o, caii își înălțară capetele mirate. Molly se opri și-și cumpăni lansarea. Cum de reușea Anna — care acum țipa — să se țină în șa nu cred că voi putea afla vreodată, dar cînd Molly zbură peste gard, tîrîndu-l aproape în întregime după ea, Anna zbură la rîndul ei, pierdî ambele scări, dar ateriză la loc cu un bufnet, ceea ce nu sînt tocmai convinsă c-a fost o binecuvîntare.

— Sari! am urlat, ducîndu-mi mîinile pîlnie la gură, în timp ce alergam. Dă-te jos, Anna!

— Ușor de zis, greu de făcut, gîfîi Caro, care gonea alături de mine.

Între timp, la dreapta noastră, dincolo de un alt gard viu, anume cel care mărginea aleea, se oprise autobuzul școlii. Zeci de perechi de ochi și de guri se căscau de uimire, copiii urmărind cu atenție desfășurarea episodului de rodeo. Printre ei se găseau și verii Annei. Acum Molly se precipita în josul unui mal înverzit — a cărui înclinare nu făcea decât să-i sporească viteza —, hotărâtă să ajungă la noii săi prieteni cabalini, care, după ce mai avuseseră plăcerea de-a o vedea în cursul dimineții, nu erau prea convinși că-i rîvnesc compania și se agitau de zor pe cîmp, smucindu-și capele, arcuindu-și gîturile și umflîndu-și nările. Molly, crezînd probabil că această antipatie avea legătură mai degrabă cu povara umană pe care-o ducea în spate decât cu copitele ei ascuțite, zvîrli puternic din picioare, parcă pentru a-și anunța cu adevărat prezența și a-și face cunoscut calibrul. Astfel, Anna a fost aruncată din șa și a zburat prin aer, aterizînd apoi cu un zgomot înfundat.

— ANNA! am țipat eu.

Verii ei coborîseră deja din autobuz și alergau într-un suflet peste pășune, îngroziți, cu ghiozdanele și puloverele filfîindu-le în mîini, grăbindu-se să ajungă la locul dezastrului. Sosirăm toți ca unul, venind din direcții diferite, și ne adunarăm împrejurul ei, pe jos.

— Anna! Of, scumpa mea, ești bine? am întrebat.

— NU! țipă ea.

Era scaldată într-un șuvoi de lacrimi, dar pînă și eu mi-am dat seama, după sprinteneala cu care s-a ridicat și s-a scuturat, că, slavă Domnului, numai orgoliul îi fusese rănit și poate se alesese cu cîteva vînatăi pe fund. În rest, era doar foarte speriată. Am luat-o în brațe, iar ea suspină jalnic pe umărul meu. De fapt, nu era foarte convinsă că nu-și rupsese ceva, dar știa sigur că nu-și perforase

un plămîn, după cum sugerase, plină de solitudine, Phoebe, și că osul claviculei, despre care Henry insista că plesnește ca un iadeș (el era cel mai avizat în privința asta, deoarece își rupsesese clavicula de două ori, în grămada de la rugby), era neatins. Ne-am agitat cu toții în jurul ei, consolînd-o și mîngîind-o, pînă ce, într-un tîrziu, suspinele s-au transformat în smiorcăieli și înghițituri în sec. Jack sugerează să-i dăm niște ceai mai tare, iar Anna aprobă din cap cu stoicism, consimțind să fie condusă spre casă de verii ei.

— Să pui mult zahăr, Jack, îi ordonă maică-sa. Vin și eu imediat, dar tre' să fac ceva cu nenorocitul ăsta de cal.

— Și whisky?

— Nu!

— Tati mai pune cîteodată.

— Am zis nu!

— Vreți să vin cu voi? am strigat după ei, în vreme ce-o ajutau pe Anna să ajungă în casă, sperînd să scape de Nenorocitul de Cal, dar fiică-mea se întoarce și scutură vehement din cap.

— Ai sărit peste gardul ăla, îi zicea Jack pe un ton admirativ.

— Eu n-aș fi reușit, confirmă Phoebe. Îmi doresc să-l sar de-o grămadă de vreme, dar mami nu-mi dă voie.

I-am binecuvîntat pentru faptul că o încurajau. Erau întotdeauna entuziasmați s-o aibă în mijlocul lor, iar acum probabil că erau încîntați, în cel mai frumos mod cu putință, că li se oferea ocazia s-o încurajeze într-o activitate care ei îi părea dificilă, dar în care toți trei excelau. Pe cînd Anna se îndepărta șchiopătînd, cu brațul lui Phoebe în jurul umerilor într-o postură inedită, Caro se îndreptă cu pași mari către Molly. Poneiul păștea în liniște prin apropiere, ca și cînd nimic nu s-ar

fi întâmplat, și consimți, fără proteste, să fie luat de frîie, ochii săi vrînd parcă să spună: „Cine, eu?”. Caro o smuci zdravăn de căpăstru.

— Åsta *nu* este un ponei de rasă bună! exclamă ea foarte agitată. Nu-mi vine să cred că l-ai cumpărat!

— Dar nu era așa! m-am văicărit eu. Cînd am văzut-o prima dată, era blîndă ca o mieluşea și foarte ascultătoare. Iar Anna a călărit minunat, la trap, fără probleme, exact cum face la cursurile de călărie.

— Drogată, izbucni Caro.

— Nu se poate! am exclamat eu, șocată.

— E foarte posibil.

O conduse pe Molly peste pășune, înapoi la grajduri. Am urmat-o, împleticindu-mă.

— Iar iapa asta..., zise ea, oprindu-se brusc ca să-și bage degetul în gura lui Molly, deschizînd-o scurt și examinînd-o cu atenție, are patru ani, cum te vād și cum mă vezi. Probabil că a fost adusă din Irlanda și îmblînzită de curînd, sărmana. Și treaba a fost făcută prost. Apoi a fost drogată ca să poată fi vîndută. E o rușine. O s-o trimitem imediat de unde a venit.

Cînd am ajuns în curte, o aruncă pe Molly într-o boxă. Pe urmă își smulse mobilul din buzunarul blugilor și tastă apăsasat un număr.

— Domnul Docherty? întrebă, îndreptîndu-și spinarea de parcă ar fi înghițit un vătrai. Caroline Milligan la telefon.

Și începu. I-a spus-o de la obraz și fără vreun echivoc. I-a zis că e un mincinos, un hoț și un negustor de cai de două parale, informîndu-l, de asemenea, că cecul semnat de cumnata ei trebuie returnat de îndată. Domnul Docherty refuză categoric să facă una ca asta, comunicîndu-i fără îndoială, pe note lente și unduitoare, că cecul fusese validat, tranzacția încheiată și afacerea parafată, ambele părți părăind a fi mulțumite.

Dar Caro nu terminase încă.

— Da, dar această iapă a fost drogată, şuierea ea. Şi, spre nenorocul dumatăle, şi-a lăsat balega pe piciorul cumnată-mii. Balega respectivă este încă pe încălţările ei, domnule Docherty, şi-o voi trimite de îndată la analize. Dacă nu se vor găsi urme de promazină în excrementele acelea, voi fi extrem de surprinsă!

O tăcere la fel de surprinsă îi întâmpină ameninţarea, după cum Caro îmi şi demonstrează cu un aer triumfător şi sprâncenele ridicate, ţinând mobilul departe de ureche. În final, domnul Docherty îşi recăpătă glasul. Se ajunsese la un soi de compromis: Caro era de acord să-i returneze iapa, ca să-l scutească de deranj, iar el, la rîndul său, va returna cecul. Caro închise clapeta mobilului cu un clic satisfăcut.

— De unde ai ştiut de pantof? am scîncit eu.

— Mi-a spus Anna mai adineaori, cînd ne-am dus să-i găsim o pălărie. Povestea mi-a fost servită la pachet cu o relatare isterică despre cum ai pipăit articulaţia chişitei şi ai încercat să cumperi un ponei necălărit. Fără nici o răutate, desigur.

Desigur, mi-am zis în sinea mea, intrînd după ea în casă şi muşcîndu-mi unghia de la degetul mare. Nimic nu era cu răutate. Dar de ce, în ultima vreme, aveam senzaţia că şmechera de fiică-mea rîdea de mine, nu cu mine? Şmecheră! Nu mă gîndisem niciodată la ea în termenii ăştia. M-am înroşit. Slavă Domnului că, în împrejurarea asta, *chiar* fusese deşteaptă; slavă Domnului că-i spusese întreaga poveste lui Caro, care dovedise prezenţă de spirit – şi mult curaj – cînd se folosisese de ea. Altfel, buzunarul meu ar fi fost uşurat de o mie cinci sute de lire, iar eu m-aş fi pricopsit cu un cal extrem de periculos şi practic neîmblînzit. Da, slavă cerului că eu eram cea slabă de minte.

Cînd am intrat în bucătărie, copiii ronțăiau niște fursecuri. N-aveau farfurii, așa că împrăștiaseră firimituri peste tot. Dîre de ceai, asemenea urmelor lăsate de melci, marcau traseul pe care duseseră pliculețele picurînde la coșul de gunoi, dublate de mici bălți de lapte, pe care erau incapabili să-l toarne fără să-l verse. Caro sublinie asta, în vreme ce se agita prin încăpere, punînd fursecurile pe un platou, ștergînd suprafețele și admonestîndu-și progeniturile. Anna își recăpătase în mod vizibil echilibrul și rîdea, văzînd cum Jack imita figura pe care-o făcuse cînd zburase din șa și aterizase în fund. Henry striga:

— Nu — uite cum a fost!

Și imediat făcu o mutră și mai îngrozită, cu ochii cît cepele, aducînd cu personajul din *Strigătul* lui Edvard Munch. Anna și Phoebe rîdeau să se prăpădească. După aceea s-au dus cu toții în camera de joacă, să vadă nesfîrșitele reluări din *Prietenii tăi*. Phoebe dorea să știe cine-i plăcea Annei cel mai mult, Chandler sau Joey:

— Anna, Anna! Chandler sau Joey? Și-o aproba de îndată: Da, Joey e o figură și jumătate!

În acest timp, Jack se dădea în spectacol, ținînd în echilibru o farfurie pe capătul unei crose de hochei, iar Anna rîdea. Armonia fusese restabilită.

— Îi face foarte bine să-i vadă, am remarcat, în vreme ce Caro închidea ușa și punea un ceainic la fiert pe aragazul AGA.

Străvechiul aragaz al mamei. Cunoșteam prea bine scîrțîitul care se auzea cînd ridikai capacul din stînga — nici tot uleiul din lume n-ar fi fost suficient ca să-l atenueze. Nu mă obișnuisem nicio dată complet cu imaginea lui Caro trebăluind prin bucătăria asta, înjurînd felul în care se înțepenea fereastra de deasupra chiuvetei ori de cîte ori încerca s-o deschidă și mormăind nemulțumită de

scîndura din podea, care se desprinsese. Senti-
mentul era ridicol, firește, pentru că o vedeam în
încăperea asta de ani de zile.

— Întotdeauna am zis că ne-ar plăcea s-o avem
mai des în preajmă pe Anna.

La dracu'. Prinsese ocazia din zbor cu iuțeală
fulgerului și-am simțit că, dacă aș fi încercat să
spun: „Păi, mă străduiesc și eu“, Caro mi-ar fi
azvîrlit o privire care ar fi vrut să spună: „Da,
cînd îți convine ție“.

— Uite, am zis pe un ton obosit, hai să lăsăm
baltă afacerea asta cu poneiul. Probabil că Anna
nu e încă pregătită să aibă un cal și văd că o să-ți
dea mare bătaie de cap. O să revenim la orele de
echitație. Anna o să înțeleagă.

— Prostii, zise Caro, frunzărindu-și agenda,
stînd cu spatele la mine, lîngă bufet. Acum nu mai
are decît asta în minte. Oricum, i-ai promis deja.

Se întoarce ca să-mi adreseze o privire ce sugera
că ea nu era genul de mamă care să-și ia înapoi
cuvîntul dat.

— Singura problemă e c-ai procedat greșit. Dacă
m-ai fi ascultat din capul locului, n-am mai fi
acum în rahatul ăsta. Ah, iată! Camilla Gavin.

De ce-i permiteam să-mi vorbească așa, de parcă
aș fi fost un copil fără minte? Oare așa fusese
dintotdeauna? M-am concentrat asupra ceaiului,
știind că avea dreptate.

— Cine-i Camilla Gavin? am întrebat-o cu sfi-
ală, în timp ce ea forma numărul.

— A lucrat ca antrenor la clubul nostru. O tipă
super la vremea ei, dar s-a mai „înmuiat“ de-atunci.
În plus, are niște ponei nemaipomeniți. Copiii pe
care-i pregătește au avansat atît de repede, încît
acum călăresc cai în toată regula, iar Pamela Martin
mi-a zis c-ar fi încîntată să dea cu împrumut unul
dintre ponei.

— Cu împrumut?! m-am înviorat. Vrei să spui că nu trebuie să-l cumpăr?

— Nu, dar trebuie să te îngrijești de el cu meticulozitate, ceea ce va fi înfinit mai greu decât în cazul mîrtoagei lui Docherty, pe care-o poți lăsa în voia ei pe cîmp, fără să-ți mai bați capul. Probabil că va fi un animal mai bătrîn, așa că va resimți frigul și va trebui ținut înăuntru. Va fi nevoie să cureți grajdul, să schimbi paiele...

— Vai, dar asta e fantastic — că nu sînt obligată să-l cumpăr! Și, da, firește că o să am grijă de el. În definitiv, nu trebuie să mă duc la serviciu...

— Exact.

I-am ignorat observația.

Brusc, am revenit la fantezia de început, în care îngrijeam o scumpete de ponei bătrîn și alb, periindu-i coama în vreme ce el păștea somnoros lîngă mine, dîndu-i un măr... și nefiind obligată să mă lipsesc de vreun ban. M-am ridicat în picioare.

— Excelent, Caro! Sun-o neapărat.

— Ceea ce mă și pregăteam să fac, înainte să dai tu fuga la Lenny Minci... Camilla? Camilla, Caroline Milligan la telefon!

Știindu-mă vinovată, mi-am văzut de ceai, în timp ce vocea cumnată-mii devenea tot mai ascuțită. Se porni să vorbească pe un ton scăzut, în limbajul femeilor crescătoare de cai, interesîndu-se de inflamațiile copitelor, de tăierea acestora, de boxe, de comportamentul în trafic. Dar întrebările erau, desigur, adresate în cel mai politicos fel cu putință, deoarece era evident că discuta cu o femeie pe care-o admira și-o respecta, nu ca mine, care-o aduceam în pragul deznădejdiei. Am urmărit-o ascultînd replicile Camillei: ochii îi străluceau, obrajii i se îmbujoraseră și-si scosese pieptul în afară. Parcă ar vorbi cu persoana de care e îndrăgostită, mi-am zis în sinea mea. O

văzusem pe Caro vorbind la telefon cu mulți băieți și-i zărisem lumina aceea în priviri.

— Vai, pare *atît* de dulce! zicea, pe un ton pe care nu-l folosisese niciodată cînd eram la școală. Du, *sigur* că-mi amintesc; a ieșit pe locul doi în cursă!

Cînd ne transformaserăm oare în femeile care eram acum? m-am întrebam, în vreme ce, cu mîna încă încheștată pe receptor și purtînd o pereche de blugi pe care nici moartă nu i-ar fi îmbrăcat cu ani în urmă (mult prea scurți și prea evazați), Caro traversa cu pași hotărîți încăperea, ca să strivească cu catalogul Boden o muscă albastră, aflată pe geam. Dacă tot era acolo, șterse și chiu-veta, punînd cîrpa de vase la loc. Cînd încetaserăm să mai aruncăm vasele murdare și să scotocim prin scrumierele din apartamentul nostru din Summertown, căutînd chiștoace destul de lungi ca să mai poată fi aprinse? Cînd începuserăm să observăm picăturile căzute din pliculețele de ceai și cînd vor începe și ei, copiii noștri, să observe și să devină alți oameni? Să picure sănătoase, mi-am zis cu vehemență, căci, dacă eu o găseam atît de schimbată, oare cum mă vedea ea pe mine? Arogantă? Distantă? Țsta era, pare-se, „refrenul” ei favorit.

Ascultînd hohotele de rîs care răzbăteau din camera de joacă, am deplîns tinerețea noastră pierdută. Cînd încetase Caro să fie prima persoană la care alergam la nevoie, în momente de criză, ca acesta? Cînd încetaserăm să ne mai îmbătăm în asemenea hal, încît trebuia să ne ținem reciproc părul ca să vomităm? Cînd încetaserăm să ne mai împrumutăm reciproc hainele, să ne pictăm pistrii falși cu dermatograful, chicotind pe marginea paginii „Cathy and Clair” din *Jackie*¹, stînd întinse pe

1. O revistă săptămînală britanică, destinată adolescen-telor și publicată între 1964 și 1993.

covor și închizându-ne una alteia blugii cu cîrligul unui umeraș? Cînd ne transformaserăm în genul de femei care stau cu ochii pe notele luate la lucrările de control de copiii celeilalte, ca pe butelie, dorind pentru ei mai mult decît își doriseră vreodată pentru ele însele? Tînjeam după zilele calme din trecut, de dinainte să trebuiască să ne maturizăm, să ne mărităm și să avem copii, dinainte să descoperim că soții noștri... Las-o baltă, Evie. Nu te mai gîndi. M-am întors la ceaiul meu.

— O, Camilla, ești o *adevărată* comoară... Da, *știi* că e o scumpete, l-am *văzut* deja. Oare un mic test de dresaj... Vai, e *tare* drăguț din partea ta! Ești sigură? Cu tot cu harnașament...? Să vin să-l iau...? Doamne, dacă *ai putea* să-l aduci tu... Suuuper!

Am închis ochii. Termină, Evie, exagerezi. Caro se hlizea în receptor, cu un chicotit care aducea a nechezat discret.

— Ei, mama e clar că n-are habar de nimic — ho, ho! (Mersi, Caro!) Dar fiica e dezghețată ca argintul viu... Da, are mîna *foarte* ușoară. Se ține binișor în șa. Încă vreo cîteva lecții și un instructor ca Hector... Doamne, mulțumesc *taare* mult, Camilla. E *taare* drăguț din partea ta... Da, și tu. Pup, pa!

Mi se zbătea un ochi cînd Caro puse hotărîtă receptorul în furcă.

— Gata. S-a rezolvat.

„S-a rezolvat.“ Puteam să pariez că n-ar fi folosit cuvîntul ăsta într-o discuție cu Camilla.

— Îl aduce aici peste o săptămînă, sîmbătă, și-l poți păstra, reînnoind anual contractul de împrumut.

— Dar de ce s-ar oferi cineva să facă asta? De ce nu-l vinde, pur și simplu? Dacă e așa de grozav, sigur valorează o miuță, două, nu?

Acum foloseam înadins limbajul de cartier. Eram Fagin, pe cale să „ciupească“ de prin buzunaro, ori el, ori Eliza Doolittle.

— Pentru că ține la el și nu vrea să ajungă pe mîinile cui nu trebuie. Nu are chef să ajungă în posesia cuiva ca Lenny Docherty, care l-ar vinde ca să fie făcut mîncare de cîini.

— Ah, da, am încuviințat din cap, rușinată.

Chiar atunci, pe ușa din spate intră, șchio pătînd, Tim, însoțit de-o pală de vînt, cu părul în dezordine și mirosind a aer proaspăt și-a fin, dar și cu buza spartă. Era o ușurare să-l văd.

— Evie! Ce bucurie!

Își scoase șapca pe care, asemenea tatei, încă o mai purta cînd muncea la cîmp, și se aplecă să mă sărute pe obraz. Eram foarte fericită. În sfîrșit, cineva era încîntat să mă vadă.

— Ei, pe ce-a mai pus mîna Lenny Docherty? întrebă Tim, prinzînd un crîmpei din conversația noastră, apoi se duse să se spele pe mîini la chiuvetă.

Își frecă bine fața cu palmele ude, pînă ajunse roșie ca para focului (iarăși îmi amintea de tata), după care aruncă săpunul medicinal înapoi în savonieră. Cu pași chinuiți, ajunse la un fotoliu și se cufundă în el cu un aer recunoscător, ridicîndu-și cu ambele mîini piciorul beteag și așezîndu-l pe un taburet.

— Pe nimic, din fericire. Evie a cumpărat un ponei de la el, dar să nu-ți faci nici o grijă, adăugă Caro grăbită, văzînd că Tim se întorcea să se uite îngrozit la mine. O să i-l ducem înapoi.

— Ai cumpărat un cal de la Lenny Mincinosul?

— Ei bine, e clar că *n-am știut* că e mincinos.

— Ce mama dracului, tot comitatul Oxford știe că e un mincinos! Era mincinos și acum douăzeci de ani, cînd a pus mîna pe grajdul ăla pe căi necinstite, și de-atunci o duce tot într-o minciună!

— Păi nu știam asta.

— Haide, Evie, se ocupa de afaceri dubioase cu poney încă de când locuiai și tu aici. Unde ți-era capul?

Ca să fiu sinceră, nedumerirea lui era greu de suportat.

— Păi, se vede treaba că undeva în nori, am răspuns cu un zîmbet încremenit.

— Evident! exclamă frate-meu, pe un ton cam ursuz, neobișnuit pentru el.

Făcu ghem șervetul de bucătărie cu care se ștersese pe mâini și-l azvîrli pe uscătorul de vase.

— Nu-mi vine să cred cît de fraieră poți fi uneori.

Se săltă greoi în picioare și părăsi bucătăria. M-am abținut pînă ce ajunse la closetul de la subsol, unde, așa cum face orice bărbat adevărat atunci cînd poate fi auzit de nevastă și de soră, începu să urineze cu zgomot. Abia atunci mi-am acoperit fața cu mîinile și-am izbucnit în lacrimi.

Peste măsură de uimită, Caro se grăbi să vină lângă mine.

— Ei, haide, nu fi prostuță, Evie! Doamne, nu e așa o tragedie, e doar un ponei!

— Nu... nu e asta, am înghițit eu, căutînd să respir, e... e... to-ootul!

Într-o clipită, dădu un șut ușii de la bucătărie și-o închise, iar cu o mișcare rapidă și economicească, își trase un scaun alături și-și puse un braț în jurul umerilor mei.

— Totul?

Mi se părea mie sau chiar auzisem o notă de entuziasm în vocea ei?

— E vorba de Ant și Anna și... O, Doamne... ce încurcătură urîță, Caro! N-ar trebui să discut despre asta, dar simt că se strîng toate în mine și uneori am impresia c-o să explodez!

Cînd m-am oprit puțin, ca să-mi șterg fața cu dosul palmei tremurînde, i-am zărit fruntea încrețindu-se de îngrijorare, de data asta reală. Micile probleme din tabăra cumnată-sii erau motiv de tainică bucurie — dacă Anna fusese, să zicem, prinsă la școală cu o sticlă de șampon plină cu vodcă sau picase la examenul de pian. Dar o încurcătură serioasă era o amenințare la adresa întregii familii.

— Ce e? întrebă ea, neliniștită. Evie, spune-mi. E vorba de Ant? Are o relație cu cineva?

Am scuturat din cap. Mi-l simțeam greu de la atîta plîns și suspinat, iar lacrimile refuzau să se oprească.

— Nu, nu e asta, dar a fost... adică a avut... mă rog, un flirt, iar eu nu pot... pur și simplu nu pot să...

Dar asta n-a ajutat la nimic. M-a apucat iarăși plînsul și am simțit cum mi se umflă fața. Caro se întoarse ca să mă privească mai bine, punîndu-și ambele mîini pe umerii mei.

— A avut o relație? Ant?

Se vedea clar că era stupefiată. Din fericire, am auzit ușa de la intrare trîntindu-se, marcînd ieșirea lui Tim din scenă.

— Dar... dar asta e *de-a dreptul* incredibil! Ant nu e genul! Cînd? De curînd?

— Nu, am zis, ridicîndu-mi privirea și izbutind să mă stăpînesc, lăsîndu-mă doar scuturată uneori de cîte-un sughiț. Nu, acum mulți ani. Acum mulți, mulți ani, cînd nu eram decît logodiți.

După ce-am rostit cuvintele, m-am simțit brusc înspăimîntător de calmă și de nepăsătoare. M-am cufundat în scaun și mi-am șters obrazii cu mîneca.

— O! exclamă ea, așezîndu-se comod. Adică... nu după ce v-ați căsătorit?

— Adică la aproape o lună după ce ne-am logodit.

Ochii ei rătăciră o clipă, derulînd filmul timpului și rememorînd perioada cu pricina. Apoi dădu nepuțincioasă din umeri.

— Păi, presupun că... Adică pe-atunci se petreceau foarte multe lucruri deodată, iar el era așa de tînăr...

— Nu era chiar atît de tînăr, avea treizeci de ani.

— Dar era o perioadă teribil de agitată...

Se referea la moartea lui Neville. Și mi-am dat brusc seama că ceilalți se miraseră că ne căsătoriserăm la puțină vreme după accident, iar eu nu mă gîndisem la asta.

— Probabil că n-a fost decît un cîntec de lebădă. O ultimă aventură disperată, înainte să se așeze la casa lui.

— Așa e. A fost o aventură de-o noapte, cu o barmaniță.

— Ei, păi, vezi?! De ce te necăjești atît? Adică firește că e regretabil că s-a întîmplat la o lună după ce v-ați logodit, iar nu — știu și eu? — cu cîteva luni înainte, și înțeleg că, din punctul tău de vedere, Ant are un trecut cam pătat, ceea ce e șocant și rușinos, dar *asta e tot*, Evie! Doar puțin rușinos. Trebuie să vezi lucrurile în contextul de-atunci, nu ca pe ceva care să te supere după atîta vreme.

— Caro, e și-un copil la mijloc.

— Un copil? întrebă ea, holbîndu-se la mine cu ochii cît cepele.

— Da.

— De unde știi?

— Fata ne-a scris de curînd. Zice că vrea să-și cunoască tatăl.

— Nu se poate! exclamă Caro, inspirînd adînc.

— Ba da! am urlat.

— Și el nu știa de asta?

— Nici nu bănuia! De ce s-ar fi gîndit la asta? O scurtă tăvăleală prin fîn, n-a mai văzut-o pe tipă de-atunci... de ce-ar bănuia ceva?

În vreme ce Caro digera vestea, se lăsă o tăcere ca de plumb. De deasupra ferestrei, ceasul de perete continua să ticăie fără milă. Caro nu și-a luat ochii de la mine. Am văzut cum expresia i se schimbă dintr-una de oroare, într-una de oțel. Apoi zise :

— De unde știm că e adevărat? Adică, o barmaniță oarecare din... de unde?

— Sheffield.

— Sheffield! O barmaniță care rămîne gravidă după ce s-a culcat cu Dumnezeu mai știe câți bărbați...

— Exact, am aprobat-o imediat. Și vede poza lui Ant pe coperta celei mai recente cărți.

— Așa a aflat...?

— Da! Mă rog, nu. Nu *știu* cu siguranță, dar îți poți închipui că...

— Firește că pot! zise ea cu emfază. Doamne, aproape că și vezi scena, nu? O mamă necăsătorită și fiica ei, punînd totul la cale împreună, scriindu-i lui Ant... vreo... vreo Sharon...

— Stacey o cheamă.

— Stacey! Ei bine, Stacey, fata mamei, hai și-om vedea de reușim să stoarcem niște chiținei de la ăsta.

— Crezi? am întrebat nerăbdătoare, entuziasmată că gîndea la fel ca mine.

— O, poți să fii sigură! Vai, Evie, chestia asta miroase a escrocherie *de la o poștă*. Adică, de ce a așteptat pînă acum? De ce n-a scris mai demult? Acum zece ani, de pildă.

— Pentru că acum are șaisprezece ani, am zis, intrînd în rolul de avocat al diavolului. Voia să mai aștepte.

— Așa pretinde ea. Dar e cam mare coincidența, nu? Cartea despre Byron a ieșit pe piață de un an... tocmai s-a publicat și ediția broșată.

— Scrisoarea a venit la o săptămînă după lansarea ediției broșate, am precizat repede.

— Păi, vezi?! Și a fost distribuită peste tot. Pînă și în supermarketuri, cu tot cu poza lui Ant pe copertă...

— La Tesco...

— La Tesco!

— Asda...

— *Asda!* Iar ea, mama, aruncă în coșul de cumpărături niște crochete Turkey Twizzlers și-și zice în sinea ei: „Știu chipul ăsta de undeva... La naiba, tre' că face o miuță, două“.

Caro se îmbujorase din pricina avîntului și-a vehemenței.

— Da, știu, asta mi-a trecut și mie prin cap. Dar, Caro, am zis, luptîndu-mă cu o realitate crudă, Ant nu vede lucrurile așa. El crede că ar putea fi adevărat, că ar putea fi fata lui, iar dacă este... ei bine, în cazul ăsta, Ant vrea să fie corect. Vrea s-o recunoască.

Caro își strînse buzele, strîmbîndu-se oribil.

— Ce? Vrea s-o aducă în familie? țipă ea.

Auzind-o, oricine și-ar fi imaginat că sîntem familia regală a Angliei.

— Păi, da. S-o prezinte Annei.

Aici am făcut o grimasă fără să vreau.

— Crăciun, zile de naștere, spuse Caro inspirînd greu, cu o expresie pierdută în priviri.

Știam că amîndouă vedeam cu ochii minții o petrecere de Crăciun, care se desfășura întotdeauna la fermă: toată lumea îngrămădită în jurul mesei, crenguțe de ilice așezate deasupra fotografiilor, un curcan uriaș pe masă și multă veselie, în ciuda oricăror divergențe dintre noi. Îi vedeam pe toți: verii, mama, Felicity, Caro, Tim, eu, Ant... doar că acum, lîngă Ant ședea o copilă bondoacă și îndesată, cu părul oxigenat, poate cu maică-sa alături – o sosie a Myrei Hindley, cu ochi duri și scormonitori, strălucind în vreme ce femeia cîntărește din priviri sfeșnicele din argint și paharele de cristal. Nici unul din aceste obiecte nu valora cine știe cît, dar erau mult mai de preț decît cele cîteva bibelouri din porțelan închipuind

pisici, așezate în fereastra apartamentului din Sheffield, sau decît suvenirul de la Magaluf¹, de pe televizor. Și-apoi, chipurile copiilor, nedumerite, îngrozite de prezența acestui pui de cuc în cuibul lor. Agitați, vor trebui să le explice prietenilor a doua zi, la obișnuita petrecere de la fermă – ocazie pentru toți verii să se strîngă laolaltă – că fata asta este... ăăă, o altă verișoară, sora Annei.

Caro se întunecă la față.

— Numai peste cadavrul meu!

— Așa am zis și eu, am înghițit în sec, cînd Ant mi-a spus ce-a hotărît. *Exact* asta am răspuns!

Ne-am uitat lung una la cealaltă, iar ochii lui Caro s-au reflectat într-ai mei, așa cum nu se mai întîmplase de ani de zile, amintindu-mi de vremurile cînd puneam la cale să spargem vreo petrecere sau să ne strecurăm pe cine știe fereastră. În minte mi se ivi o anume fereastră, una situată la înălțime și cea mai dificilă provocare dintre toate, prin care-am intrat la un Bal de Mai. Firește că nu ne invitasе nimeni, căci nu eram decît niște amărîte de vînzătoare; dar, cu toate astea, îmbrăcasem rochiile de bal și, după ora zece, cînd știam că lumea isprăvise de mîncat și se dusesе la dans, am pornit în goană prin Cornmarket, cu poalele ridicate și chicotind ca nebunele. Am identificat numaidecît clădirea. Cu sandalele în dinți, Caro mă săltase pe-un burlan, iar eu o trăseseam după mine. Ne-am cățărat pe acoperiș, sărind apoi pe un altul, după care, printr-o lucarnă pe care-o examinaserăm atent cu cîteva zile înainte, ne-am dat drumul înăuntru, în camera de toaletă a doamnelor. Niște studente, care-și dădeau un ruj în oglindă, își ridicaseră privirile, peste măsură de uimite.

1. Importantă stațiune de pe insula Mallorca, frecventată mai ales de turiștii britanici.

— Am intrat și noi să ne tragem sufletul, zîmbise Caro, care avea un tupeu nerușinat, scuturîndu-și palmele.

Apoi am dansat pînă în zori.

Am realizat că acum avea aceeași privire oțelită și hotărîtă pe care-o observasem și în momentul cînd plănuiserăm Operațiunea Balul de Mai, în apartamentul nostru din Summertown.

— Atunci, peste cadavrele noastre, zise ea îndîrjită. Vor trebui să treacă peste vreo două hoituri înainte să poată intra în casa *mea*, înainte să li se năzare că sînt parte din familie!

Mai tîrziu, după ce ne mai calmaserăm puțin, ne-am plimbat prin grădină, cu brațele încrucișate și frunțile plecate – două femei de vîrstă mijlocie, mai apropiate acum decît fuseseră vreodată în ultimii ani, discutînd despre testul ADN, despre Brigada Antifraudă, despre posibilitatea unui arest și chiar a unei decizii judecătorești, prin care cele două să fie ținute departe.

— Deportate? am întrebat eu, oprindu-mă locului și privind-o năucită.

— Păi, probabil că nu sînt nici măcar englezoaice, Evie! Probabil că sînt... știu eu... din Nigeria sau așa ceva.

M-am încruntat.

— Dar asta n-ar îngreuna puțin efortul de-a trece drept fiica lui Ant? N-ar fi mai ușor să te prinzi că mint?

— Bun, atunci din Polonia. Doamne, ăștia mișună peste tot în zona noastră, au venit la cules de căpșune și sparanghel, tînjind să se îmbogățească rapid, după care s-o șteargă la Praga cu banii agonisiți, să-și hrănească gurile flămînde, să-i împrăștie pe la cozile la pîine... (Cunoștințele ei în materie de afaceri externe erau la fel de solide ca

și-ale mele.) Niște poloneze puse pe căpățuială, ascultă-mă pe mine!

Tim se apropie de noi, traversînd șchiopătat gazonul.

— Nu-i spune nimic, șuieră Caro. O să caute partea bună a întregii povești. Așa face mereu.

Era adevărat, ăsta era obiceiul lui. Și probabil că ar fi fost de acord cu Ant, că fata avea dreptul să-și spună păsul și să fie ascultată. S-ar fi arătat generos și amabil, așa cum deseori tind să fie bărbații, concluzie la care am ajuns prin propria experiență. În schimb, eu și Caro am fi legat-o pe tînăra de șaisprezece ani și i-am fi pus căluș, aruncînd-o în spatele unui camion pentru animale care-ar fi transportat-o dincolo de graniță, hurducîndu-se pe drumurile pline de praf. Tim părea puțin rușinat.

— Scuze, Evie.

— Pentru ce?

— Pentru ce-am zis despre cal. Am fost cam... știi tu.

— O! O, Doamne, nu fi caraghios, Tim! Nu contează. Oricum, am meritat-o. Am fost o tîmpită, ca de obicei.

— Nu, asta e meseria mea, rînji el și mă trase de păr în timp ce trecea pe lîngă noi, șchiopătînd.

Privindu-l cum se îndepărtează, m-am întrebat ce anume voise să spună mai exact.

— Șoldul lui nu arată prea bine, am zis cu un aer distrat.

— Așa e întotdeauna pe la ora asta. A stat prea mult în picioare. Phil și cu mine sîntem în stare să ne descurcăm singuri cu treburile de la fermă, iar eu îi tot repet că trebuie să se odihnească, dar nu vrea nici în ruptul capului. Oricum, e pe cale să se vindece. Doctorul spune că o să dureze trei luni.

— Și condiția fizică e bună? am întrebat, încuviințînd.

— Vai, Doamne, da. E puternic ca un taur. Nici în dormitor nu pare să-l fi deranjat problema de la șold. Și eu, care mă gîndeam cu bucurie că trei luni am scăpat – apropo, asta recomandaseră medicii de la spital –, dar n-am avut norocul ăsta. Nici n-a ieșit bine din spital, c-a și-nceput să mă fugărească prin dormitor în cîrje. Am ajuns să cunoaștem foarte bine *PSPD*.

— *PSPD*?

— *Problemele sexuale ale persoanelor cu handicap*, o cărticică pe care ți-o dau cu mare amabilitate cînd te externezi. Are și ilustrații. Îți spun, Evie, sînt niște poziții în broșura asta pe care nu le-ai încerca nici dacă ai fi zdravăn, darămite cînd ai un handicap. Las-o încolo de *Bucuriile sexului*, *PSPD* i-a deschis fratelui tău porțile unei lumi erotice cu totul nouă. Nu-și poate închipui cum de ne-am descurcat în ultimii optsprezece ani.

Am chicotit.

— Citesc articole despre faptul că bărbații sînt prea stresați și extenuați ca să mai facă dragoste cu nevestele, continuă Caro, dar uită-te la mine! Sînt măritată cu cel mai stresat, mai obosit și mai încercat invalid pe care ți-l poți imagina, care trudește din zori pînă-n seară și e îngropat în datorii, dar care încă mai vrea să punem în practică ilustrația de la pagina 32!

— Te-ai îngrijora dacă n-ar fi așa, am rîs eu.

— Accept provocarea, zise ea, fără să se amuze. Mai ieri-alaltăieri, a încercat să strecoare și-o repriză de sex rodeo.

— Ce e aia sex rodeo?

Caro își dresе vocea și se prefăcu că citește dintr-o broșură:

— Cuplul adoptă poziția câinelui. Apoi domnul «trigă numele unei foste iubite și probează cât timp rezistă în poziția amintită.

— Nu se poate!

— Nu, așa e, nu e în *PSPD*, rîse ea. A găsit chestia asta în *Viz*. Dar îl știi pe Tim, rînji ea. Oricum, bănuiesc că dreptatea e de partea ta. M-aș îngrijora dacă n-ar mai vrea. Și Ant e la fel, nu?

— Mi-e teamă că da, am răspuns repede, forțîndu-mă să zîmbesc.

Mi s-a făcut rău la auzul numelui lui, iar Caro a observat asta și mi-a strîns încurajator brațul. Însă nu era doar asta. Ant nu era în apele lui în ultima vreme. Nu eram genul care să discute despre sex cu prietenele – nu făcusem asta niciodată –, dar eu și Caro ne plînseserăm întotdeauna una alteia în legătură cu apetitul sexual exagerat al soților noștri, spunînd cât de fericite eram cînd mergeam în vizită la diverși prieteni, care se scuzaau că n-au decît paturi de o persoană în camera de oaspeți. Dar în clipa de față... sigur, toată povestea asta ne șocase, ne demoralizase, iar înainte de asta fusese agitația legată de carte. Prea multe emoții deodată.

Cu toate astea, după ce Anna și cu mine am părăsit ferma, Caro sîsîindu-mi la ureche să nu-mi fac griji și să nu suflu o vorbă *nimănui*, și după ce am lăsat-o pe fiică-mea la lecția de pian, chiar la capătul străzii noastre, chestiunea încă-mi mai frămînta mintea. M-am trezit că întorceam ca de-obicei mașina, pe strada Little Clarendon, și o porneam înapoi spre oraș.

Am parcat pe locul meu obișnuit de pe strada comercială, necunoscut atît turiștilor, cât și amatorilor de cumpărături, și-am pornit spre Marks and Spencer, cu pasul unei femei care are o misiune

de îndeplinit. Am lunecat pe scara rulantă, apoi am intrat la raionul de lenjerie intimă. M-am învîrtit pe-acolo, inspectînd calitatea unor chiloți din bumbac alb, dar măsurîndu-i din priviri, în secret, pe cei din mătase neagră de pe raftul de alături. Aveam impresia că mă furișez, ca un bărbat ascuns în spatele pardesiului. Ridicol. La fel de ridicol era și faptul că nu avusesem niciodată o pereche din aceea, mi-am zis, îndreptîndu-mă nepăsătoare spre ea, ca să mă uit. Doar așa, să văd cum arată. Păi, pînă și fiică-mea de paisprezece ani avea niște chiloței minuscule cu volănașe din dantelă roz, la care mă holbasem uimită cînd îi scosesem din mașina de spălat. Eu, în schimb, aveam chiloți serioși, întotdeauna albi și cumpărați în pachete de cîte trei perechi, care în cele din urmă ajungeau să fie gri. Ocazional mai cumpăram cîte un sutien drăguț, dar niciodată ceva foarte sexy. Era util și confortabil și *cu siguranță* nu era niciodată negru. Cumva, asociam asta cu păcatul; mi se părea puțin dezamățat. Dar... bărbaților le place, nu? Am inspirat adînc.

Peste o jumătate de oră, în intimitatea dormitorului meu și simțindu-mă ca o vagaboandă și-o tîrfă în același timp, am scos din punga de cumpărături sutienul și chiloții din dantelă neagră și, Dumnezeule, cu fundițe roșii. Era prea de tot. Vai, prea, *prea* de tot! Ce-o să spună Ant? Ei bine, lui i-ar plăcea teribil, sigur că da. Oricărui bărbat i-ar plăcea. Și nu erau decît M&S, nu Ann Summers. Ah... și-un portjartier. Nu purtasem în viața mea așa ceva; doar dresuri. Cu mîinile tremurînd de emoție, mi-am scos la iuțeală hainele și mi-am pus noile achiziții. De fapt, nu prea știam ce să fac cu portjartierul. Ah, se pune în jurul taliei? Serios?

În vîrfurile picioarelor, m-am furișat la oglinda aflată cu fața spre capul patului. M-am uitat lung.

fantastic. Arătam total schimbată. *Complet* altfel! Ca unul dintre... ei bine, ca unul dintre manechinele din reviste! M-am întors cu spatele. Doamne. Iar pielea mea arăta așa de... nerușinată, într-un fel. Dezvățată. Era cam prea multă, evident (mi-am rupt burta), dar... M-am întins. Da, m-am întins pe pat. M-am uitat într-o parte, în oglindă. A trebuit să-mi schimb puțin poziția ca să văd, dar... da. Ca în *Playboy*. Mi-am ridicat, cu un gest cochet, un picior în aer și mi-am dat ochii peste cap. Tocmai când pipăiam mânerul patului, ținându-mi buzele, de jos se auzi:

— Salutare!

Am sărit ca arsă. Doamne! A venit acasă. Iar șase după-amiaza nu era un moment potrivit. Poate că fusese odată, pe vremuri, dar nu acum. I s-ar părea extrem de bizar dacă m-ar găsi îmbrăcată în dantelă neagră. Am aruncat peste lenjerie o rochie de casă și tocmai îi legam cordonul, când Ant intră pe ușă.

— Bună, iubitele! l-am salutat, poate cam prea veselă.

— Bună.

Părea că nici nu mă observase. Traversă încăperea și se așează greoi pe marginea patului.

— Ant? Ce-i cu tine?

Am simțit cum mi se usucă gura. M-am uitat lung la creștetul capului său plecat.

— Nimic, răspunse el pe un ton neutru. Nu, n-am nimic.

Luă în mână punga de plastic de la M&S, se jucă distrat cu ea, apoi o puse la loc.

— Doar că ea, Stacey...

Se opri o clipă, pentru ca undele de șoc stîrnite de numele fetei să treacă prin mine și să se estompeze.

— ...mi-a trimis un e-mail. O să vină încoace
Într-o duminică.

— Bine, am zis, respirînd adînc.

M-am așezat lîngă el pe pat. Activitatea febrilă
de mai adineauri se risipise precum roua de pe
frunze în bătaia soarelui. Tăcerea casei goale nu
împresura tot mai mult.

— Ți-a... trimis un e-mail?

— Da. Am mai făcut asta o dată sau de două
ori. E mai rapid, desigur.

— Desigur.

Doar că eu nu știusese. Nu știusese că are adresă
lui de e-mail. Știam că el o avea pe-a ei. Inimă
începu să-mi bată mai tare.

— Pe-a mea o are de la facultate. Mi-a lăsat un
mesaj. Trebuia să răspund.

— Sigur. Ți-a spus în ce duminică?

— Nu. Doar că... o să fie curînd.

Ant se întoarse către mine și-mi luă mîna. În
spatele ochelarilor, ochii lui albaștri mă priveau
atent și foarte serios.

— Evie, știi ce înseamnă asta. Dacă vine, dacă
asta se va întîmpla cu adevărat, atunci trebuie
să-i spunem Annei.

Chiar trebuie? țipa o voce în capul meu. De ce
nu putem s-o trimitem, pur și simplu, la toți dracii?
De ce nu dispărea odată coșmarul ăsta?

— Da, l-am aprobat.

— Și, Evie..., înghiți el în sec, uitîndu-se dincolo
de mine, la fereastră, apoi revenind asupra mea.
Aș vrea să-i spun eu, dacă nu te superi. Singur. Aș
vrea să... să-mi găsesc singur cuvintele. Să-i explic
în felul meu.

Fără mine. Mi s-a strîns inima. Am simțit că
mă năpădește un val de panică. Dar, da, firește.
Cumva, era o imensă ușurare să fiu exclusă din
episodul ăsta. El era cauza încurcăturii, el s-o

descurce! N-avea nimic de-a face cu mine. Dar... În același timp, urma să fiu ținută deoparte. De ce? Ce voia să-i spună Annei și nu mi-ar fi putut spune și mie? Nu voia să aud și eu?

— Dar, Ant, am început, umezindu-mi buzele, lucrurile evoluează prea repede, nu-i așa? Nu știm încă nimic sigur. Nu știm nici măcar dacă e fiica ta!

— O, e cu siguranță a mea, zise el încetișor, dar tonul acesta scăzut mă înfioră. Se ridică de pe pat și, cu mâinile în buzunare, se duse la fereastră. E sigur fiica mea.

— De unde știi?

Mi se înmuiaseră genunchii de frică, iar capul îmi vijîia. Îmi simțeam pulsul zvîcnind în tîmple.

— Evie... n-am fost tocmai sincer cu tine.

Stătea cu spatele la mine. Îi fixam cu privirea umerii cămășii cadrilate albastru cu alb, buclele blonde căzîndu-i peste guler. O, Doamne.

— Adică... a durat mai mult? am întrebat șoptit. Nu s-a întîmplat doar o dată? Doar în noaptea aceea?

— Nu, se întoarse el, părăind surprins. Nu, asta e adevărat. S-a întîmplat doar o dată. Dar... știi... Nu era chiar barmaniță. Lucra în localul ăla, da, chiar de cîteva săptămîni, ca să mai cîștige niște bani de buzunar, dar...

Aici se opri și înghiți:

— Era studentă.

— Studentă?

— Da.

— De la cursul tău?

— Da.

O încărcătură uriașă de emoții mă lovi în plin, ca un vagon de marfă care deraiază de pe șine și întreg conținutul se împrăștie haotic pe terasa-ment. Nu era barmaniță. Era o studentă de-a lui. Inteligentă. Talentată. O studentă la Oxford —

„Iudică genul de relație pe care o dezaprobase întotdeauna, dar *întotdeauna*, și pentru care, dintre toți colegii săi, el nu avusese timp. Asta chiar se întâmplase — firește că se întâmplase —, dar nu lui Ant, nu soțului meu.

— Cîți ani avea? am întrebat, simțindu-mi glasul răgușit.

— Optsprezece.

Optsprezece. Anul întâi. Iar el avea treizeci. Întrebările mi se buluciră în minte, îmbulzindu-se pentru a fi auzite, dîndu-și coate să ajungă primele, ca niște mîini ridicate stăruitor în aer: Cum? De ce?

— Era în grupa mea de poezie engleză, așa că am văzut-o, firește, la cursuri, dar ne-am întîlnit și între patru ochi, la consultațiile particulare. Și-o interesa în special poezia de secol XIX. Poeții romantici. Mai ales Byron.

Byron, specialitatea lui. Un element pe care-l aveau în comun.

— Foarte inteligentă? am șoptit.

— Da. Foarte inteligentă.

Asta a durut. O, a durut. Și eu, care pedalam prin Oxford, prefăcîndu-mă că eram un geniu, cărînd în coșul bicicletei literatură romantică, dar de altă factură, mai puțin cu Troiluși și Creside și mai mult cu doctori și asistente medicale.

— Drăguță?

Ant se uită în jos, la picioare. Nătîngă întrebare. Era superbă. Coșmarul tău cel mai cumplit, Evie: cu douăzeci de ani mai tînără, cu mintea brici și frumoasă de pică. Și cu sîni enormi, desigur.

— Nu trebuie să răspunzi, am mîrîit eu, lup-tîndu-mă să-mi recapăt răsufarea, apoi să-mi regăsesc calmul. Ce s-a întîmplat? Cum s-a...?

Făcu un gest de neputință, ridicînd brațul și dîndu-i drumul la loc. Umerii i se pleoștiră.

— Cum se întâmplă de obicei lucrurile asten
Încet, pe nesimțite. Totul a fost... așa de firesc
Atît de... pur.

Aproape c-am vomitat ; mi-am dus repede mînu
la gură.

— Am observat-o curînd, desigur. Trebuia să fi
un profesor tare distrat ca să n-o observi. So
remarca printre ceilalți, dar nu era genul care
să-ți sară în ochi precum Hedda Gabler¹...

Mi-am înfîpt unghiile în palme. Mereu aceleași
aluzii literare. Știa că habar n-aveam cine dra-
cului era această Hedda Gabler.

— Mai degrabă genul Jade Goody² ? am izbucnit.

— Cine ? întrebă încruntat.

— Las-o baltă, am mormăit. Continuă.

— Ei bine, după cum spuneam, nu s-a întîplat
nimic. Nimic concret. Era doar..., se chinuia să-mi
explice. Ei bine, mi-am dat seama că așteptam cu
nerăbdare s-o văd, la fel cum așteptam și orele de
consultații particulare. Începusem să număr zilele.
M-am trezit că meditam îndelung la eseurile ei
atunci cînd mi le aducea, minunîndu-mă de inter-
pretarea pe care-o dăduse, de analiza conceptuală...
semănau mult cu ale mele...

Mi-am ațintit ochii la covorul crem. Asta era
una dintre trăsăturile lui Ant : era cîstit. Mi se
prezenta întreaga poveste, cu toate „bubele“ ei,
doar că, evident, nu se vedea nici urmă de „bubă“

1. Personajul principal din piesa cu același titlu, pu-
blicată de dramaturgul norvegian Henrik Ibsen în
1890. În viziunea criticii, Hedda Gabler reprezintă
un „Hamlet feminin“.

2. Jade Cerisa Lorraine Goody (1981-2009), celebritate
de televiziune, lansată odată cu apariția în ediția
din 2002 a reality-show-ului *Big Brother*. A decedat
în 2009, de cancer uterin.

pe nicăieri. Îmi povestea cum se uita la părul ei – roșu-Tițian, sînt sigură – luminat de-o rază prăfuită de soare, în vreme ce ședea la biroul lui, iar ea citea din *Tintern Abbey* cu o voce care te captiva. Vedeam deja scena: tînărul profesor universitar, studenta lui încă și mai tînără, Ant ascultînd, în timp ce ea-i vorbea despre pasiunea pentru Wordsworth, dînd din cap și zîmbind încurajator atunci cînd ea-i spunea cum simte că-l însoțește pe marele romantic în peregrinările acestuia prin Ținutul Lacurilor, cum povestea de dragoste a acestuia cu Natura era și a ei. La dracu'!

— Iar uneori, la cursuri, mă trezeam c-o priveam, îndreptîndu-mi în mod jenant discursul doar către ea. Parcă ar fi fost unica persoană din sală. La consultații, am descoperit că trebuia să stau foarte departe de ea, undeva lîngă fereastră, și să privesc la curtea interioară ca să mă pot concentra. Nu eram în stare să stau alături de ea. Iar cînd mergeam la prînz – ea la cămin, eu la Buttery... ei bine, uneori brațele ni se atingeau și simțeam...

— Da, am înțeles ideea, Ant! am țipat. Ți se aprinseseră călcîiele după ea! (Pentru un om atît de inteligent, Ant dădea dovadă de-o prostie cruntă.) Nu e nevoie să-mi dai toate amănuntele!

— Scuze. Credeam că vrei...

— Vreau, dar mă pot lipsi de ocheadele aruncate sutienului ei cînd vă plimbați prin curtea interioară. Sînt în stare să-mi alcătuiesc și singură imaginile de coșmar!

— N-a fost așa. Adică nu simțeam doar o atracție sexuală – asta încerc să-ți explic. Mă rog, a fost cu siguranță și asta. Am simțit și asta, dar mai presus a fost vorba de...

O, Ant, scutește-mă! Scutește-mă de cuvîntul „dragoste“. Nici măcar nu cunoștea termenul după care bîjbîia.

— De ceva mai cerebral, am zis eu repede, cu să-l abat în altă direcție. Un nivel mai înalt, o întâlnire a două minți?

— Da, mă privi el surprins. Da, exact asta a fost.

Nu, Ant. Nu asta a fost.

— Nu... nu mă puteam opri să nu mă gîndesc întruna la ea. Știam că nu era bine, că era ceva oribil. Era atît de tînără, ușor de influențat, dar, oriunde mergeam, la fiecare curs pe care-l țineam, la toate ședințele de catedră, mă uitam pe geam, sperînd s-o zăresc, sperînd c-o să treacă pe-acolo...

Mă scăldam în sudoare; aveam subsuorile umede.

— De ce nu te-ai despărțit de mine? am murmurat, străduindu-mă să mențin un oarecare control. De ce nu mi-ai zis c-ai cunoscut pe altcineva?

— Am vrut să-ți spun, începu el, plecîndu-și capul. Am vrut să fiu cinstit față de tine, să nu ne despărțim. În definitiv, știam că relația nu putea avea un viitor. Ea-mi era studentă, pentru Dumnezeu.

— Deci ți-ai lăsat o porțiță deschisă. N-o puteai avea pe ea, așa că... hai să ne întoarcem la drăguța de Evie!

— Nu! Nu, Evie, te iubeam. Ne potriveam așa de bine și încă ne înțelegem extraordinar. Dar eram foarte derutat. Știam că e doar o pasiune trecătoare, m-am străduit să mi-o scot din minte. Și chiar am încercat să-ți spun, zise el, privindu-mă rugător. La fermă. În după-amiaza aia, în pat, chiar înainte de...

— Da, da, știu.

M-am ridicat repede. Încercase, sigur că încercase. În ziua aceea îngrozitoare. Cu cîteva minute înainte ca Neville Carter să se înece. *Evie... trebuie să-ți spun neapărat ceva.*

M-am dus la cealaltă fereastră din dormitorul nostru, cea mică și drăguță, ca un hublou, cu un disc din vitraliu în centru. O descoperisem la Bath, în cursul unui weekend prelungit, o adusesem repede acasă și chemasem un zidar să facă o gaură în peretele camerei, unde să monteze geamul. Îmi țineam brațele strîns în jurul corpului, privind la strada transformată de vitraliu într-o beție de culori.

— Apoi, cînd a murit Neville...

Ant se opri; era lîngă mine, dar se uita prin fereastra de alături, cea fără vitraliu. M-am întors către el, nevenindu-mi să cred.

— Te simțeai dator față de mine? Dator să te însori cu mine?

— Nu, *sigur* că nu, Evie. Dar eram atît de... atît de implicați amîndoi. Brusc, în lumina a ceea ce se petrecuse, sentimentele mele pentru... pentru mama lui Stacey mi-au părut de-a dreptul frivole. Ele aparțineau unei alte epoci, uneia *lipsite* de griji, în care eu nu mai trăiam de mult. Mi se părea total greșit. În mintea mea, le ridicasem la rangul unei iubiri nobile, cavalierești, dar dintr-odată s-au transformat în... într-un flirt cu o studentă. Din senin, ajunsesem genul de om care lasă un copil să se înece, fiind ocupat să i-o tragă iubitei lui — ah, și, în plus, să tînjească după studentele de la cursul lui. Mă uram, a continuat, plecîndu-și fruntea. M-am examinat îndelung, am cîntărit toate posibilitățile și mi-am spus „nu”. Țasta a fost semnalul care m-a trezit. Dar, zise începînd să clipească repede, nu m-am însurat cu tine pentru că așa se cuvenea, Evie. M-am căsătorit cu tine pentru că te iubeam și mi-am dat seama că nu fusese decît o rătăcire de-o clipă.

M-am uitat lung la el. Era clar că asta credea. Eu nu, dar el, da. Se convinsese singur că tînăra

era una cu rușinea lui și, fiind un om de treabă și bun la suflet, credea asta cu tărie.

— OK, Ant, am spus, înghițind în sec. Fii bun și povestește-mi cât poți de repede ce s-a întâmplat după aceea.

Își întinse mâinile în lături, cu palmele în sus, într-un gest de disperare.

— Nu prea am ce povesti. Ne-am logodit și, la câteva săptămîni după aceea, într-o seară, am ieșit să beau ceva, cînd tu ai vrut să te uiți la televizor. M-am plimbat prin oraș și-am ajuns la King's Head.

— Știai că lucra acolo?

— Da.

— Și ai stat pînă la ora închiderii și-ai condus-o acasă?

— Da.

— Era o noapte blîndă și v-ați plimbat de-a lungul apei, pînă dincolo de Magdalen Bridge... Unde stătea, la Balliol?

— Da.

— Și-ai luat-o în brațe și...

— Da, *da*! Ajunge, Evie! Nu mă mîndresc cu ce s-a-ntîmplat.

— Trebuie să știi.

— Ei bine, *știi*.

Am inspirat adînc, apoi am dat cu greu drumul aerului.

— Da, știi. Te simțeai prins într-o capcană. Aveai impresia că te însori forțat de împrejurări și simțeai că ai lăsat ceva nefăcut, așa că te-ai achitat de datorie pe un cîmp, lîngă Magdalen Bridge. Ai simțit că făcusei ce aveai de făcut, Ant? am întrebat, văzînd că-și lasă capul în piept. De asta n-ai revăzut-o niciodată?

— Eu... da. M-am simțit oribil. Îngrozitor. Așa că am hotărît – am hotărît împreună, am discutat

despre asta – că se încheiase totul acolo. Am luat un alt student la consultații, ea s-a dus la alt profesor, așa că n-a mai fost nevoie s-o văd. N-a mai venit nici la cursuri. A trecut la cel despre poezii metafizici. Peste câteva săptămîni, dispăruse cu totul. Mi-am dat seama că plecase. Într-o zi, în curtea interioară, l-am întrebat ca din întîmplare de soarta ei pe-un alt student, un prieten, și mi-a spus că plecase acasă, în Sheffield. I se făcuse dor de orașul natal sau ceva de genul și considera că Oxfordul e prea mult pentru ea. Am sperat că se transferase la o universitate din nord și că-și continua studiile de literatură acolo.

— Și n-ai verificat? N-ai aflat niciodată cu siguranță?

— Nu.

— Te-ai mai gîndit la ea de-atunci?

— Nu!

Se întoarse spre mine, aproape înspăimîntat. Traversă camera, se așază alături și-mi luă mîinile într-ale lui. Parcă mă implora cu ochii săi larg deschiși.

— Adică, sigur, o dată sau de două ori, dar, Evie, din clipa aceea am fost fericit cu tine. Au trecut aproape șaptesprezece ani! Sincer, nu m-am mai uitat la nici o altă femeie de-atunci. Nu în felul acela. Bănuiesc că era ceva ce trebuia să-mi scot din minte, ridică el din umeri neputincios. O ultimă aventură, spune-i cum dorești. Ultimele emoții ale unui burlac pe cale să-și piardă libertatea pe viață... Nu cred că asta e ceva neobișnuit.

Nu, nu era nimic neobișnuit. Neobișnuite fuseseră împrejurările. Mi-am eliberat mîinile și m-am dus înapoi în pat. Îmi cam tremurau picioarele. Trebuia să mă așez. Mi-am trecut degetele prin păr. Apoi am închis ochii și i-am acoperit cu palmele, într-un efort de-a gîndi. Mi-am apăsat pleoapele

cu buricele degetelor. Pe urmă le-am luat de la ochi și m-am întors să-l privesc.

— Cum o chema, Ant?

Cînd am rostit întrebarea, am observat cum i se întunecă privirea. O undă de precauție. Un nor. Ochii i se furișară către fereastră. Ochii lui Ant nu se furișau niciodată în felul ăsta. Pe obraji îi apărură pete purpurii. Înghiți și șopti:

— Isabella. Numele ei e Isabella.

Am tresărit de parcă mă lovise cineva. M-am holbat la el îngrozită.

— Isabella? Anna *Isabella*? Ți-ai botezat *copilul* cu numele ei?

Nu-mi venea să-mi cred urechilor. El părea neajutorat, încolțit.

— Evie, uite... N-a fost chiar așa. Mi-a plăcut numele, atîta tot, și...

Aveam nevoie de ceva cu care să arunc, ceva de azvîrlit, și încă foarte repede. Nu mai simțisem niciodată nevoia fizică de-a răni, dar iată că venise vremea și pentru asta, și, ridicîndu-mă în picioare, am înșfăcat primul lucru aflat la îndemînă: s-a întîmplat să fie un borcan cu cremă hidratantă. L'Oréal, pentru că merit. Era pe măsuta de toaletă – mic, rotund, dar greu și tocmai potrivit – și l-am azvîrlit în capul lui. Din fericire, Ant a fost pe fază, s-a ferit și cutia a zburat prin fereastra din spatele lui cu o izbitură spectaculoasă, cioburile de sticlă împrăștiindu-se în toate părțile, inclusiv pe strada de dedesubt.

L-am urmat îndeaproape. Nu pe fereastră, evident, ci apucînd geanta și cheile de la mașină aflate pe un scaun, și am ieșit ca o furtună din dormitor, trîntind ușa în urma mea. Dar o clipă mai tîrziu reveneam, traversînd grăbită încăperea ca să-mi înfrunt încă o dată soțul și să-i dau lovitura de grație.

— Ei bine, acum nu mai ești prins în capcană, Ant! i-am urlat în față. Ești liber ca pasărea cerului. De ce mama dracului nu te cari la Sheffield? (Tremuram de furie; vibram pur și simplu de mînie.) De ce nu te cari la familia ta de-a gata, la cealaltă fiică, la mama celuiilalt copil la tău? Te-ai putea integra cît ai zice pește! am strigat, pocnind din degete chiar sub nasul lui.

Stătea încremenit, palid și șocat, holbîndu-se timp la mine. Apoi m-am întors și-am plecat: am traversat palierul, am coborît treptele, sărindu-le pe ultimele două, și-am ajuns în holul de la intrare tocmai cînd Anna, uimită la culme, întorcîndu-se de la lecția de pian, intra în bucătărie pe ușa din spate. Își scoase de la gît eșarfa de mătase, lăsă partiturile pe masă și se uită țintă la mine.

— Ce s-a întîmplat?

— Întreabă-l pe taică-tău! am mîrîit eu.

Am ieșit pe ușa din față, trîntind-o cu putere.

Afară, în stradă, m-am oprit o secundă pe trotuar, ținându-mi capul în mâini. Ca să fiu sinceră, gestul mi se părea necesar: aveam senzația c-o să-l pierd, că e pe cale să-mi explodeze. Casele de peste drum se legănau într-un ritm alarmant și mi-am dat seama că aveam o criză de hiperventilație, așa că am tras de câteva ori aer proaspăt în plămîni. Casele reveniră la poziția inițială, iar sîngele mi se urcă la cap și, odată cu el, și furia. La dracu'! Fir-ar *al dracului*! Isabella. Anna *Isabella*. Cum de-a îndrăznit? Mînioasă, m-am grăbit către mașina parcată lîngă bordură, am deschis portiera c-o smucitură, mi-am aruncat geanta înăuntru și m-am prăbușit pe scaunul șoferului. Nu era o barmaniță, mi-am zis în sinea mea, în timp ce bîjbîiam să pornesc motorul, ci o studentă. O studentă! Soțul meu, respectatul, eminentul profesor universitar, omul de litere, avusese o aventură c-o studentă. O voce firavă îmi șoptea că pe-atunci nu era atît de celebru și de respectat, și nici om de litere, doar un asistent la începuturile carierei, care își obținuse de curînd titlul de doctor, dar... oricum!

Am smucit schimbătorul de viteze în marșarier și-am dat cu spatele prea repede, intrînd în altă mașină. Rahat. Cu broboane de transpirație curgîndu-mi peste tot, am sărit din mașină să

evaluez pagubele. Nu erau prea serioase. A mea era lovită puțin, a lui și mai puțin, dar numai la bara de protecție și, în definitiv, asta e menirea barelor de protecție, nu? M-am aplecat, mi-am lins degetul și-am încercat să șterg zgîrietura de pe mașina ăluia. La dracu'. E mai rău. Las-o cum e, Evie. Am dat să fug înapoi la mașină, dar drumul îmi era blocat de-un bărbat brunet, îmbrăcat elegant, dar cu cravata lărgită și cu gulerul hainei nepotrivite anotimpului ridicat. Aducea cu managerul de la Chelsea, José nu-mai-știu-cum, și se uita la fel de urît.

— Asta e a dumitale?

Între degete ținea un ciob de porțelan.

— Ah, da. Unde l-ați...

— Pe bancheta mașinii mele. După ce-a trecut prin geamul din spate.

— Nu se poate! Vai, e *îngrozitor*! am exclamat, întorcîndu-mă ca să trec în revistă mașinile de pe stradă. Îmi pare *așa* de rău. Care e mașina?

— Aceea din spatele dumitale. Cea pe care-ai tamponat-o.

Cu ochii verzi scăpărînd, indică spre ceea ce, am realizat – abia atunci, cînd nu mă mai uitam doar la bara de protecție –, era un automobil chiar foarte elegant: bleumarin, puțin demodat – „clasic” era, poate, cuvîntul pe care-l căutam – și foarte bine îngrijit. Mă rog, acum nu mai era, cu urma aceea de coliziune și... O, Doamne. În geamul din spate se căsca o gaură enormă, iar bancheta era plină de cremă și cioburi.

— O, Doamne... Îmi... îmi pare foarte rău, m-am bîlbîit eu înspăimîntată. Vedeți, mă certam cu cineva și am apucat borcănașul și, din greșeală... ei bine, l-am aruncat și...

— Ați fi putut să omorîți pe cineva! izbucni el. Vă dați seama că o pietricică, venind de la fereastra

aia (îmi arată cu degetul mare gaura care marca fereastra dormitorului), ar fi putut să rănească pe cineva? Asta, îmi vîrî el ciobul de porțelan chiar sub nas, ar fi putut să trimită un om pe lumea cealaltă!

Ochii lui îi sfredeleau cu furie pe-ai mei. Erau foarte aproape și foarte supărați. Am înghițit în sec.

— Da. Da, înțeleg. Și regret nespus. Nu-mi stă deloc în fire să fac așa ceva. Vedeți, soțul meu și cu mine ne certam, aveam o discuție și... și eu, ca o proastă, am pus mîna pe ce-am apucat. Din fericire, nu l-am nimerit, pentru că, după cum se zice...

— Nu dau o ceapă degerată pe ciondănelile dumitale de dormitor sau pe scenele dezgustătoare de violență domestică, îmi scuipe el în față. Pe mine mă interesează doar mașina mea!

M-am sumețit pînă la impresiionanta mea înălțime de 1,60 și am precizat:

— În casa noastră *nu* se desfășoară scene de violență domestică. Soțul meu și cu mine sîntem persoane civilizate și cu demnitate profesională. El este profesor universitar, dacă vă interesează, și...

— Și dacă ar fi Arhiepiscopul de Canterbury, tot nu m-am interesa; iar dacă ați arunca după el cu borcănașe de cremă cît e noaptea de lungă, mie mi-ar fi totuna. Dați-mi datele de asigurare *chiar* acum, doamnă, și nu-mi mai țineți viața în loc.

— O... dar nu e *nici* o nevoie să...

M-am oprit. Ochii aceia mă intimidau teribil. Zguduită, m-am întors și m-am grăbit să ajung la mașină. Am scotocit prin torpedou și am găsit hîrțiile necesare. *Oribil* om. Am notat la iuțeală detaliile pe spatele unui plic, după care i l-am înmînat.

— Uitați, am zis pe un ton de gheață.

Dîndu-mi datele lui, bărbatul ținu hîrtia mai mult decît era absolută nevoie, obligîndu-mă să-mi ridic privirea. Îi zvîcnea un mușchi al obrazului.

— O să mai auziți de mine, preciză el.

— Abia aștept, i-am trîntit-o și eu, uitîndu-mă la el cu furie.

Înainte să revin la mașină, i-am mai aruncat o privire înveninată peste umăr.

M-am urcat și-am închis ostentativ portiera. În vreme ce porneam motorul, avînd mare grijă să nu intru iarăși în el, mi-am dat seama că rochia mea petrecută se desfăcuse. Schimbasem insulte cu individul, cu o cupă de sutien din dantelă neagră la vedere și c-o bucată de chiloți cu fundițe roșii etalată cu nerușinare. *La dracu'*. Mi-am ridicat șezutul de pe scaun ca să-mi leg rochia și piciorul îmi scăpă de pe ambreiaj. Motorul se opri și mașina lunecă greoaie, ciocnindu-se de cea din față. *Rahat*. Am înghețat, îngrozită. O, mulțumescu-Ți Ție, Doamne, era mașina lui Ant. Neliniștită, m-am uitat cu atenție pe deasupra volanului. Era doar o zgîrietură. Agitată și înfierbîntată, mi-am rearanjat rochia și-am pornit din nou motorul, dar, prinzînd în fugă imaginea din oglinda retrovizoare, am observat că Ochi-Verzi mă privea. Expresia lui de scepticism exagerat, cu un deget la tîmplă, nu-mi îmbunătăți în nici un fel dispoziția. Am coborît geamul și am scos capul afară.

— E mașina *mea*, să știi, așa că vezi-ți de treaba dumitale, OK?

Omul scutură din cap, la fel de sceptic. Maimuțărindu-l, am scuturat și eu din cap, adoptînd o expresie idioată și dorindu-mi să fiu genul de persoană care face gesturi obscene. În loc de asta, mi-am scos copilărește limba la el cît de mult am putut, de m-a apucat amețeala. Apoi m-am uitat

ținută înainte și-am demarat, ținând elegant din spațiul meu de parcare drept în trafic, ratând la milimetru o mașină care venea spre mine.

Ticălos individ, mi-am zis eu fierbînd, în spatele meu izbucnind un claxon furios. *Asta îmi mulțimesc lipsa.* Da, și poți să te duci și tu la dracu'. M-am încruntat la noul agresor, care trecea pe lângă mine aruncîndu-mi priviri feroce. Ticăloșii de bărbați. De fapt, ticăloșii de șoferi. Trecîndu-mi o mîină încordată prin păr, am verificat rapid în oglindă dacă primul individ se mai zărea. Nu. Bun. Am inspirat adînc, dar poticnit, și imediat tipul și nenorocita lui de mașină se retraseră spre fundalul grijilor mele, în locul lor ieșind la rampă în toată gloria ei sinistră cearta mea cu Ant, furînd întreg spectacolul.

— Ooo...

M-am făcut mică în scaun și-am expirat din spatele volanului. Toată povestea asta devenea mult prea îngrozitoare. Mult, *mult* prea îngrozitoare. Se simțise prins în capcană, obligat să se însoare cu mine, se simțise obligat față de mine — spusese asta cu gura lui —, și-n tot timpul asta el fusese îndrăgostit de altcineva. O femeie mai tînără, mai deșteaptă, mai frumoasă... Mi-am înghițit fierea. O femeie pe care poate ar fi curtat-o, cu care s-ar fi și căsătorit, dacă n-ar fi fost moartea lui Neville. Am mai strecurat puțin aer printre dinți, inspirînd la fel de poticnit.

Cîțiva stropi de ploaie improșcară parbrizul. M-am uitat timp printre ei la traficul de pe Woodstock Road. Nu. Nu, greșești, Evie. Exagerezi totul, faci din țințar armăsar. Nu ai nici o dovadă că ar fi ieșit măcar cu ea sau, dacă ar fi ieșit, că nu s-ar fi întors la tine și nu s-ar fi însurat cu tine. Oricum, aventura s-a încheiat acum șaptesprezece ani. Vino-ți în fire, femeie! Vezi-ți de viața ta, ce-a

lost a fost. Doar că... încă mai era. Nu va fi niciodată doar o poveste din trecut, atîta vreme cît exista un copil. O dovadă vie. Am strîns puternic volanul. Povestea asta n-o să se sfîrșească niciodată, niciodată. Vor fi întotdeauna prezente în viața mea această... această... Isabella – și aici aproape c-am vomat – și fiica ei, Stacey. Cumva, mi se părea că era vina mea, că mă pedepsea Dumnezeu pentru că-i forțasem mîna lui Ant și-l manipulasem, pentru că-i dădusem de înțeles că așteptam o verighetă la finalul unei perioade rezonabile de logodnă... și, la cei douăzeci și șase de ani ai mei, de ce nu? Am aruncat o otheadă neliștită spre cer, parcă așteptînd să se despice norii și să apară acuzator degetul Domnului, vocea Lui tunînd: „Ceea ce-ai făcut se întoarce împotriva ta, Evie!”. Nu. Nu, Dumnezeu n-ar vorbi așa. Dar era limpede că eu eram de vină.

Am realizat că mă îndreptam către ieșirea din oraș, spre șoseaua de centură, asta însemnînd că o voi apuca pe Daglington, în direcția drumurilor de țară. Instinctiv, mă duceam acasă, la fermă, pe care, chiar după atîția ani, știam că încă o consideram căminul meu. La scurtă vreme după ce ne căsătoriserăm, îl întrebam adesea pe Ant: „Mergem acasă în weekendul ăsta?”. El rîdea și zicea: „Dar sîntem deja acasă!”. La scurtă vreme după ce ne căsătoriserăm... Minte mea goni frenetic înapoi în timp. Eram fericiți? Da. Foarte. Cu toată sinceritatea, știam că era adevărat. Așa că *revino-ți*, Evie. E un episod trecător, atît și nimic mai mult. Un episod trecător, vechi de șaptesprezece ani, la care el nici măcar n-a contribuit; nu e nici măcar o criză a vîrstei mijlocii.

Sub impulsul momentului, am întors mașina la primul sens giratoriu și m-am îndreptat spre oraș. Nu mă puteam duce la fermă, la Caro. Nu-i

puteam spune asta. Îmi închipuiam deja groaza de pe chipul ei, dar și... o ușoară undă de severitate la adresa mea? M-am cutremurat. De ce-aș crede asta? Ca și când ea ar putea ști, ca și când ar putea fi singura din lume care să știe despre sentimentul meu de vină, despre metodele mele manipulative? M-a luat cu fierbințeli.

Nici acasă nu mă puteam duce. Ant probabil că-i povestea deja Annei. Probabil că dăduse fuga la etaj și întrebase ce se petrecuse. El o împinase pe palier, o condusese la ea în cameră, evitînd-o pe-a noastră, cu fereastra țândări. O așezase pe marginea patului, poate că-i luase mîna într-a lui și îi explicase cu răbdare și sinceritate. Anna fusese șocată, îngrozită, sărise în sus la gîndul că, da, lumea ei se va destrăma – o soră? Tatăl ei mai avea un copil? Iar el trebuia să înfrunte asta, să înfrunte consecințele negative. Mă durea sufletul pentru ea, mă durea suferința ei, dar știam că, dacă aș fi fost de față, aș fi înrăutățit lucrurile. Aș fi urlat, aș fi acuzat, aș fi strigat „Nenorocitul de taică-tău!”. Aș fi întors-o împotriva lui, atrăgînd-o de partea mea, dar noi nu eram genul ăla de familie. O, aș fi pus într-adevăr paie pe foc și, în adîncul sufletului, știam că Ant era în stare să înfăptuiască minuni, să pună lucrurile, dacă nu într-o lumină pozitivă, măcar într-una neutră. Oricum, trebuia să-l las să încerce. Îi datoram asta Annei.

Deci iată unde m-aș duce, mi-am zis brusc. În acompaniamentul unor claxoane disperate, am virat strîns la dreapta, la biserica de lîngă magazinul de delicatese, pe urmă am mers înainte, prin fața șirului de buticuri, intrînd apoi pe Walton Street. Dar în loc să conduc spre zona de case a suburbiei Jericho, unde locuiam, am trecut de University Press și-am ținut-o tot înainte, virînd

pe una dintre străduțele laterale. Drumul șerpuit, atît de familiar, cu clădirile sale fermecătoare și magazinele ale căror fațade erau zugrăvite în toate culorile curcubeului, mă liniștea. Am simțit că mi se destind articulațiile. Am cotit iarăși, intrînd într-o curte cu pietriș din spatele unui anume magazin, în care doar cei cîțiva aleși puteau să ignore avertismentul conform căruia orice persoană străină va fi înhățată, tîrîtă și închisă undeva.

Coborînd din mașină și ocolind cu pași obosiți clădirea ca să ajung la ușa din față, am trecut pe lîngă ieșirea de serviciu, locul unde, în zilele mai vesele din trecut, se fumaseră multe țigări și se spusese multe glume. Semnul de pe bine cunoscuta ușa de sticlă zicea „Închis“, dar știam eu ce știam, așa că, odată ce-am împins-o, iar ea scoase un clinchet liniștitor, am simțit că ajunsesem acasă. Un alt fel de cămin.

— Măiculiță! Ce vînt te-aduce, florico? Avînd în vedere că, pînă acum, ți-ai cam ocolit vechii prieteni.

M-am silit să zîmbesc și-am închis ușa după mine. Luminile erau stinse, așa că magazinul era oarecum cufundat în întuneric, dar prin ușa deschisă din fund am izbutit să-l disting pe posesorul vocii. Ședea la birou, cu picioarele lungi sprijinite de pupitru, examinîndu-mă atent pe deasupra ochelarilor. În mînă ținea o carte din care citise pînă atunci, la lumina unei veioze.

— Nu v-am ocolit, Malcolm. De vină au fost doar greutățile vieții.

— Zi-i cum dorești.

Își coborî picioarele de pe birou și veni să mă salute.

— Sînt nesimțitor la muștrări, după cum știi. Mi s-a dus vestea că am obrazul gros.

Am răsplătit această minciună gogonată cu un nou zîmbet. Cinders, bătrîna lui cățelușă Golden Retriever, mă salută în timp ce treceam pe lîngă ea, bătînd cu coada în podea, scuzîndu-se că nu se poate ridica din pricina vîrstei, iar cînd stăpînul ei își desfăcu brațele am picat în ele, împleticindu-mă, și-am izbutit să-i dau și ochelarii pe jos, îmbrățișîndu-l, la rîndul meu, strîns.

— Hei, ușurel, scumpo! Țștia sînt ochelarii luați de la Boots la preț special, trei lire nouăj'nouă.

Se desprinse și luă o poziție de manechin, ținînd în mîna întinsă cartea deschisă.

— Mă fac să arăt ca un intelectual, nu? îmi ceru el părerea, chiorîndu-se la text pe deasupra ramelor de baga. Nu văd nimic, firește, pentru că am o vedere de vultur, dar fac și ei parte din tablou, iar asta e jumătate din... Vai, dar *ce-i* cu tine, chifteluțo?!

La punctul ăsta și, după toate probabilitățile, din cauza îmbrățișării sale calde – de care avusesem mare nevoie – m-am prăbușit pe umărul osos al lui Malcolm, udîndu-i noua cămașă Thomas Pink.

— *Ei bine*, spuse el pe un ton emfatic, ceva mai tîrziu – de fapt, peste vreo zece minute și ceva –, bătîndu-mi ușurel mîna, în vreme ce-mi punea dinainte cana cu ceai tare și îndulcit pe care-o pregătise chiar acolo. *Ei bine*, înțeleg că e un șoc, scumpa mea, da, o *adevărată* revelație. Și-ncă una căzută ca un trăsnet, din senin. Dar asta e tot. Îți garantez că mai rău de-atît nu va fi. Nu se va ajunge la ceva mai sinistru sau mai dramatic de-atît.

— Crezi tu asta? am înghițit, plină de speranță, instalată acum confortabil în fotoliul lui de piele și suflîndu-mi nasul în batista cu buline roșii pe care mi-o întinsese.

— Da, mă consolă Malcolm, scuturînd din cap, în vreme ce se cocoța pe marginea biroului, cu brațele încrucișate. Nu-ți va influența în nici un fel viața. Ah, la început, da, fiind mînată de propriul interes — cine n-ar face așa? —, dar o fi avînd și ea o viață a ei. Școală, prietenii, familie — doar are șaisprezece ani, ce Dumnezeu! N-o să plece de-acolo din senin, ca să se mute la voi, nu?

— Presupun că nu, am răspuns, nu prea sigură.

— Îți imaginezi ce e mai rău, crezi că viața ta de pînă acum s-a sfîrșit, că traiul liniștit al lui Ant, Evie și Anna s-a...

— Da! am urlat eu.

— ...destrămat definitiv, dar nu e așa. Și nu-i cu mult mai bine că nu e progenitura vreunei femeiuști profitoare, ci fiica unei persoane inteligente și cultivate? E vorba de-o tînră care vă seamănă, care e în toate mințile și rațională, nu de-o fetișcană nespălată, care vine la voi la ușă să ceară bani.

— Cred că da, l-am aprobat, doar pe jumătate convinsă. Dar crește și amenințarea, în același timp, am adăugat aproape șoptit.

— Țasta e motivul îngrijorării tale? întrebă Malcolm cu bunătate.

Am încuviințat fără o vorbă, cu ochii umezi ațintiți în poală.

— Ți-e teamă că, așa cum te-ai fi simțit amenințată de mama ei, acum șaptesprezece ani, te-ai putea simți amenințată acum de fiică?

Am ridicat din umeri, cu ochii tot în podea. Nu știam ce simt. Dar da, era vorba și de asta. Chiar de mai mult.

— Ai și tu o fiică inteligentă și frumoasă, pușor, mă certă el cu blîndețe.

— Da, cred că da. Deci... în cazul ăsta, eu sînt singura care nu e. Nu mă potrivesc cu ei.

Am ridicat iute privirea, apoi am coborât-o iarăși, avînd totuși timp să-i zăresc trăsăturile fine, frumos definite, care nu-și pierduseră farmecul și delicatețea. Acum, însă, erau brăzdate de linii fine și exprimau îngrijorare din pricina mea. Malcolm oftă.

— Evie, Ant te iubește pentru ceea ce ești, pentru calitățile tale. Trebuie să încetezi odată să-ți trăiești viața tînjind să fii altcineva, *prefăcîndu-te* că ești altcineva.

M-am uitat pe furiș în ochii aceia cenușii și înțelepți. Mă urmăreau cu mare atenție.

— Ai dreptate, am recunoscut, știind că așa era.

Problema era în capul meu, eu eram cea care simțea că nu se încadrează în tablou. Simțeam că Ant se va uita la familia pe care-ar fi putut s-o aibă, imaginea în oglindă a celei pe care-o avea, și-și va dori să facă parte din ea, să fie unul dintre cei trei muschetari. Malcolm știa asta prea bine.

— Ant *te iubește*, Evie. Știi și tu asta. Doar nu te îndoiești, nu?

— Nu.

— Nu te-ai îndoit niciodată?

— Nu.

— Păi atunci?!

Am dat din cap. Păi atunci.

Se așternu tăcerea între noi și am rămas așa, în cămăruța lui din fundul librăriei. După o vreme, Malcolm se dădu jos de pe birou și trecu pe celălalt fotoliu de piele, aflat în fața mea, eu fiind instalată în cel al lui Jean. Amîndoi, și eu, și Malcolm, consideram că rămăsese al lui Jean și chicoteam pe tema asta. Chiar dacă Malcolm îi înlocuise tronul șubred, gata să se dezintegreze, și pernele turtite și vulgare cu un foarte elegant scaun cu spătar de epocă, tot ni se mai părea că era un

sacrilegiu. Camera lui Jean... M-am tras către marginea fotoliului, mi-am așezat mâinile pe spătarul din mahon și m-am rotit încet. Nu ni se permisesese aproape niciodată să intrăm aici, decît atunci cînd trebuia să despachetăm cărți. În nici un caz n-am fi putut să pierdem vremea, pur și simplu.

„Haideți, fuga, fuga! Afară cu voi!“ țipa ea, imitînd la perfecție vocea lui Sybil și ușuindu-ne cu mâinile încărcate de bijuterii, trăsînd a Elizabeth Arden. În zilele acelea, pereții fuseseră invariabil de culoarea magnoliei și fără vreun alt ornament în afară de vreo două gravuri de Mabel Lucie Attwell. Pe biroul ei, într-o vază, fuseseră niște flori uscate vechi, dimpreună cu un ursuleț de pluș îmbrăcat în pulover, care, în cea mai pură tradiție a fetelor bătrîne, purta inscripția „Iubește-mă“. Camera puțea, desigur, a pisici. Malcolm o vopsise într-o elegantă nuanță de bleumarin, adăugase cîteva piese de mobilier deosebite și atîrnase pe pereți niște uriașe hărți înrămate. Iubea nespus hărțile acelea vechi și, în momentele de liniște, îl surprindeam stînd dinaintea lor și, cu ochii îngustați, plănuiuindu-și traseul.

— Pleci în călătorie, Malc?

— În frumoasa mea ambarcațiune verde aprins, îmi răspundea el în șoaptă. Îmi mai trebuie doar o pisică.

Îi zîmbeam acestui Bătrîn Marinar întors cu spatele la mine. Malcolm era un navigator fără noroc, care picase examenul de admitere la Academia Navală pentru că avea platfus, dar care tot mai visa la călătoriile pe mare. Hărți, scaunul căpitanului, pereți albaștri și un telescop pus într-un colț închipuiau cabina lui, cu atmosferă liniștită și relaxantă. Unicul vestigiu al domniei tiranice a lui Jean era vechiul radiator, care șuiera și împrôsca,

încadrîndu-se oarecum în peisaj, căci semăna cu motorul unui vapor. Cu ani în urmă, cînd Jean avea zi liberă, Malcolm și cu mine ne furișam aici și ne strîngeam în jurul radiatorului, lansînd provocarea de-a umbla la rezerva ei secretă de Walnut Whips aflată în sertarul de jos. Malcolm citea pagina de corespondență din revista *Tea Break*, imitînd vocea lui Jean, apoi răspundea pe un ton scăzut, făcînd pe confidenta celor ce scriau pentru a primi răspuns la problemele lor, pînă ce aveam senzația c-o să plesnesc de rîs. Fuseseră cele mai frumoase zile din viața noastră. Acum, în birou domnea curățenia, lucru nemaipomenit în vremurile regimului haotic impus de Jean. Pe jos nu mai erau înșirate cutii nedesfăcute sau cărți, căci Malcolm era un om foarte organizat. Toate erau distribuite și aranjate pe rafturi, chiar din clipa în care soseau: nu îngăduia balast în cabina lui. Pe scîndurile din lemn lustruit se vedea un sigur covor simplu, de culoare crem. Fiecare lucrușor era curat și la locul său.

Malcolm rupse tăcerea:

— Ai dragostea unui om de treabă, Evie, chiar dacă ea nu e întotdeauna lipsită de complicații. Nu renunța. Nu te îndoi acum, doar pentru că ți s-a ivit ocazia, pentru că-ți închipui că ai motive întemeiate. E o comoară.

M-am rotit încet cu scaunul, ca să-l privesc în față și am înclinat ușor capul. Știam că avea dreptate. Vocea adevărului. Mai știam și că vorbele îi izvorau din suflet. Se uita lung la harta Europei Antice. Știam c-ar fi dat orice să-l aibă din nou pe Didier lîngă el, cel care-i fusese partener vreme de patru ani, iubit și prieten de suflet, întregul său univers, dar care plecase înapoi la Montpellier în urmă cu nouă luni, chipurile în vacanță, fără a se mai întoarce. Părea că se evaporase, nerăspunzînd

la telefoane, e-mailuri sau scrisori. Malcolm se dusesese să-l caute și când, în sfârșit, găsisese sătucul lui Didier, undeva pe dealurile de lângă Aubais, fusese întâmpinat de privirile ostile și pline de ură ale părinților lui. Aceștia, uitându-se lung la el din spatele unei uși abia crăpate, dincolo de care se zărea o cameră înțesată de cruci, îi spusese că Didier se simțea bine, dar că se însurase. Soția aștepta un copil.

— Nu e adevărat, îmi spusese Malcolm cu răsuflarea tăiată, imediat după ce se întorsese, îndurerat la culme și aproape în lacrimi. E o *mare* minciună.

— Sigur că este, am șoptit eu, îmbrățișându-l strâns.

Cunoscându-l bine pe Didier, eram înclinată să-i dau dreptate. Era cu siguranță o minciună sfruntată, dar ce-am fi putut face? Malcolm revenise deseori în Franța, descoperind în cele din urmă o fată care pretindea că e soția lui Didier, o ființă cu mutră acră, dar fără urmă de copil.

— El plecat, șuierase ea, cu aceiași ochi plini de ură. El nu aici.

Speranța înflorise iarăși în sufletul lui Malcolm, apoi, însă... disperare. Un șir întreg de iubiți.

— Vreo veste? l-am întrebat acum, cu o ezitare.

— Nu. Mă rog, o jumătate de veste. Despre aceleași lucruri. L-a părăsit pe matadorul care alerga în fața taurilor pe străzile din Aubais, iar acum pare-se că locuiește lângă Biarritz, cu un toreador. A evoluat pe scara socială din lumea coridelor.

— O... Îmi pare rău, Malcolm.

— Le urez *Olé* și multă sănătate tuturor, ce pot să zic? ridică el din umeri. Se întâmplă. Se mai întâmplă și necazuri. De aceea-ți zic, Evie, adăugă după ce mai aruncă o privire hărții, nu renunța la

ce ai. Scutește-l pe Ant de sfînta indignare pe care, firește, ai toate motivele s-o simți, dar pe care n-o merită. A făcut o greșală, care are și urmări. Trebuie să înfrunte consecințele. Ajută-l, nu lupta împotriva lui.

Am înghițit în sec. Avea dreptate, așa cum avea întotdeauna, la naiba. M-am decis că-i voi urma întocmai sfaturile, de îndată ce ajungeam acasă. Mai întâi, însă, îl voi lăsa pe Ant să vorbească cu Anna, apoi voi da și eu o mîină de ajutor. Vom discuta situația împreună, ca o familie de oameni cu scaun la cap. Vom vorbi despre temerile noastre și... da, eu le voi exprima pe-ale mele. Voi spune că mă simt amenințată, iar ei vor spune: „*Sigur*, e firesc, mămico“. Apoi ne vom îmbrățișa strîns și vom fi asemeni familiilor acelora din telenovele gen *Hollyoaks* sau cum s-o chema. Va exista și-o morală a poveștii, care ne va face să fim mai puternici.

— Și poate că, am izbucnit brusc, ei bine, poate că Stacey și Isabella ne vor deveni prietene. Poate ne vom ajuta reciproc.

— Ușurel, ușurel, spuse Malcolm neliniștit. Mai e ceva cale de bătut pînă să ajungeți să vă țineți de mîină și să vă plimbați împreună prin parc. Doamne Sfînte, ia-o încetișor.

Am încuviințat, dar m-am mai îndreptat puțin de spate – un gest prin care îmi recăpătam controlul. Mă simțeam mai bine, mai fericită, dar și puțin vinovată. Venisem să plîng pe umărul lui Malcolm pentru că-mi era unul dintre cei mai apropiați prieteni, dar parte din mine știa că-l alesesem pe el din pricină că viața lui nu era tocmai roz, astfel că necazurile mele aveau să pălească prin comparație. Mă uram pentru asta. Dar mai știam și că, odată ce ieșeam de aici, nu m-aș mai fi comparat cu Malcolm și precarul lui

univers gay, ci cu Shona și Caro, cu familiile lor închegate și fără cusur, cu vacanțele lor în Cornwall și lipsa flagrantă de copii din flori care să le trimită e-mailuri. M-aș fi simțit din nou amenințată. Acum însă, în clipa asta, frica trecuse și eram ușurată că scăpasem de ea.

Am inspirat adânc, dar am regretat gestul. Am strîmbat din nas, dezgustată.

— Bleah! Asta a fost Cinders?

— Trăgînd vînturi? Mi-e teamă că da. Biata bătrînică, sistemul ei digestiv e la capătul puterilor. E fantastic, nu? Mă bate gîndul să îmbuteliez mirosul și să distribui gratuit flacoanele, împreună cu ziarele lui Piers Morgan. Putorile se merită una pe alta.

Am rînjit și m-am uitat mai bine prin birou.

— Ai cumpărat un calculator nou, am zis dintr-odată, observînd într-un colț un monitor cu o carcasă elegantă din crom.

Strălucea tot, spre deosebire de cel vechi și uzat, cunoscut sub numele de Gloria, despre care Malcolm jura că merge perfect dacă îi tragi cîteva șuturi zdravene.

— Trebuia, spuse el, scărpinîndu-se jenat. Gloria nu mai avea zile multe, sărmana. Hard-ul ei era serios avariat. În plus, trebuie să ținem pasul cu vremurile, nu? Trebuie să fim la curent cu miracolele științei moderne.

De regulă, Malcolm era cu ani-lumină în urma vremurilor, un dușman al tehnologiei, ca și mine. M-am încruntat și am cercetat cu atenție librăria, care acum era aproape, dar nu complet cufundată în întuneric, soarele de vară ce sta să apună strecurîndu-se cu greu prin drăguța fereastră panoramică și reflectîndu-se în cărțile pe rafturile de sus.

— Aici se întîmplă ceva, am zis pe un ton suspicios.

Am observat că se așternuse un covor nou, gri și foarte șic, iar spațiile rămase libere deasupra și între rafturi fuseseră zugrăvite într-o bogată nuanță de roșu închis, ca într-un birou de lucru, nu în obişnuitul bleumarin agreat de Malcolm. Era o schimbare interesantă.

— În curînd, o să intri în competiție cu Împutitul. Pereții lui arată cam tot așa, nu? Apropo, cum o mai duce?

Împutitul, rivalul de moarte al lui Malcolm, lucrase în media, dar cu un an în urmă cumpărase magazinul de jucării de alături, transformîndu-l într-o librărie. Asta îl făcuse pe Malcolm să vorbească plin de furie:

— Chiar alături! În băătăura mea! Competiție pe față!

— Liniștește-te, Malcolm, nu e nici o competiție. Librăria lui e diferită.

De fapt, era complet diferită. Știam pentru că trecusem pe-acolo în recunoaștere, Malcolm refuzînd copilărește să mă însoțească. Noul magazin era specializat mai ales în istoria militară și era un loc extrem de simandicos, în care nu găseai bestsellerurile în ediții broșate, romane erotice sau thrillerurile cu care Malcolm se aprovizionă din belșug, în încercarea disperată de-a cîștiga bătălia cu giganții fioroși de pe High Street. Dincoace, cărțile de răsfoit la cafea, voluminoase și scumpe, erau aranjate cu gust pe mese rotunde de mahon. Spre marea lui tristețe, avuseserăm și noi pe vremuri astfel de cărți, la etaj, la secțiunea Artă și Arhitectură, dar nu ne mai permiteam de mult să le comandăm. În prezent, la etajul întîi se aflau secțiunile Relații Sexuale și Umor, Malcolm comențind zeflemitor că cele două erau interdependente. Dar librăria aceasta dichisită încerca, deși fără sorți siguri de izbîndă, să imite vremurile trecute.

Era condusă de un om pe care nu-l întâlnisem niciodată, căci la scurta mea vizită fusesem întâmpinată doar de un asistent, dar pe care Malcolm îl botezase Împutitul, din pricina mirosului neplăcut de sub nasul său.

— Ce? întrebă Malcolm, ridicându-și privirea de pe un nou Frederick Forsyth pe care-l răsfoise absent, în timp ce eu m-am dus să arunc un ochi.

— Am zis: „Cum o mai duce Împutitul?“.

— Ah... păi, n-o duce chiar așa de rău. Ne înțelegem destul de bine.

M-am întors și m-am uitat lung la el. Malcolm își scărpină bărbia.

— Am... păi, ne-am unit într-un fel forțele.

— Ce?

— Am... știi tu, am fuzionat.

— Ați fuzionat? m-am încruntat eu.

— Da. N-ai observat asta la intrare?

M-am dus repede în prima încăpere, unde, după cum am realizat brusc, în stînga mea se căsca o gaură imensă. Jumătate de perete dispăruse. În zidul despărțitor fusese tăiată o arcadă pe care, în starea mea de agitație și plîns, nu o observasem, trecînd iute pe lângă ea. Noul covor gri se prelungea pînă în librăria de alături, în sanctuarul cu pereți roșii și măsuțe de cafea.

— O! am țipat eu impacientată, revenind în librăria lui Malcolm. Nu pot să cred!

— Am fost obligat, Evie.

Venise lîngă mine, mergînd rușinat, cu mîinile în buzunare.

— Lanțurile acelea enorme, cu reducerile lor masive – nu mai puteam să țin pasul cu ele. Aveam de ales: asta sau falimentul. Ne duceam amîndoi la fund, iar el abia deschisese de un an. Eram disperat. Într-o zi m-a abordat, întrebîndu-mă dacă nu vreau să mergem împreună la prînz.

— Nu!

— E destul de drăguț, de fapt. Mă rog, mi-a făcut o propunere. Sau mai degrabă mi-a aruncat un colac de salvare, dar unul de care avea și el nevoie. Și iată-ne: librăria mea extrem de comercială, cu o secțiune pentru copii, felicitări și hîrtie de împachetat, plus magazinul lui foarte intelectual, cu secțiunile Istorie, Artă și Filozofie.

— Și? am întrebat, peste măsură de curioasă.

— Și..., continuă el precaut, dacă e să ne ghidăm după încasările de luna trecută, merge treaba. Sau merge în clipa asta. Eu am clienții mei fideli, iar el îi are pe-ai lui, dar după ce-și cumpără noua biografie a lui Napoleon, dau o raită și pe la mine, să ia ceva pentru nevastă – ceva de Joanna Trollope, să zicem – sau ceva pentru soacră. Și viceversa: clienții mei se duc la el să ia un cadou pentru Ziua Tatălui. Pînă acum, nu mă plîng, zise el săltînd din umeri.

— Drace! am exclamat eu, uimită la culme. Vai, Malcolm, mă bucur foarte mult.

Chiar mă bucuram. Știam că, la ultima mea vizită – de la care, mă rușinez să recunosc, se scurseseră cîteva luni –, Malcolm era teribil de îngrijorat. Probabil că asta se întîmplase chiar înainte să fie abordat de sus-numitul personaj.

— Ei, cum e tipul? am întrebat, prinsă de discuție. Adică... vă înțelegeți, ca parteneri?

— E un bărbat atrăgător, chiar.

— O... zău?

— Nu, nu, e hetero din cap pînă-n picioare. Voiam doar să zic că e plăcut la vedere, ceea ce mi se pare o binecuvîntare, din moment ce sînt obligat să lucrez cu el, și cunoști nefericita mea alergie la oameni neatrăgători, preciză el rînjind. În plus, nu e nici pe departe genul de ticălos arogant pe care mi l-am imaginat. Mai persistă mirosul ăla

neplăcut de sub nasului lui, dar, cu cât cercetez mai adânc, cu atât am motive mai întemeiate să cred că are scuze. O, salut..., răspunse la mobilul care suna, după ce-l scosese din buzunarul blugilor și se uitase cine era. Vorbești de lup... O să mă înlocuiască în seara asta – la propriu. Trebuie să facem stocul, dar eu o să ies în oraș. Am o întâlnire.

— *Serios?* Vai, Malcolm, e *grozav*. Mă bucur. Cineva drăguț?

— Vorbești exact ca o mamă, știai? Stai așa.

Citi un SMS, apoi, brusc, își dădu capul pe spate și hohoti.

— Zice că ajunge într-o clipită. Se pare c-a fost reținut de-o cucoană cu chiloți Miss Whiplash, care, de disperată ce era, a aruncat după el cu un borcan de lubrifiant. Ah, iată-l c-a venit.

M-am uitat îngrozită la ușa care se deschidea. Punându-și mobilul în buzunarul treniului, intră nimeni altul decât Ochi-Verzi.

— Vai, Doamne, am oftat eu.

— Iisuse, se întunecă el la față, când dădu cu ochii de mine.

— Să invoc și eu Sfântul Duh ca să completăm Treimea? se oferi Malcolm, ridicînd dintr-o sprînceană. Vă cunoașteți? întrebă, privind mai întii spre mine, apoi spre el.

Eu mă îndreptam deja de spate, înverșunată.

— Spre știința dumitale, am început fierbînd, te informez că, pînă în ziua de azi, lenjeria mea n-a avut altă culoare decît cea a zăpezii, iar crema mea *hidratantă* nu a fost în veci folosită în alt scop decît acela de a-mi lubrifia tenul!

— Atunci aveți o problemă, spuse el pe un ton tărăgănat. Un înotător care traversează Canalul Mînecii ar fi încîntat de nivelul de hidratare pe care-l oferă crema dumitale emolientă.

— O, cum îndrăznești?! am exclamat șocată.

— Îndrăznesc, deoarece tocmai am terminat de rașchetat substanța de pe bancheta din spate a mașinii mele. Dumneata nici nu te-ai ostenit să-mi oferi o mîină de ajutor!

— Hei! Hei! sări Malcolm să ne despartă, cu palmele ridicate, semănînd cu un arbitru postat între doi boxeri profesioniști. Ușurel, Evie. Ia-o mai încet, Ludo.

— Ludo? am pufnit disprețuitor. Ce nume pompos. „Împutitul“ ți se potrivește mai bine.

— Ce?

— „Împutitul“. Așa îți zice Malc...

— Ha, ha, ha! rîse acesta nervos, îndreptînd asupra mea o pereche de ochi îngroziți. Este evident că a avut loc o întîmplare nefericită și voi doi ați început cu stîngul, dar nu e nevoie să...

— Poți s-o mai zici o dată! Ca să nu mai amintesc de cele două sute de lire, cît o să coste să curăț tapițeria din piele întoarsă. Apropo, o să ți-i trec și pe ăștia în cont!

— Pentru un strop de cremă pe banchetă? O, individ nătîng și jalnic ce ești, cu imbecila dumitale prelungire de penis! Nu vezi mai departe de ce-i între picioare și, judecînd după faptul că-ți trebuie o asemenea mașină, ce-i acolo nu poate fi prea mare!

— Evie! strigă Malcolm, aruncînd fulgere de mînie. Nu e în apele ei, explică el neliniștit peste umăr, înșfăcîndu-mă de braț și încercînd să mă împingă către ușă. Probleme de familie. E puțin cam tensionată.

Apoi îmi șuieră la ureche:

— Evie, e partenerul meu, pentru numele Domnului. Tacă-ți gura!

— Mă rog, regret că v-am stricat „bancheta din piele întoarsă“, am zis, făcînd semnul ghilimelelor în aer și dîndu-mi sugestiv ochii peste cap, în vreme ce Malcolm mă dădea afară. Îmi cer scuze că, din pricina mea, locul dumitale de tăvăleală arată deja folosit, de parcă ar mai fi găzduit și alte partide.

— EVIE! urlă Malcolm, împingîndu-mă cu toată nădejdea pe ușă afară, direct pe trotuar.

— Mergeți la un doctor, a fost ultima replică aruncată în urma mea de Împutit, înainte ca ușa să se închidă cu zgomot.

— Pentru Dumnezeu! șuieră Malcolm, zgâl-
țiindu-mă puțin.

Odată ieșită la aer curat, mi-am dus iarăși
mîinile la tîmple, căci simțeam din nou cum îmi
explodează capul.

— O, Doamne, am zis, închizînd ochii.

Cînd i-am redeschis, Malcolm își aprinsese o
țigară și mă studia atent.

— Scuze, am mormăit. Cam dure cuvintele, recu-
nosc. N-a fost premeditat.

— Poți s-o mai zici o dată, răspunse el, întin-
zîndu-mi țigara.

— M-am lăsat.

— E ca mersul pe bicicletă. Trage din ea.

Așa am făcut, apoi am tușit zdravăn. Dar, după
cîteva încercări, îmi reveni vechea obișnuință. Era
minunat.

— Iartă-mă, am repetat după un timp. Îmi pare
tare rău, Malc. Nu știu ce m-a apucat.

Eram puțin năucită și, din pricina fumului, îmi
simțeam capul ușor. L-am scuturat, în încercarea
de a-mi limpezi mintea.

— Chestia e că, în clipa asta, am băgat bărbații
de-a valma în aceeași oală. Adică, nici unul nu-și
poate ține nădragii pe el. Nu vor decît un singur
lucru. Presupun că e simptomatic pentru ceea ce
s-a întîmplat, am zis, privind-l neputincioasă.
Am senzația că punctele cardinale de pe busola
mea s-au sucit complet.

I-am dat înapoi țigara. Malcolm trase adînc
fumul, pînă în vîrfurile pantofilor italienești, apoi îi
dădu drumul gînditor, sub forma unui firicel
albăstrui.

— Du-te acasă, păpușă. Du-te acasă, la Ant și
Anna. Rearanjează punctele cardinale și repară-ți
busola. Ar fi mare păcat dacă n-ai face asta.

L-am aprobat în tăcere, simțind că sînt pe cale
să lăcrimez din nou și știind că avea dreptate.

Ne-am îmbrățișat strâns în mijlocul trotuarului. Aruncînd o privire amorțită peste umărul lui, am dat cu ochii de Împuțit, care era la fereastră. Acesta se întoarse grăbit, făcîndu-și de lucru cu un teanc de cărți de pe-o masă.

Pe drum spre casă, am reflectat la ce-mi spusese Malcolm. Ar fi mare păcat să dau cu piciorul și să arunc totul pe geam. Nu renunța, Evie, m-am îndemnat singură, strîngînd volanul în mîini. Ești foarte aproape de marginea prăpastiei. Am înghițit în sec, conștientă că așa era. Eram periculos de aproape. Știam că sînt în stare – așa cum demonstrase și mica răbufnire din librăria lui Malcolm – să-mi pierd controlul, știam că trebuie să fiu cu mare băgare de seamă.

Acasă, totul era calm. Amenințător de calm, mi-am zis în sinea mea, închizînd binișor ușa de la intrare. Nu tu țipete, nu tu urlete; n-o vedeam pe fiică-mea azvîrlindu-și obiectele din dormitor în jos, pe scări, și pe sine după ele, culegîndu-le apoi de pe podea și trîntind ușa. Dar, stai puțin... se auzea o muzică în surdină. Din salonașul de zi. Mi-am scos haina, am lăsat-o pe-un scaun și am traversat cu pași ușori holul. Am împins ușa.

Ant ședea lîngă fereastră în semiîntuneric, în încăpere arzînd doar o mică lampă de birou. Își întinsese picioarele lungi, avînd gleznelor încrucișate. Își ținea degetele răsfirate pe piept, ascultînd *Simfonia a II-a* de Mahler. Ce mai tristă. Cînd simți c-am intrat, își ridică ochii obosiți și-mi zîmbi palid. Apoi îmi întinse mîna.

— Bună, zise încetîșor.

— Bună.

Am traversat salonașul, i-am luat mîna și m-am strecurat lîngă el pe canapea. Degetele lui se încleștară pe ale mele, apoi îmi puse brațul în jurul

umerilor. Am simțit cum fiecare fibră a corpului meu se relaxează și-am răsuflat ușurată. Eram în siguranță. Mi-am sprijinit capul de pieptul lui Ant.

— Cum a mers? am șoptit, cu nasul în cămașii lui în carouri albastre.

— Suficient de prost.

Îi auzeam inima bătînd puternic. M-am uitat la el.

— E normal să fie supărată, Ant.

— E mai mult decît supărată, preciză cu un zîmbet chinuit. Taică-său e diavolu' în persoană. Ori asta, ori Don Juan în persoană. Se pare că i-am nenorocit viața, zise c-o voce tremurîndă.

M-am ridicat, i-am ținut strîns mîna și am privit în ochii lui albaștri și blînzi: erau triști și îndurerăți. Știam că trebuie să fiu puternică.

— A vorbit așa din pricina șocului, dragul meu. E un șoc imens pentru ea, e normal să fie. Pentru noi toți, de altfel. Simte că și-a pierdut reperele, că e în derivă. Dar se va redresa și-atunci își va da seama că nu e chiar așa de rău. Eu am ajuns deja la concluzia asta.

— Serios? întrebă el, întorcînd capul ca să mă privească.

— Da. Ant, știu ce sentimente o încearcă acum: întreaga ei viață a fost o minciună și i s-a ascuns întotdeauna ceva. Se simte trădată.

— Cam asta a zis și ea. Că fata asta a crescut pe furiș, ascunsă undeva. Înțeleg prea bine, oftă el. Doar așa mă simt și eu.

— Exact. Și e firesc să fie speriată, pentru că are impresia că lucrurile se vor schimba, dar nu e adevărat. La început, va trebui să se obișnuiască cu ideea că persoana asta (Nu am găsit puterea de a-i spune „Stacey“) chiar există, dar viața ei — viața noastră — va continua ca și pînă acum. Eu, tu și Anna.

— Cu cine ai stat de vorbă?

— Cu Malcolm.

— Bunul și înțeleptul Malcolm, zîmbi Ant, apoi oftă. Să sperăm că are dreptate. Îmi doresc să nu-i fi spus nimic, adăugă, trecîndu-și degetele prin păr. Aș vrea să-mi fi ținut gura.

— Trebuia să-i spui.

— Știu.

— Unde e?

— La ea în cameră, cred. Am dus-o la o cafea la Starbucks, dar a fugit înapoi. Credeam c-o să arunce cu ciocolata caldă în mine. S-a întors acasă.

Am tras aer în piept. Of, Doamne, sărmanul Ant, umblînd disperat pe străzile din Oxford, pe urmele fiicei sale.

— Ești sigur că s-a întors?

— Se aude muzică de la ea.

— Ah.

Tăcurăm o clipă, apoi am zis:

— Mă duc să-i vorbesc.

— Da. Cu tine o să vrea să stea de vorbă.

Cîtă tristețe în glasul lui, cîtă durere. De regulă, era invers. Dacă era să recunosc, Anna vorbea doar cu Ant, numai lui îi făcea confidențe. Ne mai certam noi două în legătură cu îmbrăcămintea, cu starea în care se găsea camera ei sau cu faptul că era obraznică, dar Ant fusese întotdeauna confidentul ei.

— E un șoc foarte puternic, l-am asigurat. Dă-i timp. O să-și revină.

— Tu ți-ai revenit?

Cînd mi-a surprins privirea, ochii lui trădau vulnerabilitate.

— Sînt pe calea cea bună, am răspuns, înghițind în sec.

Am urcat treptele și mi-am lipit urechea de ușă. Printr-o crăpătură de jos se vedea lumină și

se strecura ușurel muzica celor de la Black Eyed Peas. Anna nu dădea niciodată muzica tare să-ți spargă timpanele, lăsînd-o mereu în surdină. Am bătut.

— Anna? Scumpo? Pot să intru?

Nici un răspuns. Am încercat clanța. Încuiat. Am strigat iarăși.

— Anna, puiule, deschide ușa.

Se auzi un foșnet. După o clipă, pe sub ușă se ivi o foaie de hîrtie: „Nu vreau să discut despre asta“.

M-am dus la sertarul din camera mea și-am luat un pix.

„Nici măcar cu mine?“, am răspuns, tot în scris.

„Mai ales cu tine“, veni și replica ei.

Ah, bun. Am simțit cum, involuntar, îmi puneam singură frîu. De ce mai ales cu mine? Ce amestec aveam eu în toată chestia asta? Cuprinsă de furie și indignare, pe care cu mare greutate reușisem să le înăbuș în ultima jumătate de oră, dar care ieșeau din nou la suprafață, m-am dus în baia mea, să-mi trag sufletul.

Soarele din amurg se revărsa prin ușa glisantă, iar balconașul elegant din fier forjat arunca o umbră complicată pe covorul crem. M-am uitat afară. Pe stradă, cîțiva studenți treceau pedalînd și rîzînd, unul dintre ei aproape ciocnindu-se de un coleg.

— O, Barnaby, idiotule!

Viața își continua cursul; era doar o zi ca atîtea altele. Totul va fi bine, mi-am zis, privind lung pe fereastră și strîngîndu-mi brațele în jurul corpului. Totul va fi bine.

După o clipă, m-am scuturat ușor și m-am dus în baie. Am răsucit la maximum robinetele și m-am întins să iau o sticlă, turnînd mult ulei de baie Chanel, pe care-l aveam de vreo jumătate de an și care aștepta o „ocazie“ pentru a fi folosit. Am

descoperit că astfel de ocazii se prezentau din ce în ce mai rar în ultimul timp, și aceasta era la fel de bună ca oricare, deși nu era exact aceea pe care mi-o imaginasem. Ei... ce-o fi cu astea? Am scos o cutie din dulăpiorul de sub chiuvetă. Lumînări primite în dar de la Caro, de Crăciun – de fapt, era una dintre numeroasele cutii cu lumînări depozitate acolo. Găseam uluitor numărul prietenelor care-mi dădeau astfel de cadouri, dar era evident că ele chiar le întrebuițau. Cînd? întrebasem odată. O, în baie, cu toate luminile stinse. Ah, bun. De ce? Păi, ca să te relaxezi. Aha. Mie chestia asta mi se părea cam siropoasă, ceva ce m-aș fi așteptat să facă maică-mea. Probabil că și cumnată-mea îmi împărtășea opinia, de vreme ce mi le dăduse pe-ale ei, deși nu mi-o puteam închipui ca avînd timp de ceva mai mult decît un duș scurt, pentru care folosea săpun Lifebuoy și un burete aspru. Cît se umplea cada, m-am întrebat, ezitînd: Oare să mai încerc o dată la Anna? Nu. Las-o în pace, Evie. Las-o să respire. Am aprins lumînările. Măiculiță, numai faptul că le *aprinsesem* mă mai liniștise. Poate că ritualul ăsta nu era chiar o prostie.

M-am întors, lipăind, în dormitor, ca să iau radioul și am căutat un post cu muzică mai lentă. Țineam morțiș să mă liniștesc. Baia era la ceva depărtare de ușa glisantă, iar soarele la apus era atît de minunat, încît n-am mai tras perdeaua. Am aprins încă vreo cîteva lumînări și-am fredonat în duet cu James Blunt, spunîndu-mi mie însămi cît de frumoasă eram, apoi am dat sonorul mai tare. Din cauza cîntecului și al zgomotului apei care curgea cu presiune, n-am auzit-o pe Anna intrînd.

— O, tu erai, scumpo! am exclamat, întreprîndu-mă de la aprinderea celei de-a douăzeci și șasea lumînări.

Anna cercetă încăperea astfel luminată, părînd surprinsă. Chipul îi era palid și brăzdat de lacrimi.

— Ce faci?

— Încercam să mă relaxez puțin. Să-mi îmbunătățesc karma, cum m-ai sfătuit de atîtea ori.

M-am dus lîngă ea, încropind un zîmbet neliniștit.

— Ah, bine.

Lăsă colacul de la toaletă și se așeză greoaie.

— N-am de gînd să fac cunoștință cu ea, spuse pe-un ton răgușit și sfidător, privind în podea.

— Nu te obligă nimeni, scumpo.

M-am aplecat ca s-o îmbrățișez, dar ea-mi tăie avîntul cu răceală. M-am cocoțat pe marginea căzii.

— Nu există nimic care să mă oblighe. Nimeni nu mă poate forța.

— N-o să te forțeze nimeni, am liniștit-o eu.

— Atunci de ce mama dracului mi-a mai zis? strigă Anna, ridicîndu-și privirea spre mine. Ochii îi străluceau, vădînd suferință. Mi s-a rupt inima.

— Pentru că trebuia să afli, puiule. Trebuia să aflăm toți.

— De ce?

— Deoarece... ei bine, este un adevăr de neocolit, de aceea. Nu ți-l mai putea ascunde.

Anna mă fixa, bărbia tremurîndu-i ușor.

— E dezgustător. Toată povestea asta e grețoasă. Și... ce vor spune prietenii mei dacă aș apărea din senin cu... cu această soră a mea, pe nume *Stacey*, răsărită de niciunde, care vorbește altfel, care *arată* diferit, împopoțonată cu bluzițe scurte și *piercing-uri*?

Uita în mod vădit că și ea dorise să-și facă *piercing-uri* în urechi.

— Ce-o să spun? urlă ea și tare-aș fi vrut s-o imit, să urlu și eu, diferența dintre noi fiind că ea avea paisprezece ani și-și permitea. Ce vor crede oamenii? E atît de jenant. „O, aceasta este fiica din flori a tatălui meu.“ E insuportabil!

— N-o să se întîmple asta, am zis repede. N-o să fii obligată s-o cunoști și s-o prezinți prietenilor.

— Dar dacă vine încoace să-l vadă pe tata, e ca și cum mi-ar spune: „Haide, îndrăznești? Îndrăznești să dai ochii cu mine?”.

Privirea ei albastră era foarte expresivă. Am inspirat adînc, dorindu-mi să nu-mi fi expus temerile atît de succint.

— *Tu* ai de gînd s-o cunoști? întrebă ea tranșant.

— Nu! am țipat.

— Tati zice că s-ar putea.

— Așa zice? m-am cutremurat eu. Nu. Nu, categoric nu.

În ultimele zile pluteam în voia curentului, schimbîndu-mi hotărîrile de la o oră la alta.

— Doamne, ce reprezintă ea pentru mine? Nimic! am izbucnit.

— Ei bine, e fiica soțului tău. Pentru mine, însă, e mult mai rău, pentru că e sora mea vitregă! exclamă cu o privire tragică și avînd mare nevoie s-o liniștească cineva. E ruda mea, la dracu'!

— Despre a cărei existență n-ai știut nimic pînă astăzi, așa că nu există nici un temei să reacționăm, doar pentru că și-a ales taman momentul ăsta pentru a-și face intrarea în viețile noastre.

— Nu, încuviință ea, plăcîndu-i argumentul, dar numai pe jumătate convinsă de el.

Se aplecă în față, cu umerii strînși și mîinile încleștate.

— Sînt foarte geloasă, șopti ea, deși n-am întîlnit-o niciodată. Sînt geloasă pentru că tata mai are pe cineva, adăugă, fixînd covorul.

Am înghițit în sec, incapabilă să vorbesc.

— Trebuie să fie de-a dreptul îngrozitor pentru tine, mamă, îmi zise cu glas tremurător. Erați logodiți la vremea aceea.

Ah, da, iată și bubele. Îmi dădeam seama că, pentru ea, asta reprezenta o trădare oribilă. Totuși, sincer vorbind, dacă n-ar fi fost acele împrejurări, dacă Ant nu s-ar fi simțit apăsător de moartea lui Neville, partea asta nu m-ar fi deranjat. Ah, la început, da, mă deranjase, dar înclinam să-i dau dreptate lui Caro; odată ce-mi revenisem din șoc, m-am gândit că a trecut mult timp de-atunci și, OK, eram noi logodiți, dar nu eram căsătoriți. Cursese multă apă pe Tamisa în acești șaptesprezece ani și, oricum, în câteva clipe urma să caut printre articolele din cașmir oferite la reduceri. Dar în mintea onestă a unui copil de paisprezece ani, dacă înșelai pe cineva cu care erai logodit sau cu care numai ieșeau regulat reprezenta o trădare abominabilă. Odată, fusesem nevoită să-i explic Annei de ce niște prieteni de familie divorțau. Nevrînd să amintesc faptul că soțul era un Don Juan incorrigibil, i-am zis:

— A... ăăă, a avut o scurtă aventură.

— Ah, da, răspunsese ea imediat.

Rezolvasem problema. Nu înțelesese că soția ar trebui să treacă peste micile lui indiscreții. Scurta ei viață era încă dureros de cinstită, gravitînd în jurul brățărilor de prietenie, a promisiunilor și încrederii. Nu trebuia să afle că întorsăturile neașteptate ale vieții și firea umană supusă greșelii schimbau toate astea în timp și că, uneori, omul e nevoit... ei bine, nu neapărat să ierte și să uite, ci să mintă și să uite. Ochii ei exprimau compasiune față de ceea ce percepea ca fiind durerea mea, așa că am profitat de ocazie. Atunci am știut că-i pot vorbi și că mă va asculta. M-am aplecat s-o îmbrățișez, îngenunchind lângă toaletă, iar Anna s-a agățat de brațele care o învăluiau.

— E-n regulă, i-am șoptit în părul blond, mirosind îmbătător. O să fie bine pentru toți. E ca

atunci cînd ți-e teamă de Omul Negru, Anna, de cineva pe care nu poți să-l vezi, dar care știi că te pîndește. Dar ea n-o să fie deloc așa. O să-i fie și ei foarte frică. Imaginează-ți situația, privind prin ochii ei: noi, o familie din Oxford înstărită și educată, iar ea, o străină ținută la distanță.

— Adică acolo unde aș prefera să rămînă, răspunse ea tăios. La distanță. Nu are nici un drept să vină și să ne impună condiții, să se amestece în viețile noastre!

Avea toate drepturile, m-am trezit gîndind. M-am ridicat și m-am dus să opresc apa, dezlegîndu-mi rochia cu gesturi ostenite.

— Și toate astea din pricină că tata a scris o carte, pun pariu! Vrea să-l cunoască doar pentru că e celebru!

Nu așa vorbea Anna. Acum era supărată. Totuși, îi împărtășeam convingerea.

— Am impresia că nu-l cunosc deloc pe tata, izbucni ea, ridicîndu-se și răsucindu-se către fereastră, cu brațele încrucișate. Nu-l cunosc pe omul acesta care-și lasă studentele însărcinate. Adică, Dumnezeuule, poate peste cîțiva ani va face asta uneia dintre prietenele *mele*. Cît dezmăț din partea lui!

— Era tînăr, am dat eu s-o liniștesc, neplăcîndu-mi deloc că gîndea astfel despre tatăl ei.

Mi-am scos rochia.

— Ei bine, nu chiar atît de tînăr. Avea treizeci de ani și era logodit și... Ei, drăcie! zise, întorcîndu-se.

— Ce-i?

— Ce ți-ai pus pe tine? întrebă, holbîndu-se.

— Oh!

Am înșfăcat repede un prosop. Uitasem complet de lenjerie.

— E doar ceva... ce-am găsit mai la îndemînă.

— Mai la *îndemînă*?

Făcu ochii mari de uimire, apoi se apropie. Se pare că-i picase fisa.

— Doamne, oameni buni..., șopti ea.

— Ce? am mormăit jenată.

Anna se uită împrejur, înțelegînd de ce aprinsesem lumînări și pusesem muzică. Își îndreptă iarăși privirile spre mine, îngrozită.

— Schimbați partenerii?

— Poftim?

— Tu și tata. Sînteți genul care schimbă partenerii? Despre asta e vorba aici? Vă duceți la petreceri și vă întoarceți acasă cu soțul sau soția altuia?

— Anna, nu te prosti!

— ATUNCI, CE-I CU LENJERIA ASTA? urlă ea.

Mi-am umezit buzele.

— Ei bine, dacă ții neapărat să afli, mă simțeam puțin nesigură în urma dezvăluirii pe care mi-a făcut-o taică-tău. Simțeam nevoia să... să arăt mai sexy, mai tînără, am precizat, ridicînd sfidător bărbia.

Anna se întinse și-mi smulse prosopul.

— Nu, strigă, trăgîndu-se înapoi oripilată.

— Ce-i?

Acum mă acopeream doar cu mîinile, căutînd cu disperare un alt prosop. Am înșfăcat unul, dar ea mi-l smulse și pe acesta.

— Anna!

Mă măsura din cap pînă în picioare, îngrozită.

— E trist, spuse ea într-un final. Arăți respingător. Ca o telegramă muzicală.

— Mulțumesc, draga mea, am răspuns înțepată. Ideea era să arate sexy.

— Poate pe Kate Moss, dar nu pe cărnurile revărsate ale unei femei între două vîrste, se cutremură fiică-mea. În nici un caz.

Aprinse lumina ca să vadă mai bine.

— De unde le-ai luat, de la Ann Summers?

— Sigur că nu. Draga mea, stinge lumina. Perdeaua nu e trasă.

— Nu, mamă, trebuie să te vezi și tu. Mă luă de umeri și mă întoarse cu fața spre oglindă. Trebuie să te trezești la realitate.

— Stinge lumina!

M-am smucit din strînsoarea ei și m-am repezit către fir, dar Anna ajunsese acolo prima și puse mîna pe el. Era mai înaltă decît mine. M-am grăbit să trag perdelele și, cînd m-am întins să le apuc pe amîndouă, cu brațele în poziție de crucificare, am observat un bărbat de cealaltă parte a străzii. Tocmai voia să deschidă ușa de la intrare. Am tras violent perdelele, dar nu înainte să zăresc tră-săturile de neconfundat ale Împuțitului, care mă măsura de sus pînă jos, ca și uimirea ce i se citea în ochi.

M-am întors rapid și m-am lipit de perete. O, Doamne. Oare credea că mă țin după el? Da, normal că asta credea. Iată-mă din nou, și tot în chiloți; nenorociții ăștia de chiloți, semnalizînd de parcă aș fi fost o curvă din Amsterdam. Curînd, aveam să pun și firma – „Gagici Apetisante, La Etaj“. Am închis ochii, scăpînd un mic geamăt, și am alunecat moale pe podea.

Anna, azvîrlindu-mi o ultimă privire ucigătoare, se năpustise afară. Am auzit cum se îndepărta: pașii greoi pe trepte, ușa de la bucătărie trîntită, toate expresii ale sentimentelor ei de adolescentă, pe care avea tot dreptul să le exteriorizeze. Am șezut o clipă pe covor și m-am uitat atent în jos. Dinaintea ochilor mi se prezentă o imagine deloc atrăgătoare. Cu genunchii ridicați, abdomenul atîrnînd și într-o poziție nu tocmai sexy, arătam, după cum bine zisese Anna, dezgustător.

— Uuf!

Am sărit în picioare, din cîteva mișcări iuți am smuls lenjeria aceea oribilă de pe mine și-am intrat în cadă.

Și ce? Ei drăcie, și ce? M-am cufundat printre bule, ținîndu-mă de nas, lăsînd apa să mă acopere în întregime. Am revenit la suprafață, ca să iau aer. Din partea mea, individul ăla nesuferit putea

să se și spînzure. În ordinea actuală a lucrurilor, el nu conta nici cît negru sub unghie. Ceea ce *conta*, însă, era să-mi mențin familia unită. Mica și neprețuita mea familie. Trebuia să fiu puternică atunci cînd vor avea nevoie de mine. Da, asta putea să fie șansa mea la glorie: aveam ocazia să arăt din ce plămadă eram făcută. Mi-am șters spuma de pe față. Cum era citatul ăla din Kipling? Dacă poți fi puternic, atunci cînd toți din jur... bla-bla-bla... să nu-ți pierzi capul atunci cînd... ceva... atunci, vei fi Om, copilul meu. OK, nu se potrivea pe deplin, dar mergea. Mi-am îndreptat umerii. Puteam fi o Femeie. O tigroaică, poate. Cum era celălalt citat? Cel despre tigrul? Arzînd strălucitor în... ceva ale nopții. La naiba, puteam să fac asta, să arunc și eu cu aluzii literare, dacă aveam chef! Poate și pentru că mă simțeam *într-adevăr* ca o tigroaică, ai cărei pui erau în pericol. Mi-am privit lung genunchii înconjurați de spumă. Puii mei. Erau speriați amîndoi, deși nici unul nu se înspăimînta ușor. Erau croiți dintr-o materie mai dură decît mine, dar acum eu voi fi cea care va avea curajul de-a înfrunta ochiul furtunii... Alt citat și ăsta? Sau doar un clișeu? Dar clișeele erau deseori citate, spunea Ant. Deci da, eu voi avea curajul de-a înfrunta ochiul furtunii... Sau era ceva despre ochiul unui ac și-o cămilă? Mă rog, oricui i-ar fi aparținut ochiul, eu eram pregătită să-l înfrunt. Absolut!

A doua zi, îmbrăcată cu gust și maturitate, într-o fustă Country Casuals și-o bluză cumpărată într-o perioadă cînd mă atrăgeau lucrurile făcute de mîna, am condus-o pe Anna la școală. Avea cu ea echipamentul de sport, așa că nu putea merge cu bicicleta. Mă cercetă îngrijorată, în vreme ce deschidea portiera ca să coboare.

— Unde te duci?

— Nicăieri anume, scumpo.

— Atunci ce-i cu expresia asta de Jean Brodie¹? Sper că nu mai ai lenjeria aia deocheată pe dedesubt, nu?

— Sigur că nu. Nu fi caraghioasă.

Anna se întinse peste banchetă și îmi pipăi coapsa. Am tresărit.

— Verificam doar să n-ai cumva portjartiere. Te rog, mamă, să nu începi cu ciudățeniile, că n-aș suporta. Menține prăpastia dintre generații, bine?

Și cu asta, se dădu jos și trânti portiera.

Am privit-o mergînd pe stradă și intrînd în curtea școlii: părul lung îi strălucea, fusta scurtă se legăna ușor, iar rucsacul îi atîrna lejer pe umăr. De regulă, în astfel de ocazii îmi spuneam: „E încîntătoare. Lipsită de griji, de bătăi de cap, inteligentă, iubită, fără necazuri din partea colegilor sau a profesorilor“. Acum, însă, gîndurile mele erau altele – se chinuie. Se chinuie să se împace cu o situație pe care n-ar trebui, în mod normal, s-o înfrunte, mai ales la o vîrstă atît de vulnerabilă. Am inspirat adînc și am demarat greoi, tocmai în clipa în care o altă mamă, cu o privire îngrozită, izbuti să frîneze și să evite coliziunea. Trecînd în grabă pe lîngă ea și murmurînd un „Scuze!“, m-am întrebat dacă nu cumva ajunseseam la vîrsta la care trebuia să dau iarăși examen pentru permisul de conducere. Sau toate astea erau perfect normale? Oare toți oamenii conduceau lăsînd în urmă urlete de claxoane? Un lucru era sigur: nu mă prinsesem niciodată ce-i cu sensurile giratorii. Am

1. Personaj feminin al unui roman de Muriel Spark, caracterizat de viziunea sa exagerat de romantică asupra lumii. Expresiile folosite de ea au intrat deja în limba engleză și-au devenit consacrate.

dat peste primul pe șoseaua de centură și am aplicat strategia mea obișnuită, care s-ar putea rezuma astfel: „Alege o bandă, oricare bandă, și speră că va fi bine“. Alte claxoane.

Zilele treceau. Ant era tăcut și retras, dar iubitor și în același timp obosit. Am avut înțelepciunea de a nu-l descoase pe când stătea în grădină cu o carte în brațe, privind mai mult la zidul împrejmuitor decît la pagină. Îmi căutam de lucru prin bucătărie, cu un ochi la el, în vreme ce Anna se foia de colo colo, mută și sfidătoare, refuzînd să vorbească cu taică-său. Ne-am continuat viața obișnuită, chiar dacă într-o ușoară atmosferă de tensiune. După cîteva zile, însă, aceasta se va mai relaxa, mi-am zis.

Într-o dimineată, i-am auzit discutînd la micul dejun – ce-i drept, cam ceremonios – despre un concert coral la Christ Church, care urma să aibă loc seara. Eu călcam rufe în camera de alături, dar, cu urechea lipită de zidul despărțitor, l-am auzit pe Ant sugerîndu-i să meargă. Apoi am auzit-o pe Anna murmurînd ceva, fără să promită, dar cel puțin îi răspunsese – o premieră în ultima vreme. Mi-am încordat auzul ca să mai prind cîteva cuvinte, dar m-am ars pe burtă. *O, rahat!* Nu conta. Am pus fierul de călcat cu vîrfurile în sus și, în timp ce el scotea aburi, am dat și eu drumul la presiune. Am oftat ușurată, întrebîndu-mă dacă era cazul să sper că se vor mai împăca. Deoarece, dacă așa stăteau lucrurile (mi-am dat cu niște apă peste abdomenul îndurerat), acum că se mai liniștiseră apele, era cel mai potrivit moment să-mi pun în aplicare planul. Acum, cînd rănile se închideau și se cicatrizau, acum era momentul să acționez.

Spre uluirea mea, au mers împreună la concert – programat mai devreme, pe la șase – și, la

întoarcere, după ce Anna se retrăsese fără o vorbă în camera ei să-și facă temele, l-am încolțit pe bărbatu-meu în cămăruța unde călcasem rufele și care, spre deosebire de bucătărie, nu dădea spre scară.

— Ant, am un plan, am zis la iuțeală, închizînd ușa în urma noastră.

— Poftim?

Se duse la frigiderul pentru băuturi și scoase o bere.

— Da. Uite ce mă gîndeam eu: trebuie să privim situația în față, nu?

Ant se întoarse spre mine.

— Nu are rost să ne prefacem că nu e o realitate, că această... că Stacey... nu există, așa că, în loc să așteptăm să ne sune (evident că eu asta așteptam, sărind ca arsă de cîte ori suna telefonul), m-am hotărît s-o invităm aici, să stabilim o dată și așa mai departe. Să lăsăm chestia asta cu „O să vin eu într-o zi“. Hai s-o chemăm la un ceai, să ne cunoască pe toți trei. I-am scris deja, am zis, radiind de mulțumire.

Ant se uită la mine cu ochii cît cepele.

— Ah, nu, că n-am trimis încă mesajul, am precizat repede. N-aș îndrăzni, înainte să te consult pe tine. Dar nu găsești că-i o idee bună, iubitele? Adică, să înfruntăm direct problema.

Asta am mai zis-o o dată. Căutam cu disperare altă expresie.

— Să... ne înfruntăm demonii?

— Nu mă gîndesc la Stacey ca la un demon, zise el încetișor, dar, teoretic, sînt de acord. Ai dreptate. Am ajuns și eu la aceeași concluzie. N-ar trebui să stăm cu brațele încrucișate, așteptînd să apară, ci ar trebui s-o invităm chiar noi. I-am trimis un e-mail. Vine mîine.

— Oh!

Mîine. Iar el n-a suflat o vorbă. Cu ce-o să mă îmbrac? *Nu*-mi vine să cred că mă gîndesc la asta. Mîine.

— Nu mi-ai spus.

— Tocmai intenționam s-o fac. Abia astăzi l-am trimis, mai mult dintr-un capriciu. Înainte să mă dezmeticesc, apăsasem deja butonul „Trimite“. Mi-a răspuns imediat. Ne întîlnim la Browns, la prînz.

— Bun, am zis, inspirînd adînc.

— Vine și mama ei.

— Ba *nu*!

— N-are decît șaisprezece ani, Evie. Are nevoie de susținere morală. O înțeleg foarte bine.

— Da, l-am aprobat eu răgușit, sprijinindu-mă de mașina de spălat, care se învîrtea asemenea capului meu (Totuși, *cu ce* naiba mă îmbrac?). Dar... cum rămîne cu Anna?

— Am întrebat-o în seara asta. Vrea să vină și ea.

— *Serios?*

— Da, deși nu-i face plăcere. Pe drum spre Christ Church am rugat-o să se hotărască, iar după concert, a zis da.

— Ai întrebat-o mai întîi pe ea?

— Numai pentru că mi s-a prezentat ocazia; e prima dată cînd îmi vorbește, după zile întregi de tăcere. Odată ajuns acasă, voiam să discut și cu tine.

Ca întotdeauna, în cuvintele sale răsunau acorurile inconfundabile ale adevărului.

— Aha, bun. Deci... vom fi cinci.

Mi se învîrtea capul. Îmi imaginam deja scena, cu noi șezînd în jurul unei mese rotunde din lemn, ventilatoarele rotindu-se în tavan și palmele noastre asudînd.

— Ar fi bine să rezerv o masă.

— De fapt, vom fi patru, preciză el, privindu-mă surprins. Nu cred că... în fine, n-ar fi tocmai potrivit, nu?

În ochi i se citea blîndețe și căldură. Mi-a luat un minut să înțeleg.

— Adică... dacă aş veni și eu?

— Păi... săltă el din umeri. Consideră situația din punctul ei de vedere. Vrea să-și cunoască tatăl și sora, da. Are nevoie să fie și mama ei de față. Nu cred, însă, că...

— Nu... nu, sigur că nu... Ai dreptate. Nu vrea să mă cunoască și pe mine. Ha!

— Cel puțin, nu în faza asta, continuă el neliștit. Mai târziu, da, dacă va mai fi vreun „mai târziu“, ceea ce nu e sigur. Nu știu, ridică el din umeri neputincios. Poate că asta va fi prima și ultima oară. Dar sînt de părere că n-ar trebui să complicăm lucrurile, să ne ducem într-un grup amenințător.

— Nu, nu, ai perfectă dreptate.

Așa, deci eram amenințătoare, o complicație, un balast. Ei, deh, erau toți rude de sînge. Iar eu mă sufocam. Fata avea nevoie de maică-sa. Anna avea nevoie de taică-său. Doi și cu doi fac patru, nu cinci. Mă țineam încă de mașina de spălat, care porni într-o ultimă rotație.

— Da, am zis, zgîlțîindu-mă violent odată cu ea.

Am schițat un zîmbet aproximativ, cu buzele și obrajii tremurînd.

— E un plan bun. Mult succes, dragule.

Mă cercetă cu mare atenție, ca să vadă dacă vorbeam serios sau eram doar sarcastică: Am scormonit adînc în suflet, căutînd rezerve de dragoste și curaj. Mașina de spălat se zguduia acum orgasmic. I-am dat drumul. Trebuia.

— Serios. Îți doresc tot norocul din lume.

— Nu te deranjează? întrebă el îngrijorat. Nu te deranjează că nu vei fi acolo?

— Nuuu, cîtuși de puțin. De fapt, e o ușurare imensă. Of, prea multă cafea pentru o vezică de

femeie între două vîrste. Scuze, dragă, tre' să fug la budă.

Și-am șters-o, strecurîndu-mă pe coridor și închizînd ușa toaletei în urma mea. N-am vomitat, dar simțeam imperios nevoia să mă așez. M-am ghemuit pe toaletă, cu dosul palmelor apăsîndu-mi pleoapele. Nu mă voiau. Mă vor exclude. Vor fi doar ei patru: Ant, fosta lui iubită și cele două fiice ale lui. Mi-am ridicat capul și-am inspirat poticnit. Dar hai să fim serioși, unde-aș fi încăput și eu în acest mic aranjament familial? Scopul era acela de-a o face pe Stacey să se simtă în largul ei. Cu ce-aș contribui eu la asta?

M-am ridicat și-am privit drept înainte, în gol. Lîngă ușa toaletei, una deasupra celeilalte se înșirau fotografiile înrămate: Anna la școala pregătitoare, împreună cu clasa, primul an, al doilea, al treilea. Ant mă obligase să mă opresc aici, subliniind cu înțelepciune că vom fi nevoiți să extindem sufrafața peretelui pentru a cuprinde toți anii, așa că mă abținusem, pînă în anul acesta, al nouălea. Apoi, Anna în echipa de *netball*, Anna în echipa de hochei, Anna în echipa de *lacrosse*. Ant la universitate, Ant în echipa de crichet. Eu, fie că nu jucasem în nici o echipă, fie nu mersesem la genul de școală care să facă poze și să le înrămeze. Mai degrabă a doua variantă. Pe urmă, Ant în echipa de dezbateri, Ant la începuturile carierei universitare, alături de prima sa grupă de studenți. Prima sa grupă de studenți. M-am încruntat, aplecîndu-mă puțin înainte. Inima prinse să-mi bată cu putere. Prima sa grupă de *studenți*? M-am îndreptat de spate, cercetînd înfrigurată și cu mare atenție fotografia. Am aruncat un ochi și la numele de dedesubt. Erau o mulțime. O mulțime de nume cu litere mici. Nu le mai citisem niciodată, dar de ce-aș fi făcut-o? Mi-a luat cîteva minute, dar

am descoperit-o. Domnișoara I.T. Edgeworth. Al patrulea nume de pe rîndul al doilea, deci al patrulen chip de pe... O, ea era! Cea care-mi atrăsese atenția în momentele în care, șezînd pe budă, mă uitam cu gura căscată și ochi visători la poze. Blonda cu gene de căprioară și zîmbet larg. Frumusețea, cea despre care îmi ziceam „Ea! Aș vrea să fiu ca ea. Probabil că e foarte plăcut să fii frumoasă, surîzătoare și deșteaptă“. Era cea în locul căreia mă visam, în clipele de naivitate. Cu toate astea, nu-i căutasem niciodată numele. Nu eram într-atît de naivă. Domnișoara I.T. Edgeworth, Isabella, care se afla în baia mea de... O, de ani de zile. Mai întîi în casa din Balliol și-acum aici, în toaleta ceva mai stilată din Jericho, încadrată de elegantul tapet cu dungi verzi și aurii. Probabil că Ant privese această fotografie în fiecare zi și se gîndise... La ce? Oare la ce se gîndise?

Pulsul mi se accelerează. El știuse, iar eu nu. Cumva, mi s-a părut o trădare imensă, dar nu știam să explic de ce. Ant știuse că ea era aici, în mijlocul nostru, dar eu nici nu bănuisem. Oare-i mîngîiasse vreodată trăsăturile cu vîrfurile degetului? Oare-i zîmbise cu afecțiune, întrebîndu-se unde se află? Sau știa deja unde se afla? Gîndul ăsta îmi făcu inima să galopeze. Știuse tot timpul unde era?

Dintr-odată, mi se urcă sîngele la cap. C-o singură mișcare dibace am smuls poza de pe perete și m-am întors cu ea în bucătărie. Ant ieșise din cămăruță și stătea în picioare lîngă chiuvetă, cu mîinile în buzunare și cu berea nedesfăcută, uitîndu-se lung pe fereastră la dosul caselor care-o încadrau pe-a noastră, scăldate acum în lumina soarelui la apus. Am azvîrlit fotografia pe masă ca pe un disc de *frisbee*, cu atîta forță, încît geamul se mișcă în ramă, dar rămase totuși întreg. Se opri la țanc, chiar înainte să cadă pe podea.

— Ia-o la facultate, am şuiertat. Pune-o în toaleta de-acolo, uită-te la ea cât îţi tragi pantalonii sau ţi-i dai jos sau ce-oi mai face tu, dar n-o mai ţine aici!

Şi cu asta, pentru a doua oară în doar câteva zile, am traversat cu paşi mari şi cu pumnii strînşi coridorul, trîntind uşa de la intrare.

Am coborît treptele în fugă şi m-am dus la maşină, ştiind că el alerga după mine. Mă simteam ciudat, ca un personaj din *Brookside*. Căminul nostru era unul liniştit şi organizat, cu ritualuri şi o rutină proprie – mersul la şcoală, ieşirile ocazionale la teatru sau la operă, cina cu prietenii –, iar uşa noastră se deschidea şi se închidea în tăcere, pentru a înlesni aceste activităţi. Treptele acestea nu fuseseră niciodată coborâte într-un asemenea iureş dramatic, nicicînd nu se trîntise uşa atît de tare şi, chiar în starea mea de disperare, aveam senzaţia că mă urmăresc pe mine însămi de undeva din afară. Poate de pe o canapea – sau chiar de pe-o banchetă – dintr-un apartament de lux, de unde, cu o cutie de Cola şi-o pungă de chipsuri, îmi observam mişcările cu un aer uşor plictisit şi detaşat. Poate că, din spatele perdelelor mişcătoare – dar cu un mai viu interes –, aşa ne priveau şi vecinii, întrebîndu-se ce se petrecea, cine avea o aventură, cine-şi pierduse slujba. Asta m-a liniştit suficient, astfel încît, după ce m-am urcat în maşină şi-am demarat – cu viteză prea mare şi fără luminile de semnalizare (Ce *toantă* eşti, Evie, mi-am zis, aprinzîndu-le cînd cineva îmi făcu semn cu farurile) –, m-am înfuriat cumplit. Ce încercam să fac, să mă sinucid? Să apar şi la *Accidente rutiere*, după ce jucasem în *Brookside*? Să fiu dusă pe targă la Urgenţe, echipa de la salvare străduindu-se să mă resusciteze? Am încetinit şi, cînd sună telefonul, în loc să-l caut imediat proteste şi să citesc mesajul, am tras mai întîi pe dreapta. Era de la Ant.

Nu mă duc. Nu ne ducem. Îi trimit un e-mail și-i zic că nu ne putem întâlni. Te iubesc mai mult decât orice pe lume, Evie. Încerc să fac ce se cuvine. Mă zbat să fac ce se cuvine. Dar dacă asta înseamnă c-o să te pierd, renunț. Te rog, vino acasă. Ant. Pup

Am inspirat adânc și l-am recitit. Apoi am răspuns:

Dragule. Te iubesc și eu, de aceea mă port așa. Mi-e frică. Dar trebuie neapărat să mergi, cu Anna. Iar mama lui Stacey trebuie să fie lângă ea. Mă DESCURC eu. O să fiu BINE. Am nevoie de timp. Și trebuie să stau puțin singură. Vin repede. LOL Evie pup

Am rămas așa, în întuneric, cu ceafa rezemată de spătar și cu ochii ațintiți la stele. Toți sîntem în derivă, dar unii privesc spre stele. La dracu', încă un citat. Eu aș zice că din Chrissie Hynde, dar Ant ar rîde și m-am contrazice: e Oscar Wilde. Am inspirat adânc, apoi am expirat. Oare era ceva în neregulă cu mine? Acum îi ofeream ceai și biscuiți fiicei lui Ant, și-o clipă mai târziu aruncam cu poze. Mă înnebunise senzația că fusesem prinsă pe picior greșit. Crezusem că dețin controlul și, peste doar un minut, realizarea faptului că eram total pe dinafară mă scosese din minți. Am adăugat un P.S. la mesaj:

Trebuie să-mi spui tot ce se întîmplă. Cînd îi trimiți e-mail, ce îi spui, dar înainte s-o faci.

**Mă înfurii doar dacă aflu mai târziu și
mă simt exclusă.**

M-am uitat lung la el, apoi l-am șters. Era prea emotiv. Prea... neajutorat. Și totuși... de ce n-aș fi emotivă și neajutorată? Era soțul meu, pentru numele Domnului, nu vreun iubit oarecare. Dar hotărâsem să fiu puternică, nu? Să ard strălucitor, precum tigrlu acela.

Am traversat orașul, pe ruta George Street, Broad Street, apoi pe lângă Biblioteca Bodleiană și New College. Băteau clopotele la Sfîntul Mihail, iar turlele ascuțite și impunătoare de la Trinity se ridicau amenințător deasupra mea. De regulă, îmi făcea plăcere să le admir maiestuoziitatea și mă simțeam onorată să mă aflu în bătaia privirii lor spectrale, dar în seara asta... în seara asta, le uram. Uram Oxfordul. Le uram pe femeile subțirele și inteligente care, în hainele de la magazinul de vechituri, pedaleau cu un aer de sinceritate către cluburile lor de lectură; pe bărbații cu barbă și ținute neglijente, care ieșeau în lumina felinarelor, clipind ca niște cîrțițe, după ce tocmai ascultasera vreun recital de violoncel sau participaseră la cine știe ce discuții ezoterice despre existențialism. Le uram inteligența, puterea; mă simțeam amenințată. Brusc, mi-am dorit să fi locuit în Streatham. Sau în Middlesborough. Undeva unde să mă pot plimba agale pe strada comercială, legănîndu-mi geanta Topshop, intrînd la Thorntons să-mi iau ciocolată... undeva unde să mă simt acasă. Oriunde, dar nu aici. Nu aici, unde la fiecare două afișe găseai unul care anunța nu un concert al lui Joss Stone, ci o seară cu muzică de Mendelssohn sau o conferință publică ținută de Salman Rushdie. Mă speriau oamenii aceștia, cu mintea lor brici și cu limbile ascuțite, camuflate de niște chipuri simple,

obișnuite, care nu-ți atrăgeau prin nimic atenția. În seara asta, clădirile din Oxford, oamenii pe care-i adăposteau, talentul pe care-l cultivau, tratale la care erau martore, secretele amoroase pe care le păstrau, festivalurile literare pe care le găzduiau, organizațiile privilegiate de care aparțineau, capetele deștepte pe care le primeau, atunci când acestea vizitau orașul – în seara asta, le simțeam capabile să pricinuiască mult rău. Oxfordul și locuitorii săi se întorseseră împotriva mea, arătându-mi chipuri contorsionate și agresive, cu zîmbete răutăcioase, desprinse parcă dintr-un tablou de Hieronymus Bosch.

Și totuși, și totuși... Am intrat pe-o străduță lăturalnică străjuită de copaci, apoi pe o alta, după care am tras în fața unei căsuțe bine cunoscute, de pe-a cărei ușă se cojea vopseaua. Am rămas o clipă afară. Nu, nu tocmai această locuitoare a Oxfordului, cea pe care întotdeauna o... Nu, nu o evitasem, ci mă ținusem cu grijă departe de ea.

Mama veni să deschidă îmbrăcată în costum de jogging, o chestie din lână de culoarea lămîilor verzi, cu o dungă roz pe-o parte și o bentiță asortată. Adidașii portocaliu închis contrastau violent cu restul ansamblului.

— O, bună, scumpo!

Tocmai mînca un Cadbury's Creme Egg și o parte din ciocolată i se scursese pe bărbie și pe piept.

— Ce vînt te-aduce pe la mine? întrebă, sugîndu-și degetul.

— N-are voie omul să-i facă o vizită neașteptată mamei, fără să fie interogat ca la poliție?

Mi-am regretat vorbele de-ndată ce le-am rostit. Veșnicele remarci sarcastice; veșnicul conflict. Ținîndu-mă după ea pe hol, am văzut că-și îndreaptă spatele. Dar nici ea nu mă întîmpinase cu un vesel „Vai, draga mea, ce bine-mi pare să te văd!“.

— Sigur că are voie, dar în ultima vreme viziunile astea s-au rărit considerabil. De asta am întrebat.

— Iartă-mă, mamă, am zis umilă. Uneori vorbește gura fără mine. N-am vrut. Cum mai merg lucrurile?

M-am așezat greoaie, privind împrejurul meu la camera familiară, decorată minimalist: pereți crem, canapele Laura Ashley albe și perne îmbrăcate în piele întoarsă bej – o distanță ca de la cer la pământ față de canapelele acoperite cu material lucios și perdelele de la fermă. Asta fusese ideea, de fapt. Pe brațul canapelei ședea deschisă o carte broșată, cu un colț de pagină îndoit. Am luat-o și-am întrebat:

— Ceva nou?

— Minunată! Ultima de Mavis Brian. Ar trebui s-o citești, ți-ar plăcea teribil.

Avea dreptate. Am citit în treacăt titlul: *Fiica morarului* – vreo poveste romantică fierbinte, plasată undeva la țară, avînd ca personaje principale copii abandonati. Cu ani în urmă, aș fi șterpelit-o numaidecît, marcînd locul unde rămăsese mama, și-aș fi șezut cu orele pe bancheta de la fereastra fermei, devorînd-o. Citeam, una după alta, toate cărțile pe care mi le dădea mama – saga de familie, romane istorice de dragoste – primindu-le pe toate cu mare bucurie și nerăbdare. Dar, mi-am zis, gusturile mele se mai schimbaseră, deveniseră mai elevate. Nu eram ca Ant, firește, nu citeam Cehov de plăcere, dar o înlocuisem pe Georgette Heyer cu Jane Austen. Romanul *Persuasiune*, pe care-l începusem de mai multe ori, nu izbutisem să-l termin niciodată. Nu conta, desigur, pentru că, mai devreme sau mai târziu, apăreau variante ecranizate și aflam sfîrșitul. Dar mi s-a năzărit că nu mai citeam de plăcere, citeam ca să mă cultiv.

— Unde-i Ant?

Mama traversă camera, îndreptându-se spre servanta cu băuturi din colț.

— O... e acasă. Lucrează, am adăugat repede, ca să evit vreo bănuială. Era cam liniște în casă, așa că m-am gândit să trec pe la tine.

Mi-am afundat creștetul în perna din piele moale.

— Un pahar de vin? îmi oferi mama, luînd un tirbușon și dînd să desfacă o sticlă.

— De fapt, poți să-mi dai ce bei și tu?

— Baileys? Sigur, draga mea. Pe vremuri, îți plăcea foarte mult.

— Știu.

Obişnuiam să beau un pahar cu ea seara, după ce citiserăm amîndouă pînă la epuizare, întinse pe cîte-o canapea din camera de zi. Apoi ni se alăturau tata și Tim, întorcîndu-se frînți de oboseală după o zi de muncă la cîmp și deschizînd imediat televizorul. Mama și cu mine ne trăgeam mai încolo, ei se prăbușeau lîngă noi pe canapea și ne uitam împreună la *Dallas* sau *The Generation Game*, la emisiuni fără pretenții, în general. În poală aveam o farfurie cu cartofi prăjiți și ouă sau cu sardine pe felii de pîine prăjită ori macaroane cu brînză, uneori tocăniță din carne de vită și cartofi, lucruri pe care nu le mai mîncasem de ani buni. Iar dacă mama și tata se certau, ciondăneala putea lua forme ușoare, neagresive. Cîteodată, mai ales dacă era și bunica, jucam cărți după cină. Jucam Hearts sau Racing Demon – care provoca invariabil hohote de rîs nebunești – sau poate Cribbage. Zilele astea, mîncam *linguini* cu moluște, cumpăram, dar nu citeam romane de Zadie Smith și, de vreme ce Ant oricum nu se uita decît la documentare sau la emisiuni de artă, aproape că nu mă mai apropiam de televizor. Nu cred că Ant

știa să joace cărți. O, știa bridge. Am dat drumul unui imens oftat, izvorît parcă din tălpile pantofilor.

— Un bănuț pentru gîndurile tale?

— Ce ciudat, am zis cu un zîmbet. Toată săptămîna asta m-am străduit să nu le aflu pe-ale lui Ant, căci ar fi însemnat să arunc bani cu nemiluita.

— Mă îndoiesc că soțul tău ar putea fi cumpărat ușor.

Se cufundă în canapea, alături de mine, și-mi întinse paharul.

— Nu, ai dreptate, am răspuns, uitîndu-mă lung la întunericul tot mai des care se strecura printre jaluzelele din lemn, apoi la mama. Ție îți place de el?

— De cine?

— De Ant.

— Ce întrebare! exclamă mama, făcînd ochii mari. Sigur că-mi place. De ce întrebi?

Am privit-o și eu peste măsură de uimită. Chiar, de ce întrebam?

— Nu... nu știu.

De ce întrebam? Am căutat să găsesc un răspuns convingător.

— Cred că... ei bine, sînteți foarte diferiți.

Mama păru surprinsă, apoi reflectă o clipă.

— Da, bănuiesc că sîntem. Dar e un om dintr-o bucată. Asta-mi place la el.

După cum era și ea, iar lui Ant îi plăcea asta la mama. Și după cum eu nu eram, mi-am zis, simțind un val oribil de adrenalină urcîndu-mi-se din picioare pînă-n gît.

— Mai are un copil, am izbucnit și, chiar cînd rosteam cuvintele, știam că intenția era să-l ponegresc în ochii mamei, s-o deziluzionez. Cu o fată care i-a fost studentă. Ea avea optsprezece ani, el treizeci. Eram logodiți deja.

— Da, știu, răspunse ea, sorbind din pahar.

— Știi?

M-am întors către ea, îngrozită.

— Mi-a spus Anna.

Mi-am căzut falca și probabil că ochii mi-au ieșit din orbite.

— Când?

— Acum câteva zile. A dat pe-aici după ore. Era cu bicicleta. Mi-a povestit tot. Am discutat îndelung.

— Oh!

Eram stupefiată. Și rănită. O discuție îndelungată. Discutaseră îndelung. Cu mine, Anna nu vorbise deloc.

— De ce nu mi-ai spus și mie? De ce nu m-ai sunat?

— Mi-am imaginat că Anna nu dorește să-ți raporteze... ce simte. M-am gândit că poate a venit la mine ca să-și ia o greutate de pe suflet.

Calmă, luă încă o înghițitură de Baileys.

Da. Da, probabil că avea dreptate. Iar Anna venea într-adevăr foarte des pe-aici cu bicicleta. Îi plăcea s-o viziteze pe mama. Îi plăcea să asculte CD-urile ei cu Neil Diamond, să meargă pe bicicleta ergometrică din dormitor, să se joace cu degetarele de porțelan pe care le colecționa. De fapt, uneori vorbea mai mult cu mama decât cu... mă rog. Așa se întâmplă de obicei, nu? mi-am spus cu stoicism. E mai ușor să sari o generație. Mi-am scuturat puțin capul, ca să-mi adun gândurile.

— Cum se simte?

Ajunsesem să întreb cum se mai simte fiică-mea!

— Nu prea bine. Amenințată. Geloasă. Speriată.

— Ca și mine.

— E normal să fii așa, oftă mama și mă bătu ușurel pe mână. Dar, Evelyn, nu exagera problema. Această Stacey e doar un copil. Închipuiește-ți-o pe Anna în locul ei.

— Cum ar putea fi Anna în locul ei?!

— Foarte ușor. Imaginează-ți că s-ar fi însurat cu ea, nu cu tine, și te-ar fi lăsat *pe tine* însărcinată. Cum ar fi fost s-o crești pe Anna singură, vreme de șaisprezece ani?

Ochii mamei mă priveau calmi.

— S-a descurcat foarte bine. Amîndouă, de altfel. Au ajuns pînă aici fără să ia vreodată legătura cu voi, fără să vă deranjeze. Ar fi putut să-ți schimbe radical viața, dar n-a făcut-o. Te-au lăsat în pace.

M-am cufundat în tăcere și-am pus paharul pe suprafața de sticlă a măsuței de cafea.

— Mîine o să ia prînzul împreună, la Browns.

— Știu.

— Ei, na? O știi și pe-asta?

— Tocmai mi-a trimis Anna un SMS, zise, arătînd cu capul spre telefonul de pe spătarul canapelei.

Bunicuța care trimite și citește SMS-uri, care ține pasul cu tehnologia mai bine decît mine. Mi-am masat puternic tîmplele cu buricele degetelor.

— E o idee bună să mergă la Browns, continuă ea. Sînt pe teritoriu neutru.

Iar eu sugerasem să luăm ceaiul acasă. Pe teritoriul meu, în eleganta mea casă de la oraș, cu operele de artă neconvențională expuse pe pereți și cu mobila de epocă, toate oferindu-ne – oferindu-mi, de fapt – un avantaj decisiv. Am înghițit în sec.

— Am ieșit trîntind ușa, am mormăit. Adică, mai adineauri. A fost a doua oară în ultima perioadă.

— Ai multe motive să trîntești. Încotro ai dat fuga, de data asta?

— La Malcolm.

— Ah, o alegere excelentă, zîmbi mama. E și un om discret. L-am văzut chiar ieri și n-a suflat o vorbă.

— Da?

— Da. Am dat o raită să-i văd noua librărie. Mi-a oferit o slujbă.

— Serios? am întrebat, holbînd ochii.

— Sînt doar două dimineți pe săptămîină. Numai că e foarte ocupat acum, după ce și-a unit forțele cu celălalt tip. Grozav de atrăgător. L-ai cunoscut?

— Da, din păcate. Cam fioros pentru gusturile mele.

— O, dar nu mă deranjează deloc să fie un pic mai fioros, chicoti mama.

— Deci ce-ai zis? am întrebat nerăbdătoare.

Nu mă puteam împiedica să nu fiu puțin geloasă. Maică-mii i se oferise o slujbă în librăria unde lucrasem *eu*, de către prietenul *meu*. Dar... oricum, nu mi-aș fi dorit-o pentru mine, nu-i așa? Malcolm știa asta, știa că sînt prea ocupată. Și totuși...

— Poftim? Ah, am zis da, în principiu. Singura chestie e că diminețile cu pricina sînt luna și vinerea, iar eu luna împart mese gratuite cu Felicity. Nu-mi place s-o dezamăgesc, spuse mama neliniștită, ridicînd o sprînceană. Mă întrebam, draga mea..., începui, uitîndu-se la mine.

— Eu?

Să fac muncă de caritate? Eram speriată și surprinsă. Dar de ce? De ce eram surprinsă? Mama se ocupa de asta. Ca și Felicity. Pînă și Caro, cea mai ocupată femeie din lume, mai zdrăngănea ocazional o cutie de tablă în față la Waitrose, ca să strîngă bani pentru Salvați Copiii. Dar eu avusem întotdeauna o atitudine arogantă la adresa femeilor plictisite și trecute de prima tinerețe, care-și salvau conștiința făcînd Fapte Bune. De ce? Pentru că-l auzisem pe Ant zicînd așa, de aia. Oare aveam și eu vreo opinie personală?

— Sigur, am murmurat.

— Vai, scumpo, *chiar* ai vrea? Doar pînă găsesc pe cineva să mă înlocuiască. Știu că ești teribil de ocupată și aș putea s-o mai rog pe Jill Copeland, pentru că lucrează la bibliotecă numai trei zile pe...

— Nu. Nu, mamă, mă descurc. Nu sînt teribil de ocupată.

Părea uimită să mă audă zicînd asta. Mi-am golit paharul și m-am ridicat să plec. Era, însă, purul adevăr. Nu aveam slujbă, fiică-mea era la școală toată ziua, o doamnă portugheză făcea curat în casă, nu eram membră în nici un comitet, nu eram implicată în nici o operă de caritate... Practic, nu făceam nimic. În definitiv, cine eram eu?

M-am îndreptat amorțită spre ușă. I-am spus la revedere maică-mii, dar mi-am dat seama că mă urmărea în vreme ce coboram pe alee, către mașină. Cine era Evie Hamilton? Soția lui Ant. Mama Annei. Însă evenimentele petrecute de curînd îmi puneau sub semnul întrebării drepturile exclusive pînă și la acest statut.

M-am întors acasă, uitîndu-mă lung la ploaia care se scurgea pe parbriz, însă fără s-o văd cu adevărat. Ant și Anna, ei mă defineau. Acum alte două femei pretindeau dreptul acesta. Nu mai știam pe unde s-o apuc. O, ștergătoarele. Am simțit un val de panică ridicîndu-mi-se în piept la vederea lamelor care măturau hipnotic parbrizul din fața mea. Voiam să ajung repede înapoi acasă, să-mi afirm drepturile, să închid ușa în urma mea, s-o zăvorăsc și s-o baricadez, să ridic podul care mă lega de restul lumii.

Am virat pe strada mea. Ploaia începuse să cadă torențial, un nor de vară uriaș, încărcat cu electricitate cedînd presiunii prea mari, biciuind înfuriat capota mașinii și născînd un zgomot înfiorător, asurzitor, amenințător. Trebuia să ies. Ochii

mei cercetară drumul, căutînd cu disperare un loc de parcare – tot mai greu de aflat în ultima vreme, chiar și în epoca progresistă a locurilor rezervate pentru rezidenți. Multe dintre case erau împărțite pe apartamente, astfel încît strada era supraaglomerată de mașini. A noastră nu era, firește. Casa, adică. A noastră, construită pe patru niveluri, incluzînd aici pivnița, era una dintre singurele clădiri originale, obișnuiam eu să-mi zic cu îngîmfare. Îngîmfată! Asta eram eu: Evie Hamilton cea arogantă, care aștepta ca lumea întreagă să vină la ea. O soție frumoșică, măritată cu un bărbat mai în vîrstă și bogat. O soție-trofeu? Am pălit. Am trecut în viteză pe partea cealaltă a străzii, unde zărisem un loc liber. Am potrivit mașina, ca să pot parca lateral. Doamne, noțiunea asta te trimitea mai degrabă la Ivana Trump sau Victoria Beckham, cu părul lor frumos coafat, unghiile aranjate și hainele scumpe. Prin comparație, rădăcinile mele aveau nevoie urgentă de un retuș, unghiile îmi erau roase pînă la carne, iar blugii de pe mine erau vechi de ani de zile. Nu puteam să obțin nici măcar *acest* drept. Nu puteam să fiu nici măcar accesoriul bine îngrijit și lustruit, atașat soțului meu, scriitorul de succes, mi-am spus îmbujorată, intrînd cu spatele pe locul meu. Cel puțin, îmi imaginasem că era al meu. Cît mă zgîlisem eu la perechea de blugi ponosiți, cineva dăduse deja cu spatele și parcase, venind din direcția opusă. Așa încît, intrînd în marșarier cu viteză destul de mare și fără să mă asigur, am auzit zgomotul acela înfiorător și familiar, al metalului care scrișnește pe metal.

Am trîntit piciorul pe frînă și m-am holbat, înspăimîntată, în oglinda retrovizoare. Farurile mașinii din spate se stinseră, se deschise o por-

tieră și cineva păși pe asfaltul ud și derapant. Mi-am lăsat fruntea pe volan, am închis ochii și m-am rugat din suflet:

O, Doamne Sfinte, nu. Te r^og, Doamne, nu. O să împart mese gratuite pînă la moarte. O să zdrăngănesc cutii de metal în față la Waitrose. O să dansez topless în față la Waitrose, numai ai milă și fă să nu fie tot el!

Am deschis ochii o fracțiune de secundă și am văzut niște blugi și pulpanele unui treni îndreptându-se cu hotărîre spre mine, spre geamul deschis. Șlițul bărbatului ajunsese la nivelul meu, apoi omul se lăsă pe vine, pînă ce fața îi era chiar lîngă a mea. Am strîns pleoapele și nu mi-am ridicat capul de pe volan, prefăcîndu-mă că mă loviseam.

— La dracu'! am auzit eu o voce uluită. La dracu' — iarăși dumneata?

— Hmm? Ceee...?

Am deschis ochii năucită, am săltat încetișor fruntea de pe volan, dar am lăsat gura ușor căscată, ca sub influența unui drog. Pe sub pleoapele pe jumătate închise, m-am uitat împrejur, amețită.

— Unde sînt? am șoptit.

— Iarăși ai intrat în nenorocita mea de mașină. A doua oară în două săptămîni!

L-am cercetat atent, cu o privire, speram eu, semiconștientă sau, mai degrabă, întunecată de droguri.

— Cine ești dumneata? am întrebat răgușit.

— Ei haide, nu mă lua pe mine cu d-astea, ripostă el. Dacă smucitura aia ușoară te-a făcut knockout, atunci ai niște probleme mintale mai serioase decît credeam!

Conștientizînd că ar fi trebuit să mimez decesul în loc de-un simplu leșin, m-am îndreptat de spate, înțepată.

— Nu e nimic în neregulă cu facultățile mele mintale, am replicat. Mașina dumitale este adevărata problemă. Asta era spațiul *meu* și, în plus, m-ai și văzut încercînd să parchez!

— Era al dumitale, pe dracu'. Te-ai năpustit încoace de peste drum, după care ai dat cu spatele, pînă ai intrat în mine!

— Eram încadrată, am șuierat.

— Nu mă surprinde. Dă-mi numele azilului și-i sun să te ia înapoi.

— Vorbeam de spațiu! am țipat eu. Intrasem pe jumătate, iar dumneata m-ai *văzut*. Și, mă rog frumos, cum se face că mașina dumitale e veșnic în fața casei mele?

Mi-am încleștat fălcile și l-am privit îngrozită.

— Nu cumva mă urmărești?

— Nu fi caraghioasă. De ce-aș face una ca asta?

— M-ai văzut în lenjerie intimă!

— Un motiv să părăsesc orașul, mai degrabă. Nu, doamnă, nu vă urmăresc.

— Atunci de ce dau tot timpul peste dumneata pe strada mea? am șuierat.

— Deoarece locuiesc și *eu* pe strada dumitale, îmi răspunse la fel de șuierător.

— De cînd? am mîrîit la el.

— De două luni, dacă vă interesează, veni răspunsul pe măsură.

Eram nas în nas, scuipînd și mîrîind ca niște motani. Ochii, la doar cîțiva centimetri distanță — ai lui, verzi, aveau mici pete aurii. Părul negru îi căzuse pe frunte. Arăta precum un leu întunecat, cu o coamă neagră. Mama avea dreptate. De mare efect.

M-am retras rapid și, fără să mă gîndesc, am deschis portiera, care, avînd în vedere că omul era ghemuit îndărătul ei, îl expedie la pămînt.

— Rahat! lătră, prăvălit într-o băltoacă.

— Scuze, am mormăit, coborînd. Scuze... Uite...

Am încercat să-l ajut să se ridice, dar el îmi plesni mîna îngrozit.

— O, Doamne... haina dumitale...

Pe spatele hainei, evident croită din cașmir, se lățea o pată de umezeală. Arăta de parcă făcuse pe el.

— Lasă haina, cum rămîne cu mașina?! urlă, punîndu-se pe picioare cu mișcări nesigure.

— O, Doamne! O, Iisuse, îmi pare teribil de rău!

Clipind în rafalele de ploaie, ne-am uitat amîndoi înspăimîntați la resturile boțite ale mașinii. Portbagajul aproape că fusese făcut armonică. Chiar și după standardele mele, treaba era foarte urîtă.

— *E groaznic*. Nici nu mi-am imaginat! Adică... eu doar am atins-o ușor. Din ce e făcută? am întrebat, atingînd curioasă mașina. Din fibră de sticlă?

Cînd m-am întors, am văzut că se uita la mine cu ochii cît cepele.

— Desigur, e vina *mea*, nu-i așa? zise el, lăsîndu-se pe călcîie și lovindu-și fruntea cu palma. E vina mea că am o mașină făcută din materiale proaste. Totul e acum limpede ca lumina zilei. Iertați-mă, iertați-mă. Iar dumneata, desigur, cu tractorul ăsta Chelsea, fabricat din oțel forjat și dotat cu un lasou de prins vitele, ai dreptul de necontestat să dai iama prin centrele orașelor și să razi de pe fața pămîntului mașinuțele fragile; dar și pe cetățenii inocenți, sînt convinși, care, la rîndul lor, sînt confecționați din materiale ieftine – plebea, țărănoii! Da, *am înțeles* acum. Mi

s-a aprins și mie beculețul. Mea culpa. Îmi cer mii de scuze.

— Nu e *nici* o nevoie să vă purtați așa, am zis eu, fierbînd de mînie.

— Serios? Serios? Perfect. E din nou vina mea.

— Am subliniat doar faptul că am lovit-o ușurel de tot. Nu cred că mergeam cu mai mult de un kilometru la oră!

— Atunci, nu vă cunoașteți adevărata forță, se stropși el. Ca să nu mai vorbesc de caii-putere. Acum, fiți bună și luați de-aici vehiculul acesta monstruos, ca să-mi pot parca resturile mașinii!

— Nu înainte să fotografiez dovezile, am spus deodată. Sînteți convins că e vina mea, ei bine... ei bine, să lăsăm compania de asigurări să decidă!

Săgetîndu-l cu o privire triumfătoare, am traversat în fugă strada, am urcat grăbită treptele de la intrare și am descuiat ușa. În casă, liniște. Am încercat să nu mă împiedic de Brenda, care se urcase pe piciorul meu încîntată să mă revadă, am dat fuga pe hol, am găsit aparatul digital în bufet și tocmai mă pregăteam să zbor iarăși afară, cînd... stai așa, să nu uit creta de la tabla din bucătărie. Complet echipată, m-am întors și, aruncîndu-i o căutătură arogantă, m-am ghemuit pe vine și, în stil David Bailey, am făcut cîteva poze din poziții-cheie. În tot acest timp, omul rămăsese locului cu brațele încrucișate, clătînînd uluit din cap. M-am aplecat și, cu creta, am tras un contur în jurul mașinilor. Asfaltul era atît de ud, încît rezultatul eforturilor mele a fost unul limitat și, ca s-o spun pe-a dreaptă, absolut invizibil.

— Jalnic, Columbo, izbucni el, cînd în sfîrșit mă urcasem la volan, ștergîndu-mi palmele ude și pline de cretă de blugi. Cu adevărat jalnic. Ești nebună. Ceea ce, apropo, nu te disculpă la proces.

O să iau legătura cu firma dumitale de asigurări, cît de curînd.

— N-ai decît! am mîrîit eu, în vreme ce el se îndepărta urlînd.

A trebuit să parchez la dracu' în praznic, fireşte. Apoi m-am întors pe jos, prin ploaie, udă leoarcă.

Copleşită de nefericire şi avînd senzaţia că sînt o cîrpă de spălat vasele, parţial stoarsă şi puţin murdară, am urcat treptele de la intrare, lăsînd o dîră de picături în urma mea. Pe stradă, mă străduisem să nu privesc în direcţia casei lui; cînd m-am întors să închid uşa, am văzut lumina de peste drum stingîndu-se. Am încuiat de două ori şi-am aprins becul de pe hol, conştiinţă, în timp ce treceam prin faţa camerei de zi şi urcam scara, că Ant şi Anna erau deja la culcare.

Dormitorul era cufundat în întuneric, dar Ant era încă treaz.

— Bună, şopti el.

— Bună.

Mi-am azvîrlit geanta pe un scaun şi am început să-mi scot hainele ude de pe mine.

— Vreo problemă?

— Hmm?

— Am auzit strigăte afară.

— O, am dat peste o maşină. Din vina mea.

— Ah.

Ah. Doar atît. Vezi? Asta arăta limpede cît de vinovat se simţea că nu explodase de nervi, că nu se ridicase şi nu strigase „*Ce? Iar? Fir-ar al dracului, Evie!*“. În definitiv, aş putea să încerc. E o zi nimerită pentru veşti rele.

— A doua oară în două săptămîni.

Urmă o pauză.

— Am înţeles.

— Şi e aceeaşi maşină. Adică, am lovit-o de două ori.

L-am auzit înghițind, apoi zise :

— Agasant.

— Da, nu găsești?

M-am băgat în pat.

— Dar de ce să te risipești în prea multe direcții?

— Păi, chiar așa.

— Cererile de despăgubire trebuie să fie cât mai simple.

— Așa am considerat și eu. Noapte bună.

— Noapte bună.

M-am întors pe partea cealaltă și am rămas așa, fixînd peretele prin întuneric. Ant era cu spatele la mine ; știam că și el fixa peretele. După o vreme, o lacrimă mi se rostogoli încet pe nas, apoi alta, scurgîndu-se pe obraz, către ureche. Am înghițit. Mă simțeam cumplit de nefericită și nu mai puteam îndura.

— Ant, mulțumesc pentru mesaj.

— Mulțumesc și eu pentru al tău, zise, întorcîndu-se spre mine.

Într-o clipă, eram unul în brațele celuiilalt, ținîndu-ne strîns, iar eu am început să suspin. Dar ăsta e obiceiul meu și Ant mă cunoaște bine. Cînd eram mică, Tîm mă poreclise Plîngăcioasa. Ant mă frecă pe spate și-mi murmură cuvinte liniștitoare la ureche. Mai tîrziu, după ce mă calmasem, am făcut dragoste cu disperare. Peste încă puțin, am adormit.

De dimineață, ziua se anunța însorită și frumoasă ; o duminică scăldată în soare, cea în care — așa cum ne-am străduit cu toții să uităm, în vreme ce mîncam ouă fierte, în bucătărie — Ant și Anna se întîlneau cu fiica din flori. Observații oribile și îngrozitoare de genul acesta și altele, mai rele, îmi răsăreau în minte precum ciupercile otrăvite, lăsîndu-mi un gust amar în gură, pînă ce mi-am spus c-o să încep să vomit broaște și-o să mîrîi ca

un demon din Casa Ororilor: „Deci cum crezi că-o să arate bastarda, ai? Odrasla Diavolului“.

Lucruri îngrozitoare. Continuam să car „sol-dățeii“ de pâine, unul câte unul, în gură, ca să-i țin la respect. Pe buze îmi lipisem un zîmbet larg și făceam conversație zgomotos. Am fost fericită când a sunat telefonul. M-am repezit și am ridicat prima receptorul.

— Alo?

Dă Doamne să fie ele și să anuleze întâlnirea! Să spună că au meditat îndelung și că nici Vrajitoarea Adulterină, nici Odrasla Diavolului nu se consideră în stare de-o întrevedere.

— Evie? Salut, Caro la telefon. Voiam doar să-ți zic că Heccy ajunge aici la zece.

— Heccy? m-am încruntat eu. Cine dracului e Heccy?

— Calul, toanto. Hector. Poneiul Camillei Gavin.

— Ah... *Hector*, am accentuat eu, așezîndu-mă cam brusc și dîndu-mi seama că uitasem complet de el. O, Doamne, Caro, îmi pare tare rău. Anna iese în oraș astăzi.

— În oraș? Evie, ți-am spus că va sosi astăzi.

— Ăăă...

M-am ridicat și am trecut pe hol, ca să nu mă audă ceilalți.

— Ăăă... da...

M-am refugiat în salonașul de zi și-am închis ușa.

— Caro, am șuiert în receptor, nu poate. Astăzi se întâlnește cu Creatura. Merge cu Ant.

— Creatura?

— Da, știi tu de cine vorbesc...

— Bastarda?

— Da!

— Drace.

— Exact!

— Și tu permiți una ca asta?

— Ce pot să fac? m-am văcărit eu, ducîndu-mă la fereastră, cu un braț înfășurat în jurul taliei. Cîndva tot trebuie s-o cunoască, la fel și Anna, așa că se duc la Browns să... of, nu știu.

— La Browns! exclamă Caro, apoi se lăsă tăcerea, cît digera informația. De fapt, reluă gînditoare după un minut, ar putea fi o idee bună. Cînd o să apară acolo boarfa aia grasă și oxigenată, însoțită de fiică-sa, fumătoare înrăită, și abia de-or să știe să țină în mîna cuțitul și furculița, Anna o să intre în pămînt. N-o să mai vrea să le vadă nicio-dată. Da, e un plan bun.

Îmi masam febril fruntea cu degetele. Nu mă simțeam în stare să-i spun că ne mutaserăm din Țara Barmanițelor cu Plozi în Ținutul Studentelor Frumoase.

— Nu e din cartierele mai răsărite din Sheffield, nu?

— Nu, am răspuns nesigură.

Era oare?

— Atunci, probabil c-o să aducă după ea șase. Copii, adică. Precum Vicky Pollard. Șase copii, făcuți cu șapte tați diferiți. O să pretindă că sînt toți ai lui Ant, ascultă-mă ce-ți zic. Ant și Anna n-or să mai nimerească ușa. Mă rog, ar fi bine să vii, totuși. Camilla va dori să vadă măcar un reprezentant al familiei, altfel se va întreba pe mîna cui dă poneiul.

Lăsînd receptorul în furcă, mi-a trecut prin minte că, unu, Vicky Pollard era sigur din Londra, și doi, nu eram tocmai sigură că, în clipa asta, familia mea avea nevoie de un cal care ținea morțiș să afle cine eram. Dar Caro era o femeie convingătoare, așa că am urcat docilă treptele către dormitor, să-mi schimb halatul de casă cu o pereche de blugi și-un tricou potrivit pentru fermă.

Nu mă schimbam doar eu. Am încercat din răspuțeri să nu observ, dar nu m-am putut împiedica să nu-l zăresc pe Ant în cămașa de culoare albăstrelelor, asortată cu ochii lui, și pe Anna, probând trei ținute. În final, se hotărî la un stil voit lejer, cu blugi subțiri și albi, o bluză rustică albastru deschis, mai lungă și prinsă cu o curea lată, plus o mulțime de bijuterii și eșarfe exotice. Arăta superb. I-am și spus asta la ieșire, încântată că plecam înaintea lor. Mi-am luat la revedere, îmbrățișînd-o strîns.

— Noroc, i-am șoptit.

— Mersi, mamă, îmi răspunse ea la ureche, pe un ton recunoscător. Ce planuri ai pentru azi? mă întrebă neliniștită. E OK?

— Sigur că da.

— Unde te duci?

— Să-l văd pe Hector. Știi tu, calul.

— Oh!

O umbră de surpriză îi întunecă ochii de un albastru pal. Probabil că-și amintise de vremuri trecute, mai blînde, cînd poneii erau singurul gînd care-i preocupa mintea.

— O să conteze că nu sînt și eu de față? întrebă, încruntîndu-se.

— Sigur că nu! O să-l duc într-un grajd și-o să-i mulțumesc proprietarei, atîta tot.

— Ah, OK. Ia-o și pe Brenda, să nu rămîină singură.

— Sigur, am promis, aplecîndu-mă să ridic cățelușa și luîndu-i lesa de pe masa din hol. Pa, dragule! i-am strigat lui Ant, care era în bucătărie, și, fără să mai aștept răspuns, dar știind că venea spre mine să-mi spună la revedere, am coborît treptele și-am ieșit în grabă.

Nu voiam să-mi vadă emoția. Conștientă că erau amîndoi în prag și mă priveau plecînd și din

dorința de-a părea cît mai veselă și mai nonșalantă, am început să-mi legăn geanta. Cam dificil, „vînd în vedere c-o duceam pe Brenda în cealaltă mînă. Peste nici două minute, am trecut iarăși în pas vioi prin dreptul casei, legănînd geanta și ținînd-o zdravăn pe Brenda, pentru că mașina, după micul conflict de-aseară, se găsea, firește, în direcția opusă. Ant și Anna mă urmăreau cu privirea.

Cînd m-am apropiat de fermă, am văzut-o pe Caro așteptîndu-mă în curte. Purta cel mai bun echipament de „întîmpinat mama poneiului“, adică o haină matlasată verde, pantaloni de călărie negri și cizme Dubarry, rezonabil de murdare. În timp ce parcam și coboram din mașină, se încruntă, plesnindu-și carîmbul încălțării cu cravașa.

— Haide odată, grăbește-te, mormăi. A venit.

Ochii îi tot rătăceau drept înainte, spre capătul cărării. M-am grăbit să ajung lîngă ea, lăsînd-o pe Brenda să latre și să se rotească isteric în mașină. Un camion uriaș, roșu, tot numai frîne cu aer comprimat și cauciucuri imense, rulă zdrăngănind pe drum și viră, intrînd în curte. Încruntarea cu care mă tratase Caro se preschimbă, sub ochii mei, într-o mare plăcere la vederea Camillei – o siluetă regală, cocoțată foarte sus, la volan. M-am întrebat dacă nu cumva miroseam și-un strat proaspăt de vopsea pe ușile grajdului.

— Camilla! strigă Caro pe un ton cald, rezervat de regulă prietenilor de suflet. Ai reușit să ajungi!

— De puțin. O nenorocită de pană. A trebuit să schimb cauciucul!

O blondă cu aspect formidabil și chip bătut de vînturi, îmbrăcată și ea în pantaloni de călărie strîmți și haină matlasată, sări sprintenă din cabină. Trînti portiera, lăsînd în urmă doi foxterieri docili. Cîinii n-au mișcat un centimetru și-au rămas în poziție de dreptți, uitîndu-se fix înainte, spre deosebire

de Brenda, care încetase să se mai învîrtească în cerc și începuse să roadă scaunele din mașină. Mi-o imaginam pe Camilla schimbînd ea înșoară cauciucul, săltînd uriașul camion pe-un umăr. Da, probabil că asta făcuse.

— Camilla, ea este cumnata mea, Evie. Camilla Gavin.

— Salut!

Se îndreptă spre noi cu pași mari și-mi aruncă un zîmbet. Aproape că mi-a rupt degetele cînd am dat mîna.

— Dumneata ești mămica, ai?

— Așa este.

— Și unde-i copila?

Camilla cercetă fericită împrejurimile, cu acea expresie ușor pierdută pe care-o afișează oamenii peste măsură de bine-crescuți, de parcă se așteptau ca Anna să se ivească din spatele ușii grajdului.

— O, este la..., începu Caro, iar eu m-am uitat disperată la ea.

— La o întîlnire, am completat-o la iuțeală.

— Cu o prietenă.

— De-a tatălui ei, am încheiat.

Camilla se încruntă. Părea iritată.

— Oh. Aș fi preferat s-o văd călare. Să văd cum se descurcă.

Se duse în spatele camionului și desfăcu lacătele și opritoarele. Se întinse și, cu o smucitură îndemînică, trase de-o sfoară și coborî platforma cît ai zice pește.

— O, dar călărește minunat, am asigurat-o eu, dînd fuga s-o ajut. Are un micuț și drăgălaș...

— Fund, mă completă, plină de amabilitate, Caro.

— Și mîinile?

— Da, are și mîini.

Doamne, ce întrebare!

— Sînt ușoare? mă întrebă Camilla, nerăbdătoare.

— O, da! Incredibil de ușoare. Ca un fulg!

Oare să risem peste capitolul ăsta din cartea Penelopei Leach despre cum să-ți crești copilul? Cine cîntărea mîinile copiilor?

— Heccy e foarte sensibil, preciză ea, măsurîndu-mă din ochi cu seriozitate.

Ca noi toți, de altfel, mi-am zis în sinea mea, în vreme ce Camilla mă sfredelea cu privirea. Nu știam ce să răspund, așa că am nechezat prietenește:

— Vai, vai!

Camilla continuă, fără să mă bage în seamă.

— Vînezi?

Cuvîntul țîșnise ca o salvă de carabină. M-am uitat la Caro. Ea dădu din cap, cu ochii cît cepele.

— Ah... da!

— Cu cine vînezi?

— Păi, ăăă... știi, cu partenerii obișnuiți. Vînătorii... ăăă, locali. Sînt și culegători. Cel puțin... Anna este, am zis repede o minciună sfruntată.

— Bicester?

Bicester. Drace, ăsta era un oraș?

— Da, mai ales în Bicester.

Camilla se uită ciudat la mine, dar, din fericire, dispăru în străfundurile camionului. Peste cîteva minute reapăru, conducînd un căluț imaculat, dar neliniștitor de purpuriu: pled purpuriu, jambiere purpurii și-n coadă, funde purpurii. Abia de izbuteam să-i zăresc capul de sub gîtarul purpuriu: era amețitor de frumos, cu ochii imenși și fruntea lată. Și-l azvîrli disprețuitor cînd coborî pe rampă; era tot numai copite elegante și coamă învolburată, de parcă-ar fi descins dintr-un desen animat Disney.

— Ooo... e încîntător! am exclamat cu gura căscată. E blond!

— Palomino. Corcit cu un galez.

— Nu pare nici corcit, nici galez. Arată splendid!

Camilla avea un stil de-a vorbi foarte laconic, de parcă era prea ocupată sau prea rafinată ca să înceapă sau să termine cum se cuvine o propoziție. De fapt, tirul de cuvinte sacadate pe care-l emitea era la fel de greu de urmărit ca și vorbirea tărăgănată, cu accent, a domnului Docherty. Probabil că limbajul de neînțeles era o condiție *sine qua non* pentru cei din branșă.

— Călărești și tu?

Legase poneiul cu o funie răsucită într-o parte a camionului și era ocupată să-l descotorosească de pleduri și să-i smulgă fundițele din coadă cu gesturi scurte și îndeminate. În tot acest timp, însă, se uita chiorîș la mine.

— Ăăă...

M-am jucat cu părul, sesizînd o cale – în termeni ecvestri – spre inima ei, dar conștientizînd și faptul că m-ar fi putut da de gol într-o clipită dacă mă sălta în șaua pe care-o lega chiar acum în spatele calului, cu mișcări de expert. Am adoptat o strategie înțeleaptă.

— Puțin. Adică, am călărit pe vremuri, cînd eram mică. Nu mă ține spatele, am precizat, frecîndu-mi baza coloanei și tresărind de-o durere închipuită.

— Ah.

Zîmbi strîmb și săltă clapa șeii, ca să lege chinga. Mi-am dat seama că ar fi fost nevoie de ceva mai mult decît o simplă durere de spate pentru a o ține pe Camilla departe de cai. Probabil că se născuse în șa. Mi-o imaginam pe maică-sa, ieșind la vînătoare cu o burtă imensă, născînd-o pe nesimțite pe micuța Camilla, care lunecase frumos pe oblîncul șeii, și trîntind-o apoi la sîn, în vreme ce sărea maiestuos peste un gard viu. Eram foarte fascinată de fața ei. Puteai să torni o găleată

întreagă de cremă Clarins pe ea, că ar fi absorbit-o numaidecît, precum un burete!

Îi puse acum și căpăstrul și-am fost foarte impresionată că poneiul a rămas neclintit, fără să fie legat. La fel de împietrit ca și terierii, probabil. Se întoarse spre mine, cu picioarele depărtate și mâinile în șolduri.

— Vrei să-ți trec în revistă garderoba?

Am oftat, speriată. În minte mi se iviră imagini confuze, în care ea, în pantaloni de călărie, îmi inspecta cu mișcări lente șirurile nesfârșite de haine din garderobă.

— Nu... dacă nu cumva...

Am dat din mâini evaziv, încercînd să trag de timp.

— Cred că da. Stai așa. Să scot astea. Ar fi trebuit să fac asta din capul locului, desigur, dar am vrut să-ți arăt cum funcționează.

Se întoarse iar și-i scoase lui Hector jambierele purpurii, care, după cum am constatat, stăteau drepte de unele singure, fiind croite din polistiren.

— O, Doamne – sînt cizme *pescărești*! am țipat.

— Jambiere de călătorie, mă săgetă ea c-o privire de gheață, în timp ce o scotea și pe ultima. Velcro, vezi?

— Ah, da. Firește.

Mi-am amintit că Tim îmi spusese ce sume uriașe cheltuiau aceste femei pe caii lor și că, cu prima ocazie cînd își va extinde afacerea, nu va alege să-și cultive singur cele necesare, ci va vinde obiecte din astea tîmpite muierilor āstora tîmpite, undeva într-un șopron. Camilla se evaporă din nou în interiorul camionului, numai pentru a-și reface apariția, împingînd o roabă plină cu un maldăr de pături. Îi dădu drumul cu o bufnitură.

— Bun.

Se apucă să arunce păturile, una după alta, pe jos.

— Pătură pentru grajd, pătură pentru exterior, cearșaf de vară, cearșaf împotriva insectelor, pătură antiprurit, pătură pentru ieșiri pe orice tip de vreme, pătură antiperspirantă și una încălzită. Priceput?

— Drace! am exclamat, căscînd gura uluită. Are mai multe haine decît mine!

Camilla, cu mîinile în șolduri, trată această remarcă cu disprețul ce i se cuvenea, fixîndu-mă cu privirea. Am realizat că tot își mai aștepta răspunsul.

— O, da! Priceput.

Mi-am mușcat interiorul obrazului. Calul ăsta avea lenjerie care să-i țină de cald? Nu mă puteam uita la Caro, dar o auzeam din cînd în cînd șoptind „Suuuper“ cu o voce mieroasă. Mă simțeam de vreo paisprezece ani.

— Iar asta e gluga lui.

Avea glugă? Un cal cu glugă?

— De ce? O folosește ca să nu-l recunoască admiratorii? am izbucnit eu.

Mie-mi părea o glumă reușită, dar ochii ei mă sfredeleau.

— E pentru cînd se mai răcește vremea. Se pune așa, vezi?

Și i-o trase într-o clipită pe grumaz.

— O dai jos cînd se mai încălzește, adăugă, scoțînd gluga.

— În regulă, am aprobat-o umilă.

— Acuma. Se întinse din nou către roabă și vocea îi răsună ca din megafon, în timp ce mai aruncă la pămînt niște obiecte vestimentare. Jambiere pentru sărituri, jambiere înalte, jambiere pentru alergări lungi, jambiere pentru exerciții, jambiere pentru competiție, jambiere abrazive, alte jambiere de călătorie, jambiere pentru susținere...

Și tot așa, la nesfârșit, pînă ce m-am trezit că mi-era dor de Molly. Draga de Molly, neîngrijită, cu privirea sălbatică, luată de la vreo căruță țigănească, care nu purtase în viața ei ceva cusut și care și-ar fi petrecut întreaga carieră goală pușcă. Măsurîndu-l din ochi cu oarecare nervozitate pe acest arogant Hector, am constatat că se uita la mine de sus, umflîndu-și nările extrem de rafinate. M-am întrebat dacă era capabil să miroasă impostura.

— Acuma. Într-o clipită, Camilla adună totul laolaltă și le așază înapoi în roabă, după care se întoarce spre mine, stînd cu picioarele desfăcute și mîinile în șolduri, postura ei athletică amintindu-mi de o instructoare de gimnastică din anii '50. Igiena personală.

Mi-am strîns brațele pe lîngă mine, trădîndu-mi sentimentul de vină. Mi-era un pic cald. Fusesse o dimineată care mă făcuse să transpir, din toate punctele de vedere.

— Evident că-i cureți copitele în fiecare zi și-l ȳesali, da?

— Da.

— Apoi îi cureți ochii și „cocoșelul” cu un burete umed, dar trebuie să cureți și învelișul.

M-am holbat la ea. Înȳelegem vag ce voia să însemne cuvîntul, dar speram că mă înșelasem.

— Învelișul?

— Capătă o crustă, da?

O, Doamne Sfinte.

— Deci așa, cu un șerveȳel umed...

Scoase un pachet din buzunarul hainei, smulse un șerveȳel, se aplecă sub burta calului și... nu puteam să mă uit; m-am prefăcut că-mi frec nasul cu degetele, dar nu m-am abȳinut să nu arunc o privire printre ele, împinsă de-o fascinaȳie morbidă, în timp ce Camilla îi apucă... *chestia*... care

ieșea în afară... o trase în jos, apoi o împinse în loc... Vai, ce scîrbos! Pînă și Caro se lupta din răputeri să nu-și arate dezgustul și spunea tot mai stins „Suuuper“, în vreme ce draga de Camilla, draga și neînfricata Camilla curăța „chestia“, tamponînd-o. Sărmanul *flăcău*! Oare voia să fie supus la așa ceva? M-am uitat la ochii lui calmi și ușor bulbucăți. Și ce dacă se forma o crustă? Ce dacă? Îmi venea să-i șoptesc în bătrîna ureche albă și aristocrată, care avea ceva din Michael Heseltine, „Să nu-ți fie frică, n-o să-ți fac niciodată una ca *asta*“.

— Și ochii înainte de „cocoșel“, evident, preciză ea, ridicîndu-i coada și cercetînd locul c-o atenție supărătoare. Nu-i bine să fie vreo urmă de bălegar pe burete. Nu vrem să facă vreo infecție la ochi.

— Nu, am aprobat-o stins, promițîndu-i lui Michael Heseltine nu numai că nu mă voi atinge niciodată de înveliș, dar nici nu voi pune în veci mîna pe „cocoșelul“ lui.

— Vrei să-l încaleci?

Camilla se răsuci spre mine, cu picioarele bine înfîpte și zîbind larg.

— N-nu, m-am chircit eu. Nu, e-n regulă, pe cuvînt.

— Atunci, voi face eu onorurile.

Cu o mișcare plină de naturalețe, înșfăcă frîiele, puse talpa în scară și sări în șa.

— Manej? mă privi ea întrebător, iar eu am tresărit.

— Evie, am precizat răgușit.

Oare-mi uitase numele? Camilla părea să-și fi epuizat răbdarea.

— Da, da, la pas de manej. Super, ciripi Caro.

Cît ai clipi, o porniseră. Hector și Camilla o luaseră la trap în direcția terenului cu nisip, iar Caro tropotea în urma lor. După numai un moment de ezitare, m-am grăbit și eu să-i ajung.

Camilla galopa eficient în jurul terenului, mai întâi în cercuri largi, apoi în cercuri mai mici, apoi închipuind „opturi“ năucitoare. Chiar și o novice ca mine își dădea seama că poneiul ăsta era grozav: grumaz arcuit, genunchi înalți, copite ascuțite. Camilla se opri în mijlocul terenul de dresaj.

— O să bag și-un *cavaletti*, strigă ea.

Ce-o să bage? Am încercat să văd dacă scotocea după droguri în buzunarul hainei. Dar nu, se îndrepta către un obstacol, peste care Hector sări degajat. Apoi galopară înapoi.

— OK?

— Suuuper, am scos eu un nechezat de plăcere, aruncînd capul pe spate.

— Bun.

Sări din șa cu o mișcare abilă. Se apucă să scoată harnașamentul, înlocuindu-l imediat cu un gîtar. Femeia asta nu lucra decît cu viteza fulgerului.

— Caro, unde-o să-l pui? lătră Camilla.

Cumnată-mea luă poziție de drepti.

— O, m-am gîndit să-l duc în țarcul din față, unde e Pepper, calul lui Phoebe.

— Lemnul-Domnului?

— Nu, nici urmă.

Camilla îmi aruncă funia de care era legat poneiul și se îndepărtară amîndouă să inspecteze țarcul. Era clar că Hector nu călca în locuri pe care Camilla nu le examinase amănunțit în prealabil. Am rămas singuri, eu și Hector. Ne-am măsurat din ochi cu precauție, eu ținînd chiar de capătul funiei.

— Bun băiat, i-am șoptit și aș fi jurat că-l zărisem strîmbîndu-se dezgustat.

Țarcul primi, se vede treaba, ștampila de calitate și, după cîteva minute, Camilla și Caro se întoarseră lîngă noi. Camilla mi-l luă pe Hector

din grijă, conducându-l spre a fi eliberat în noua sa casă, dar nu înainte de a pune un soi de cearșaf contra insectelor pe spatele lui. Caro și cu mine i-am urmat și ne-am sprijinit de poartă ca să privim, în timp ce Pepper, poneiul nepoată-mii, tropotea curios de colo colo. Cei doi cai își dădura prudenți tîrcoale, ținînd sus capetele și cozile și pufnind incitați.

— Hrănește-l de două ori pe zi, se auzi o voce din spatele nostru.

Ne-am răsucit și am zărit spatele Camillei îndepărtîndu-se în direcția curții. N-avea chef să admire scenele rurale. Caro și cu mine ne-am grăbit să o urmăm.

— Amestec de finețuri, nutreț tocat și cred că puțină sfecă de zahăr o să-i ajungă mult timp, dacă e acoperit. Trebuie adus înăuntru noaptea, evident.

Înăuntru? Învelit? Mintea mea era invadată de imagini cu Hector întins lîngă mine în pat, cu gluga purpurie pe cap și cu copitele încrucișate frumos peste pătură.

— Ce? m-am mirat eu ca proasta.

— Sigur, răspunse repede Caro, uitîndu-se la mine și indicîndu-mi apoi din cap grajdurile.

Din fericire, Camillei îi scăpă acest episod. Se dusesse cu pași hotărîți spre cabina camionului, să scormonească după ceva în torpedou. Cîinii erau tot încordați, stînd drepti ca niște vergele. Oare erau drogați? Nu. Probabil că doar îngroziți la culme. Ca noi toți, de altfel.

— Am scris un mic contract, zise, revenind cu pași mari spre mine, ținînd în mînă o hîrtie. Simplifică lucrurile. Ți-l împrumut pe un an, potcovirea și facturile de la veterinar le achiți dumneata. Apropo, trebuie să faci antitetanosul săptămîna viitoare. O, și să nu fie călărit de nimeni altcineva, în afară de fiica dumitale. OK?

Îmi întinse documentul și-un pix. L-am sprijinit pe genunchi și l-am semnat obedientă, simțind aceeași copleșitoare responsabilitate care-mi imaginez că l-a încercat și pe Regele Ioan, când a semnat Magna Carta.

— Du-l înăuntru pe la opt. Dă-i repede ceva de mâncare și acoperă-l bine cu păturile, după aia mai dă-i să mănînce la șapte dimineața, fix.

Șapte? Șapte dimineața? Era nebună? Nici nu făceam ochi la ora aia; nici rujată nu eram. Ca-n transă, i-am înapoiat contractul și pixul. Într-o clipită, traversă curtea și sări în cabina mașinii. Ne trînti ușa în nas, rulînd cu mișcări energice geamul antebelic.

— Ah, și cînd îl prinzi...

Porni motorul; îl tura fără nici o problemă, apăsînd cu nădejde pedala de accelerație și urlînd la mine pe geam, în timp ce schimba manual vitezele. În ciuda faptului că poseda o voce cu care-ar fi putut comanda chiar și Regimentul de Gardă, şuieratul frînelor hidraulice și răgetul motorului îi acoperiră complet sfaturile. Execută o întoarcere perfectă, o ispravă nu la îndemîna oricui, mai ales dacă te afli la volanul unui camion de zece tone, și se pregăti să iasă din curte. Dar eu voiam neapărat să aud, să fiu perfect informată.

— Ce? am țipat, alergînd pe lîngă mașină și făcîndu-mi mîna pîlnie la ureche, în vreme ce Camilla băga în viteză întîi și ieșea, huruind, pe poartă.

Aruncă o privire furioasă neobrăzatei care fugea în urma ei și urlă mînioasă:

— DOAR ALUNE!

Apoi părăsi în trombă curtea, într-o ploaie de noroi și pietre.

— Asemenea și ție, dragă, am mormăit.

Caro și cu mine rămăseserăm în picioare, privind-o cum dispare cu mare vuiet pe cărare, pentru că n-avea timp de pierdut cu noi.

— Alune pentru ponei, spuse Caro pe un ton pierit. Într-o găleată. Când îl prinzi.

— Ah, am încuviințat eu, la fel de pierit. Bun.

— Necioplită femeie.

— O, da, mă aprobă Caro cu o voce ostenită.

Se duse să aducă o roabă, reveni și începu să pună teanc păturile în ea.

— Mi-e teamă că-i dă mîna să fie, îmi strigă peste umăr. E o măsură a respectului ce i se poartă în cercurile din zonă.

— Ei bine, nu și în cercul *meu*. De parcă s-ar aștepta într-adevăr să mă agit și să mă țin de fundul unui cal. E mai rău decît să ai grijă de-un soț!

— O, cu mult mai rău.

Caro se uită la mine, surprinsă că nu știam.

— Și încă un soț invalid! Să-i dau de mîncare de două ori pe zi, să-i schimb hainele... Cel puțin, eu nu sînt obligată să-i spăl „cocoșelul“ lui Ant! *Refuz să fac asta.*

— O să verifice! țipă Caro, scăpînd îngrozită o pătură. Îți jur, Evie, o să treacă sigur pe-aici. O să-l controleze, o să-i inspecteze copitele, o să se uite în urechi...

— N-are decît. O să vadă un cal murdar, dar fericit. Iar la șapte dimineața... nici pomeneală!

M-am dus s-o eliberez pe Brenda din mașină.

— Oh...

Caro se opri din aruncatul păturilor, se îndreptă de spate și se întoarse către mine, cu mîinile în șolduri.

— O, am înțeles. Știu cu precizie ce-o să se întâmple. *Eu* voi fi aceea care se va ocupa de el, nu? Eram *convinsă* că așa o să fie. Tu o să-ți faci somnicul de frumusețe la oraș, iar eu o să am grijă de cal!

— Nu, nu, Caro, sigur că nu, am sărit eu și liniștesc, cuprinsă pe loc de remușcare. *În nici un caz* n-o să te ocupi tu. Uite, lasă-mă pe mine să pun astea la loc.

M-am grăbit să-i iau roaba din mâini, dar era plină cu vîrf, așa că se răsturnă, împrăștiind încărcătura.

— O, Doamne.

M-am apucat să azvîrl iarăși păturile în roabă. Cîntăreau o tonă.

— Intenționez să fac singură totul, am informat-o pe cumnată-mea. Dar nu sînt de acord să-mi dicteze ea programul, atîta tot. Adică, ora nouă ce-are? Poate lui Hector i-ar plăcea să mai întîrzie în culcuș. În definitiv, e un cal trecut de prima tinerețe.

— Ei bine, îți dai seama că, dacă o să întîrzie, o să ai cu-atît mai mult bălegar de strîns, nu? La care se adaugă... O, salutare! Ia te uită cine-a venit!

Jack, Henry și Phoebe se strecurau precauți afară din hambar, unde se găsea masa de ping-pong. Cu mâinile în buzunare, aruncau ocheade împrejur.

— A plecat? șopti Phoebe.

— Da. Bine lucrat, i-ați ratat vizita, îi răspunse maică-sa, ajutîndu-mă să încarc păturile.

— Doamne, am fost la mustață, se cutremură Jack. Eram în toiul unei partide, cînd i-am auzit vocea. Phoebe s-a ascuns sub masă. Ai fi putut să ne previi, mamă.

— Într-adins nu v-am prevenit, pentru că speram ca unul dintre voi să încalece poneiul ăla.

— Ce? Sub ochii ei? Nici gînd.

— Chiar mă întrebam pe unde umblați, gașcă, am zis, strângându-l drăgăstos pe Jack de umeri. Mersi pentru susținerea morală, fraților.

— N-ai avut nevoie de ea, te-ai descurcat fantastic, mă asigură el.

— Mi-a plăcut teribil faza cu cizmele pescărești, chicoti Phoebe.

— Păi, de ce Dumnezeu ar vrea un cal așa ceva?

— Ar trebui să vezi cu ce sînt îmbrăcați copiii ei, adăugă Henry. Umblă aproape desculți!

— Gata, Henry, ajunge, mormăi Caro.

— Chiar tu ai zis asta mai deunăzi, mamă, cînd vorbeai la telefon cu Lottie. Ziceai că nici nu încetinește camionul cînd îi duce să doarmă pe la prieteni. Îi azvîrle afară și-și vede de drum.

— E cam neglijentă cu ei, recunosc eu ea. N-au nici periută de dinți, nici lenjerie curată; doar hainele de pe ei. Dar și opusul atitudinii ăsteia mi se pare la fel de iritant: copii proveniți din case ultraigienizate, fără animale de companie, sau puști care vin cu papuci din piele de ied și husă de toaletă de unică folosință.

— Mai există și din ăștia, am aprobat-o.

— Unde-i Anna? întrebă Phoebe.

— O, este la... la o întîlnire cu cineva, în oraș.

— Ah, încuviință nepoată-mea, dar se vedea că era dezamăgită. E bucuroasă că l-a primit pe Hector?

— Da, foarte! Sînt sigură că va veni și ea de îndată ce va putea. După ore, săptămîna viitoare. Ca să călărească puțin.

Dar știam la ce se gîndea Phoebe: „Nu astăzi, însă; nu vine azi să-și vadă noul ponei“. Nu, fără îndoială că verișoara ei mai mare și mai *cool* era ocupată cu treburi mai importante. Probabil că se întîlnea cu prietenele la Starbucks sau mergea să cumpere cercei de la Claire's. Numai de-ar fi fost așa...

— Mamă, uite o femeie care-ți face cu mâna.

Am urmărit ochii îngustați ai lui Jack, îndreptați către un BMW argintiu parcat chiar în fața porții. Era chiar pe marginea cărării înguste, cu motorul mergînd și părăd a se fi oprit doar un minut. O femeie corpulentă, într-o bluză liliachie mulată, fustă albă și pantofi asortați la bluză, cu un păr înspăimîntător de negru adunat cu mare artă în vârful capului, flutura o bucată de hîrtie pe geamul din dreptul scaunului pasagerului. Pe fața pudrată în exces se întipărise o expresie de furie.

— O, Doamne, mormăi Caro. E doamna Goldberg.

— Cine?

— Mama miresei de săptămîna trecută. Nunta evreiască de coșmar, cînd au refulat toaletele, ne-au lăsat baltă cei de la catering, iar Tim și cu mine am fost nevoiți să gătim singuri tot.

— Am curățat șase sute de căpșune, adăugă Henry posac. Le-am numărat.

— N-o să plătesc asta! scrișni femeia, coborînd din mașină și chinuindu-se să ajungă la noi, în vreme ce bărbat-său rămase uitîndu-se împietrit la volan.

— Nici un sfanț! Michelle a mea a trebuit să se ducă să-și facă nevoile în tufișuri – în rochia de mireasă!

— Michelle a dumitale era așa de mangă, că n-a putut să găsească drumul către casă, unde restul invitaților foloseau deja toaletele pe care vi le-am pus la dispoziție cu mare amabilitate, după ce musafirii s-au gîndit că e teribil de amuzant să blochezi ușile toaletelor mobile cu pocnitori. Și-a vomat în fîntîna mea arteziană.

— Iar mîncarea a fost oribilă.

Ajunsese acum la noi și tremura de furie – grasă și cu un țignal de speriat –, fluturînd factura

în nasul lui Caro. Pe sub stratul de pudră se vedea că se făcuse precum sfecla.

— Absolut oribilă!

— Pentru că ați insistat să alegeți dumneavoastră firma de catering, care ne-a lăsat baltă, așa că soțul meu și cu mine am făcut tot ce ne-a stat în puteri, *în condițiile date*.

— Antreurile erau înghețate bocnă! zbieră femeia. Încă mai aveau gheață pe ele! Mătușa Nina și-a rupt dinții din față, iar vărul Shylock s-a înecat și-a fost nevoie ca frate-meu, Raymond, să-i aplice manevra Heimlich!

— Da, păi, Phoebe nu și-a dat seama că tocmai scoseseșăm pateurile din congelator. Le-a împărțit înainte să apuc să le pun la microunde – și asta pentru că nici una dintre chelnerițele angajate de dumneata n-a apărut. După cum v-am zis, doamnă Goldberg, am făcut ce-am putut.

— Ați fript un porc! zbieră doamna, cu pumnii strînși, semănînd ea însăși c-o purcea. Și l-ați servit invitaților mei!

— Da, îmi cer scuze. Țsta a fost un gest necugetat. Dar n-am avut la dispoziție decît două ore și eram presați de timp. Am fript și-un miel.

— Un porc! La nunta fiică-mii!

— Pentru că dumneata n-ai adus nici un fel de mîncare! Și era un porc dintr-ai mei, dacă țineți să știți, un prețios exemplar de Tamworth pe care-l crescusem cu mîna mea și-l tăiasem în săptămîna respectivă, păstrîndu-l pentru familie, și pe care, la drept vorbind, contingentul de musafiri ne-evrei l-a ras în graba mare. N-a mai rămas nici un dumatic.

— Un porc..., murmură ea pierit, bătînd mărunt din genele liliachii, clătîindu-se și părînd a fi la un pas de leșin. Brusc, își reveni, dîndu-și seama că e prea mult noroi pe jos. Îndesă factura în mîna cumnată-mii, zicînd cu furie sălbatică: Ei

bine, eu refuz să plătesc. N-ai decît să cerșești. Poți să mă dai și-n judecată. Nu plătesc un sfanț!

Și cu această ultimă declarație, se răsuci pe tocurile liliachii și-o luă din loc.

— Doamne Sfinte, ce nerușinare, m-am mirat eu în gura mare.

— O, da, mă aprobă Caro cu un glas ostentiv, privind-o cum se depărtează. O nerușinare incredibilă. Și foarte comună.

— Da, nu părea să se distingă prin ceva.

— Ei, da, și asta, dar voiam să zic că sînt mii ca ea. Mii de oameni care se poartă așa. Ar fi trebuit să-i vezi înainte de nuntă, cînd au venit să vadă ferma. Erau toți numai un gîngurit și exclamații surprinse la vederea peisajului și-a rațelor. Nici că se putea nimeri mai bine. Pe urmă s-au mai înăsprit puțin, cînd au trecut la organizarea meniului și a florilor, străduindu-se să reducă simțitor costurile. Îți spui că merge totul ca pe roate, dar imediat ce scîrțîie ceva, devin foarte răi. Foarte, foarte răi. Și dădeau mereu vina pe noi. Acum vreo două săptămîni, am făcut un prînz de nuntă pentru un cuplu de pitici, la care, teoretic, trebuia să participe o sută de invitați, dar au venit o sută douăzeci și cinci. Lumea se aștepta să scot eu încă douăzeci și cinci de scaune din pămînt, din iarbă verde, și să multiplic mîncarea, de parcă eram Iisus însuși, înmulțind peștele și pîinea. Din fericire, majoritatea oaspeților era formată tot din pitici, așa că i-am înghesuit doi pe-un scaun. Firește, nu aveau un apetit enorm, dar ce să te faci?

— Da, așa e, am zis încetișor.

— Cred că asta a fost cea mai rea de pînă acum.

— Nu, cea mai rea a fost atunci cînd a murit cineva în patul tău, îi aminti Henry.

— Nu se poate! am strigat, îngrozită.

— Un unchi mai în vîrstă, preciză Caro. Altă poveste.

— Deci tata nu știa că omul era acolo, zise Henry cu ochii cît cepele, și s-a așezat în pat, lîngă el...

— Ajunge, Henry! îl țintui maică-sa cu privirea.

— Doamne ferește, am spus, oarecum deplasat. Ei bine, n-am nici o intenție să-ți mai pun încă o sarcină în spate, Caro. E clar că nu-ți vezi capul de treabă. Fii încredințată că voi veni diseară la opt, ca să-l bag pe Hector în grajd, și o să mă întorc la șapte dimineața, ca să-l scot în țarc.

Caro oftă și ridică mînerile roabei.

— O, lasă, nu-ți face griji. Sînt eu aici. O să-l duc în grajd diseară.

— Iar eu curăț întotdeauna după Pepper și-i dau de mîncare, deci aș putea să-l hrănesc și pe Hector, se oferi Phoebe cu entuziasm, știind că verișoara ei va fi încîntată.

Mi s-a umplut inima de dragoste pentru amîndouă.

— Sînteți niște drăguțe. Dar o să vin negreșit mîine-dimineață. Dacă apare vreo urgență, s-ar putea să apelez la voi, dar am intenția să mă ocup personal de tot. Să-i dau de cap calului ăstuia.

Da, exact asta intenționez, mi-am zis în sinea mea, pe drum spre casă. Ei aveau treburile lor, familia asta – familia mea, am realizat cu o tresărire – își organizase deja munca, iar eu nu fusesem întotdeauna conștientă de asta. Nu realizasem cum se luptă unii oameni să răzbească și nici ce fericită eram eu, ducînd o viață liniștită. Mă rog, în clipa aceea nu era tocmai liniștită, ci prinsă în ochiul unei furtuni. Dar dimineața asta îmi abătuse mintea de la necazuri, de la ceea ce se petrecea în oraș. Am aruncat o privire la ceas. Da, chiar acum, la ora unu. Mi se strînse stomacul. Odată cu asta,

senzația aceea bine cunoscută de greață mi se născu în gît precum un lift de mare viteză, astfel încît, atunci cînd am ajuns acasă, mi-am dat seama că n-ar fi trebuit să mă întorc aici. Ar fi trebuit să mai rămîn la fermă, să accept invitația la prînz făcută de Caro. N-ar fi trebuit să mă întorc acasă, să aștept, să fierb în suc propriu, să pîndesc zgomotul cheii în broască și sunetul șoaptelor în hol. Ar fi trebuit să mă duc... ei bine, unde? Nu în oraș – aș fi putut da nas în nas cu ei. M-ar fi putut vedea și și-ar fi zis: ce face aici – ne spionează? Iar la fermă nu mă mai puteam întoarce, nu acum.

N-ar trebui să întîrzie prea mult, mi-am spus. O să dau drumul la televizor sau o să citesc. Nu, o să dau drumul la TV.

Sus, în dormitor, l-am deschis pe cel pe care nu-l foloseam niciodată, pentru că Ant nu suportă „îngrozitorul lampion“, cum îl poreclise el. Așadar, se transformase într-un viciu ascuns. Găseam o telenovelă, așa cum obișnuiam cu mulți ani în urmă, ceva frivol, ca să-mi mai distragă atenția, și mîncam ciocolată.

Dar aprinsesem televizorul de nici zece minute cînd am descoperit că nu eram în stare să mănînc ciocolată, pentru că mi-era greață. M-am dus și m-am chircit pe scaunul de la măsuța de toaletă, de unde aveam vedere către stradă. De-acolo aș fi observat cînd soseau. Am stat și-am așteptat. M-am uitat la fotografia înrămată, cu mine și Ant în ziua nunții; la cea în care Anna era în costumașul de la botez; la sticlutele de parfum și periile atît de familiare; la căsuța din lut pe care Anna o meșterise în clasa a doua. Mai era și covorașul cusut în cruce, din clasa a treia. Am stat și-am așteptat.

Eram tot acolo – cu mîinile încleștate și palmele asudate – cînd, peste un ceas, la două și

umătate, i-am văzut apropiindu-se de casă. Rîdeau și glumeau. Anna își legăna geanta lucrată de mână, iar Ant zîmbea larg. Mi s-au înecat toate corăbiile. O, Doamne Sfinte. Cheia intră în broască și am auzit voci jos, în hol. Nu erau șoapte; nu trădau o ușurare discretă la gîndul că micul supliciu se încheiase; erau pline de vervă și energie. Cu picioarele înțepate de mii de ace, din pricină că stătusem multă vreme în aceeași poziție, eram o apariție fragilă și fantomatică, desprinsă parcă dintr-un film de Hitchcock. Genul eroinei puțin cam instabile mintal, ivită în capul scărilor.

— Cum a mers? am izbutit să îngaim.

Își întrerupseră sporovăiala și-și ridicară ochii spre mine.

— O, salut, mami! zise Anna, scoțîndu-și o eșarfă cu mărgele de la gît. A fost chiar bine. Sînt minunate.

Corăbiile mele, care, după cum știți, se înecaseră, se lăsară acum pe fundul oceanului și se îngropară în nisip. Pe măsuta de pe palier era o vază. Mai aveam puțin și-o aruncam pe scări.

— Bine. Păi, e bine, am zis, zîmbind strîmb. Bănuiesc că sînteți fericiți că s-a terminat, nu?

— O, nu, îmi zîmbi ea, cu ochii strălucitori. A fost grozav.

Ant mă privea neliniștit în timp ce coboram lent, cu mîna pe balustradă ca să nu cad, știind că trebuia să-i mai tempereze fiicei noastre entuziasmul.

— A mers mult mai bine decît ne așteptam, îmi explică el.

— Stacey – Anastasia – e tare dulce și foarte amuzantă și așaaa de frumoasă, mamă. Foarte înaltă, cu păr lung și blond – a fost descoperită de Storm Models, într-un mall din Sheffield – și e grozav de inteligentă. A venit pentru că are un

interviu la Trinity, și n-are decît șaisprezece ani
Mi-am zis: „Vai, Doamne, cu un an mai devreme!”

Amuțisem de tot.

— Și Bella – asta e mama ei –, Doamne, e așa de amabilă, exact genul tău. Foarte dulce – ți-au plăcea cu siguranță – și e scriitoare. Știi romanele alea istorice de dragoste, de-i plac bunicii? Bella Edgeworth, autoarea, e chiar ea!

M-am holbat de parcă n-aș fi recunoscut-o. Bella Edgeworth? Da. Da, numele-mi trecuse pe la ureche. Anna se agita acum prin bucătărie, aruncîndu-și geanta pe un scaun și dînd drumul la robinet la presiune maximă, astfel că săreau stropi peste tot, ceea ce mă enerva la culme. Se întinse după un pahar din dulapul de deasupra. Am urmat-o fără o vorbă. În spatele meu, Ant își scotea încet haina. Anna umplu paharul și înghiți apa cu zgomot.

— Aaah... Așa-i mult mai bine. Doamne, îmi era *cumplit* de sete. Eram așa de emoționată. Am băut un pahar întreg de vin!

Își șterse gura cu dosul palmei și se întoarse către mine.

— Pe vremuri a lucrat la o bancă – Bella, adică – și într-o zi s-a apucat de scris pe ascuns. Au concediat-o. Era foarte necăjită, pen' că n-avea nici un ban și trebuia să crească un copil, firește, dar a zis că s-a simțit chiar ușurată după ce-a fost dată afară, pentru că nu-i plăcea deloc s-o lase pe Stacey la creșă. Deci la început era disperată, dar mai apoi a dat totul uitării și-a scris cartea. A terminat-o în șase luni, a trimis-o și a fost publicată. A fost extrem de surprinsă. Nu ți se pare că e o poveste incredibilă? Întocmai ca J.K. Rowling. Mă rog, la partea cu mama singură.

— Incredibil.

— Și-a mai scris încă patru, continuă Anna, umplându-și din nou paharul, și au fost toate publicate. Chiar și în străinătate. Stacey vrea și ea să devină scriitoare. O să studieze literatura engleză, iar asta îi place foarte mult tatei, nu-i așa, tati? S-a îmbujorat când ne-a zis. Și chiar la fostul lui colegiu. Nu ți se pare grozav?!

— Și n-ai simțit... — vocea mea era încordată, nenaturală, n-o recunoșteam; percepeam prezența lui Ant în pragul ușii — ...măcar un strop de gelozie? Un strop de... știu și eu, ranchiună? am zis, izbucnind într-un râs spart. Această... această *persoană* străină nu ți-a... cum să spun, invadat teritoriul?

— Știi ce-am simțit, mamă?

Lăsă jos paharul. Ochii ei mari erau nespuse de onești.

— Mi-am zis: „Ce minunat! Am o soră!“. Sincer, *sincer*, n-am simțit nici urmă de gelozie, deși am fost *ferm* convinsă că voi simți. M-am gândit că o să vreau s-o omor și... știi tu, s-o sugrum chiar acolo, la masă, cu mâinile goale.

Am dat din cap încurajator. Da. Sau cu o frînghie.

— Dar a fost așa de bizar. N-am făcut-o.

Fruntea i se încreți în efortul de-a explica, de-a înțelege ea însăși.

— Poate... poate că dacă n-ar fi fost așa de drăguță... și așa de îngrijorată în privința sentimentelor mele. Dacă ar fi fost insistentă și arogantă... Dar n-a fost. Era mai degrabă îngrijorată și emoționată. Zicea întruna: „Sînt convinsă că e un mare șoc, probabil că mă urăști“. Dar nu puteam s-o urăsc. Tremura ca o frunză, nu-i așa, tati? Dar nu și la final. La final, rîdeam toți patru.

Ei rîdeau, iar eu abia de mai puteam să respir.

— M-am simțit... aproape vinovată, știi? Stacey, la șaisprezece ani, nu are tată, iar eu l-am avut pe

tata, tatăl meu – tatăl nostru! – și dragostea lui, ani de zile. Ea, nu.

Ochii ei sinceri erau plini de lacrimi cînd m-a ținut în spatele meu, la Ant. Fără să vreau, mi-au dat și mie lacrimile. Poate pentru Stacey, poate pentru Anna, poate pentru mine – greu de spus.

— M-am gîndit și că... sîntem surori. În tot acest timp am avut o soră, mamă, și eu nu m-am bucurat deloc de asta. Am fost întotdeauna singurul copil la părinți.

— Spuneai că nu te deranjează asta. Întotdeauna ai afirmat că-ți place să fii singură la părinți, pentru că astfel ai parte de întreaga lor atenție și dragoste...

— Știu, pentru că așa era pe-atunci. Dar azi mi-am zis: „Doamne, cît timp pierdut!”.

Timp pierdut?! Inima mi se chirci în piept, ascunzîndu-se, ferindu-se de ce auzise. Am scrișnit din dinți.

Anna mai luă o gură de apă și privi, pierdută și gînditoare, peste capul meu. I se citea șocul în priviri.

— N-am crezut că o să simt așa. Dar, sincer, simt... că mi-am descoperit sora. Am descoperit... un soi de verigă lipsă, spuse, coborîndu-și din nou ochii albaștri asupra mea. Nu pot să explic, mamă, continuă tulburată, scuturînd ușor din cap. Poate e din pricină că seamănă atît de bine cu tata. Poate că asta simplifică lucrurile.

Le simplifică?! Nu leșina, Evie, nu leșina.

— E tare ciudat, pentru că, dacă mi-ai fi spus asta dinainte, dacă mi-ai fi spus că seamănă așa de tare cu el, aș fi răspuns că asta înrăutățește situația. Dar și noi două semănăm. Arătăm ca două surori! exclamă ea, cu chipul luminos și aprins. Nu-i așa, tati?

Ant își atîrnase haina pe spătarul unui scaun. Își ridică ochii încetișor.

— Da, așa-i. Semănați mult. Anna, mai încolo trebuie să mergi la lecția de clarinet. N-ai vrea să mai exersezi bucata aia de Schubert?

— Nu, e OK. O știu destul de bine.

— Anna, du-te și exersează! Tatăl tău și cu mine vrem să vorbim! am zbierat eu, cu pumnii încheștați.

Se uită la mine uimită. Noi nu spuneam lucruri de genul ăsta, „Tatăl tău și cu mine vrem să vorbim“. Niciodată. Eram o familie modernă, emancipată. Discutam toți trei, împreună. Dar eu mă întorsesem la fermă, mă transformasem în maică-mea. Ba nu, eram tata. Ambii, de fapt.

Se lăsă tăcerea. Anna mă privea cu furie.

— Am crezut că vei fi încântată! Știai că o să-mi fie greu. Credeam c-o să fii încântată că mi-a plăcut de ea!

Chipul îi era încruntat când trecu pe lângă Ant și ieși în grabă. Am dat s-o urmez pe hol.

— Anna!

Ant mă prinse de braț.

— Las-o. Altfel, va fi mai rău.

Din cauza mea. Eu? Dar cu ce greșisem eu? Încurcătura asta nu era din pricina mea.

M-am întors în bucătărie; mi-am încheștat mâinile pe blatul dinaintea mea, apoi m-am răzgîndit și m-am întors cu fața la soțul meu, simțind nevoia să-mi încrucisez brațele.

— Deci, am șoptit, ridicînd bărbia, a mers totul ca uns.

Nu voiam să fiu așa dură, sarcastică. Nu mă mai recunoșteam. Aveam impresia că cineva mă forțase să adopt rolul ăsta.

— Nu, dar a mers mai bine decît ne așteptam. Anna e tînără, Evie. Pentru ea, lumea e fie minunată, fie oribilă. E firesc ca emoțiile ei să fie exacerbate, pentru că e foarte surescitată. E agitată pe

moment, dar se va calma. Sper că nu din pricina unei deziluzii, dar își va da și ea seama că situația rămîne una delicată. Nu se poate rezolva în două-cîteva ore, așa cum sugerează ea.

Am încuviințat. Avea dreptate. Vocea înțelepciunii se făcea, ca de-obicei, auzită în bucătăria mea. Anna era agitată din cauza adrenalinei, a emoțiilor, a paharului cu vin, și voia ca totul să fie brusc în ordine. Așa sînt copiii, veșnic optimiști, veșnic plini de speranță.

— Dar este mai complicat, nu?

— Sigur că este. Dar, în esență..., zise el, desfășurîndu-și brațele cu palmele în sus, într-un gest atît de familiar, ...ei bine, în esență, sînt persoane cumsecade, care pînă acum n-au vrut să se amestece în viețile noastre. Dar adevărul este că Stacey are un interviu la Trinity și se pare că există șanse reale să fie admisă. Cum ar putea să locuiască în același oraș cu tatăl ei și să nu spună nimic? Trebuie să înțelegi asta. În plus, are șaisprezece ani, deci momentul e cel potrivit.

Am încuviințat iarăși. Da, înțelegeam asta. Înțelegeam tot. Mi-am tras un scaun și m-am așezat ezitînd.

— Semăna... seamănă mult cu tine?

— Destul ca să nu mai fie nevoie de-un test ADN. Ant ședea în fața mea, urmărindu-mă atent.

— Și... e drăguță?

— Da. Ți-ar plăcea. Ți-ar plăcea amîndouă.

Știam ce urma.

— Vrei să facem cunoștință.

— Păi, asta ai vrut inițial, Evie. Ai vrut să le inviți aici, la un ceai.

Da, înainte să aflu cît de simpatice sînt. Înainte să aflu că sînt foarte frumoase, că își cer iertare pentru tot, că tremură și așa mai departe. Doar atunci cînd nu erau decît două străine — doar

atunci le dorisem în casa mea. Acum, eu eram străina. Nu, sigur că nu eram, dar așa mă simțeam.

— Sau am putea să lăsăm lucrurile așa cum sînt, dacă vrei. Ele nu cer nimic mai mult. Nu vor să se integreze în familie. Stacey n-a vrut decît să mă cunoască, să mă vadă.

— Sigur că da.

În ciuda geloziei, știam că era adevărat. Ant se simți încurajat să continue.

— Și-acum... ei bine, acum *nu cred* c-aș putea să plec, pur și simplu. Să dispar.

Mă privea cu ochi rugători. Îmi luă mîna într-a lui, pe deasupra mesei.

— Înțelegi?

— Da, am șoptit.

Da, firește că înțelegeam. Și-l iubeam nespus pentru asta. Cît de ciudat ar fi dacă n-ar simți așa. Ce fel de persoană ar deveni atunci? Și totuși... eu încă mai luptam.

— Cum a fost? am întrebat. Cum a fost s-o vezi pe Stacey?

— E imposibil de descris, Evie, răspunse, inspirînd adînc. Imaginează-ți cum te-ai simți tu, dacă ți-ai cunoaște... propriul copil... după atîta amar de vreme, știind că a crescut fără tine. Ridică din umeri, încercînd să se calmeze. Mi-a fost rușine. Foarte rușine. Dar au risipit de-ndată senzația asta. Bella s-a dat de ceasul morții să-mi explice că n-aș fi avut de unde să știu; ea nu suflase o vorbă, pentru că... ei bine, e clar...

L-am aprobat printr-o înclinare a capului. Pentru că era logodit cu mine. Dar ar fi putut să-i spună. Altă femeie în locul ei poate i-ar fi zis. O femeie mai puțin educată, mai pusă pe căpătuială.

— Și dragoste, spuse el pe neașteptate, uimit. Asta m-a luat complet pe nepregătite. În definitiv,

Stacey e o străină. Dar, stînd acolo, m-am trezit gîndind că e tare ciudat să simt...

M-am ridicat brusc.

— *Dragoste?*

— Nu dragoste, zise el repede, trecîndu-și o mîna disperată prin păr. Iartă-mă, Evie, și emoțiile mele sînt la cote înalte, dar am simțit... afecțiune, ceva puternic.

Am încuviințat, fixînd peretele de deasupra capului său. Marea întrebare. Pune-o, Evie. Dă-i drumul.

— Și cum te-ai simțit văzînd-o pe... știi tu, pe Bella?

I-am aruncat o privire, să văd cum reacționează. În ochi i se aprinse o mică flacără, pe care-am prins-o chiar cînd încerca s-o mascheze. Asta m-a ucis.

— Foarte bizar, oftă el. S-a mai schimbat. Dar nu foarte tare. Ciudat.

— Nu, nu mă refer la modul în care arată. Ce-ai simțit în inima ta?

— OK, mă privi el țintă, o întrebare onestă. Am simțit... ceva tresărind. Poate inima, pentru că aveam nervii zdruncinați, dar m-a apucat nostalgia. Amestecam amintirile cu dorința – da, e vorba despre amintiri, despre trecut. Nu despre prezent, despre aici și acum.

Avea să moară om cinstit. Dacă întrebam, știam că trebuia să-mi asum consecințele, căci Ant era de-o onestitate desăvîrșită. În vreme ce-mi încrușam protector brațele, se strădui să dea totul la iveală.

— Desigur, rămîne de necontestat faptul că e foarte frumoasă și este...

— OK! am zis cu respirația tăiată, ridicînd mîna și închizînd ochii. Ajunge. Știu că eu am întrebat, dar..., am început, înghețîndu-mi zîmbetul

și clătinînd din cap. S-ar putea să fie nevoie să mă minți puțin, Ant. Să-mi cruți sentimentele. Nu sînt prea sigură cît adevăr pot îndura.

Ant zîmbi, se ridică de pe scaun și îmi luă mîna.

— Asta a fost tot. Gata. E foarte atrăgătoare, dar aparține trecutului meu, tinereții mele... perioadei în care eram puțin nesigur, puțin debusolat. Este ceea ce era și-atunci: o ultimă aventură.

Nu eram convinsă că era adevărat. Ant nu era amator de „aventuri“. În plus, cum de era debusolat, de vreme ce urma să se însoare cu mine, dar... eu îl rugasem să mai treacă unele lucruri sub tăcere.

— Nu ți-ai spus: „Îmi doresc să mă fi căsătorit cu tine, îmi doresc să fi rămas cu tine și Stacey, în toți anii aceștia“? am izbucnit dintr-odată, șocîndu-mă pe mine însămi.

Ant părea îngrozit.

— Sigur că nu. Cum de te-ai putut gîndi la una ca asta?

Am săltat din umeri, nefericită. Mă puteam gîndi la un milion de lucruri. Cît de chinuită puteam să fiu.

— Deși, desigur, l-am văzut eu luîndu-și inima în dinți ca să vorbească din nou deschis și-am tresărit, aproape acoperindu-mi ochii cu brațul, sîntem legați pentru totdeauna de copilul pe care-l avem împreună.

— Da, am zis, înghițind.

La naiba, mai bine-mi acopeream ochii.

Duminică am dus-o pe Anna la fermă, unde își petrecu ziua amorezându-se de Hector. Dar de dimineață era rîndul meu, așa că, ținîndu-mă de promisiune, am condus pe drumurile de țară, am luat și ultima curbă atît de familiară, cu gardul ei înalt, și mi-am strecurat mașina pe poarta fermei. Am oprit motorul. Era o liniște perfectă; nu se mișca nimic. Găinile fuseseră scoase afară și acum ciuguleau în țărînă. Cocoșul, mulțumit că le călcase pe toate de cel puțin două ori, își iți gîtul și-și înfoie penele, sărbătorindu-și isprava cu o baie de praf într-un răsad de flori de mult abandonat. O ceață ușoară se ridica de peste vale precum o cuvertură din lînă cenușie, dar încă mai învăluia dealurile din zare, unde vacile noastre, văzînd camioneta albă a lui Tim apropiindu-se pentru a le aduce finul, mugeau, reacționînd pavlovian. Sosisem devreme, așa cum fusesem instruită, și după ce-am coborît din mașină, am rămas locului o clipă, inspirînd adînc, savurînd, în ciuda tuturor necazurilor, un moment al zilei pe care-l considerasem întotdeauna deosebit: cînd tata – și acum Tim, desigur – muncea pe rupte deja de ore bune, dar satul dormea sau abia începea să se deștepte.

Era o dimineață cețoasă superbă. Curînd, urma anotimpul meu preferat. Nu și al lui Ant, pentru

că, zicea el, totul moare, dar, în ciuda tuturor cunoștințelor sale despre tradiția pastorală romantică, crescuse totuși la oraș. Nu știa că toamna nu înseamnă moartea lentă a frumuseții, ci o ultimă izbucnire: fructele socului canadian se agățau în ciorchini imenși de garduri, iar murele, aflate la a doua recoltă, erau dolofane și umflate de ploaie. Iar când se ridica ceața, lumina aceea fabuloasă, pe care nici un film de la Hollywood n-ar putea-o recrea, întindea umbre lungi și schimbătoare, invocând toate fantasmale copilăriei mele. Merele vor fi început deja să cadă mai repede decât reușea Caro să le strângă; perele și prunele, adunate cu mare entuziasm cu o lună în urmă, erau strivite de tălpile cizmelor copiilor. Vara era de mult apusă, cu toată zarva și organizarea specifice. Eu nu-i jeleam dispariția. Îmi plăceau zorii toamnei, nesiguranța în legătură cu momentul potrivit să aducem buștenii în casă și să aprindem focul, pînzele de păianjen strălucitoare, sclipind în lumina dimineților de boabele de rouă aninate în rețeaua întinsă printre firele de iarbă, fuioarele de ceață ușoară și bogăția dulce a fructelor. Cine zisese asta?

La auzul închiderii portierei, Megan, bătrînul cîine ciobănesc – acum sterilizată și grasă – se apropie cu pași greoi. În vreme ce-i mîngîiam capul osos, am deslușit camioneta lui Tim întorcîndu-se, cum era de așteptat, din cețurile de la orizont, după ce hrănise cele două vaci pe care le mai ținea, mai mult în semn de respect pentru vremurile apuse; așa cum și Caro mai ținea încă porci, mi-am zis, în timp ce treceam pe lîngă grajdul lui Harriet, care ședea ghemuită pe un strat de paie, cu rîtul sprijinit pe picioare. Am zîmbit. Vor fi surprinși să mă vadă așa de dimineață. Oricum, nu reușisem să dorm deloc; stătusem

trează în pat jumătate de noapte, așa că puteam să profit de ocazie.

Dintr-un grajd mai îndepărtat, situat la câteva boxe distanță, răzbăteau zgomote. Mi-am înălțat capul pe deasupra unei uși, tocmai la timp ca să zăresc pe Phoebe făcînd ultimele retușuri la așternutul imaculat al lui Pepper.

— 'Neața, Phoebe.

— Ah, salutare! zise, întorcîndu-se spre mine, după ce netezise cu furca niște rumeguș curat. Ai venit!

— E nevoie de mine, am rînjit cu toată gura. O, voi, cei fără de credință.

— L-am pus pe Hector cu Pepper, că se simțea cam stresat de unul singur. Chiar mă pregăteam să mă apuc de grajdul tău.

— Nici să n-aud! Uite, mi-am pus și cizmele de cauciuc. Sînt gata!

Cu ambele mîini, am ridicat pe deasupra ușii o cizmă roz imaculată, ca să vadă și ea. Nepoată-mea clipi.

— Mișto. Ei bine, am umplut o traistă cu fîn, dar m-aș duce în casă, dacă zici că te descurci. Trebuie să-mi termin temele. Apropo, grajdul tău e chiar alături. Știi unde e grămada de bălegar, nu?

— Sigur! Nu uita că pe vremuri am locuit aici, Phoebe!

Și aruncîndu-i un zîmbet ca de reclamă, am deschis grajdul imediat următor și am intrat. Peste numai o clipă, chipul nepoată-mii se iți pe deasupra ușii. Rînjea cu toată gura.

— Mda.

— Ce-i?

— Nimic. Doar că n-am mai văzut pe nimeni intrînd într-un grajd cu poșeta pe umăr. Mama o să fie încîntată că ai venit. Mă duc să-i spun.

Și-a șters-o, dînd fuga să-i zică lui Caro. Ce fată de treabă e, mi-am zis, în timp ce agățam geanta Chloé afară – sau poate ar trebui s-o duc în mașină, e cam jegos pe-aici – și cît de puțin o cunoșteam, de fapt. Caro avea dreptate. Am traversat curtea, întorcîndu-mă la mașină. Copiii noștri ar trebui să stea mai mult împreună. Toți cinci, mai nou. Am înșfăcat o furcă și m-am reze-mat de ea. Am stat o clipă. Da, cum vor reacționa verii la apariția lui Stacey? Cu mult entuziasm, îmi închipui. Vedeam deja cum se luminează ochii lui Jack și cum îi pică falca lui Phoebe de admirație față de acest viitor model la Storm, care intră nonșalant în curtea lor. Păi, e bine. E bine, nu, Evie? Excelent, chiar. Apucînd zdravăn furca în ambele mîini, m-am îndreptat cu pași hotărîți spre grajd, ca să curăț bălegarul.

Măiculiță, cît bălegar... M-am uitat prin grajd, îngrozită și disperată. O grămadă de bălegar de-o parte și de cealaltă, cumva împrăștiat peste tot locul, nu adunat în movilițe ordonate. Arăta de parcă ticălosul de ponei dansase step în propriul bălegar. Păi, asta e. M-am apucat de treabă, strîmbînd dezgustată din nas, în vreme ce transportam, încărcătură după încărcătură, excrementele, balansîndu-le pe capătul puțin instabil al furcii – erau grele, nu glumă – și trîntindu-le în roabă. Bleah! Pfiuu... M-am străduit să nu vomit. Ridică, balansează, pfiuu, trîntește. Ridică, balansează, pfiuu, trîntește.

Începusem să mă deprind. Mă dureau brațele, dar nu-mi mai era greață. Acum mă uitam de jur împrejur, gîfiind. Roaba era plină, dar grajdul nu semăna nici pe departe cu cel curățat de Phoebe. M-am dus pînă alături. Nu, nu se compara. Al ei era curat și aranjat; un strat de rumeguș se ridica ușor de-a lungul pereților și se sfîrșea într-o linie ordonată, cam la un metru de ușă, lăsînd să se

vadă o fișie de ciment imaculat. Bun. M-am întors cu pași apăsați, am întins stratul de rumeguș de-a lungul pereților și am măturat porțiunea de ciment dintre așternut și ușă. Gata. M-am tras puțin înapoi. Nu, nu era gata, pentru că mai rămăseseră destule grămăjoare de bălegar. Erau atât de mici, încât, atunci când le luam cu furca, cădeau printre dinții acesteia. Am dat fuga alături. Oare grajdul lui Phoebe avea...? Am scormonit cu furca prin rumeguș, simțindu-mă ca o trădătoare. Nu, nici urmă de bălegar. L-am aranjat din nou cum fusese. Deci cum...? Aha! M-am grăbit către încăperea unde se ținea harnașamentul și-am descoperit acolo o furcă ai cărei dinți erau mai apropiați. Am revenit în grajd. Nu, ticăloasele de grămăjoare continuau să cadă. Oare asta era ceva specific lui Hector, ceva neobișnuit pentru Pepper? Și să fi fost doar o excepție de la regulă? Oare cantitatea asta însemnată de bălegar fusese rezultatul nervozității pricinuite de intrarea într-un grajd nou? Oare ar trebui să ignor grămăjoarele, sperînd că nici el nu le va observa, când se va întoarce diseară?

Îmi și imaginam cum i se va încreți dezgustat nasul aristocratic; îl vedeam scoțînd mobilul din buzunarul hainei purpurii și zicîndu-i Camillei: „Draga mea, locul ăsta e jenant. Nu pot sub nici o formă să mai rămîn“.

Am aruncat furca la pămînt și m-am grăbit spre casă, ocolind prin spate și mergînd la fereastra bucătăriei, unde... Priveliștea care mă întîmpină părea ireală, ca desprinsă dintr-o reclamă TV: trei copii în uniforme de școală, cu părul îngrijit pieptănat sau despărțit cu o cărare, ședeau la o masă de țară curată lună, în vreme ce, la radio, Terry Wogan turuia vesel, iar Caro, încinsă cu un șorț Cath Kidston, prăjea niște șuncă și ouă pe aragazul AGA. Ce deosebire față de gospodăria

mea care, deși mai mică, era de-a dreptul haotică. Anna și Ant scormoneau singuri prin dulap; dacă aveau noroc, găseau și niște cereale, pe care le încercau cu dinții să vadă dacă mai erau bune de mâncat, în timp ce eu, după ce plecau ei, dădeam fuga înapoi în pat, să citesc numerele din *Hello!* pe care le cumpăram în secret și să mănînc ciocolată. Eram o mamă îngrozitoare. Îngrozitoare.

Am bătut în geam. Caro se întoarce.

— O, bravo, Evie! îmi strigă. Mi-a zis Phoebe c-ai venit. Nu-mi credeam urechilor!

Doamne, ei *chiar* credeau că n-o să vin. Jack se aplecă peste masă, ca să deschidă larg fereastra.

— Păi, mi-e teamă că nu prea fac progrese. O mulțime de bulgări de bălegar nesuferiți și puturoși se încăpățînează să se strecoare printre dinții furcii.

— Ce? întrebă Caro, ducîndu-și mîna pîlnie la ureche și întinzîndu-se să dea radioul mai încet.

— *Bucățele de rahat!* am zbierat, în vreme ce o blondă superbă, aflată lîngă aragaz, se roti către mine și mă privi mirată.

— Oh, ea este... Alice, șopti Caro, înroșindu-se. Una dintre miresele mele. Se căsătorește la toamnă. Phoebe, mergi și vorbește cu mătușă-ta.

Probabil că eram o apariție spectaculoasă: cu rumeguș în păr, roșie la față ca un rac și urlînd cuvinte obscene pe fereastră. Poate că mă vor prezenta drept mătușa cea țicnită. Să mă prezinte drept...? Dar eu chiar *eram* mătușa cea țicnită. Dintr-o pornire mișelescă, văzînd că tînăra femeie înclină uluită capul în semn de salut, mi-am dat ochii peste cap de parc-aș fi fost nebună și i-am adresat un zîmbet dement. Aceasta se sperie și se întoarce iarăși cu spatele. Din fericire, Caro nu băgă de seamă, dar Phoebe chicoti cînd m-am aplecat să-i șoptesc disperată la ureche. Mă ascultă, apoi îmi

șopti și ea la ureche, pe un ton la fel de presant, și mă văzu făcînd ochii cît cepele auzind ce mă sfătuia.

— Dar nici nu trebuie, zise ea repede. Multă lume nu face asta. Eu sînt doar ceva mai pretențioasă.

M-am holbat la ea, uimită.

— Și eu, i-am șoptit, după care m-am îndepărtat grăbită.

La grajduri, am localizat sus-numita găleată în sus-numita încăpere și, pe fundul ei, am descoperit sus-pomenitele mănuși, acoperite cu... bleah. Cu fața în direcția opusă, le-am tras pe mîini, apoi, cu brațele întinse, am alergat la grajduri. Puteam să fac asta. Puteam. Ghemuită în blugii Armani, cu mîinile la kilometri depărtare de mine și ochii strînși, am ridicat un bulgăre... i-am dat drumul în roabă... am mai luat unul... i-am dat drumul. E doar iarbă, mi-am zis, cu nările astupate și respirînd pe gură. Ierbivorele astea mănîncă numai fîn și iarbă.

După douăzeci de minute, cu roaba plină pînă la refuz, m-am oprit și-am admirat rezultatul. Imaculat. De fapt, era așa de curat, iar eu eram atît de sfîrșită, încît mă tenta grozav să mă întind nițel pe jos. Dar treaba nu era încheiată. Phoebe, amabilă, îmi umpluse o traistă cu fîn, pe care-am agățat-o de grindă, ca să aibă Hector la ceai – eram încredințată că poneiul era un Hector, nu un Heccy –, pe urmă am umplut o găleată cu apă și-am cărat-o cu pași greoi din cealaltă parte a curții. Cînd am lăsat-o jos, cu o bufnitură, în colțul grajdului lui, jumătate din conținut îmi împrășcă una dintre cizmele roz.

O să te deprinzi tu, mi-am zis în sinea mea mai tîrziu, pe cînd goneam pe drumeagurile de țară, cu unul dintre picioare ud flească. E o chestiune

de exercițiu. Nu ești obișnuită cu activități din astea. Și ești fiică de fermier, îmi șoptea o voce firavă în creier. Ce făcusem cu viața mea, câtă vreme cumnată-mea fusese ocupată să organizeze întâlniri la micul dejun? Mi-am dat seama că asta reprezentase micul *tête-à-tête* de azi-dimineață, cele două profitînd de ocazie înainte de a se apuca de-a binelea de treabă. Ei bine, eu ce făcusem? Citisem reviste timpite și mîncasem biscuiți cu cremă de lămîie, asta făcusem.

Acum, însă, eram chită. Și știam care era următoarea mea destinație – librăria lui Malcolm, cu misiunea de a-i goli rafturile, de-a obține informații prețioase despre Bella Edgeworth, de a scotoci prin edițiile broșate, pentru a afla întreaga poveste. Am gonit în direcția orașului, am traversat râul – după cît condusesem la viața mea, ați fi putut crede că mă pricepeam –, am ocolit centrul și am apucat-o către St Giles. Librăriile mai mari nu deschiseseră încă, dar una dintre metodele prin care Malcolm o lua, discret, înaintea lor era să-și tenteze clienții cu o cafea matinală și-o posibilă achiziție, în drumul lor către locul de muncă. Am virat la stînga, pe strada Clarendon. Era sigur acolo, la ora asta.

Am parcat în curticica pavată cu pietriș, din spate. Bun, e doar mașina lui Malcolm. După ce mi-am schimbat cizmele c-o pereche mai veche de șlapi, pe bancheta din spate, am coborît și m-am grăbit să ajung la intrarea din față. Deschizînd în liniște ușa, am aruncat o privire pe sub arcada din stînga mea... dar nu, nu era nimeni acolo. Nici urmă de Împuțit. De fapt, nu era nici țipenie în toată librăria, care încă era cufundată în semiîntineric, în afară de Malcolm; stătea în spatele tejghelei, la calculator, cu ochelarii pe nas. Cinders era întinsă la picioarele lui. Cînd am intrat, se

uită atent pe deasupra lentilelor și se luminează de fericire.

— Scumpa mea! Te-ai trezit de cu zori. Ce plăcere!

— Malcolm, am zis, închizînd ușa și îndreptîndu-mă grăbită spre el. Malcolm, tu ai auzit vreodată de Bella Edgeworth?

— Da, firește c-am auzit, răspunse, scoțîndu-și ochelarii. Scrie niște romane de dragoste încîntătoare, plasate în epoca victoriană. Numai crino-line și dantele. De ce?

— Încîntătoare? Ți se par încîntătoare? Eu găsesc că sînt... știi tu, genul de romane de duzină, pe care le citești o singură dată și le arunci.

— Ei bine, nu sînt nici cultură înaltă și nici literatură elevată, dacă la asta te referi. Dar au cu siguranță un șarm al lor și sînt foarte accesibile.

O, Doamne. Ca și autoarea, probabil.

— Sexy?

— Nuuu, zise el lent. Nu chiar. Adică, mai există aluzii, dar totul e lăsat la voia imaginației cititorului și ascuns în spatele ușii închise a dormitorului. N-o să găsești organe în erecție, dacă despre asta e vorba. Am cîteva romane pe-aici. De ce întrebi?

Se ridică de pe scaun și merse la rafturi ca să le caute.

— Pentru că ea e ticăloasa de fostă iubită, Malc. Cea cu plodul!

— Oh!

Se întoarse către mine, peste măsură de uimit. Spre marea mea îngrijorare, ochii începură să-i strălucească.

— Vai, e de-a dreptul *extraordinar*. O, Evie, crezi c-ar accepta să fie gazda unei întîlniri aici, în librăria noastră? O ședință de lectură, poate? E foarte iubită de public.

— Malcolm!

— Nu, nu, scuze. Ce prostie din partea mea, zise el repede, după care smulse vreo două volume de pe raft și mi le aduse. Dar, trebuie să recunoști că e foarte incitant. Și e de preferat vreunei femeiuști oarecare, nu găsești?

— Din al cui punct de vedere?

— Păi...

— Adică, dacă logodnicul unei tipe are intenția de-a și-o pune cu o altă femeie și de-a face un copil din flori, e de preferat ca respectiva să fie frumoasă și celebră?

Malcolm își mută greutatea de pe-un picior pe celălalt și-și scărpină gînditor bărbia.

— D-da. Da, cred că exact asta vreau să spun, declară el sfidător, ignorîndu-mi cu bună știință sarcasmul. Fiica îi va semăna mamei — un fond genetic minunat, mai ales dacă Ant e tatăl. E cu mult mai bine decît să tîrască niște cîini pe la Bodleiană, nu?

— Ah, da, e fantastic! Poate-ar trebui să mai facă vreo cîțiva copii, nu? Aș putea să ofer excursii cu ghid unui număr nedefinit de „creiere“ blonde, cu staturi de zeiță. Ar putea recrea rasa ariană!

— Ei, nu vorbi așa, floricică. După cum spun-eam mai deunăzi... O!

Se întrerupse în clipa în care deschise coperta a patra a unuia dintre romane, dînd la iveală fotografia unei tinere femei de-o frumusețe răpitoare: păr lung și blond, ochi limpezi, de căprioară, pomeți înalți, buze pline, la fel ca pieptul, ce se zărea provocator în colțul din stînga, jos. Imaginea îi tăiasе respirația lui Malcolm, cu toate că el juca pentru „cealaltă echipă“. Sincer, am avut aceeași reacție. Ne-am holbat împreună la poză.

— Gata, ajunge, am șoptit cînd am izbutit să-mi smulg privirea de la ea. Mă duc la Magdalen Bridge.

Mă găsești pe fundul apei, cu bolovani îndesați în cizmele de cauciuc.

— Probabil că e doar o fotografie deosebit de reușită, mă liniști el, închizînd brusc cartea. Au dat cu vaselină pe obiectiv, au retușat la greu, zise aruncînd un ochi în interiorul celui alt volum. O, Doamne...

— Lasă-mă să văd! am exclamat.

— Nu, nu.

Ținu cartea la înălțime, ca să nu pot ajunge la ea.

— E chiar mai reușită? am întrebat dintr-o suflare.

— Ei bine...

Am făcut un salt și i-am smuls romanul din mînă. L-am deschis.

— AAA!

I-am dat drumul, apoi m-am prăbușit și eu pe scaunul lui Malcolm, lovindu-mi fruntea de tejghea cu un gest teatral. El dădu fuga în biroul din spate și, peste cîteva minute, reveni cu remediul său obișnuit: ceai fierbinte și tare. Pe cînd așeza cana în fața mea, mi-am ridicat încetîșor capul.

— Două cuburi de zahăr? am scîncit.

— Trei. Unul pentru nervi, zise și mă bătui pe spate. Acum, ascultă aici, floricică. Știu că ești într-o stare proastă, dar ai vrea să-mi faci o imensă favoare?

Își încleștă mîinile și își îndoi genunchii, ca să ajungă în cîmpul meu vizual.

— Orice, am murmurat pe un ton sumbru, ridicînd lingurița și amestecînd nefericită în cana cu ceai.

— Peste cinci minute ar trebui s-o duc pe Cinders la un curs de dresaj pentru căței, iar măicuța ta ar fi trebuit să-mi țină locul aici. Atîta doar că întîrzie puțin. Ai fi așa de dulce să stai de gardă

aici? Știi, pînă vine ea. Vrei, vrei? mă întrebă, bătînd mărunt din gene.

— Mama? Ah. Ah, da, mi-a zis. Sigur, de ce nu? am ridicat resemnată din umeri. N-am nici un rost pe lume. Nu mă grăbesc nicăieri. Sînt un zero absolut. Măcar de-aș purta măsura asta și la haine, am zis, uitîndu-mă la coapsele mele. Ca Bella Edgeworth. Du-te, i-am făcut semn cu mîna. Haide, du-te. Te du, odată! Nu mai trîndăvi.

— Mersi, dulceață, zise el, îndreptîndu-se. Astăzi trecem iarăși prin Cele Trei Porunci. Vrei să le-auzi?

— Cele Trei ce?

— Porunci. La ora de dresaj de care ți-am spus, la care-o duc pe Cinders. Vrei să afli care sînt?

Mi-am ridicat fruntea, obosită.

— Cum de știu că o să mi le reciți, indiferent de răspuns?

— Mai întîi, spui „Șezi!“. Apoi mîngîi cîinele și zici „Bine, șezi“. Pe urmă spui „Jos! Bine, jos“. Și apoi, preferata mea. (Chipul i se schimonosi, căci încerca să-și ascundă veselia.) „Vino! Bine, vino.“ Nu ți se pare criminal? întrebă el, chicotind.

— Criminal, am mormăit drept răspuns, dar, spre marea mea iritare, am simțit cum mi se schimonosesc și mie buzele.

— Eu mă tăvălesc de rîs, pur și simplu, deși sînt singurul care face asta. Stăpînul dalmațianului e cu nasul pe sus, dar i-am prins privirea celui cu cockerul american, săptămîină trecută. Mi-a adresat un zîmbet de cunoscător, ceea ce mi s-a părut încurajator, *n'est-ce pas*?

— *Peut-être*, am săltat eu din umeri.

Mi-am sorbit ceaiul fără pic de energie, întrebîndu-mă dacă să citesc sau nu biografia de pe copertă. Oare era ceva de genul:

Bella Edgeworth a studiat la Oxford. Este autoarea a patru romane și locuiește cu fiica ei, în Sheffield. Deși

necăsătorită, are de mulți ani un iubit, de care e profund îndrăgostită și cu care plănuiește să se mărite la primăvară.

Da. Poate. Ochii îmi rătăciră în direcția volurilor.

— Și nu te mai tortura singură cu cărțile alea, bine? După cum spuneam, un pic de cremă face minuni. Eu știu mai bine.

Mi-a aruncat o privire șireată, apoi a dat să le ia, dar eu mi-am trântit mâinile peste ele.

— Lasă-le aici, am zis pe un ton sălbatic. În clipa asta, nu-mi doresc altceva decât tortură. Când te doare ceva, nimic nu se potrivește mai bine decât niște durere în plus. Nu-mi lua haina aspră, l-am rugat, ridicînd spre el o privire chinuită, poate chiar excesiv de melodramatică.

— Cum vrei, zise el acru. Dar să nu-ți tai venele în librăria mea, scumpete. Dăunează imaginii firmei.

Și cu asta, se pregăti s-o șteargă, îmbrăcînd la iuțeală sacoul din in, fluierînd după Ciders, care se ivi numaidecît lîngă el, ieșind valvîrtej pe ușă și apucînd-o în jos, pe stradă. M-am cufundat înapoi în scaun și i-am privit îndepărtîndu-se. Mi s-a năzărit că Cinders nu numai că se apropia de vîrsta de doisprezece ani, dar era totodată și cea mai ascultătoare cățelușă din întreaga creștinătate. Cursuri de dresaj pentru căței? Un cîine bătrîn, învățînd trucuri noi? Nu-mi mirosea a bine. Bănuiam că trucurile erau exclusiv în buzunarul lui Malcolm.

M-am afundat în scaunul lui, cu capul pe spate și ochii închiși. După o clipă, am întins mîna și am tras mai aproape una dintre cărți, cea pe care Malcolm refuzase să mi-o arate. Am deschis-o binișor și am studiat iarăși fotografia. Cea de-a

doua examinare mi-a confirmat temerile. Era mai rău. Mult mai rău. Arăta mai în vîrstă decît în prima poză, dar și mult mai sofisticată. Mai elegantă. Mai puțin bosumflată, mult mai senină și calmă. Un bust mai modest, dar o ținută mai frumoasă. Cu ochi lacomi, am citit biografia de dedesubt:

Bella Edgeworth s-a născut și-a crescut în nordul Angliei. A studiat la Universitatea din Oxford, iar acum locuiește în apropiere de Sheffield, împreună cu fiica ei. În 2006, a fost distinsă cu premiul Herald pentru romane istorice de dragoste.

Am continuat să citesc, pradă unei stări febrile.

Aprecieri critice pentru romanele Bellei Edgeworth:
„Strălucit! Un roman inteligent și captivant“
(*Scotsman*)

„Mi-a plăcut la nebunie. O ștrengăriță extrem de inteligentă și foarte sexy“ (*Daily Mail*)

„O carte plină de înțelepciune și umor, minunat scrisă“ (*Northern Star*)

„Ce descoperire! Cine este Bella Edgeworth? Vreau să fiu tatăl copiilor ei!“ (Mark Cox, *Daily Express*)

M-am holbat îngrozită.

— Stai la coadă, ticălosule! am țipat, scăpînd cartea ca pe-o bucată de cărbune încins.

Am sărit ca arsă de pe scaun și m-am ferit de ea, uitîndu-mă cum zăcea pe podea.

— Aaa! am urlat, în timp ce, cu pumnii strînși, am dat fuga și-am sărit cu picioarele pe volum.

Un gest copilăresc. Am tropăit pe el, de parcă dansam cazacioc. Un gest complet imatur. Apoi i-am tras un șut cît am putut de zdravăn,

azvîrlindu-l în spatele librăriei. Degetul de la picior prinse marginea tejghelei, căci nu purtam decît nişte şlapi. *Dureros*. Am urlat în agonie, în vreme ce cartea zbură în pragul biroului lui Malcolm.

— Rahat-rahata-rahata!

Ținîndu-mi strîns laba piciorului și ȝopăind pe celălalt pînă la scaun, m-am prăbușit epuizată. Apoi, destul de previzibil și pentru a treia oară în ultima vreme – nu degeaba fusesem poreclită Plîngăcioasa în copilărie – am izbucnit în lacrimi.

A fost o izbucnire destul de zgomotoasă, cu multe convulsii și acompaniament dramatic de efect, dar am ajuns relativ repede la etapa de sughiț și respirație întretăiată, aceasta prevestind sfîrșitul crizei. Pesemne că plînsesem suficient. Mi-am cuibărit laba piciorului în poală, scîncind încetișor. Oare era rupt? Am mișcat degetul cu mare precauție. Nu, parcă totuși nu. Mai că eram dezamăgită. M-am mai cutremurat puțin, am mai tușit... apoi, tocmai cînd înghițeam, am încremenit. Am tușit? Dar nu tușeam. Un sunet adînc, de om care-și drege glasul, se făcu din nou auzit.

— Cine-i acolo? am întrebat, îndreptîndu-mă brusc.

Din umbră, de pe la mijlocul librăriei și din dosul arcadei se ivi o siluetă înaltă și întunecată. Cu mîinile în buzunare, bărbatul se uita încruntat la pantofi.

— O, dumneata!

— N-am... ăăă, n-am știut dacă să..., încep eu pe un ton aspru.

— De cît timp stați acolo?

— Păi... de mulțisor, cred. Am intrat prin spate, zise ridicîndu-și privirea și parcă încercînd să se apere. Biroul meu are o ușă care dă spre curte. Dumneata și Malcolm stăteați de vorbă și nu mi

s-a părut un moment potrivit să-mi anunț prezența. Nu-mi place să...

— Ați tras cu urechea!

— Păi, a fost neintenționat, izbucni el. Vă asigur că am lucruri mai interesante de făcut, dar pereții aceștia sînt foarte subțiri și nu s-a ivit nici un prilej potrivit pentru a vă spune că sînt și eu de față.

Îmi adresă o privire sfidătoare, apoi ochii îi alunecară în lături.

— Iar conversația era, pare-se, una... destul de personală. Apoi ați început să... știi dumneata, continuă, încruntîndu-se și arătînd stînjedit. Adineuri. Dar nu mai puteam să stau și să ascult, așa că...

— Nu, am zis repede, căci omul chiar părea să nu se simtă în largul său. Nu, am înțeles.

Am înghițit în sec și-am scotocit prin geantă după un șervețel, dar am scos un obiect de-o factură mai intimă. Rahat. I-am dat drumul înapoi și mi-am folosit mîneca.

— Ei bine, am zis, forțîndu-mă să zîmbesc frumos, asta e povestea. Dacă ați fost atent, și nu mă îndoiesc că ați fost, veți fi aflat deja că nebuna care defilează în lenjerie sexy pe la fereastra băii și aruncă cu borcane de cremă după mașini înainte să le tamponeze, este nevasta unui bărbat a cărui fostă iubită este frumoasă și deșteaptă și care de curînd a scos din pălărie și-un copil din flori. Nu e o scuză ca să mă dau în spectacol în public, de acord, dar poate că explică întru cîtva situația.

I-am mai azvîrlit un surîs palid și mi-am folosit din nou mîneca pentru a-mi șterge nasul. Am observat niște mucii. Ce șarmant.

Bărbatul ridică din umeri și se îndreptă spre mine, cu fruntea plecată și tot cu mîinile în buzunare.

— Mai... mai umple unele goluri, da.

Am încuviințat, curajoasă. Mi-am mai tras o dată nasul cu nădejde, apoi am fluturat disprețuitor din mână în direcția cărții de pe podea.

— Asta e a ei, am zis în ciudată.

Omul se aplecă și ridică volumul.

— Bella Edgeworth. Da, am auzit.

Aruncă un ochi pe coperta din interior.

— Dacă fluieri admirativ sau spui că e „bună“, mă duc afară și dau foc la ce-a mai rămas din mașina dumată, am mîrîit.

— Ei bine, se strîmbă el, e o mașină închiriată — a mea e la garaj, pentru reparații —, așa că nu vă jenați.

Lasă cartea jos și se uită la mine.

— Vă simțiți bine?

Tonul său cu adevărat aspru trăda bunătate. În cazul meu, asta nu era bine. Am simțit că-mi tremură bărbia. Am înclinat din cap fără un cuvînt, cu chipul scăldat în lacrimi. Cu mâinile în buzunare, se apropie încet de tezgheaua îndărătul căreia ședeam.

— Eu... ăăă, eu am cunoscut-o, de fapt. La un festival de literatură. Anul trecut, în Cheltenham.

— E o curvă? am întrebat, ridicînd ochii spre el și privindu-l plină de speranță. Și-o pune cu cine apucă?

Omul își dădu capul pe spate și hohoti.

— Nu, nu cred. Eu, unul, n-am observat. Dar poate că nici n-am vrut să observ.

— De ce? E o femeie superbă, nu? Și necăsătorită. Dumneata ești? Nu că asta ar conta pentru ea, am adăugat cu ranchiună, conștientă că eram în mijlocul oceanului, cu toate pînzele întinse și cu ancora în derivă, fără puncte de sprijin și îndemnată doar de curajul pe care ți-l dă disperarea.

— Nu sînt căsătorit, zîmbi el. Am fost.

— Divorțat?

— Văduv.

— O...

Vîntul își schimbă direcția, bubuitul fiind însoțit de un trosnet al pînzelor, iar barca mea pluti în zigzag și se zgudui.

— O, am repetat, cît timp îmi băteam capul să găsesc ceva mai potrivit de zis.

Măruntele mele necazuri nu se puteau compara cu asta, nu? Cel puțin, cei din pricina cărora mă frămîntam erau încă în viață.

— Îmi pare rău. Sincer.

— Mulțumesc.

Se lăsă tăcerea. El stătea în fața teighelei, iar eu ședeam îndărătul ei. Capul îi era tot plecat și nu-și scosese mîinile din buzunare. Privirea lui, ațintită în altă parte, îmi oferea un avantaj. Picioarele îi erau lungi și zvelte. Frumoase picioare. Mi-am plimbat ochii de-a lungul lor.

— Uitați, n-ați vrea să...?

Am întors și celălalt scaun aflat după teighea, astfel încît să fie cu fața spre el.

— O, mulțumesc.

Veni și se așeză lîngă mine. Din nou tăcere.

— V-ar deranja dacă aș întreba... Adică, în ce fel a...?

— A fost ucisă de tirul unui lunetist, în Uzbekistan.

— O, Doamne Sfinte! Soldat?

Parcă vedeam o femeie masivă, alergînd de colo colo în pantaloni kaki și fluturînd amenințător un kalașnikov.

— Nu, fotograf. Fotograf de război. Lucra la un ziar, *Le Figaro*. Era franțuzoaică.

— Doamne. Cît curaj. Adică... purta vestă antitlonț?

Acum, imaginea îmi înfățișa o femeie zveltă cu un ogar, cu pomeți înalți și păr lung și unduitor. Nu cumva era Bella Edgeworth? Am scuturat capul nedumerită.

— Precum Kate Adie, ferindu-se de gloanțe?

— Nu chiar. Ăsta eram eu, de fapt. Adică eu eram pe post de Kate Adie, de reporter. Dar ea purta într-adevăr vestă antiglonț, deși nu i-a folosit la nimic. Mă rog, așa ne-am cunoscut.

— O, Doamne, ce romantic! Dar cum de...

— Am ajuns să fiu proprietarul unei librării? Nu știu, ridică el din umeri. Mi-am continuat munca de reporter cam un an și ceva după moartea lui Estelle, după aceea, însă, nu m-am mai simțit în stare. Sau poate s-au epuizat rezervele mele de curaj. Mi-am zis că, dacă mai văd încă un adolescent irakian împușcat în timp ce aruncă o piatră sau încă un camion plin cu tineri soldați britanici prins într-o ambuscadă și aruncat în aer de grenade, o să mă arunc eu însumi pe-o mină. Cred că, dacă vrei să fii cu adevărat bun în meseria asta, trebuie să duci o viață expusă pericolelor, iar eu ajunsesem tocmai la finalul vieții mele de reporter, care se întinsese pe cincisprezece ani. Estelle murise. Venise vremea să mă ocup de altceva. Să las profesia asta pe seama celor tineri și entuziaști. Mi-a plăcut dintotdeauna ideea de-a avea o librărie.

— Foarte diferită, m-am aventurat să zic.

— Îmi plac cărțile.

— Și mie. Odinioară, cu asta mă ocupam. Adică lucram aici. Cu Malcolm. Acum ani de zile.

— Nu știam asta, spuse el surprins.

— N-aveați de unde să știți.

M-am uitat la el cum ședea lângă mine, cu picioarele sale lungi întinse în față, încrucișate la nivelul gleznelor. Părea foarte concentrat asupra pantofilor. Ciudat, dar îl considerasem întotdeauna

un individ arogant. Poate timid. Tăcerea era de-săvîrșită.

— Nu vă e dor de... viața în străinătate? În Afghani... Paki...

— Poftim?

— De locul ăla terminat în „stan“. Unul dintre „stan“-uri.

Ca unul dintre comitatele de pe la noi, Evie?

— Uzbekistan?

— Țsta era! am exclamat, înroșindu-mă.

— Mă întrebați dacă duc dorul acțiunii?

— Da, cred că da.

— Ocazional. Dar de ea mi-e dor, de fapt. De Estelle. Și n-ar mai fi același lucru. Viața de reporter nu mai era la fel fără ea, fără să-i văd chipul în grupul masiv de ziariști, care se îndrepta către oraș.

Am înghițit în sec. Povestea lucrurile așa cum s-au petrecut. Picta un tablou. Își făcea meseria de reporter, cred. Spunea adevărul. Asta îi era meseria. Sau fusese. Mi-l imaginam campînd la ultimul etaj al vreunei clădiri abandonate, cercetînd atent străzile prăfuite ale vreunui orașel din Orientul Mijlociu, în vreme ce camioanele continuau să sosească în convoi, uitîndu-se după acela în care se afla ea, împreună cu echipa franceză, asigurîndu-se că era teafără.

— Ați fost căsătoriți mult timp?

— Cinci ani.

— Copii?

— Nu. Stilul nostru de viață nu prea mai lăsa loc de copii. Ni-i doream, firește. Estelle era cu doisprezece ani mai tînără decît mine, așa că nu era vremea pierdută. Dar cînd a murit... ei bine, era însărcinată.

— O! Știați?

— Nu. Se întîmplase cu puțin timp în urma Poate că nici ea însăși nu știa, adăugă și-un mușchi al feței i se contractă.

— O, Doamne, îmi pare așa de...

— Deci, vezi dumneata, continuă el grăbit, viețile noastre s-ar fi schimbat oricum. Așa am privit eu lucrurile. N-am mai fi lucrat împreună la Bagdad; n-am mai fi putut să trăim ca pînă atunci. Viața mea – viețile noastre –, cu responsabilități și copii, s-ar fi schimbat inevitabil. Părea alegerea corectă, aceea de-a adopta un alt stil de viață, de-a ne mai liniști puțin, de a cumpăra o casă, de-a ne lua o slujbă mai sigură. Și, evident, de-a face o extensie de penis.

— Îmi pare atît de rău! am exclamat, ducîndu-mi palma la gură.

— N-aveți de ce. Pe mine m-a amuzat.

— Ce toantă sînt.

— De unde să știți? Și poate că aveți dreptate. Poate că nu eram altceva decît un bărbat mai în vîrstă, conducîndu-și mașina prin oraș ca să agațe puicuțe. Mi-a dat de gîndit.

Mai în vîrstă. Era mai în vîrstă? Nu decît mine, cu siguranță. Doar mai în vîrstă decît Estelle.

— Ei bine, în condițiile date, am strigat eu, cine v-ar condamna dacă ați face asta? Probabil că vă simțiți singur.

— Nu, nu, zise el, ridicîndu-se brusc, iar eu am realizat că mersesem prea departe. Nu, sînt foarte ocupat. Viața mea e... foarte plină.

Se duse la rafturi și îndreptă niște cărți, deși nu era nevoie.

— Am mulți prieteni, multe planuri.

De unde ședeam, îi vedeam profilul: un maxilar puternic, un nas bine conturat, puțin coroiat, pleoape ușor lăsate, ca cele ale lui Charles Dance. Dar el era brunet. Mai bine. Îl vedeam în Bagdad,

traversînd cu capul plecat străzile supravegheate de lunetiști, urmat de echipa de filmare; nu era înarmat, firește, și foarte vulnerabil. Frumoasa lui soție franțuzoaică alerga alături sau imediat în spate, cu aparatul de fotografiat atârnat la gît. Oare așa se petrecuseră lucrurile? m-am întrebat. Alerga în fața ei, a auzit-o strigînd, s-a întors și-a văzut-o prăbușită în țărînă, rănită mortal? Sau nu fusese acolo deloc? Primise un telefon, se repezise către spitalul supraaglomerat și suprasolicitat, își croise drum prin mulțimea de femei acoperite cu văluri, care se tînguiau, doar ca s-o vadă transportată de urgență pe-o targă sau în brațele cuiva, sîngerînd și în stare de inconștiență? M-am întrebat dacă aș putea, în mod decent sau chiar indecent, să îndrept conversația către... Nu, sigur că nu. Ei bine, atunci poate încerc s-o readuc la subiectul vieții sale actuale, la felul în care făcuse față tragediei, la cum se apucase de altceva, dar profilul său încremenit nu te invita să pui întrebări. Am deschis și-am închis gura de cîteva ori, prinsă în încurcătură, așa cum nu-mi stătea în fire, de lipsa unei replici care să spargă gheața; apoi, cînd mi-am imaginat că găsisem una – recunosc că se limita la întrebarea destul de stîngace: „Cum de locuiți pe strada mea?” – ușa zbură în lături.

C-o pală de vînt și de parfum Eau-de-Ceva-Tare, maică-mea năvăli în magazin, făcînd jogging. Era în treningul roz, continuînd să alerge în vreme ce se întorcea să închidă ușa, și apoi spre teighea, gîfîind.

— Evie! Ce cauți aici?

Alerga pe loc, chiar în fața mea.

— Te așteptam. Malcolm a trebuit s-o șteargă, așa că i-am promis că rămîn eu aici, dar se presupune că tu trebuia să ajungi acum zece minute.

Știam că vocea mea devenise neplăcut de tăioasă. Dar, dintr-un motiv oarecare, eram ridicol de dezamăgită s-o văd.

— Dar nu te îngrijora, m-am grăbit să adaug pe un ton mult mai prietenos și mai blînd. Nici c-ar fi putut conta mai puțin. N-aveam nimic de făcut și, oricum, acum ai venit și tu.

Speram că, după asta, mă vedea ca pe-o fată de treabă. Am aruncat un ochi în direcția rafturilor, dar el dispăruse, se topise în spatele arcadei, trecînd în jumătatea lui de magazin.

— Știu, îmi cer scuze, pufni ea fără să se oprească. M-am decis să alerg pînă aici, dar e mai departe decît mi-am imaginat. Însă, scumpa mea, tu trebuia să fii cu Felicity. De ce n-ai aprins luminile?

S-a întins spre întrerupător, iar magazinul a fost scaldat în lumină.

— Mamă, ești bună să încetezi cu joggingul ăsta? Mi se face rău cînd te văd.

— Scuze, voiam doar să-mi fac ora completă.

Se uită la ceas și, pe furiș, mai strecură cîțiva pași de alergare.

— Felicity? m-am încruntat.

— Da. Ți amintești că mi-ai promis să-mi ții locul la distribuirea meselor gratuite? Cred că te așteaptă deja la Centrul Civic, în vreme ce șaizeci și patru de porții de ficat și șuncă se răcesc încetișor.

— La dracu'!

M-am ridicat în mare grabă, mi-am pus șlapii și-am înșfăcat geanta, îndreptîndu-mă spre ușă.

— Doamne, ce proastă sînt! Scuze, mamă. *Mii* de scuze!

— Nu-ți face griji, ajungi tu. Sînt singură pe-aici?

— În partea asta, da, dar Malcolm se întoarce în cîteva minute.

— Ludo nu e? Apropo, nu-mi pot imagina motivul pentru care-ți displace atît de mult. Eu îl găsesc fermecător.

La ușă, m-am întors și m-am uitat stupefiată, arătînd cu degetul spre jumătatea lui.

El era în partea din spate, așezat la birou și citind la lumina lămpii. I-am prins privirea. Păru puțin șocat. Am plecat în grabă.

— Felicity! Îmi cer mii de scuze! am zbierat eu de la geamul mașinii, în vreme ce intram în parcare de la Centrul Civic.

Ea încărca deja duzini întregi de cutii din polistiren, din căruciorul de oțel inoxidabil în portbagajul bătrînului ei Subaru verde. Se uită la mine ușurată.

— O, Evie. Slavă cerului!

— Am întîrziat îngrozitor! m-am tînguit eu.

— Nu-ți mai face griji. Sînt fericită c-ai venit. Am avut neplăcuta senzație c-ai uitat și, desigur, aș fi putut să te sun aseară, dar maică-ta m-a asigurat că nu e...

— Nu, *nu* e nevoie și nu trebuia în *nici un caz* să suni. E numai vina mea, mi-a scăpat cu totul din minte. Așa. Acum, cu ce te pot ajuta?

Am coborît, am trîntit ușa și am alergat spre ea.

— Păi, ar mai fi încă vreo zece cutii din astea într-un cărucior din bucătărie, zise, smucind capul în direcția primăriei, o clădire din piatră în stare jalnică, aflată în spatele nostru. Dar, dacă mergem împreună, le putem transporta pe toate și nu va mai fi nevoie să tragem căruciorul pînă aici și-napoi. O s-o ștergem într-o clipită.

Împreună, am întors căruciorul gol și l-am împins repede, mai întîi pe ușa din spate, apoi prin

niște uși batante, și am parcurs coridorul către bucătărie. Într-o sală imensă, cu suprafețe din oțel inoxidabil, care aducea a sală de operații, am găsit și restul de cutii. Am luat jumătate din ele, așezate stivă în brațe, și-am apucat-o înapoi pe coridor, întorcându-ne ca să împingem cu fundul ușile batante. Am strîmbat din nas dezgustată.

— Bleah, mîncare de cantină.

— Îți trezește amintiri, nu? Firește că toți acești bătrînei adorabili se așteaptă să-și primească porția la ora douăsprezece fix, ca la grădiniță.

— S-au întors în anii copilăriei. Ce mai au în meniu zilele astea? am întrebat în timp ce ne grăbeam către mașină.

— O, tot soiul de mîncăruri. Nu se pregătește, pur și simplu, același fel pentru toată lumea. Fiecare primește altceva, îmi răspunse Felicity, pe cînd depozitam cutiile în portbagajul deschis.

— Doamne Sfinte, de ce?

— Dietele sînt diferite. Unele porții nu au carne de porc, unele nu au carne de pasăre sau de pește, unele feluri trebuie să fie pasate – oamenii nu au dinți –, iar altele n-au fasole sau ceapă, din motive evidente, zise, ridicînd din sprîncene.

— Ah, da.

— Iar bulina colorată pe care-o vezi în colțul cutiei îți spune ce-i în interior. Uite, asta e fițuica ta.

Îmi îndesă în mînă o bucățică de hîrtie.

— Drace, nu-mi imaginam că e atît de complicat. Și tu faci asta în fiecare săptămînă?

— În fiecare săptămînă. Dar sîntem mereu cîte două. Una conduce, alta livrează. E mai rapid așa. Cred că săptămîna asta e mai bine să conduc eu, de vreme ce e mașina mea, așa că o să duci tu mîncarea, OK?

Se instalase deja pe scaunul șoferului, aranjîndu-se cu oarecare dificultate. Doamne, cîtă

eficiență. Uitasem cât de calculată putea fi. Slavă cerului că n-o dezamăgisem. Probabil, însă, că asta s-ar fi întâmplat, dacă nu mi-ar fi amintit mama. Am dat fuga la cealaltă ușă și m-am strecurat și eu lângă ea. Felicity continua să vorbească rapid și fără întrerupere, arătînd impecabil în compleul bleu și fusta de velur subțire, cu cerceii de perla și părul de culoarea mierii pieptănat pe spate.

— Sînt toate persoane în vîrstă, evident, zicea, uitîndu-se în oglinda retrovizoare și dînd înapoi cu dexteritate (Notă: folosește mai des oglinda retrovizoare), și sînt mereu la fel. Cei care se vaită se vaită întotdeauna, cei fericiți sînt veșnic așa unii n-au văzut pe nimeni toată ziua – sau de-o săptămîină, chiar –, așa că s-ar putea să fii nevoită să mai zăbovești o clipă, OK?

— Da, sigur, am murmurat eu.

M-am simțit umilită. Eu nu făceam nimic. Nimic. Nu eram în nici un comitet, nu mă implicam în activități de caritate. Ah, da, iar vorbim despre tine, Evie. Ca de obicei.

— Și-ar mai fi prăjiturile lui Caro, firește, pe care le adoră toată lumea, adăugă, făcînd semn cu capul spre bancheta din spate.

— Prăjituri?

— Da. Păi, budincile de-aici sînt *asa* de scîrboase; de regulă, sînt din prune uscate sau sînt din cele congelate. Sau sînt umplute cu coacăze uscate și tari ca piatra. Așa că, într-o săptămîină, Caro s-a oferit să ne pregătească niște dulciuri; au avut un succes extraordinar. Le-au înfulecat pînă la ultima firimitură, așa că acum Caro le gătește săptămînal. Tocmai le-am luat de la ea.

Doamne, o să-mi trebuiască ani întregi să le prind din urmă. Ani întregi. M-am cufundat în scaun, avînd senzația că nu mășor mai mult de

cîțiva centimetri. Dar voi face efortul ăsta, cu siguranță. Voi deveni un om mai bun.

— Doar că săptămîna trecută au fost cam păroase.

— Ce anume?

— Prăjiturile. Ciinele ăla matusalemic al lui Caro – Megan, ciobănescul – năpîrlește îngrozitor de tare, așa că maică-ta și cu mine a trebuit să le periem nițel, zise rînjind. Nu că dragii de bătrînei ar observa sau le-ar păsa de asta.

— Nu, bănuiesc că nu.

— Nu sînt nici măcar sigură dacă unii dintre ei mănîncă ceva din ce aducem, dar, în orice caz, știu că le face plăcere să vadă pe cineva zilnic.

— Da. Sînt convinsă că așa e.

Se încruntă la auzul tonului meu și-mi aruncă o privire.

— Ce s-a întîmplat?

— O, mă gîndeam numai că sînteți toate așa de cumsecade, am zis, ridicînd din umeri. Și sînteți foarte ocupate. Mă rog, cel puțin tu și Caro.

— Nu sînt cumsecade, Evie.

Se întoarce și se concentrează asupra traficului, aglomerat ca în fiecare zi.

— Bănuiesc însă că sînt într-adevăr ocupată. Însă știi cum se zice: dacă întrebi o persoană ocupată..., începu ea, dar se opri. Maică-ta are și ea multă treabă, să știi. Pe ea ai omis-o de pe listă.

— Știu, am zîmbit. Face jogging, practică *reiki*. Tu, însă, te ocupi de lucruri reale: ții cursuri, seminarii, chestii de-astea.

— Ei bine, fiecare cu meseria sa. Nu disprețui ceea ce face mama ta, Evie. E un om mai bun decît aş putea eu să ajung vreodată.

Am ridicat din umeri, așa cum procedam întotdeauna atunci cînd Felicity o lăuda pe mama în sus și-n jos. Știa ce părere am eu.

— Chestia este, Evie, zise ea zîmbind, că tu confunzi inteligența cu bunătatea. Deseori, nu sînt același lucru. Cei mai de treabă oameni sînt adesea cei mai puțin elevați.

— Cei mai puțin inteligenți.

— Nu, cei mai puțin înclinați către activități academice. N-ai idee cît de ticăloși pot fi oamenii inteligenți, zise, uitîndu-se la mine. Mama ta e exact la polul opus. De asta-mi place atît de mult de ea. Nu are nici urmă de răutate în suflet.

Am încuviințat, căci asta era o realitate de necontestat.

— Și să nu te simți vinovată pentru că nu te-ai implicat în activități caritabile. Întoarse mașina la un mic sens giratoriu și o luă pe-o stradă din suburbii. În clipa de față, ai destule probleme pe cap.

— Ți-a povestit?

— Da, mi-a povestit.

— Și? am zis, îndreptîndu-mă în scaun.

— Și ce cred eu despre asta?

— Da.

Am parcat în fața unui șir de mici bungalow-uri, care părea a se întinde pe kilometri întregi, către infinit. Felicity oftă și opri motorul. După o clipă, zise :

— Cred că, dacă aș avea un copil, aș fi cea mai fericită femeie din lume. Dacă s-ar întîmpla să am doi, cum e cazul lui Ant, aș fi în delir.

M-am uitat lung la ea. Nu pusesem niciodată problema în felul ăsta.

— Și dacă ai fi în locul meu?

— Aș considera că am un copil și jumătate. Ceea ce e oricum mai bine decît unul singur.

Am înghițit în sec. Mi-am dat seama că și Felicity, asemenea lui Stacey, era o străină care se integrase în familia noastră. Ea ne adoptase pe

noi și noi pe ea. Iar adopția asta fusese una fericită, una de mare succes. Inima începu să-mi toarcă precum motorul unui avion pe pistă, apoi prinse viteză și se înalță. Se aprinseră toate luminile. Brusc, am simțit că trăiesc, că sînt străbătută de un curent electric. Dacă mă băga cineva în priză, aș fi luminat toate căsuțele de pe stradă. Da, uite ce făcuse Felicity pentru familia noastră. Ne unise, ne completase, ne oferise echilibru. Ea, o rudă prin alianță, devenise o minunată adăugire.

— Ai dreptate! am zis cu o scînteie în privire, în timp ce ea cobora din mașină.

Am mai rămas pe scaun un minut sau două, într-o stare confuză. Apoi am dat fuga la portbagaj, s-o ajut. Îmi întinse două cutii de polistiren.

— Ai dreptate, Felicity. N-am privit niciodată situația din punctul ăsta de vedere. Nu m-am gîndit niciodată că am cîștigat încă o fiică!

— Ei bine, pașii mărunți sînt cei mai siguri. Încă n-ai cunoscut-o, dar începi să te prinzi de idee. Acuma, asta e pentru doamna Carmichael, de la numărul 6 – fără carne de pasăre –, iar asta este pentru domnul Parkinson, de alături. Vezi bulina albastră? Înseamnă că n-are carne roșie. E un bătrîn foarte distins. Uite, ca să-ți dau o idee despre el, cînd a completat formularul de comandă, la rubrica „Cerințe alimentare speciale” a trecut „Carne roșie și un *claret* bun”.

— Bravo lui! am zis, zîmbind cu gura pînă la urechi. Deci ce primește?

— Tocăniță de linte și budincă de orez.

— Oh.

— Suferă de gută.

— Ah.

Parcurend cu pași repezi cărarea ce ducea la ușa lui, m-am întrebat în treacăt dacă ar fi preferat să aibă gută, dar să-și ia antianalgezicul sub

forma unui excelent pahar de Fonseca din '66 sau să nu-l doară nimic și să mănânce zilnic linte. Nu era însă treaba mea să-mi pun asemenea întrebări și, oricum, eu eram pe altă planetă. Inima mea încă mai plutea în înălțimi, la o mie de kilometri de pământ, avîntîndu-se prin stratosferă și despicînd norii. Ai încredere în Felicity. Ai încredere în Felicity și vei aprinde toate luminile. Are dreptate. Ea are *întotdeauna* dreptate. Și să nu-mi spună cineva că ăsta nu era semn de inteligență.

— Ai întîrziat. Șapte minute și jumătate.

Un bărbat cu părul ca zăpada, adus aproape complet de spate din pricina artritei, deschise ușa din sticlă mată cu mâini tremurătoare.

— Da, îmi cer scuze.

— Ce? întrebă, cu mîna pîlnie la ureche.

— Îmi cer scuze! Să vă duc prînzul la bucătărie?

„Să-l duci întotdeauna înăuntru și să-l pui pe masă“, îmi zisese Felicity. „Nu-i lăsa să ducă singuri cutiile, pentru că le scapă. N-am dus niciodată prînzul unei persoane trecute de șaptezeci și cinci de ani, fără să trebuiască să-l adun de pe covor după nici două minute.“

M-am strecurat pe lîngă bătrîn și-am intrat.

— Aici?

El mormăi ceva, în vreme ce eu mă grăbeam spre bucătărie – mișcare greșită, căci bucătărioara era cît o debara, fără masă –, așa că m-am strecurat la loc în salon. În tot acest timp, el încă mai închidea ușa de la intrare. Am lăsat cutiile cu mîncare pe măsuta de cafea, pe care erau pete în formă de cerculețe. Mirosul care prelua era acela de om în vîrstă, de pijamale vechi și lenjerie de pat neaerisită. Televizorul era deschis, dar cu sonorul dat la minimum, de parcă n-ar fi suportat decît să vadă realitatea – sau poate doar reality-show-urile.

L-am văzut intrînd lent, cu pași tîrșiiți : puloverul era pătat, pantalonii îi stăteau lălii, iar ochii îi avea obosiți. Pariez că luptase în război, singur, puternic și neînfricat. Acum era supărat și singur. Trist. O viață pe cale de extincție. O viață deja dispărută.

Alături – același miros, dar locatara era o doamnă bătrînă, suspicioasă și fără dinți – a primit, deci, meniul pasat –, iar la următoarea căsuță (m-am întors în grabă la mașina pe care Felicity o conducea încet, de-a lungul bordurii) am dat peste un cuplu de bătrînei și simpatici, care au chicotit de plăcere cînd le-am zis că astăzi aveau la masă tocăniță de miel. Mă rog, ea a chicotit. El ședea nemișcat pe sofa, cu un zîmbet absent pe față, dar ea s-a dus de îndată să-i împărtășească veștile bune, s-a aplecat spre el și și-au strîns mîinile cu putere. Ochii lor erau plini de încîntare, de parc-ar fi cîștigat o vacanță la Acapulco.

— E preferata noastră, mi se confesă bătrînica, întorcîndu-se spre mine și luîndu-mi mîna.

Acum aveam toți trei mîinile unite. A ei îmi dădea senzația că țin niște lingurițe de argint învelite în catifea subțire.

— Tocănița de miel e preferata noastră!

— Vai, *ce bine*, am zis eu fericită, străduindu-mă să egalez entuziasmul ei copilăresc și zîmbindu-i soțului – ochii bătrînului își pierduseră vioiciunea și erau apoși –, care-mi răspunse cu un surîs obosit, înălțînd o mîină tremurătoare, dar victorioasă, părînd a nu fi în stare de mai mult.

— Se simte bine? am șoptit.

— O, da. Doar se odihnește puțin.

Cînd oare va deveni tocănița ei preferată, și nu a lor? m-am întrebat cu un nod în gît, în vreme ce ieșeam fără a fi condusă și reveneam la mașină. Nu mai era mult pînă atunci, cu siguranță. Numai

de s-ar putea ca astfel de cupluri să trăiască veșnic împreună, să moară împreună. Mi-ar plăcea ca eu și Ant să fim așa, m-am decis brusc, rămânând o clipă locului pe trotuar, în lumina neclară, estompată de ceață. Ai mai auzit povești din astea, nu? Soțul moare într-o luni și soția vineri, căci își pierde orice dorință de a trăi. Da, noi vom fi unul din acele cupluri care, strângându-și mâinile pătate de trecerea anilor, pornesc împreună spre Împărăția Cerurilor. Mă rog, speram că aceasta va fi destinația. Inima mea părea cuprinsă de flăcări. Să fi fost din pricina cuvintelor înțelepte rostite de Felicity sau datorită muncii de caritate? Oricum ar fi fost, îmi plăcea senzația.

— E-n regulă? strigă Felicity prin geamul deschis.

M-am trezit din reverie și-am alergat către ea.

— Da, e bine. Încep să mă prind cum merge. Nu trebuie să cobori. Ce urmează?

— Meniu fără carne de pasăre, la numărul 10. Meniu fără cocoloașe, la numărul 16, strigă ea scurt.

— Bun.

M-a repezit la portbagaj, îndepărtându-mă apoi cu prada. Peste două minute, eram înapoi.

— OK. Încă o dată! am țipat, după ce livrasem ultimele două meniuri cu viteza fulgerului.

Stînd pe trotuar, am adoptat o postură triumfătoare și mi-am frecat satisfăcută palmele, în timp ce Felicity își consulta pomelnicul. Eram prea rapidă pentru ea, înțelegeți?

— Două meniuri fără pește – bulina galbenă – la numărul 22. Un cuplu de lesbiene în vîrstă. Fii cu ochii în patru. Sînt ceva de groază. Se ceartă ca la ușa cortului, iar cea mai posesivă e convinsă că vrem să-i furăm iubita, care-i o bătrînică de optzeci și cinci de ani, fără dinți. Nu uita prăjiturile. Le adoră.

Fără pește, buline galbene, prăjituri. Bun. Putem să fac asta. Adică, s-o mai fac și altă dată. În fiecare săptămână. Să-mi aleg o zi. Oare Sally Powell, de pe strada noastră, ar fi de acord să mă însoțească? Era și ea la fel de lipsită de ocupație ca și mine. Mă rog, nu chiar. O să-i povestesc despre satisfacția de sine pe care-o simți. I-ar plăcea teribil, mi-am zis, în timp ce alergam pe cărare, cu o aură în jurul capului.

— Ai întârziat.

Previzibil.

— Știu, îmi cer scuze. Aici?

O bătrână cu un aspect într-adevăr masculin, îmbrăcată cu niște pantaloni care-i ajungeau până la subsuori, îmi bloca hotărîtă drumul. Păr tuns scurt și cravată. Semăna foarte bine cu Noël Coward¹, dar sigur nu pe linie maternă. Casa putea a gin și a pisici.

— Doriți să...?

M-am strecurat timidă pe lângă ea, făcînd stînga și intrînd în salon, în timp ce ea mă privea peste umăr cu un aer bănuitor.

— Ești nouă.

— Da, mama n-a putut să vină astăzi, așa că o înlocuiesc eu. Salutare! i-am zis unei bătrîne mititele, cu părul alb, înfășurată într-un șal roz și proptită pe un scaun ca o păpușă.

În ciuda celor optzeci și cinci de ani, se vedea că pe vremuri chiar fusese o păpușă. Oase frumoase și ochi albaștri ca marea, care se lumina la vederea mea.

1. Sir Noël Peirce Coward (1899-1973), dramaturg, compozitor, regizor, actor și cîntăreț britanic, celebru pentru șlagărele sale, dar și pentru ceea ce revista *Time* numea un stil personal foarte original, o combinație între obrăznicie și rafinament, bravadă și demnitate.

— Bună, dragă.

Noël Coward intră grăbită și se așază între noi, cu mâinile înfipite în șoldurile generoase.

— Prăjituri?

Sirena știrbă se uită atent printre picioarele partenerei sale.

— Da, aici sînt prăjiturile, am zis, punînd o pungă de hîrtie pe măsua de cafea din fața ei. Iar prînzul dumneavoastră este... Oh...

Bătrînele ei mîini osoase și tremurînde se întinse-
seră deja spre punga de hîrtie, rupînd-o. Îndesa în
gură o prăjitură cu cremă, scui-pînd firimituri și
radiind de fericire. Bun.

— Îi place să mănînce mai întîi prăjitura, îmi
explică morocănoasă partenera ei.

— O, da. Păi, de ce nu? Doar că... O, Doamne.

Am plonjat înainte, căci zărisem unul din firele
albe din blana lui Megan dispărînd printre buzele
bătrînei. Se va îneca, oare? O să dea ortul popii
sub ochii mei? L-am apucat pînă să nu dispară de
tot, dar buza superioară se ridică și ea, de parcă
prinsesem un pește. Am tras mai tare. Buza i se
ridică din nou.

— Oh!

Am dat drumul firului instantaneu.

— Ce faci?! lătră Noël Coward.

Doamne, era atașat. M-am holbat la buza zbîr-
cită, care se destindea lent, revenind la locul său.

— Nimic. Scuze. Îmi cer scuze.

Șal-Roz era speriată, dar nu părea să-i displacă
prea tare. Îmi zîmbi ștregărește, mîngîindu-și
buza cu gesturi pline de cochetărie. Din senin,
începu să cînte cu o vocișoară tremurătoare:

— *Dacă ai fi singura fată din lume...*

Privirea lui Noël Coward se făcu dură ca oțelul.
M-am întors și-am luat-o la goană, zburînd pe ușa
rămasă, din fericire, deschisă și-apoi pe cărare.

— Totul în regulă? întrebă Felicity, în timp ce mă aruncam pe scaunul pasagerului.

— Da, în regulă, am zis răsufînd.

— Uneori e cam nervoasă. Cea posesivă, adică, mă lămuri Felicity, schimbînd în viteza întîi. Odată, a aruncat cu o vază în maică-ta, i se năzărise că flirtează prea mult cu cea în şal. Apropo, dumneaei pretinde că a dansat cu Tiller Girls. Dacă începe să fredoneze *Dacă ai fi singura fără din lume*, ai dat de belea.

M-am uitat peste umăr şi-am văzut-o pe Noël Coward în prag, încercîndu-şi tacticos arma cu aer comprimat. Apoi ţinti.

— Nu te opri! am ţipat.

Se auzi o împuşcătură. Felicity mă privi îngrozită şi călcă acceleraţia.

— Cred că... ăăă, va trebui să calmezi spiritele data viitoare, Felicity, am zis, ţinîndu-mă zdravăn de scaun. Am cam supărat-o.

— Nu-ţi face griji, se rezolvă uşor. Oricum, va fi uitat deja incidentul pînă săptămîna viitoare. Pe nici unul nu-l ţine memoria mai mult de-o zi. Acum, spuse, parcînd mai sus pe stradă, doamna Mitchell bea ceva tare la douăsprezece fix, în fiecare zi, şi, de vreme ce am întîrziat, probabil că a luat-o deja razna. Tocăniţă de ficat, bulina roşie. Iar la doamna Mason, de alături, bulina neagră.

Am alergat la portbagaj şi apoi pe poteca din faţa casei, livrînd mîncarea unei bătrînici care era clar că „plutea“ — de ce nu, mi-am zis, cînd îmi deschise uşa cu un gest teatral şi îmi făcu o reverenţă. Am trecut rapid pe lîngă ea, în direcţia bucătăriei, am pus cutia pe masă, dar, pe cînd mă pregăteam să plec, bătrînica mă opri, tăindu-mi calea cu braţul şi ţinînd în cealaltă mînă un pahar, în care n-aveam nici o îndoială că era gin sec.

— Definiţia abstinentului? îmi ceru ea categoric.

— Cineva care știe că ziua nu i se va însenina? am ales eu una din două.

Bătrînica dădu capul pe spate și chicoti încîntată, lăsîndu-mă să trec și aplaudîndu-mă pe drumul spre ușă. Goli paharul dintr-o înghițitură și trecu la prînzul alcătuit din tocănița de ficat și șuncă. Bravo ție, fato!

Alături, o siluetă fragilă și spectrală, cu o expresie absentă pe chip, îmi deschise ușa într-o cămașă de noapte diafană. Se uită peste măsură de uimită la mine și la cutia mea purpurie.

— O, Doamne, șopti. Mereu uit dacă am luat sau nu prînzul.

— Cunossc senzația, am mormăit, trecînd repede pe lîngă ea, așezînd cutia pe masă și îndreptîndu-mă grăbită spre ieșire.

— Sărmana bătrînă, i-am spus lui Felicity, în timp ce mă urcam în mașină. Oare e înțelept să stea singură?

Punîndu-mi centura de siguranță, am mai aruncat o privire peste umăr.

— Ce-ai sugera? Un cămin?

— Păi...

— I-ar dispăcea profund. Nu, șmecheria e să nu te implici. Livrează-le, pur și simplu, cutia cu mîncare caldă și fii convinsă că le-ai schimbat într-un fel sau altul ziua. Acum, au mai rămas două. Domnul Bernstein – fără carne de porc, bulina roz – și doamna Partridge, bulina mov, totul pasat.

— Bun.

Cînd ne-am oprit, am coborît iarăși și-am alergat la portbagaj. Mai erau două cutii. Una cu bulină neagră, alta cu bulină verde. Nici urmă de roz sau mov. M-am încruntat. Am strigat prin trapa deschisă:

— Sigur sînt cu bulină roz și mov?

— Sigurissim.

Am desfăcut cutia verde și-am adulmecat. Carne de porc. O, Doamne. Am desfăcut-o și pe cea neagră. Conținutul nu părea în nici un caz a fi pasat. De fapt, chiar și-o persoană cu dantură sănătoasă ar fi avut probleme să mestече cocoloașele alea.

— Ăăă... Felicity, cred că am sfeclit-o.

— O, Dumnezeule, gemu ea. Ce i-ai dat doamnei Mason?

— Păi... mov. Asta nu înseamnă că e fără fasole și ceapă?

— Nu! Negru înseamnă că n-are fasole... și domnului Clarke, de la numărul 16?

— Doamne... galben. O, Felicity, cred că am încurcat rău de tot borcanele!

— Repede, treci în mașină.

Am dat fuga și-am sărit în mașină. Chiar înainte să apuc să închid portiera, Felicity execută o întoarcere pe loc de toată frumusețea. Ne-am întors în trombă la numărul 16. În opinia mea, eram periculos de aproape de bătrânele lesbiene. Am aruncat o privire neliniștită în direcția bungalow-ului lor. Ușa de la intrare era închisă, dar eram ferm convinsă că Noël Coward era îngenunchiată la fereastra dormitorului, în poziție de lunetist. Felicity coborî și ea împreună cu mine și alergăm pe alee, proptindu-ne în sonerie.

Cînd domnul Clarke veni să ne deschidă, cu șervetul îndesat sub bărbie și cu furculița și cuțitul în mîină, Felicity se strecură pe lîngă dumnealui.

— Bună ziua, domnule Clarke. Ați mîncat?

Felicity se învîrtea prin salon. M-am dus și eu acolo.

— Ce? întrebă domnul Clarke, cu mîna pîlnie la ureche.

— AȚI APUCAT SĂ MÎNCAȚI?

— Nu încă, tocmai mă pregăteam. Arată delicios
Bătrînul trecu pe lîngă noi cu pași tîrșiiți, intră
într-o mică sufragerie despărțită de salon printr-o
arcadă și se așază dinaintea unei farfurii pline
Felicity plonjă și i-o luă din față.

— Nu e. Dar asta este.

Îmi făcu semn din cap, iar eu m-am grăbit să
înlocuiesc peștele cu carnea de porc. Am ieșit amîn-
două în fugă. Cînd închideam ușa, i-am surprins
figura uluită și gura care se deschise încet, apoi se
închise la loc. Omul ridică din umeri și se apucă
să mănînce.

Felicity era deja la cîteva case distanță, cu
mîna pe sonerie. Am scurtat-o direct prin grădi-
nițele vecinilor, am sărit peste cîteva răzoare de
trandafiri și garduri de plasă, și-am ajuns lîngă ea.

— Ar putea fi un adevărat dezastru, mormăi
Felicity, proptindu-se iarăși în sonerie. Doamna
Mason suferă de gaze intestinale care-ar putea
propulsa și-o motocicletă. Tocmai i-ai servit un
piure din fasole și ceapă și prune uscate.

— Rahat.

— Exact. Nici o instalație sanitară din lume
n-ar putea suporta tot ce e dumneaei capabilă să
producă.

În cele din urmă, după încă vreo trei salve de
sonerie, bătrîna veni să ne deschidă, strălucind
de-o fericire absentă și tot în cămașa de noapte
diafană, pe care se observau cîteva pete de
mîncare.

— Bună ziua, doamnă Mason. Ați mîncat deja?
zise Felicity imperios.

— Da, delicios, zîmbi ea. Și budinca de prune
uscate a fost minunată!

— Bine, bine, spuse Felicity neliniștită. Păi, e
tare bine, doamnă Mason. Verificam doar dacă v-a
plăcut.

— A fost o schimbare bine-venită, mulțumesc, dragelor.

Deodată, se făcu roșie ca para focului. Cămașa ei de noapte subțirică se undui în partea din spate. Vrrrrp! Doamna Mason părea uluită și întru cîțva încîntată.

— Doamnă Mason, zise Felicity, în timp ce scoțea prin geantă, luați două pastile din astea cu un pahar de apă, bine?

Scoase niște tablete dintr-o folie argintie.

— Ce sînt astea, drăguță? Dulciuri? întrebă ea, privindu-le mirată.

Prin încăpere se lăsa un miros îngrozitor.

— Da. Oarecum. Dar luați-le chiar acum, bine?

— O, *desigur*. Mulțumesc, drăguță!

În vreme ce închidea ușa după noi, chipul prinse a i se înroși din nou, iar cămășuța se undui.

— Să nu te mire dacă bungalow-ul ăla o să decoleze de capul lui, pînă să apuce Imodium-ul să-și facă efectul, mă preveni Felicity cînd ne urcarăm iarăși în mașină. Probabil c-o să dăm peste el în celălalt capăt al orașului.

— O, Doamne, îmi pare sincer rău. Am fost o toantă!

— Nu-ți face griji, se mai întîmplă.

— Dar cum rămîne cu ultima, m-am tînguit, cu doamna Piure? Doamna Mason a mîncat toate prunele uscate!

— O să mergem la McDonald's și-o să-i luăm niște milkshake de căpșune și-o înghețată. O să fie încîntată. Ah, și cîțiva cartofi prăjiți pe care să-i sugă. Perfect.

— Bun, am aprobat-o cu glas stins.

După ce-am livrat meniul cu pește proprietarului său de drept, am acționat conform planului, iar doamnei Piure păru să-i placă la nebunie,

întâmpinînd cu mult entuziasm cutia din polistiren cu mîncare, acum neobişnuit de frumoasă şi colorată.

— Ooo, ia te uită ce clown simpatic are în vîrf „Happy Meal“ zice aici. O, uite, un robot! exclamă, desfăcînd meniul.

— Da, e pentru... nepoţel, gînguri Felicity.

— Fantastic, o să i-l păstrez! Mulţumesc, dragel mele.

Iată în sfîrşit un client satisfăcut, deşi burduşit cu zahăr şi aditivi.

— Îmi cer mii se scuze, Felicity, am murmurat eu, pe cînd ne întorceam acasă. Doamne, nici măcar atît nu pot face ca lumea.

— O, nu te îngrijora. E uşor să greşeşti, îmi zîmbi ea. Şi maică-ta a încurcat borcanele de cîteva ori.

Da, pun pariu. Aşa mamă, aşa fiică. Amîndouă nişte cauze pierdute. De fapt, eu eram la capătul puterilor şi simţeam nevoia să mă întind puţin. Să trag un puşor de somn, cum ar zice mama. Felicity îşi verifica ceasul.

— Perfect. Ei bine, om fi fost noi cam împrăştiate, dar ne-am mişcat repede. Am timp berechet.

— Pentru? am întrebat, întorcînd ostenită capul spre ea.

— Peste zece minute am un curs la Keble despre principiile microbiotice ale leucocitelor inactive.

Sigur că da. Mi-am îndreptat iarăşi privirea înainte şi-am scuturat din cap, uimită. M-a lăsat la Centrul Civic, unde parcasem maşina. M-am dat jos, după care-am băgat iarăşi capul înăuntru.

— Eşti minunată, Felicity. Absolut minunată.

— O, nu, răspunse ea, zîmbind palid şi schimbînd viteza. Te asigur că nu, Evie.

Şi dusă a fost.

Mai tîrziu, mult mai tîrziu, în cealaltă parte a oraşului, la numărul 22 de pe strada Walton

Terrace era o seară obișnuită și liniștită. În camera de zi, eu făceam ordine într-o grămadă de șosete vechi aflate pe fundul coșului de rufe și mă uitam la un televizor mititel, cu sonorul la minimum, iar Anna ședea la calculator. Ant era la el în birou. După o vreme coborî și el, concertul pentru clarinet al lui Mozart revărsându-se în urma lui prin ușa deschisă a camerei de lucru. Instinctiv, am luat telecomanda și-am apăsat pe „Mut“. Ant își scoase ochelarii și se așeză pe un taburet, între mine și *Corrie*.

— Tocmai am primit un e-mail de la Stacey.

— Oh?

Mi-am ridicat privirea de la coșul de rufe.

— Ne-a invitat pe toți la Sheffield, după vacanța de vară. În vacanța de la jumătatea semestrului.

— Aha, am zis, uitându-mă lung la el.

— Nu pentru toată vacanța, doar vreo două zile.

— Ne-a invitat să locuim cu ele? La ele acasă?

— Da.

Ochii lui erau calmi și blânzi. Inima începu să-mi bată cu putere. O simțeam pe Anna, care ne asculta tensionată din colțul ei, cu mâna înghețată pe mouse-ul computerului.

— Toți? Sau doar tu și Anna?

— Toți. Ce-ar trebui să răspund?

Am inspirat adânc, apoi am dat drumul aerului încetișor.

— Răspunde că da, ne-ar face mare plăcere să venim.

— Mulțumesc, draga mea, zise Ant, zîmbind și sărutându-mă.

Acum, inima îmi sărea în gât precum un somon și starea asta n-avea nici o legătură cu momentul de tandrețe împărtășit de Ken și Deirdre Barlow, pe ecran. Ant se întoarse în camera de lucru.

În aceeași seară, în timp ce-mi pregăteam baie, Anna veni să mă caute.

— Mulțumesc, mamă, zise îmbrățișându-mă strâns pe la spate.

Mi s-a pus un nod în gât. Am închis robinetele. N-am putut să-i răspund. Când m-am întors spre ea, Anna se trase un pas înapoi și mă privi.

— Știu că ți-e foarte greu, nu poate fi altfel decât dificil și știu c-am sărit puțin calul zilele trecute, dar am vrut să afli și tu. Ce-ai făcut atunci a fost fantastic.

Am luat-o în brațe, iar ea își lăsă fruntea pe-a mea.

— Mulțumesc, scumpo. Respect?

— O, Doamne, da. Respect.

Familia Hamilton călătorea spre nord. Primele ore ale dimineții aduseseră furtună. Cînd ne-am trezit, tunetele și fulgerele brăzdau cerul. Acum, pe la jumătatea dimineții, ploaia torențială se mai potolise, dar vîntul continua să sufle cu putere. Întregul cer înnorat părea că se mișcă în viteză odată cu noi, ultimele picături de apă bătînd darabana cu degete moi pe capotă. Ant și Anna erau în față, pentru că fiică-mea avea mereu rău de mașină. Eu eram pe bancheta din spate, citind numere vechi din *OK!* și sugînd niște bomboane Werther's Originals, ambele provocîndu-i Annei valuri de greață. Deci, iată-ne: cei doi adulți pe scaunele din față, ascultînd Brahms și sporovăind despre – mi-am ridicat ochii de pe articolul despre nunta lui Liz Hurley și-am ținut rîndul cu degetul, cît m-am străduit să aud ce se vorbea – o, despre observarea păsărilor, ultima lor pasiune comună; se părea că, în nord, erau mai mulți grauri și mai puține cinteze; iar în spate, mama, citind benzi desenate și mîncînd dulciuri.

Legănați de vacanța de vară, apoi distrați de începerea noului semestru, pe măsură ce ne apropiam de jumătatea acestuia, ne-am trezit că ne-au trebuit cîteva zile frenetice pentru a reveni la atmosfera familiară și în aparență tihnită de

vacanță. În ciuda agitației ce-mi caracteriza ritmul cardiac, îi mai duceam grija și lui Hector. La început, l-am rugat pe Malcolm să se ocupe el de cal, amăgindu-mă că, de vreme ce era iubitor de cîini, ar putea să aibă o slăbiciune și pentru cabaline. La celălalt capăt al firului se lăsase însă o liniște surprinsă.

— De cît timp ne cunoaștem noi, Evie?

— Ăăă... de douăzeci și doi de ani.

— Și-n toți acești ani, m-ai văzut tu, măcar o dată, cu un cal?

— Hmm... nu, cred că nu.

— M-ai auzit pomenind vreodată de vreun cal, cu afecțiune sau pe orice alt ton?

— Mi-ai zis că Toby Brewer s-a deghizat în cal.

— Nu fi obraznică. Lăsînd deoparte aceste aluzii, ți se pare că expresii de genul „a pune șaua pe cal” sau „a porni la galop” sînt sinonime cu al dumitale sincer, Malcolm Pritchard?

— Nu sînt sinonime perfecte, dar lumea cabalinelor e foarte gay, să știi. Costume de piele, pantaloni de călărie strîmți. Ar putea să-ți pară teribil de cunoscută.

— Lasă cunoștințele mele de-o parte. Mă vezi cumva mînuind o furcă? Sau o roabă murdară?

— Mi-am încercat și eu norocul, Malcolm, am oftat.

— N-ai baftă deloc, dulcico. Nu crezi c-ar trebui s-o suni mai bine pe cumnată-ta? E persoana cea mai nimerită.

— De asta nici nu vreau s-o sun.

— N-ai încotro, floricică. Pregătește-te sufletește.

Am lăsat receptorul în furcă. Nu, era exclus. Pradă disperării, m-am cufundat la loc în scaun și m-am holbat la peretele bucătăriei. Firește că, acum mulți ani, l-aș fi sunat pe Mario, lucrătorul de la fermă angajat de tata. Dragul, bătrînul Mario,

cu obrajii lui rotunzi și arămii ; cînd zîmbea, ochii lui mai că dispăreau. Tatei îi plăcuseră, după cum îi plăcuse și de soția lui Mario, Maroulla, cînd cei doi apăruseră într-o bună zi la ferma noastră, căutînd de lucru. Ce, sînt negri ? întrebaserăm noi surprinși, spre marele amuzament al tatei. Originari dintr-un sătuc sărac din Andaluzia, cei doi veniseră să lucreze la fabrica Triumph, făcîndu-și planul să rămînă cinci ani, apoi să se întoarcă în Spania cu banii cîștigați. În realitate, n-au rezistat decît un an la fabrică ; fiindu-le dor de munca la cîmp, veniseră la ferma noastră, unde-au rămas permanent. Mario s-a stins la doar zece zile după tata, iar Maroulla s-a mutat din căsuța de la țară pentru a locui la fiica ei. Acum, de cîte ori mă gîndeam la ea, mă încerca un sentiment nelămurit de culpă. Nu, de fapt, era foarte lămurit, fiindcă știam că de curînd se mutase la un cămin de bătrîni, iar eu nu mă dusesem s-o vizitez. Mi-am zis că motivul era temerea mea de-a nu da peste vreunul dintre copiii Maroullei, care, în ciuda faptului că crescuseră în tovărășia noastră, ne priveau cu adîncă suspiciune — eram oamenii bogați și fandoșiți —, dar se strecurase la mijloc și-un pic de lene. Am oftat. Dar, da, Mario ar fi acceptat de îndată să aibă grijă de Hector. „Segur, Evie — no este nici o problemă !“, parcă-l auzeam zicînd, în engleza lui stricată. „Am grijă de esto cal al tău. Mergi !“

În lipsă de altă soluție, am strîns pleoapele și-am format alt număr. Malcolm avea dreptate. Nu era altă cale. Caro a rămas multă vreme tăcută, după ce izbutisem, bîlbîindu-mă și mormăind, să-i explic ce doream.

— Ei bine, cred că e o dovadă de curaj să mergi acolo și să faci cunoștință cu ele. Unde-o să stați ?

— La ele.

— Doamne, dar n-o să fie cam ciudat?

— Păi, nici eu nu sînt tocmai încîntată, dar am promis. Nu-mi pot lua cuvîntul înapoi, nu?

Îmi aminteam vag că și ea spusese ceva similar, afirmînd că o Mamă nu-și poate încălca promisiunea. Era cazul să marchez și eu niște puncte.

— Păi, bravo ție, zise ea cu ranchiună. Da, o să văd de Hector în locul tău. Sau ai putea s-o rogi chiar pe Phoebe și s-o plătești pentru asta. Copiii fac orice pentru bani.

— Serious?

— Sigur. N-ai fost și tu așa?

Mi s-a năzărit că Anna nu făcea aproape nimic pentru bani, pentru că-i primea de la noi oricum. Ei bine, era singurul nostru copil și nu duceam lipsă de bani, dar nu asta era ideea, de fapt, nu? Anna nu învățase să prețuiască banii.

— E acolo?

— Stai nițel s-o chem.

Phoebe răspunse la telefon cu răsufierea în-tretăiată.

— Salut, Evie!

— Salut, Phoebe. Draga mea, mă întrebam dacă n-ai vrea să fii așa de scumpă să ai grijă de Hector vreo două zile. Plecăm din oraș în vacanța dintre semestre.

— Știu. Mi-a zis mami. Asta înseamnă că Anna n-o să vină cu noi la Pony Club?

— O, va veni cîteva zile, dar nu de la început. Ne întoarcem marți, așa că nu vă îngrijorați.

— O, bine. Majoritatea activităților se termină pînă atunci.

După ce-am bătut palma cu nepoată-mea și-am închis telefonul, mi-am dat seama că era cumplit de dezamăgită. În cursul verii, Anna practic se mutase la fermă, iar în ultimele săptămîni își petrecuse orele de după școală tot la fermă, călărindu-l

pe Hector, care, așa cum ne garantase Camilla, se purtase întotdeauna foarte bine și nu făcuse nici o greșeală. Cele două fete se plimbaseră la trap pe cîmpii – Anna încă emoționată, dar învățînd treptat, iar Phoebe încurajînd-o și gustînd plăcerea de a-și instrui verișoara. Apoi curățaseră grajdurile împreună, preferînd să facă asta în serile de toamnă timpurie, cînd ceasurile nu se dăduseră încă înapoi, ascultînd muzică la radio, rîzînd și glumind. Mă întrebam cît va mai dura, dar, pînă în prezent, Hector se dovedise un succes răsunător. Am realizat că Phoebe așteptase cu nerăbdare această nouă vacanță, pentru a mai petrece puțin timp cu Anna, pentru a se făli cu ea în fața prietenilor și poate pentru a mai cîștiga ea însăși ceva teren în ochii lor. Dar, așa cum am promis, ne vom întoarce repede.

În acest moment, aproape că ajunseserăm la destinație, în Sheffield. M-am ridicat în scaun și m-am uitat împrejur. Îmi imaginasem că vor fi mai multe clădiri: șiruri nesfîrșite de căsuțe cu terasă cocoțate pe dealuri, pe care le-am fi zărit pe măsură ce ne apropiam; poate cîteva mori în paragină și cariere dezafectate. Ceva care să amintească mai mult de ținutul Lowry și mai puțin, ei bine, da, mai puțin de frumosul peisaj rural. Acum, că îl traversam cu mașina, colțul aceasta de lume părea mai degrabă înverzită și plăcut, decît întunecat și satanic. O cîmpie mănoasă lăsa locul alteia, punctată ici și colo de cîte-o oaie visătoare și împrejmuită cu ziduri scunde, din piatră fără mortar. M-am încruntat.

— Aproape am ajuns?

Doamne, chiar eram puștoaica de nouă ani de pe bancheta din spate. Colac peste pupăză, aveam nevoie la toaletă.

— Încă puțin. Următorul sat.

— Dar am crezut că locuiesc în Sheffield, am zis, clipind nedumerită.

— Nu, în vecinătate. Satul lor e la treisprezece kilometri de oraș.

— O, dar ai zis Sheffield!

— Doar ca punct de reper. Cum ai spune că Tim și Caro stau în Oxford.

— Aici, tati.

Din poziția ei privilegiată, Anna făcea pe navigatorul, înarmată c-o foaie pe care printase un e-mail.

— Și-apoi cred că faci stînga la cutia poștală... (Ant luă virajul, ascultător) ...apoi cobori dealul către sat...

M-am holbat uimită. Ploaia se oprise, vîntul tăios încetase și un cer de-un albastru strălucitor ni se înfățișa privirilor, ca un fel de compensație pentru vremea rea. La piciorul dealului, într-o adîncitură, se ivi un sătuc adorabil. Un ciorchine de acoperișuri din țiglă cenușie era grupat în jurul unei turle de biserică foarte subțiri; ziduri șui împrejmuiiau grădinile de sub castani, frunzele acestora părădind a fi fost bătute în aur, pe fundalul ceții albastrei de octombrie. Un rîu gîlgîia și se avînta prin inima satului, grăbind apoi prin vale, către apus. În zare, coastele abrupte ale dealurilor se înălțau ca un decor de teatru pictat în tușe groase, verzi, cu o vagă tentă de purpuriu.

După ce-am urmat traseul întortocheat al drumului de țară, țintind către capătul din vale, am ajuns în mijlocul unui grup de căsuțe cenușii, pe care l-am parcurs cu viteză redusă. Deodată, apărură un pîlc de tise străvechi crescute în jurul bisericii, aproape întrecîndu-i în înălțime turla.

— De partea cealaltă a bisericii, tati, chiar prima casă. Asta e, cu poarta din cinci bare.

Poartă din cinci bare? Am întors brusc capul.

Ceva mai departe de drum se găsea o casă din piatră cenușie, cu aripi separate, dar compactă. Avea două frontoane și lăsa impresia de simetrie, fiind construită în acel stil gotic ceva mai atractiv, destinat pe vremuri clerului Bisericii Anglicane. Sclipirea ferestrelor cu vitralii de la bisericuța de alături stătea mărturie acestui fapt. De parcă ar fi fost nevoie de noi dovezi, plăcuța discretă de la poartă purta inscripția „Vechiul Refectoriu”. Senzorii percepură apropierea mașinii, deschizînd automat poarta, iar noi am rulat încet pe pietrișul aflat la umbra generoasă a unui fag bătrîn. Soarele, într-o clipă de strălucire încăpățînată, puse în lumină fațada din piatră moale a casei, dotată și cu o verandă din lemn tare drăguță, vopsită într-o nuanță gri-verzuie de bun gust (pe care-o mai văzusem în catalogul de culori de la Farrow & Ball) și inundată de trandafiri tîrzii, pe cale să se ofilească.

De parcă acest tablou n-ar fi fost de-ajuns să-ți taie respirația, ușa principală se deschise și-n prag, înainte să am vreme să-mi revin, se iviră mama și fiica, deși mi-a luat un minut să hotărăsc care era una și care era cealaltă. Ambele erau înalte, zvelte, cu păr lung și blond, amîndouă purtau blugi și tricou, pe fețele amîndurora era aninat cîte un zîmbet larg, dar neliniștit. Brusc, am avut senzația că sînt îmbrăcată mult prea elegant. „Uniforma” pentru întîlnirea-cu-mama-copilului-din-flori-al-soțului-meu consta într-o fustă lungă și înflorată, o hăinuță scurtă de tweed și pantofi de velur. Iar ea era superbă. *Superbă*. Dintr-un motiv oarecare, mama a fost aceea care-mi captă prima atenția, cu poameții aceia fantastici pe care-i recunoșteam din fotografie, cu buzele ei pline, cu tenul palid și fără cusur și cu talia ei subțirică. Pe sub bretonul des, am întrezărit o pereche de ochi albaștri

extraordinari. Am înghițit în sec. Mda, coșmarul oricui.

Ant și Anna coborîseră deja din mașină, în vreme ce eu mă uitam ca proasta prin geamul din spate, căutînd să înțeleg scena presărată cu îmbrățișări, sărutări și exclamații. Cînd am dat fuga să mă alătur lor, tocul mi se prinse în tivul fustei înflorate. Am căzut, pur și simplu, din mașină și, în efortul de-a mă salva, m-am năpustit cu capul înainte în brațele mamei, Isabella, de parcă intenționez s-o îmbrățișez.

Uimită, Isabella mă ajută să-mi restabilesc echilibrul, după ce nasul meu se turti de-al ei. Ant plonjă ca să-mi prindă brațul.

— E-n regulă, bătrînico? rîse el.

Bătrînico... Nu-mi spunea niciodată așa. Dar, în comparație cu fermecătoarea făptură, calificativul acesta era extrem de potrivit.

— Da! am oftat.

La dracu', *glezna* mea.

— Evie, ea este Bella. Bella, ea e soția mea, Evie.

Îmbujorată de rușine, enervare și de-o *durere* cumplită, i-am azvîrlit un surîs dement.

— Salut!

— Sîntem foarte bucuroase c-ai venit, zise Bella cu entuziasm, întîlnindu-mi privirea. N-ai idee cît de mult înseamnă asta pentru noi.

Era un mic discurs foarte simplu, dar izvorît din inimă, neregizat, așa cum nu erau majoritatea celor rostite de mine, și, în consecință, dezarmant.

— E... o bucurie să mă aflu aici, am izbutit să îngaim.

— Iar aceasta e Stacey.

M-am întors către fiică. Niște ochi mari și albaștri, ca de ciută speriată, mă fixau cu nervozitate – aveau culoarea ochilor lui Ant și forma

celor ai maică-sii. Părul blond îi era pieptănat pe spate, dînd la iveală o frunte înaltă, iar buza de jos aproape că-i tremura, în timp ce se tot trăgea de tricou, cu degete lungi și fragile. Era atît de evident că era fiica lui Ant, încît mi se tăie răsuflarea.

— Salut, șopti ea, ferindu-și ochii și uitîndu-se în jos.

— Bună, Stacey, am salutat zîbind și întinzînd mîna, pe care ea o prinse cu entuziasm.

Un pui de cocker ieși pe ușă, dînd din coadă, și prinse a lătra nesigur, încurcîndu-se printre picioarele noastre. Anna scoase o exclamație de încîntare și se aplecă să-l mîngîie. Pe cînd Stacey își prezenta animăluțul de companie, maică-sa ne pofti în casă. Eu mă tot miram de proporțiile holului larg, de străvechile dale din podea și de picturile de pe pereți. Bella îmi mulțumea pentru complimente, în vreme ce, în secret, eu mă minunam și de cele două fete, care veniră una lîngă alta la piciorul scărilor, zîbind timid, după ce cățelușul o ștersese. Două surori, mi-am zis cu un nod în gît, văzîndu-le schimbînd replici în șoaptă și admirîndu-și, îmbujorate, brățările. Am remarcat că și Bella urmărea această scenă, cu ochii strălucindu-i. M-am uitat la Ant, dar privirea lui era inundată de-o lumină atît de vie, radiind de mîndrie și uimire, încît a trebuit să-mi îndrept atenția în altă parte.

Bella ne conduse în bucătărie, o încăpere pătrată și luminoasă, zugrăvită în nuanța albăstruie a oului de rață, cu podea din teracotă și-un aragaz Rayburn negru și elegant. Ușile glisante erau larg deschise către o terasă însoțită și către grădină. I-am dat înainte cu vorbăria, admirînd pe un ton emoționat tot ce vedeam. Asta nu era, însă, prea dificil. Am admirat pînă și-o găină de Bantam care

se rătăcise prin bucătărie și pe care Bella a ușuit-o, bătînd din palme – am observat că avea mîini micuțe, cu piele translucidă. Ant era tăcut, cum îi stătea în obicei, și retras, iar eu m-am întrebat cine făcea pe cine să se simtă în largul său, cine lucra din culise, ca de obicei.

— Locuiți de mult aici? am întrebat, tîrîndu-mă în sfîrșit către extremitățile mai largi ale gamei obișnuitelor fraze de deschidere, dar și, Doamne ajută, către un scaun pe care Bella mi-l trase la masă.

M-am așezat și mi-am odihnit glezna.

— Nu chiar, am... Vai, cafeaua! țipă ea dintr-odată, repezindu-se către un filtru care bolborosea amenințător.

În timp ce Bella se ocupa de cafea, m-am uitat la fundul ei, strîns în blugii albaștri. Îmi amintea de-al cuiva... Ah, da, de-al lui Kate Moss. Bella ne turnă cafeaua proaspăt făcută.

— De vreo doi ani, nu de mult. Încă ne mai acomodăm, se întoarce ea către mine cu un zîmbet. E o mare schimbare față de locuințele cu care eram obișnuite, dar ne place foarte mult aici.

— Înainte ați stat în oraș?

— Păi, în suburbii, în Long Haden. Îți spune ceva?

— Ăăă... nu.

— Dar... ei bine, cînd ne-am permis să cumpărăm ceva mai mare, am zis: de ce nu?

Ne aduse la masă o tavă cu cești de cafea și-un platou cu prăjituri evident coapte în casă, de parcă ar fi putut vreunul dintre noi să înghită ceva.

— Ne-am dorit dintotdeauna să ne mutăm la țară și, într-o sîmbătă după-amiază, am ajuns cu mașina prin locurile astea. Nu-i așa, Stacey?

Bella privi spre fiică-sa, dar aceasta era adîncită într-o conversație șoptită cu Anna, în celălalt capăt al bucătăriei.

— Am văzut casa asta și ne-am zis s-o cercetăm mai îndeaproape. Erau necesare unele reparații — încă mai sînt — și e probabil prea mare pentru doar două persoane, dar ne-am îndrăgostit pur și simplu de ea.

Bella se îmbujoră, apoi, pe rînd, ne înroșirăm și eu, și Ant.

A te îndrăgosti — expresia era pomenită pe nepusă masă și destul de devreme. L-am văzut pe Ant urmărind-o cu privirea, în timp ce Bella se agita cu farfuriile și ceștile, și-am încercat să-i descifrez expresia. Am descoperit că nu era una familiară. Sau poate că n-o mai observasem de ceva vreme?

— Ei bine, e foarte clar de ce, m-am grăbit s-o aprob, știind, cu durere în inimă, că-mi plăcea fata aceasta, cu gesturile sale repezi și nervoase, cu strădania sa evidentă de a-mi intra în voie și cu fiica sa timidă și îmbujorată.

Știam că erau exact genul meu de persoane, pe care, dacă le-aș fi cunoscut mai devreme, i le-aș fi lăudat lui Ant cu multă însuflețire. „O, Ant, le-ai adora, crede-mă. Sînt o pereche mamă-fiică absolut incredibilă; sînt inteligente, frumoase și sensibile“, i-aș fi zis, pe tonul cuiva care are o relație sigură și plină de afecțiune, care știe că cele două n-ar reprezenta o amenințare. Așa stăteau lucrurile în căsnicia noastră. Eu eram cea extrovertită și sociabilă, cea care-și făcea prietenii. Veneam acasă de la vreo cafea matinală sau vreun prînz organizat de școală și ziceam: „E absolut divină, Ant, iar el cu siguranță e la fel de încîntător. Hai să-i invităm la cină“. Invitam acest nou cuplu, iar lui Ant îi plăceau întotdeauna, dar de la distanță și cu precauție; îi cunoștea mai îndeaproape, dar într-o manieră mult mai discretă și mai relaxată. Da, eu eram cea care pava drumul, care depunea primele eforturi. De data aceasta, însă, sarcina îi

revenise lui Ant. El o cunoștea pe femeia asta mult mai bine decît mine. Era prietena lui, fostă lui iubită, iar eu simțeam foarte acut dezavantajul în care mă găseam.

Brusc, m-am decis să mă ridic deasupra lui Ceva din firea mea tînjea să-i poată spune în seara aceea, cînd mergeam la culcare: „Ei bine, Ant, o încîntătoare; de-a dreptul superbă. Și știai că are de gînd să înceapă cursurile la Open University, de la anul? Da, iar acuarelele din hol sînt opera unui prieten de-al ei din Leeds...“; să fiu cea informată și care oferea informații, cea cu chef de vorbă și de bîrfă, cea care deținea controlul, în timp ce el ar zîmbi îngăduitor și și-ar relua poziția atît de familiară de soț ușor dezinteresat; cufundat în perne, s-ar apuca să citească Brecht, iar eu m-aș foi prin cameră, dîndu-mi obrazii cu cremă și periindu-mi părul. Dar n-aș fi niciodată în stare să-i vorbesc despre fata asta, am realizat c-o tresărare puternică. M-aș fi pus în dezavantaj. Doar că... ei bine, Ant n-o mai văzuse pe Bella de peste șaisprezece ani, nu? Ea se va fi schimbat între timp, iar eu i-aș fi putut spune lui Ant în ce fel anume, l-aș fi lămurit, l-aș fi ajutat să le înțeleagă, pe ea și pe fiica ei, mai bine. Mi-am dat seama că-mi doream foarte mult să fac asta: să înlesnesc, nu să pun piedici relațiilor dintre oameni, ceea ce m-a surprins enorm. M-a și umplut de mulțumire, recunosc.

— Grădina e foarte frumoasă, ziceam, ținînd ceașca de cafea în palme și ridicîndu-mă s-o admir, încercînd să nu iau în seamă glezna, care mă făcea să tresar de durere.

Terasa se deschidea către o mică împrejmuire de aproape un acru. Fundalul era traversat în toate direcțiile de garduri scunde și simetrice, alături de care se întindeau poteci pavate cu pietriș.

Era un design foarte agreabil, pe care-l recunoșteam din revistele *glossy* și care aveam senzația că purta denumirea extrem de romantică de „grădină geometrică” sau ceva de genul. Cumva, am știut, de îndată ce-am văzut-o, că-mi dorisem și eu una la fel. Chiar rupsesem paginile respective din *Casa și grădina*, dar nu mă apucasem niciodată de plantat. Ea obținuse rezultatul ăsta doar plantând semințe? Cine știe, poate chiar aveam temei s-o urăsc.

— Ah, este unul dintre motivele pentru care am cumpărat casa, se entuziasmă Bella, venind alături de mine și plimbându-se pe potecă în compania mea. Din păcate, n-am nici cea mai vagă idee cum s-o întrețin. Necesită multă muncă și atenție, iar eu sînt o novice absolută în chestiuni de grădinărit.

Nu, n-aveam temei s-o urăsc.

— Dar învăț. Mai deunăzi am cumpărat prima carte — Alan Titchmarsh, nici mai mult, nici mai puțin — și mi-am zis că omul e un adult în toată puterea cuvîntului!

Am zîmbit. În definitiv, Bella era încă tînără și Dumnezeu mi-era martor că ținusem toate socotelile: optsprezece plus nouă luni plus șaptesprezece egal treizeci și șase. Dar chipul și silueta nu indicau mai mult de douăzeci și șase.

Ant stătea de vorbă cu fetele pe terasă cînd eu și Bella ne-am întors din grădina umedă, lucioasă și năpădită de frunze galbene și cîrlionțate. Un cireș plantat chiar în mijloc se bucura de privilegiul de-a fi unic, crengile sale subțiri și cenușii fiind aproape golașe, supraviețuitoarele îngălbenite ale verii agățîndu-se cu încăpățîinare de locurile lor. Fluturau curajoase în bătaia brizei, în vreme ce alte tovarășe de-ale lor se așternuseră deja pe gazonul ud. În jurul trunchiului se afla o bancă circulară din lemn, pe care-am admirat-o.

— N-am observat, însă, că cireșul ăsta e atît de gros și, uite, capetele nu se unesc! se tîngui Bella, arătîndu-mi partea din spate, unde se căsca un gol de aproape șaisprezece centimetri.

— Arată precum fermoarul de la blugii mei, într-o zi nu tocmai bună, am comentat. Ai nevoie de cineva care să astupe gaura cu o bucată de lemn, am sfătuit-o eu și, imediat ce-am rostit cuvintele, am știut că mă referisem la un bărbat, un soț, cineva ca Ant, de care dusesese evident lipsă în toți acești ani.

După cum Anna realizase că Stacey crescuse fără tată, și eu mi-am dat seama că Bellei îi lipsise un soț. Eu îl luasem prima, dar ea rămăsese însărcinată înaintea mea. Brusc, am avut o viziune cu Bella însărcinată în nouă luni cu Stacey, îmbrăcată într-o rochie Laura Ashley. Apoi, imaginea se schimbă: Bella, împingînd un cărucior pe străzile din Sheffield.

— Aș... aș vrea să-ți mulțumesc din inimă pentru ce-ai făcut astăzi, îmi zise, privindu-mă cu ochii mari. Nici nu știi cît de mult înseamnă asta pentru Stacey. Multe femei n-ar fi acceptat să vină. Cred că ai fost fenomenală.

Îmi dădură lacrimile și aș fi vrut să-i spun că nu fusesem deloc fenomenală, că, pînă în clipa aceea, nu simțisem decît dezgust și gelozie, că-i strivisem fotografia sub picior, într-o librărie, că nu voisem niciodată s-o cunosc, sperînd întreaga vară că vom putea anula călătoria, și că, pînă de curînd, avusesem intenția de-a continua în maniera aceea plină de ură, dar că acum, acum că le cunoscusem, știam că îmi va fi imposibil. Acum înțelegeam de ce se îndrăgostise Ant de ea și mi-era rușine că se căsătorise cu mine. Comparația era odioasă. Am încercat să-mi calmez ritmul respirației. Degetele ei răsuceau nervos tivul tricoului, un gest pe care-l observasem și la fiică.

— N-a fost ușor, am recunoscut eu. La drept vorbind, Bella, când am aflat de tine și de Stacey, aș fi dorit să ardeți pe rug.

— Te înțeleg, zise ea repede. Și eu aș avea aceleași sentimente.

— Deci... ai simțit și tu la fel? Când ai aflat că se însurase cu mine, iar tu ai rămas cu un copil de crescut?

Privi cu ochi îngustați către dealurile neîmblinzite de la orizont, pe care peticele de rogoz se întrețeseau cu mănunchiuri dese de ferigi încă verzi și neatinse de suflarea toamnei – părea a căuta acolo adevărul.

— Nu, zise ea încetișor, nu te-am urît, pentru că știam că aveai drepturi mai întemeiate asupra lui Ant decît mine. Eu eram intrusa, puiul de cuc din cuib. Tu erai iubita lui de mult timp. Faptul că rămăsesem însărcinată nu conta, plus că fusese o dovadă de prostie și imaturitate din partea mea. Dar... îmi displăcea viața tihnită de familie pe care-o duceai. De care eu eram lipsită. Am trecut printr-un mic conflict interior, zise, așezîndu-se pe scaunul șubred.

— Ce s-a întîmplat? am întrebat-o, luînd loc alături.

— Când am aflat că eram însărcinată, m-am întors acasă. Am părăsit Oxfordul. Mi s-a părut alegerea cea mai logică. Mi-era cumplit de frică.

— De părinții tăi?

— O, nu, tata a fost minunat. Șocat, dar minunat. Mama a murit cînd eram mică, așa că m-a crescut singur. Lucrează la fabrica Vodafone de la Sutherton. O știi? E lîngă port.

— Nu... cred.

— Crescuse deja, de unul singur, o fetiță și, din senin, trebuia să mai crească una. Dar a primit vestea cu fruntea sus. S-a ridicat la înălțimea

împrejurării și mi-a acordat întregul său sprijin. Stacey și cu mine am locuit la el timp de șase ani. Adică, era oricum și casa mea. Aveam doar optsprezece ani când s-a întâmplat.

— Probabil c-a fost tare dezamăgit c-ai plecat de la Oxford.

Un muncitor în fabrică. Singura lui fiică. Frumoasă și deșteaptă, pe deasupra. Cu o șansă în viață.

— Așa s-ar putea crede, nu? zîmbi ea. Eu, singurul copil, plecată din căsuța noastră modestă către turnurile visătoare ale Oxfordului și lăsată apoi însărcinată de-un profesor universitar. Cei mai mulți părinți și-ar sufleca mînele și-ar porni-o către sud, înarmați cu o toporișcă, dar tatăl meu e un om extraordinar. M-a susținut fără nici o rezervă atunci când am decis să păstrez copilul. Nici el n-ar fi suportat gîndul unui avort. Mi-a zis că, la urma urmelor, o viață omenească e mai importantă și mai impresionantă decît orice diplomă sau orice carieră bănoasă pe care o astfel de hîrtie mi-ar fi asigurat-o. Și nu se înșală, nu?

I-am urmat privirea către fiica ei, Anastasia, care vorbea cu Ant și Anna pe terasă, roșind ori de cîte ori Ant i se adresa și țintind cu ochii pietrele de pe jos. Era mai mare decît Anna, dar nu la fel de încrezătoare; era teribil de rușinoasă. Nu era deloc genul de manechin Storm pe care mi-l imaginasem.

— Da, nu se înșală.

— Și crede cu tărie în vorba „După faptă și răsplată“, zise, aplatizînd vocalele, pentru a imita accentul din nord. „Cerul tot se înseninează pîn' la urmă, puîsor“, îl cită ea zîbind.

— A avut dreptate, s-a înseninat, am zis încet. Cărțile tale...

— M-am apucat de ele pentru că n-am vrut să lucrez la o bancă și s-o las pe Stacey la creșă, ridică ea din umeri. M-au ajutat să cumpăr ce vezi aici și-mi place foarte mult să scriu.

— Cred că e foarte mîndru de tine.

— Nu-și mai încape în piele, zîmbi ea. O să-l cunoști în seara asta. Vine la cină.

Se uită neliniștită la mine, parcă pentru a se asigura că nu mă deranjează.

— Mi-ar face plăcere să-l cunosc, am spus, cu un zîmbet.

Voiam s-o întreb dacă, în afară de tatăl ei, mai existase vreun alt bărbat. Trebuia să fi existat, căci era atît de fermecătoare. Mă întrebam cum ar fi fost mai bine să mă exprim, ca să nu par deplasată, dar ceilalți se apropiau deja de noi: Anna, strălucind și pălăvrăgind încontinuu; Stacey, cu chipul încă în pămînt, dar zîbind larg; Ant... of, Ant. Semăna cu o narcisă înaltă și palidă, cu fruntea plecată, dar arăta de parcă inima stătea să-i explodeze. Ochii lui strălucitori se ridicară și-i găsiră pe-ai mei, devenind deodată neliniștiți, întrebînd: „E în regulă? O să fim cu toții bine? *Tu* ești în regulă, draga mea?”. Iar ticălosul acela de nod mi se opri iarăși în gît, în timp ce-i făceam un scurt semn din cap, însoțit de un surîs: „Da, sînt bine. Sîntem cu toții bine. Lucrurile se vor aranja“.

Atmosfera de la cină din seara aceea mi-a întărit ideea că nu poți să te înveselești cu forța. „Cu forța“ este, poate, o exprimare prea dură, căci nu încerca nimeni să tîrască de păr veselia în casă, iar „veselie“ trimite cu gîndul la niște culmi ametoare de frivolitate, despre care nu s-ar putea neapărat spune că au fost atinse, dar ne-am străduit să asigurăm succesul serii și n-aș exagera afirmînd că ne-a reușit figura.

Am mîncat în bucătărie. De fapt, exista o micuță sufragerie zugrăvită în roșu închis, în partea din față a casei, dar Bellei i să părea mult prea oficială și zicea că așteptările oamenilor cu privire la mîncare creșteau proporțional cu atmosfera de acolo. În vreme ce se apleca să scoată o tavă din cuptor, uitîndu-se la ea cu o expresie scrutătoare și neli-niștită ce-mi era familiară, deși a mea era, de obicei, mai degrabă la granița cu frica, îmi mărturisi că ea nu folosea niciodată sufrageria. De cîte ori avea musafiri – un eveniment destul de rar, oricum – pune masa în bucătărie. Pe cînd mă ocupam de aranjarea farfuriilor și tacîmurilor, ardeam de dorința de-a o întreba cine erau acești musafiri, fie ei și rari, dar, înainte să apuc să pun întrebarea în mod decent sau chiar indecent, intră tatăl ei.

Era un bărbat masiv ca un urs, care, după ce se strecură cu greu pe ușă, păru a umple întreaga

bucătărie, părul lui nisipiu atingînd ușor grinzile de stejar. Era roșu ca racul și transpira în timp ce se apleca să-și sărute fiica și nepoata. Haina de tweed de pe el dădea să plesnească, fiind cu cîteva numere mai mică. În brațe ducea un buchet uriaș de flori. Deși am realizat pe dată de unde moștenise Bella înălțimea și părul blond, n-am prea observat nici o altă asemănare între ei. Probabil că trăsăturile delicate erau moștenite de la mamă. Ant le urmase pe fete în încăpere, iar Bella era și ea roșie în obraji cînd se întoarse ca să facă prezentările. Era evident că nu știa cum să procedeze. Degetele i se jucau iarăși cu tivul tricoului.

— Bună, eu sînt Evie, am zis, pășind înainte și întinzînd mîna, zîmbitoare. Iar aceasta e fiica mea, Anna. El este soțul meu, Ant.

Bella îmi aruncă o privire plină de recunoștință și murmură :

— Tatăl meu, Ted.

Ochii celor doi bărbați se întîlniră și-și strînseră mîinile, dar cu un gest scurt și impulsiv. Mi-am dat seama, cu o tresărire, cît de greu trebuie să-i fi fost lui Ted să-i strîngă mîna bărbatului care-i lăsase copila adolescentă însărcinată, a profesorului care fusese angajat să-i învețe fiica limbajul poezilor, al rimelor și pentametrelor iambice, nu pe cel al dragostei. În ciuda insistenței cu care Bella susținea contrariul, cred că Ted îl ura. Iar pe Ant nu-l urîse nimeni niciodată. Deseori, oamenii îl descriau ca pe-un bărbat amabil, înțelept și blînd. Am observat că și obrajii lui Ant se colorară în aceste clipe, de... ei bine, de rușine. Din nou, acest rol îi era străin, căci rareori era el cel vinovat de ceva. Eu eram cea care se furișa în grabă la etaj, pitind sub pat o nouă geantă Nicole Farhi. Eu eram cea care, roșie ca sfecla și cu palmele ude de transpirație, demara din parcare de la

Tesco, știind că lovise iarăși o mașină, și care se întorcea peste zece minute, ca să lase un bilet cu numele și numărul de telefon, doar ca să descopere că mașina cu pricina dispăruse. O, viața mea era o perpetuă ispășire a vinei, dar Ant era altfel. Brusc, am simțit nevoia să-l protejez.

— Ce flori frumoase! am exclamat, întrerupînd momentul și înșfăcînd o carafă din mijlocul mesei. Să le pun eu în apă, Bella?

— Sînt pentru dumneata, drăguță, spuse Ted cu un glas aspru și mi le întinse. Știu că rămîneți aici, așa că... deci m-am gîndit că le-ai putea așeza la dumneata în cameră.

— O, mulțumesc.

Eram uimită și puțin intimidată.

— Nu, eu îți mulțumesc.

În ochii lui albastru deschis, ascunși sub sprîncenele nisipii, se iviră cîteva lacrimi. Mișcată, am luat florile; știam că eram observată, știam că Ted dăduse în mod voit proporții scenei și, cu toate că mă simțeam jenată, îi eram totodată recunoscătoare.

— Ei bine, sînt florile mele preferate. Ador crinii.

Mi-am îngropat adînc fața în buchet, pierzîndu-mă pentru o clipă.

— Ceva de băut, tată?

Bella se întinse ca să scoată o sticlă de vin din rastelul așezat sus, deasupra frigiderului.

— Te rog, drăguță. Lasă, mă ocup eu.

Luă sticla din mîna ei, iar Ant, care se dusesese și el să ajute, părea cam încurcat.

— Dar cred că întîi mi-ar prinde bine o bere, să mă destind nițel. Pfiuu, zise el, lărgindu-și cravata, e calduț aci, nu?

Se uită la Ant, care purta o cămașă deschisă la guler, și numaidecît se descotorosi de haina și cravata pe care nu era obișnuit să le poarte. Își

suflecă mînele și-am văzut cum Anna cască niște ochi cît cepele la vederea tatuajelor.

— E din pricina aragazului, îi spuse Bella și abia atunci am remarcat cît de puțin accent avea ea în comparație cu tatăl ei, un om al nordului pînă-n măduva... sintaxei. Degajă foarte multă căldură.

— Da, confirmă el, desfăcîndu-se la nasturele de sus, și-n schimbul unei grămezi de alamă. Aduni un munte de metal scump ca să pui de-o tocană. Patru miare a fost! exclamă, întorcîndu-se către mine peste măsură de uluit. Recondiționat și toate cele!

— Știu, l-am aprobat eu. Mi-e teamă că avem și noi unul la fel.

— De ce? întrebă, părăind sincer nedumerit. De patru miare poți să cumperi o mașină, dar o prăpădită de plită...

— Uite, tată.

Fiică-sa îi întinse berea, evident nerăbdătoare să-i distragă atenția de la subiectul banilor, care, din păcate, în colțul ăsta de lume era unul extrem de generos.

Stacey se mai însuflețise. Se vedea limpede că-și adoră bunicul și tocmai îi arăta brățările Annei, de la Accessorize. Apoi i le prezintă și pe-ale ei, care-i atîrnau zornăind la încheietură.

— La fel, vezi, bunicule? Le-am cumpărat separat, dar le-am ales pe aceleași. Nu ți se pare ciudat?

După ce dădu pe gît, însetat, jumătate din conținutul sticlei de bere, iar stomacul uriaș testă rezistența nasturilor cămășii, Ted îi ținu isonul nepoatei, exclamînd la rîndul său:

— Da, drăguță, ce să vezi! Ca să nu mai zic că-s toate de prost gust.

— Bunicule!

Stacey îl lovi ușor cu palma, în vreme ce Ted hohotea nestăpînit.

— Păi, ziceți și voi! Verde-gălbui și roz! Aveți amîndouă niște gusturi oribile!

Se uită de la una la alta, tachinîndu-le din priviri, dar analizînd-o foarte atent pe fiică-mea, pe sora vitregă a lui Stacey. Mă întrebam ce vedea. Ba nu, știam. Vedea asemănările uimitoare: zîmbetul larg, pomeții înalți și, cînd Anna vorbea, accentul educat, de Oxford, care se deosebea de cel local, al nepoată-sii. În timp ce Anna explica, îi observa probabil ținuta corpului, ca și încrederea obținută în urma unei educații plătite scump:

— Ăsta e stilul la modă. E foarte avangardist să fii kitsch.

— La dracu', așa e! se minună el, dar se vedea că e impresionat.

Privirea lui rătăci spre Ant – încă o „inteligentă” cu păr blond, veriga lipsă, care tocmai scotea dopul unei sticle – și-am observat că acum Ted sorbea din paharul cu bere ceva mai gînditor. Se opri o clipă să chibzuiască asupra provenienței, asupra fondului genetic care-i definea nepoata.

Seara se scurgea încet. În loc de „a se scurge”, citiți „a curge în valuri”, căci Bella uită să pună legumele la fiert, așa că ora de cocteil se prelungi, iar lumea era oricum într-o stare de nervozitate, astfel încît, atunci cînd cina a fost în sfîrșit adusă la masă, eu, una, eram beată criță. Masa era confecționată dintr-o placă subțire și lungă din lemn de stejar și, pentru a se asigura că nu vom sta la kilometri depărtare unul de celălalt, Bella ne așezase cîte trei pe fiecare parte, eu și Ted fiind față în față. Urmau fetele, apoi Ant și Bella. Era un aranjament evident: nu puteam sta cu Ant, nici Bella vizavi de taică-său, dar, cum fetele continuau să sporovăiască peste masă, se înfiripară alte două conversații. Eu m-am înțeles de ți-era mai mare dragul cu Marele Ted, care, așezat pe

scăunelul său, semăna cu Gulliver, șezînd mai mult pe dinafară. Vocea îi răsuna cu putere cînd vorbea, și vorbea mai ales de fiică-sa : colegii de la muncă îi cumpărau cărțile, iar el se trezea constant cu ele sub nas, pentru a obține un autograf.

— „Hei, Ted. Fii bun, zi-i lu' fiică-ta să-mi semneze asta pentru Sandra noastră. Se dă în vînt după ele; nu le mai lasă din mîină, ce mai?! Ah, și pentru mama!“

— Cred că sînteți foarte mîndru de ea, am zis zîmbind.

Ochii i se umplură de emoție, în timp ce ridica paharul cu vin.

— Nici n-ai idee, fătuțo. Nici n-ai idee.

Buza de jos îi tremură fără voie. Apoi mai dădu pe gît un pahar și fața i se coloră într-o nuanță purpurie. Mi se umplură și mie ochii de emoție — de ce, oare? — și dădui și eu pe gît încă un pahar de vin, pentru susținere morală și încurajare, și-n semn de simpatie.

Fetele, care izbutiseră cu mare artă să-și reumple paharele cînd noi nu eram atenți, țipau și rîdeau una la cealaltă peste masă, fiind în mod clar ușor cherchelite. Ant și Bella se cufundară într-o conversație șoptită. Mi-am încordat auzul, prefăcîndu-mă că-l ascult pe Ted, care-mi povestea cum un club de lectură din vecinătate, chiar de pe strada lui, de fapt, alesese una dintre cărțile Bellei și-apoi „ — ai crede una ca asta? — peste vreo două luni, pen' că, ziceau ei, le-a plăcut, au mai ales una!“. Pe cînd încuviințam și-i zîmbeam, minunîndu-mă și exclamînd cînd și cînd, am simțit cum mi se strecoară o mîină în piept și-mi strînge cu putere inima. Despre ce discutau? Am auzit numele lui Stacey. Da, desigur, era vorba despre fiica lor. *Fiica* lor. Bizareria ideii mă izbi. M-am repezit să-mi iau paharul. Doamne, tabloul ăsta era de-a

dreptul supraréalist. Ce căutăm eu acolo? Nu era de mirare că Ted îmi adusese flori, iar Caro – o dată în viață – îmi arătase o profundă admirație. Eram nebună? Îmi pierdusem complet mințile? Sau eram proastă? Am simțit că tremur și mi-am zis că, din clipă în clipă, s-ar putea să mă ridic și să-i anunț că „Scuze, dar eu nu mai pot continua așa“, după care să ies în goană. În vreme ce Ted îi dădea înainte cu ale lui, mi-am recăpătat calmul. Nu, asta era drumul înainte. Asta era calea de urmat. Singura cale de urmat. Iar eu eram pregătită.

Dar aveam nevoie de puțin ajutor. Am înșfăcat sticla de vin și i-am mai turnat lui Ted un rînd – ce necioplită fusesem să-l las să bea de unul singur –, astfel încît, cînd Ant și cum mine urcam scările către camera de oaspeți, drăgălașă și cu pereții zugrăviți în roz, eu eram deja mangă. Mai căram și vaza cu crini, într-un echilibru destul de precar.

— Nu-i așa că florile mele sînt foarte frumoase, Ant? am întrebat mult prea tare.

Am traversat încăperea, improșcînd cu apă pe covor, și am așezat vaza cu gesturi nesigure pe bufet, chiar lîngă vaza cu trandafiri adusă de Bella. Am clipit, surprinsă.

— La dracu', parcă-am fi într-o florărie! Sau la un salon de pompe funebre!

Din cine știe ce cauză, asta mi s-a părut teribil de amuzant. M-am foit prin cameră, chicotind pe înfundate și zicîndu-mi întruna, ca o toantă, „Pompe funebre...“, lovindu-mă de mobilă și lăsînd după mine o dîră de haine. Numai în chiloți, Ant se spăla pe dinți calm, în baia alăturată. M-am oprit în pragul acesteia să-l privesc și-am ezitat, încruntîndu-mă la vederea spatelui său întors. Nu e beat, am decis. Nu. E chiar foarte treaz. Totuși, nu se știe niciodată. M-am strecurat pînă lîngă el și

i-am prins mijlocul cu brațele. Apoi am început să-l legăn încet și să-i cînt la ureche cîteva versuri de Rod Stewart:

— *Tonight's the night... s'gonna be all right...*

Ant rîse, se desprinsese din strînsoare și se întoarse către mine.

— Crezi? mă întrebă, ținîndu-mi brațele.

— Ce? am zis, străduindu-mă să mă concentrez asupra feței lui. Că asta e seara cea mare? Sau c-o să fie totul bine?

— Cu a doua sînt perfect de acord, rînji el. Dar nu-s prea sigur de prima.

Mi-a luat un moment să-mi amintesc care era prima și care era a doua. M-am bosumflat, am tras de elasticul boxerilor și i-am dat drumul la loc.

— Nesuferitule.

— Nu sînt sigur că pereții aceștia ar putea îndura.

— O să fim tăcuți ca niște șorice! i-am șuierat în față, pe un ton de bețiv. Și, oricum, am adăugat clătînîndu-mă, victorienii se pricepeau la construcții. Știau ei cum să izoleze fonic clipele de... cum era aia? De destindere. Uite ce-a făcut Brunel! Uită-te la toate viaductele alea ale lui!

Mi-am fluturat mîna în direcția ferestrei, de parcă dincolo de ea s-ar fi aflat cîteva minuni ale vestitului inginer, apoi m-am întins să-l pup, cu ochii închiși. Mare greșeală.

— Rahat! am exclamat surprinsă, balansîndu-mă brusc pe călcîie. Amețeală. Nurofen, Ant, am zis, ținîndu-mă de cap. Repede.

El se întoarse ca să scotocească prin dulăpiorul din baie, care, fiind în camera de oaspeți, era gol-goluț.

— În geantă, am gemut, tot cu mîna la frunte și împleticindu-mă către dormitor, unde m-am așezat pe marginea patului.

Ant găsi niște pastile. După ce-am gîlgîit recunosătoare apa din paharul pe care mi-l adusese, înghițind și pastilele, m-am lăsat întinsă pe perne și acoperită cu pătura.

— Dormi, îmi spuse el sever, îndreptîndu-se de mijloc.

Ant plutea undeva, chiar în raza mea vizuală.

— Zici tu? am mormăit cu îndoială. Mai degrabă decît sex?

— Cu siguranță.

Am închis ochii și-am meditat nițel.

— OK.

Apoi, chiar înainte să cad într-un somn adînc, am șoptit răgușit:

— Dar m-am descurcat bine, Ant... nu-i așa? Am fost cuminte?

— Ai fost foarte cuminte, mă asigură, sărutîndu-mi buzele.

A doua zi de dimineată, m-am trezit cu o durere teribilă. Capul meu era într-o stare deplorabilă, mult mai rea decît în noaptea precedentă, iar mandibula părea să-mi atîrne aiurea, refuzînd să se închidă și lăsîndu-mi gura uscată ca o iască. Mi-era groaznic de greață. După cîteva minute, am izbutit să-mi deschid, cu mare grijă, ochii. M-am uitat atent la lumina ce se strecura în cameră, filtrată de perdelele subțiri, apoi i-am închis la loc. O, Doamne. Am gemut, m-am întors pe partea cealaltă și am deschis iar ochii, să mă uit la ceas. Era ora zece. Ora zece! Vai, Doamne, cam tîrziu. Peste încă un minut, m-am ridicat încetișor în capul oaselor. Jumătatea de pat unde dormise Ant era goală, iar pătura, aruncată în lături. Oare erau cu toții jos, la micul dejun, așteptîndu-mă să apar?

M-am împleticit pînă la toaletă, am mai găsit niște Nurofen în geantă și-am dat pe gît cîteva

pastile. Pe urmă m-am îmbrăcat, netezindu-mi din mers hainele de seara trecută. A trebuit să mă ghemuiesc cu spatele drept, ca să le recuperez de pe jos. Dacă m-aș fi aplecat, capul meu ar fi început să vîjîie.

M-am așezat la măsuța de toaletă și m-am cercetat în oglindă. Am avut un șoc. Fața mea arăta de parcă mă lovise cineva cu pumnii, iar părul meu, de obicei ondulat, era acum lipit de cap, cu cărare la mijloc, dîndu-mi aspectul unui bătrîn hipiot. Nu-mi mai trebuia decît o chitară. L-am periat și-am încercat să-l mai înfoi, dar în van. Am renunțat, m-am ridicat în picioare și-am pornit-o cu pași greoi către palier, agățîndu-mă zdravăn de mobile. Gîndul la micul dejun mă făcea să vomit, dar, din fericire, nu simțeam nici un miros. Poate pentru că n-au prăjit nimic? Oare se mănîncă și aici, ca și la mine, mai mult cereale? Cine știe, poate reușesc să înghit și eu o porțioară, de dragul aparențelor. Am strîns din dinți. Sau poate că nu.

În vreme ce mă pregăteam să cobor, am aruncat o privire în urmă și-am realizat că nu trăseseam perdelele din dormitor, ceea ce părea ușor promiscuu. M-am întors clătinîndu-mă și le-am dat în lături. Și-atunci, i-am văzut. Erau în partea din spate a grădinii, așezați pe bancheta circulară din jurul cireșului. Bella și Ant. De ce nu, mi-am zis, cu toate că mîna îmi zbură involuntar către buze. M-am ferit instinctiv, ascunzîndu-mă după perdea. De ce n-ar sta să mai vorbească – mi-am zis, trăgînd grijulie cu ochiul – și să-și împărtășească lucrurile petrecute de-a lungul anilor, să mai discute despre Stacey... despre interviuri la Oxford și Cambridge... din astea... Deci de ce-mi bătea inima atît de puternic? Cu atîta furie?

I-am privit, fascinată, din dosul perdelei. Își țineau capetele foarte aproape unul de celălalt și

mîinile încleștate pe genunchi, aplecîndu-se înainto cu o expresie concentrată, de parcă s-ar fi rugat. Erau, cu siguranță, adînciți în conversație. Dar nu vedeam prea bine cine vorbea cel mai... Am aruncat o privire către valiza noastră deschisă: cartea despre păsări și binoclul lui Ant erau înde-sate în buzunarul dintr-o parte. M-am repezit și l-am luat. Apoi am îngenuncheat sub pervaz și am încercat să focalizez. Nu mai folosisem niciodată un binoclu... aha, înțeleg... m-am jucat nițel cu roțițele și... drace, ce minune. Mi se părea că cei doi se găseau acum chiar în fața mea, amîndoi de staturi uriașe și perfect vizibili. Ant își ținea fruntea ridicată, ascultînd cu luare aminte la ce spunea Bella. Ea-mi dădea impresia că se chinuia să explice ceva, ținînd, evident, un monolog. Buzele i se mișcau repede, iar limba le mai umezea din cînd în cînd. Ant o privea atent și concentrat, uneori aproba din cap, după care vorbi și el. Spuse și ea ceva – Doamne, cum mi-aș fi dorit ca binoclurile astea să fie dotate cu microfoane –, apoi se priviră în tăcere. O şuviță din părul Bellei îi căzu acesteia pe frunte. Cu blîndețe și cu un gest insuportabil de dulce, Ant se întinse și i-o așeză la loc, după ureche.

— Hei, tare-ți mai place să te uiți pe-afară!

M-am întors îngrozită. Silueta masivă a tatălui Bellei umplea cadrul ușii deschise.

— Oh!

Mai degrabă-mi place să *spionez* de după perdele. M-am săltat cu greu de jos, scăpînd binoclul.

— Ah, nu, mă uitam... mă uitam la niște păsări!

— Da, după cum ziceam și eu, îți place să te uiți pe-afară. Ești o fată pe gustul meu. Uneori, vin numai pentru asta. Am și eu un binoclu aici.

Bătu ușurel gentuța neagră pe care-o ducea în mîină și traversă camera dintr-un singur pas gigantic.

— Ia zi, drăguță, ai văzut ceva interesant? întrebă, uitîndu-se entuziasmat pe geam. Vreo gaie roșie? Sînt destul de multe prin părțile astea; se rotesc pe deasupra copacilor de colo.

— Da, am zis eu cu voce răgușită, după un timp. Da, am văzut una... într-acolo... dar a zburat.

— Unde?

Ted luă binoclul de pe jos și-l duse nerăbdător la ochi. I-am indicat un punct undeva în văzduh, la dreapta, departe de cireș. Dar el începu să coboare binoclul către scena în desfășurare. Privi lung preț de un minut, apoi lăsă instrumentul și se uită la mine.

— Păsăruică, mormăi el.

Păsăruică? mi-am zis, tresărind. Cine? Eu? Sau ea?

— Vreun soi de graur. Probabil o rîndunică de mare. Prin părțile astea sînt destule, dar așa zice că prin sud nu prea găsești. Uite, poți să-i vezi burta galbenă.

Îmi întinse binoclul.

— E în cireș, chiar în spatele lui Ant al dumin-tale. Vezi?

Îi eram recunoscătoare pentru adjectivul posesiv plasat în vecinătatea numelui soțului meu și pentru mîna care mă îndruma cu amabilitate (palmele mele erau transpirate), dar tot ce-am reușit să văd prin lentile a fost o ceață tremurătoare.

— Da, acum o zăresc și eu, am șoptit. Foarte drăguță. Minunată.

— Da. Și pe asta trebuie să ne concentrăm atenția, nu? zise el cu blîndețe. Pe aceste păsări minunate.

Privirea lui caldă o susținu o clipă pe-a mea, apoi rătăci iarăși pe fereastră.

— Dar fii cu ochii în patru după gaia roșie, drăguță. E o pasăre rară.

— Așa o să fac, am șoptit.

— Au fost reintroduse de puțină vreme. Înapoi, în sălbăticie.

— Serios?

— Da, dar știi și tu chestiile astea!

— Sigur că da! Prostuța de mine, am uitat.

— Da. De fapt, dacă bine-mi aduc aminte, au eliberat mai multe în direcția dumitale decît încoace. Sînteți pe dealurile Chiltern, nu? În comitatul Oxford.

— Da, așa e.

— Păi, zise el, uitîndu-se la mine ca trăsnet, acolo-s toate, nătăfleațo!

Îmi trase un ghiont plin de afecțiune, care mă expedie în mijlocul camerei, aproape dizlocîndu-mi umărul.

— Și mai zici că-ți place să te uiți!

— Hiiiihi! am slobozit eu un hohot înalt, ca de hienă. Da, n-am leac!

M-am echilibrat ținîndu-mă de bufet.

— Păi, atuncea, drăguță, spuse îndreptîndu-se de spate de parcă-ar fi dat onorul, creștetul lui atingînd ușor tavanul, eu m-am dus. Am trecut doar să-mi iau rămas-bun. Mi-am zis că te-oi fi trezit pînă acuma.

— Da, am... am dormit nițel mai mult. Dar mă bucur foarte mult c-ai trecut. La revedere, Ted.

M-am dus să-i dau un pupic pe obraz, dar el mă prinsese deja într-o îmbrățișare de urs, așa că m-am trezit strivită de pieptul lui, cu brațele lipite de corp.

— La revedere, drăguță, îmi zise cu glasul său aspru. Tare mă bucur că v-am cunoscut. Chiar mă bucur. Pe voi toți.

Nu mai puteam să respir. Ochii îmi ieșeau din capul afundat în cămașa lui.

— Și eu mă bucur că te-am cunoscut! am reușit să îngaim cînd, în sfîrșit, mă eliberă.

Și plecă – afară din cameră și-n jos, pe scări – fără îndoială pentru a-și lua rămas-bun și de la ceilalți. L-am văzut reapărînd la parter, ieșind pe ușile glisante și pătrunzînd în grădină; i-am zărit pe Ant și Bella ridicîndu-se să-i spună la revedere cînd îl observară apropiindu-se, cu gentuța în mîna. Și el, Teribilul Ted, după cum ajunsesem să-l numesc în minte, nu văzu nimic neobișnuit în faptul că cei doi ședeau împreună sub copac, iar fîică-sa nu se ridică cu o tresărire. Ant îi strînse mîna, apoi Bella îl îmbrățișă, în vreme ce el își lua rămas-bun. Cum îl mai invidiam! Am strîns cu putere pervazul ferestrei. Îmi doream și eu să plec, voiam din tot sufletul să mă aflu la o depărtare de o sută de kilometri de locul acela. Felul în care Ant o privise pe Bella atunci cînd îi aranjase șuvița după ureche îmi străpunsese inima. Era mai grăitor decît orice cuvînt, pentru că-l știam pe Ant. Știam că nu-i plăceau astfel de gesturi neînsemnate. Acest om, Teribilul Ted, care mă luase în brațe într-o secundă, care mă certase cu blîndețe, pentru că exagerasem importanța situației, se înșela. El era, în mod evident, genul care să te îmbrățișeze în văzul lumii, dar nu și Ant al meu.

Pradă impulsului, am țîșnit către baie, mi-am aruncat periuța de dinți și cremele de față în geantă și-am coborît. Ant și Bella se plimbau prin grădină cu Ted, îndreptîndu-se către partea laterală a casei, de unde aveau să ajungă la mașină. M-au văzut și s-au oprit, făcîndu-mi cu mîna.

— Sal'tare! strigă Bella.

— Salut! am strigat și eu.

— Ai dormit bine?

Am traversat cu pași nesiguri gazonul, ca să mă alătur lor.

— Chiar foarte bine, mulțumesc.

Bella își duse palma la frunte, pentru a-și feri ochii de soare.

— Fetele au vrut să te trezească, să-ți aducă o cană de ceai, dar le-am spus că ai prefera să mai stai puțin în pat. Eu, una, sigur aş vrea!

— Da! Ai dreptate.

Am observat că era de-a dreptul încântătoare, îmbrăcată într-o bluză albă țărănească, o fustă de dril cu volane și cizme înalte din velur. Ce picioare subțirele ieșeau din ele...

— Ăăă, unde sînt fetele?

— O, s-au dus în oraș să ia micul dejun. Au prins autobuzul. Stacey voia să-i arate Annei împrejurimile, să bea o ciocolată caldă, să piardă vremea pe la Topshop. Sper că nu te deranjează, nu? întrebă ea, privindu-mă brusc îngrijorată.

— O, nu, deloc. Doar că...

— E totul în regulă, iubito?

Ant părea și el îngrijorat, dar era mai degrabă genul de îngrijorare pe care-l simți pentru o mătușă bătrînă.

— Ei bine, nu chiar. Tocmai m-a sunat Caro, am mințit eu.

— Da?

— Mi-e teamă că s-a îmbolnăvit cineva.

— Vai, Doamne, cine?

Nu putea fi unul dintre veri. Nu m-aș mai folosi în veci de un copil ca să găsesc o scuză. Nu după ce-o folosisem pe Anna o dată, pretextînd că era bolnavă și ne era imposibil să luăm cina cu înspăimîntătorul decan al facultății lui Ant și cu mustăcioasa lui soție. Apoi, chiar a doua zi – *exact* a doua zi – se îmbolnăvisese foarte rău, cu temperatură mare și dureri de cap insuportabile, eu fiind convinsă că era vorba de meningită și de pedeapsa divină. Cu sufletul la gură, am dus-o în grabă la spital. Bărbia Annei a rămas lipită de piept și-am obligat-o s-o țină așa zile în șir... Nu, nu unul dintre copii.

— E... e vorba de Hector.

— Hector? se încruntă Bella.

— O, slavă Domnului. E calul, îi explică Ant.

— Da, dar e foarte grav, am protestat eu pe un ton imperios. I-a fost teribil de greață toată noaptea și Caro e foarte îngrijorată.

— Cailor le vine să vomite? se miră Ant cu voce tare.

Urmă un moment de reflexie, în care ne-am străduit cu toții să ne amintim dacă văzuserăm într-adevăr vreun cal care să vomite pe marginea drumului. Cîini, poate, dar cai...

— Nu, drăguță, vrei să zici colici! preciză Teribilul Ted, galopînd ca un erou să mă salveze.

— Asta e! Niște colici severe. Ar putea să și moară. De fapt, *este* pe moarte. Trebuie să plec, Ant.

Ant se scărpină în cap.

— Serios? Adică... chiar ai putea să ajuți în vreun fel? Caro ar fi cea mai nimerită persoană. Sau veterinarul...

— O, dar au chemat deja veterinarul, a stat omul acolo toată noaptea. Eu sînt însă cea care răspunde de el, înțelegi.

— De fapt, nu e calul nostru, explică Ant. L-am împrumutat.

— Păi, atunci, firește că proprietarul..., începuse Bella.

— O să fie neagră de furie, am spus cu răsuflarea tăiată, tremurînd la ideea că boala lui Hector, fie ea închipuită sau reală, ar fi putut fi descoperită de Camilla și începînd să cred și eu în propria minciună. E înnebunită după el, înțelegi? am continuat, cu pielea ca de găină de frică. O să mă omoare. Ant, trebuie neapărat să plec, i-am spus, tremurînd.

— Nevastă-ta e o damă pe cinste, izbucni dintr-odată Ted cu o voce spartă.

Mă luă pe după umeri și mă strînse, storcoșindu-mi oasele.

— O damă grozavă. Are o inimă mare.

O, Doamne, iarăși îmi dădeau lacrimile.

— O inimă mare. Și dacă ar fi fost un pisoiaș, poate chiar un șoricel, tot ai fi dat fuga, nu-i așa, draguță?

Se uita la mine cu mare atenție, considerîndu-mă probabil reîncarnarea Sfîntului Francisc din Assisi.

Nu știam ce să răspund.

— Da, am zis răgușit, privind în ochii lui albaștri și umezi.

— Vedeți? se întoarce el triumfător către ceilalți.

— O să mergem cu toții, răspunse Ant hotărît. Nu te las să te întorci singură, Evie. O sun pe Anna. O s-o rog să se întoarcă, zise scoțînd mobilul din buzunar.

— Nu! i-am întrerupt eu gestul, văzînd că Bella se întunecă la față, și la fel și Ted. Nu, va fi foarte dezamăgită. Toată lumea va fi dezamăgită. Rămîi, Ant. O să iau trenul. Și nu-i spune Annei că Hector e așa de bolnav. Spune-i doar că... că a răcit sau ceva de genul ăsta. Sincer, dragul meu, nu pot să las totul pe umerii lui Caro.

Ted mă privea cu un aer visător, probabil adorîndu-mă în clipele acelea. Ant părea să oscileze, dar era evident că pe jumătate îl convinsesem.

— Din Sheffield există cu siguranță trenuri spre Londra, nu?

M-am întors către Bella, care arăta cumplit de nefericită, frămîntînd cu degetele bluza țărănească. E posibil ca, în final, toată foiala asta să ajungă să mă scoată din minți, mi-am zis.

— Există, dar mai departe, pînă la Oxford...?

— O, asta e floare la ureche. Am făcut drumul de o mie de ori. Drept înainte de la gara Paddington; autostopul pînă la Oxford – simplu. Unde e stația de autobuz?

Mi-am aruncat ochii de jur împrejur, de parcă m-aș fi așteptat să zăresc un semn de stație prietenos, înfipt în vârful unui stîlp, aplecîndu-se peste gard și fluturînd vesel din mînuță.

— O să urmez exemplul fetelor.

— Nu, nu..., începu Bella.

— Te duc eu, drăguță, zise Ted. Locuiesc în oraș. Vii cu mine, cu mașina.

— O, perfect, am spus, radiînd de fericire. Mulțumesc foarte mult. Și *ție* îți mulțumesc, m-am adresat Bellei, fiind acum deja pornită și marșînd în forță, văzîndu-mă practic înapoi acasă, pe Walton Terrace, în deplină siguranță. Ai fost de-a dreptul minunată, am izbucnit eu zgomotos. Foarte prietenoare și amabilă.

— Nu, nu, *tu* ai fost minunată...

— Sîntem toți minunați! am exclamat în timp ce-o sărutam de bun-rămas, sărutîndu-mi apoi și soțul, fiind într-o perpetuă mișcare și toată numai un zîmbet. Transmiteți-le dragostea mea Annei și lui Stacey, am continuat să pălăvrăgesc, îndreptîndu-mă către mașina lui Ted, parcată în fața casei, și obligîndu-l să mă urmeze. Pa, dragule! l-am salutat pe Ant cu un trîl, făcîndu-i vesel cu mîna peste umăr. Adu-mi și lucrurile cînd te întorci. Am luat doar ce-mi trebuie.

— Evie, zise el, prinzîndu-mă din urmă și alergînd neliniștit pe lîngă mine, în timp ce eu mărsăluiam de zor. Ești sigură? Ești sigură că nu vrei să vin cu tine?

— Foarte sigură.

Urcîndu-mă în mașină, l-am bătut ușurel pe obraz, un lucru ce nu-mi stă *deloc* în fire.

— Tu stai pînă marți, așa cum am plănuit, iar eu o să mă duc să am grijă de bătrînul Hector. O să-l... nu știu... o să-l țesal zdravăn.

Și-am închis portiera.

— OK, a zis el nu prea convins, în vreme ce Ted pornea mașina, iar eu lăsam geamul în jos ca să-i zîmbesc cu gura pînă la urechi. Dacă ești sigură...

— Firește că sînt. Crede-mă. Pa, pa, dragule! Distracție plăcută!

Și-am demarat, Teribilul Ted și cu mine, cu motorul torcînd. Bella și Ant rămaseră unul lîngă celălalt pe aleea pavată cu pietriș, fluturînd nesiguri din mîină. Lumina strălucitoare a dimineții se revărsa prin corola de frunze galbene și unduitoare a fagului sub care stăteau, proiectînd un model delicat pe pletele lor blonde. După ce-au dispărut din vedere, eu cîștigîndu-mi astfel dreptul de-a mă opri din fluturat mîina, m-am întors și mi-am sprijinit capul de spătarul din piele de oaie. Am închis ochii.

— O, Doamne, ce coșmar, am șoptit. Ce coșmar oribil.

Din fericire, Ted era prea ocupat să-și strige ultimele salutări, aplecat pe geam, ca să-mi audă aparteau plin de năduf.

— Bun.

Zîmbi, întors cu fața spre volan și se foi în scaun, pentru a-și recăpăta concentrarea. Își trase centura de siguranță peste pîntecul voluminos și-o închise cu un clic hotărît.

— A mers bine. Bella noastră o să fie mulțumită. A avut mari emoții.

— Cred.

— Și, după cum ziceam, ție trebuie să-ți mulțumim. Datorită ție a mers totul bine.

Se întinse și-mi strînse mîna, scuturînd-o ușor.

— Prostii, am murmurat eu absentă.

Mașina parcurgea drumul șerpuit către vîrfurile dealului. Sentimentul de ușurare îmi indusese un soi de slăbiciune. Parcă mă strecurasem în calul de lemn, în carul de luptă al lui Ted, chiar în ultima clipă și evadasem. Capul mi se balansa pe-o parte a spătarului; mă uitam, clipind, pe geam. Era o dimineață divină, poleită cu chiciură și scaldată în soare, iar acum, că părăsisem adăpostul văii, peisajul se desfășura de jur împrejurul nostru rece și alb ca o nălucă, cerul de deasupra sa fiind la fel de albastru ca cel din Costa Brava.

— E o fată încântătoare, Bella a dumitale, am zis în cele din urmă, admirînd posomorîta irizația mată a unui iaz sclipitor.

— Da, asta așa e.

— Și foarte frumoasă.

Ted înghiți și se caută din nou de batistă.

— Da.

O, Doamne, iar începem.

— Pariez că are hoarde de admiratori care se țin după ea, nu?

El zîmbi și-și îndesă batista înapoi în buzunar.

— Ea nu-i dintr-acelea, drăguță.

— Nu, nu, nici nu sugerez c-ar fi. Dar, firește, o fată așa de frumoasă ca ea, și singură, ar atrage bărbații chiar dacă n-ar fi interesată!

— O, da, a avut și ea parte de destui admiratori, dacă la asta te referi.

Exact la asta mă refeream.

— Și, am insistat eu, băgîndu-mi nasul unde nu-mi fierbea oala, a fost atrasă de vreunul? Adică, a ieșit cu vreunul din ei?

— Da, are un prieten de vreo trei ani. Mike Hathaway, un avocat de prin zonă.

— O, am zis, înveselită la culme. Un avocat. Asta-i bine, nu?

— Da, Mike s-a descurcat frumos în viață. S-a ridicat din sărăcie. Nici el nu-i din vreo familie înstărită — taică-său a fost măcelar. Măcelăria Hathaway din Alshot.

— Doamne Sfinte, bravo lui, l-am aprobat, plăcîndu-mi ce auzeam despre Mike. Arătos?

— Fetele îl plac.

— Atunci, de ce n-a fost...? Vreau să zic, am fi putut să facem cunoștință și cu el, nu?

— S-au despărțit acum șase luni. A șters-o.

— O, ce păcat. Dumitale îți plăcea?

— Da, spuse el, săltînd din umeri, dar nu știu... Mi-ar plăcea să-i umflu ochii.

Bun. Era evident că problemele se rezolvau nițeluș altfel în Yorkshire.

— Da, e de înțeles. Dar poate că se va întoarce. Poate e doar ceva temporar, nu? Adică, trei ani înseamnă mult... nu lași baltă, pur și simplu, tot ce ai investit într-o relație ca asta.

— A fugit, drăguță, preciză Ted, întorcându-se spre mine. Și nu, nu se mai întoarce.

— Ea l-ar primi înapoi? am insistat eu cu încăpăținare. Ipotetic vorbind.

— Acum, nu.

Ted aruncă un ochi în oglinda retrovizoare, semnalizând că virează pe o șosea cu sens unic și pornind radioul, probabil un indiciu că interogatoriul luase sfârșit. Am mers o vreme în tăcere, Classic FM făcând ca drumul să pară mai lin.

— E un bărbat de toată isprava Ant al tău, remarcă Ted pe ultimele note din *Clair de lune*.

— Da, este.

Mi-am umezit buzele, mi-am luat inima în dinți – poate chiar și nasul la purtare un pic – și-am zis:

— Deși bănuiesc că acum șaptesprezece ani nu erai de aceeași părere.

— Era tânăr, ridică el din umeri. Agreșit. Fiecare are greșelile sale, nu? Și s-a revanșat cu vîrf și îndesat. Ar fi putut și el să dea bir cu fugiții, nu? Dar n-a făcut-o.

— Nu, așa este.

— Și nu uita că, la vremea aia, el nu știa, nu? Nu știa de Stacey. Cine știe ce s-ar fi putut întîmpla.

Mi se strînse stomacul. Ceea ce voia, indirect, să spună Cînstitul-dar-de-Tact-Lipsitul Ted, fie că realiza asta, fie că nu, era că Ant ar fi putut să le aleagă pe Bella și Stacey. Ar fi putut? Nu, chiar asta ar fi făcut, mi-am zis cu o tresărire de groază. Ant, Cavalerul Onoarei? Da, exact așa. Deci mie

ce mi-ar mai fi rămas? Un colț prăfuit cu amintiri și nimic altceva.

Ne-am continuat călătoria în tăcere, dar pierduți fiecare în gândurile sale. După ce-am părăsit șoseaua ocolitoare și-am trecut printr-un oraș foarte risipit, dar de-un farmec straniu, cu un amestec șocant de arhitectură clasică și modernă, am tras la o benzinărie.

— Mulțumesc, Ted, am zis, aplecându-mă și sărutându-l pe obraz.

— Cu mare plăcere, drăguță. Acuma, ține minte să-l ții drept. Nu-i da voie să se întindă, că i se sucește gâtul.

M-am uitat lung la el.

— Ah, Hector!

— Chiar el. Tăicuțul meu mi-a zis să fac asta, dacă are colici. Era priceput la ponei.

— Serios? Extraordinar. Stai așa, creștea ponei?

— Nu, drăguță, rîse el. A călărit mult cînd era flăcău, că era vînător. Bunicul era fermier.

— Pe bune? Și-al meu.

În timp ce coboram, se aplecă peste scaun ca să-mi zîmbească pe sub marginea portierei.

— Vezi? Avem o grămadă de lucruri în comun!

Da, deși speram că nu vor mai apărea și altele. Nu mai voiam să se prăvălească și alte schelete din dulapul Edgeworth/Hamilton, alți frați și surori cu pomeți înalți și surîsuri de învingători, care să mă privească de sub gene ca ale Sfioasei Prințese Diana, șoptindu-mi:

— Bună, sînt copilul lui Ant.

De data asta norocul a fost de partea mea, căci un tren ce se îndrepta spre sud aștepta la peron, zăbovind parcă anume cît să-mi iau bilet și să alerg cu răsuflarea tăiată pînă la el. Apoi, printr-un mic miracol și cu acea eficiență rece pe care o asociez, de regulă, cu sistemul feroviar german

sau poate cu cel elvețian, trenul de legătură nu se grăbea deloc să plece din Gosport și să mă ducă în Paddington, de unde altă garnitură, cu o sincronizare la fel de bizară, mă transportă ca vîntul și ca gîndul pînă la Oxford. În fapt, am avut la dispoziție doar patru amărîte de ore în care să reflectez la motivele pentru care părăsisem Yorkshire într-o asemenea goană și să trag concluzia șocantă, dar alarmantă că, așa cum se întîmpla de obicei, mă purtasem nu numai impulsiv și prosteste, ci și fără obraz. După ce-am coborît din tren și acesta plecă din gară, a trebuit să mă opresc puțin pe peron și să mă gîndesc, să mă întreb ce mama naibii făceam, de fapt? Stăteam pe peronul gării Oxford precum o orfelină de vîrstă mijlocie, strîngînd în mînă o geantă în care aveam o periută de dinți și două borcănele de L'Oreal Revitalift pentru ten matur, unul de zi și unul de noapte? De ce nu și-o pereche de pantaloni mototoliți în grabă, Evie? De ce nu tot tacîmul obișnuit? Și de ce anume îmi fusese mie frică acolo, în nord? De reapriinderea sentimentelor adormite pe care Ant le avea pentru Bella sau de trezirea unor sentimente teribil de urîte în mine, a unor crize de gelozie și a unor izbucniri de posesivitate pe care le-aș fi regretat amarnic mai tîrziu? Am oftat discret. Bănuiam că a doua variantă era cea corectă, cu doar cîteva elemente din cealaltă presărate pe deasupra, ca să echilibreze balanța.

Dar acum eram aici. Nu prea mă mai puteam întoarce, nu? Nu mă puteam urca în trenul de 16:52 care, după cum am descoperit, scoțînd rapid orarul din geantă și inspectîndu-l febril, m-ar fi dus la Sheffield via Gosport, apoi aș fi luat un taxi de la gară și-aș fi năvălit în bucătăria familiei, exclamînd:

— Ta-daaam! M-am întors! Hmm...? O, da, *mult* mai bine, mulțumesc. Și-a revenit în mod miraculos. Pot să vă ajut cu cina?

Nu, sigur că nu puteam. Am băgat orarul înapoi în geantă. Îmi aşternusem singură patul şi trebuia să dorm în el. Am ieşit încet din gară. Dar, dacă tot era pe-aşa, nici acasă nu mă puteam duce. M-am oprit brusc în curtea închisă din faţă. Ameţeam puţin. Acum, că mă aflu aici, nu voiam să fiu singură. Nu voiam să iau un taxi pînă pe strada noastră, să deschid casa goală, să trec din cameră în cameră cu braţele încrucişate strîns, imaginîndu-mi restul familiei în atmosfera idilică a vechiului refectoriu din Yorkshire, socializînd de zor în grădina geometrică – ce *prostie* c-am plecat! – în vreme ce eu aprindeam primul foc din toamna aceea şi mă întrebam agitată la ce oră se vor întoarce marţi. M-aş mai fi întrebat şi altceva: acum, că aprinsesem fitilul şi mă trăsesem deoparte – de fapt, mă trăsesem la o sută cincizeci de kilometri depărtare – cît va dura pînă cînd acesta va arde mocnit şi va ajunge la inima soţului meu?

Dintr-un impuls, braţul îmi zbură în aer şi, peste două minute, eram pe bancheta din spate a unui taxi, îndreptîndu-mă spre fluviu. Nu ca să-mi îndes bolovani în buzunare, aşa cum îmi sugerasem la un moment dat lui Malcolm, ci ca să profit de compania lui, de care m-am decis că aveam neapărată nevoie. Ştiam că în ziua aceea nu lucra, că nu era la librărie. I-am plătit şoferului pe Hythe Bridge, apoi am coborît repede scările şi-am intrat sub pod, îndreptîndu-mă spre canal, încredinţată că-l voi găsi acasă.

Am parcurs grăbită drumul prăfuit al edecului, care mărginea pajiştea din spatele Colegiului Worcester. Soarele mai strălucea cu încăpăţinare chiar şi acum, dar se afla foarte jos pe cer, privind peste creştetul firelor de iarbă, aruncînd scînteieri pe undele canalului şi peste bărcile lungi vopsite în culori vii, care adăstau somnoroase pe marginea

acestui. Cîțiva locatari ai bărcilor fuseseră atrași afară de vremea neobișnuită, și acum, instalați în șezlonguri pe marginea cărării, sporovăiau și fumau. M-am uitat după Malcolm, dar nu l-am zărit, deși... Mi-am lungit gîtul pe după următoarea barcă și... da. Am văzut-o pe Cinders întinsă pe-o parte, dormind pe un petic înșorit de lîngă barja extrem de neobișnuită a stăpînului ei. Ambarcațiunea era bleumarin, decorată cu lalele roșii și galbene. Am considerat întotdeauna că era cea mai drăguță dintre toate și singura cale prin care Malcolm putea trăi o viață de marinar. Dînd din coadă, Cinders se ridică încetișor ca să mă salute, iar eu i-am mîngîiat capul mătăsos. Prezența ei aici era un semn bun, dar nu și concludent. Ar fi stat pe lîngă barca nesupravegheată, așteptîndu-și stăpînul să se întoarcă, chiar dacă din cer ar fi plouat cu foc.

Cînd m-am ghemuit și-am ciocănit la fereastră, prin trapă se ivi un cap blond proaspăt spălat, însoțit de-un zîmbet entuziast.

— Ah, tu erai, zise dezamăgit.

— Ah, mersi.

— Scuze, florică. Doar că așteptam pe altcineva.

Ieși greoi pe punte și veni să mă întîmpine. Își feri ochii de soare cînd mă sărută pe obraz și cercetă nerăbdător cărarea.

— Vreo întîlnire?

— Așa am crezut, oftă el. Dar ar fi trebuit să ajungă acum o oră.

Se uită cu tristețe la ceasul de mîină.

— Oricum, am promis c-o să-l înlocuiesc pe Ludo la magazin de pe la cinci, așa că și pentru asta am întîrziat, continuă el bosumflat. Mă rog, dacă lucrurile ar fi decurs conform planului, n-ar fi fost oricum vorba decît de niște Earl Grey și poate un biscuit Wagon Wheel, plasat strategic. Te-ar interesa?

— Firește. Deși cred c-o să sar peste Wagon Wheel.

— Nici nu ți-l ofeream, preciză el acru. O să-ți dau numai Garibaldi.

Se întoarse ca să coboare cu spatele scara, dar pe la jumătatea drumului se opri ca să mă privească scrutător.

— Arăți palidă și cam bolnăvioară.

— Așa ai arăta și tu, după un drum de patru ore cu trenul.

— Dincontro?

— Yorkshire.

— Ah, zise, picîndu-i fisa. Diabolica vrăjitoare din nord. Ei bine, haide, coboară și tu. O să ne plîngem de milă împreună. Ce impresie ți-a făcut?

Am coborît și eu scara abruptă din lemn, aplecîndu-mă ca să ajung în cabina principală, un tunel lung, cu perdele în carouri galbene și verzi atîrnate la ferestrele minuscule. La capătul îndepărtat se aflau banchete tapițate cu același material, dispuse în jurul unei măsuțe pe care, după cum am constatat, era așternută o față de masă încărcată de broderii, peste care Malcolm pusese platouri cu prăjituri și biscuiți, alături de un serviciu de ceai din porțelan strălucitor de Minton.

— Nu e cîtuși de puțin diabolică. De fapt, e chiar contrariul, am zis, strecurîndu-mă și așezîndu-mă cu mișcări greoaie. E Albă ca Zăpada, dulce, frumoasă, bună, o adevărată învingătoare... O, Malcolm, ce șanse ar avea să nu se îndrăgostească de ea din nou?

— L-ai lăsat acolo? mă întrebă el îngrozit, strecurîndu-se pe banchetă.

— N-am avut încotro! m-am văicărit eu. Cu siguranță nu mai puteam să rămîn — deși acum tare-mi doresc să nu fi plecat —, dar la momentul respectiv chiar nu puteam și *pace*, am spus, vocea mea scăzînd considerabil. Le-am servit o scuză nu tocmai convingătoare și-am șters-o.

— Interesantă decizie.

— Am intrat în panică ! i-am explicat eu. Mi-am zis că trebuia să scap de-acolo, că nu mai rezistam. Aproape c-am făcut o criză la cină, în seara de dinainte. E așa de ciudat, Malcolm, cum nici n-ai idee !

— Păi da, zise el, ridicînd din umeri, îmi imaginez. Te-ai dus acolo mai mult de ochii lumii. Dacă ele ar fi locuit mai aproape, ar fi fost, probabil, ceea ce-ai fi făcut oricum. Pînă la un anumit punct, trebuie să le lași pe ele să judece. Vezi cum o să se termine.

— Crezi ? am întrebat plină de avînt.

— Nu, încerc doar să spun ce e bine. Asta e treaba prietenilor. Earl Grey sau Builder's ?

— Builder's, i-am răspuns nefericită. Bun și tare.

— O să fie cît se poate de tare, răspunse Malcolm cu o politețe exagerată ; se vedea că și el era în toane proaste. Dar nu mă îndoiesc cu nici un chip de Ant, continuă el, măsurîndu-mă din priviri, în timp ce-mi turna ceaiul. Cred, însă, că i-ai îngreunat sarcina. L-ai lipsit de sistemul său natural de susținere. Zahăr ?

— Nu. De fapt, pune.

Nu se îndoia de Ant. Nimeni nu se îndoia nicio dată de el. Ant nu putea să greșească. Ant n-ar sta niciodată pe o bancă sub un cireș, aranjînd cu gesturi tandre părul unei alte femei. O, nu ! Vreau să spun, cam cît de familiar era gestul ăsta ? Sau poate nu era deloc ? Cu un gest impulsiv, mi-am desprins o şuviță de după ureche și am lăsat-o să-mi atîrne pe față.

— Lapte ?

— Te rog.

Malcolm își ridică privirea, dar nu observă. Am mai mișcat puțin şuvița, astfel încît îmi căzu pe-un ochi.

— Nu mi-ai admirat deloc serviciul de ceai. A fost al bunicii mele.

— E foarte frumos.

Cînd îmi întinse ceașca și farfurioara, le-am mai ținut o clipă în aer, ca să-l oblig să se uite la mine.

— Închipuiește-ți, l-a cumpărat în 1929!

Doamne, acum vorbea cu ochiul vizibil, cel care nu era ascuns de păr. În disperare de cauză, am smuls o șuviță zdravănă de păr din vârful capului și i-am dat drumul să cadă chiar pe față.

— L-a cumpărat bucată cu bucată, de la Army and Navy Stores. Nu găsești că e drăguț?

— Divin, l-am aprobat eu, dindărătul unei încîlceli de *henna*.

— Evie, de ce faci asta?

— Ce anume?

— De ce-ți atîrnă tot părul pe față?

— Serios? Nu observasem.

— Da, trebuie cumva să...

— Ce?

Am așteptat răspunsul cu răsufierea tăiată.

— Păi, flutură el din mîină, într-un gest vag, știi tu... să-l dai pe spate.

— Atunci, ce mai stai?!

— Cum adică?

— Dă-l pe spate.

— Eu? De ce?

— Pentru că eu țin farfurioara.

— Ei bine, pune-o deoparte.

— Malcolm, am zis printre dinții încleștați. Dă-mi părul pe spate!

El rămase pe loc, uitîndu-se lung.

— Of, pentru numele Domnului.

Se întinse și mi-l îndepărtă de pe față cu gesturi stîngace.

— Gata.

— Ți s-a părut așa de greu? *De ce-ți ștergi mîina?*

— Ba n-o șterg!

Dar chiar asta făcea : își ștergea mîna pe pantaloni.

— Ba da!

— Ei bine, arată nițel cam... știi tu..., începui, strîmbîndu-se.

— Ieri l-am spălat!

— Da, scuze. La naiba, potolește-te, Evie! Ce-i cu tine?

Se trase mai departe de mine, cu o expresie pe chip ce s-ar fi putut traduce prin : „Te-ai făcut tare ciudată în ultima vreme“. M-am uitat și eu furioasă la el, apoi, dintr-odată, umerii îmi căzură, căci mă cuprinse deznădejdea.

— Ai dreptate.

Am dat nefericită din cap, holbîndu-mă la broderia grea și complicată de pe fața de masă.

— E un gest foarte familiar, nu?

— Care gest?

— Să dai părul din ochii cuiva. Asta a făcut și Ant pentru Bella. Am văzut de la fereastra dormitorului.

— Oh! exclamă el, iar chipul i se luminează. O, nu, *cîtuși* de puțin. Doar că... păi, știi ce meticulos sînt, mă spăl tot timpul pe mîini. Practic, m-am molipsit de boala aia pe care-o au gospodinele; una-două, iau Fairy Liquid. În curînd, o să rămîn fără piele. Ooo, uite, finul meu mi-a dat insigna asta minunată! A găsit-o în Woolies.

Știam că încerca să-mi distragă atenția.

— Ce? am întrebat pe un ton certăreț, în timp ce el scotea o insignă din buzunar și și-o prindea la cămașă.

— *Numele meu e Nuff și sînt o zînișoară*, am citit c-o voce lipsită de vlagă.

— Zînișoara Nuff, chicoti el înfundat. *Foarte puf*. Oh! exclamă el brusc, înghețînd la jumătatea explicației.

— Ce-i?

— Şşş! sîsîi el, ridicînd degetul arătător în aer şi ascultînd cu urechile ciulite precum un iepure. N-ai auzit nimic?

— Nu, n-am...

— Şşş! Ce-a fost asta?

Din senin, barca se zgudui din toate încheieturile. Am ţinut zdravăn ceaşca de ceai.

— Aloo? E cineva acasă?

Chipul lui Malcolm se luminează ca o torţă.

— El e! şopti.

Radiind brusc de fericire, se ridică şi-şi netezi părul.

— Evie, trebuie să pleci!

— Tu sigur o să pleci. Deşi poate-ar fi bine să-ţi scoţi insigna, am zis, arătînd spre cămaşă.

— Rahat! exclamă, grăbindu-se s-o acopere cu mîna. Oare ce-o să creadă?

— Probabil că exact ceea ce ştie deja. Distracţie plăcută.

Malcolm se îndepărtă grăbit, desfăcînd acul insignei. Da, frumos şi inteligent, mi-am zis, privindu-l cum dispare în viteză. Şi eu, care credeam că unul era de-ajuns. Nici măcar la capitolul ăsta nu mă puteam pune cu ea. Cu Bella, adică. Mi-am tîrît inima grea de-a lungul cărării, apoi am urcat scările către pod, cu ea tresăltînd în urma mea pe trepte.

A trebuit să mă opresc puţin şi să inspir adînc înainte să deschid uşa verde cu clopoţel şi inscripţie cu litere din aur discrete, de pe Percy Street. Ultima mea întîlnire cu Ludovic Montague – aşa cum ştiam, acum, că-l cheamă – se desfăşurase într-o atmosferă foarte încărcată. Intimă, chiar. Să recunoaştem cîstit: mă făcusem de rîs, iar el se dovedise un ins de caracter. Văduv, cu o soţie frumoasă şi moartă – mă rog, fireşte că era moartă, de vreme

ce el era vădov – și-un trecut ca un film de acțiune. Și, cumva, părerea lui despre mine conta. Am realizat asta c-o tresărire, în vreme ce apăsam clanța de alamă. Deci intenționez să mă arăt eficientă și energică, nu veșnic înlăcrimată și vulnerabilă. Închizînd ușa, mi-am zărit propria imagine în oglindă: cineva care-mi semăna, doar că mai îmbătrînită și mai grasă. Prea tîrziu acum să mai caut rujul.

— Hei, salut! zise, ridicîndu-și ochii de la calculatorul unde lucrase pînă atunci, în spatele tejghelei.

— Am venit să vă înlocuiesc, i-am răspuns eu, zîmbind. Malcolm m-a rugat să vin. El are musafiri.

— Ah, zise, scoțîndu-și ochelarii. Să fie oare vorba de Clarence, de la cursul de dresaj pentru cățeluși?

— Chiar el.

— A mărturisit deja adevărul despre Cinders? Sau sărmana bătrînică e încă obligată să mintă în legătură cu vîrsta ei?

— Asta face Malcolm? Pretinde că Cinders e pui?

— Nu ți-a zis? De la fereastra clădirii parohiale din Cardigan Street, a văzut un grup de dresaj pentru cățeluși defilînd în cercuri – sau, ca să fim mai exacti, l-a văzut pe Clarence – și, după săptămîni în care a tot fiert și s-a tot uitat, s-a strecurat și el în grupul respectiv, pretinzînd că Cinders are nouă luni. „Dar pare cu mult mai bătrînă!“ i-a zis sosia Barbarei Woodhouse, care se ocupă de cursul ăsta. „Da, e foarte matură“, i-a răspuns Malcolm, torcînd ca un motan, după care s-a alăturat și el defilării.

— Parcă-l văd, am chicotit, liniștită de această sporovăială veselă, tropotînd în urma lui Clarence în timp ce sărmana, uluita Cinders se ținea după ceilalți căței. Cre' că și-au mirosit la greu fundurile.

— Vorbiți despre cîini, nu? întrebă el, ridicînd dintr-o sprînceană.

— Firește !

El rînji și, pentru prima dată, ne-am privit ochi în ochi. Acum eram în fața tejghelei.

— Arăți mai bine, comentă el laconic.

Nu era adevărat. Dar n-aveam intenția să-l contrazic.

— Așa e, am mințit. Mult mai bine.

— Bun. Situațiile de genul ăsta se rezolvă de la sine, de-obicei.

— Cu siguranță.

Mi s-a năzărit că erau cam multe de rezolvat în doar cîteva zile, dar îi eram recunoscătoare pentru observația asta, chiar dacă nu corespundea realității.

— Tocmai am fost în vizită acolo, am zis, indicînd un punct vag.

— Unde ?

— În nord.

— Ah, bun, spuse, dar nu părea să priceapă.

— Acolo stau cele două. Bella Edgeworth și fiica ei. Care, apropo, e încîntătoare. Amîndouă sînt. Și ne-am înțeles de minune. E fantastic, nu ?

— Fantastic, mă imită el c-o voce slabă.

La naiba, de ce mă lansasem în discuția asta ? Nu mă obligase nimeni.

— Deci, am reluat, trecînd în spatele tejghelei, punînd geanta jos și aranjînd cu gesturi eficiente un teanc de cărți. Încă o oră și ceva pînă închidem, nu ?

Dar el nu se lăsa dus de nas așa de ușor.

— Deci ce să înțeleg ? Că ați fost într-o vizită fulger ?

— Ce ? O, da. Păi eu, una, da. Ant și Anna, însă, au mai rămas puțin. Sînt multe de discutat, firește.

— Firește.

— Iar el trebuie să... știi dumneata, trebuie s-o cunoască mai bine pe Stacey.

— Stacey?

— Fiica.

— Aha.

— Și ea pe el...

— Pe tatăl ei?

— Exact. Eu m-am simțit un pic..., am început, căutînd să mă adun, ...ei bine, un pic cam de prisos!

Semnul exclamării de la final fusese o încercare de a mă încuraja singură, dar, chiar și așa, propoziția m-a zguduit. De prisos. Ludo nu spusese nimic, dar nici nu arăta c-ar dori să plece. Ședea nemișcat pe taburetul de alături, cu brațele încrucișate și atent.

— Mă rog, nu chiar de prisos, am continuat, în timp ce el se uita cum îmi tăiam singură craca de sub picioare. Dar evident că surorile, Stacey și Anna, doreau să se cunoască mai bine, să-și creeze o relație.

— Iar soțul dumitale și Bella Edgeworth? întrebă el blînd.

— Trebuiau să stea de vorbă, am izbutit să îngaim. Despre fiica lor. Fiicele lor, am adăugat.

Doamne, cîte nenorocite de fiice aveau, în fond? Oare spusese „nenorocite” cu voce tare? Nu eram sigură. Se așternu tăcerea, care rămase suspendată în aer și așteptînd să fie umplută cu ceva.

— Am deplină încredere în el, am zis, fără nici o legătură.

Ludo mă privi calm.

— Bun.

— Cu toate că, am continuat, mirîndu-mă și eu de ce făceam, cu toate că sînt convinsă c-o place foarte mult.

— E o femeie agreabilă.

— Sigur, doar ai cunoscut-o. Da, este. Ar fi tare greu să n-o plăci, nu? i-am cerut eu părerea. Adică... și mie mi-a plăcut.

— Ar fi greu, se arată el de acord.

În ritmul ăla, nu mai ajungeam nicăieri.

— Ar fi și bizar, i-am dat eu înainte, angajându-mă într-un plonjon de kamikaze, ca, pe parcursul întregii căsnicii, o persoană să nu se simtă atrasă și de altcineva în afară de soț sau soție.

Cine era „persoana” asta, Regina Angliei?

— Da, așa e, mă aprobă el, la fel de atent.

— Dumitale ți s-a întâmplat vreodată? am continuat eu, tatonînd orbește terenul, dornică să ies din lumina reflectoarelor.

Totuși, Evie, ce întrebare! Femeia aceea murise.

— Nu.

Un răspuns scurt.

— Nu, sigur că nu, am zis la iuțeală. Cred că mă refeream la prezent. Sînt convinsă că ți s-a întâmplat. Acum nu mai ești însurat.

Din lac în puț?

— Adică vrei să știi dacă m-am simțit atras de cineva după moartea Estellei?

— Da, am încuviințat cu teamă.

— Doar o dată.

— O, ce s-a întâmplat? am întrebat, încurajată de acest rezultat.

— Nimic. Nu s-a întâmplat nimic. Vreau să spun, nu încă.

— Încă? Adică e ceva în desfășurare?

— Nu se desfășoară nimic, săltă el din umeri.

— Ea nu știe?

Nu răspunse. Pe cînd ne uitam unul la celălalt, o suviță mi se desprinsese de după ureche. El se întinse și o înlătură cu blîndețe de pe chipul meu.

În jurul nostru se lăsă o tăcere adîncă. Eu mi-am revenit prima.

— Bine.

M-am ridicat brusc și-am scuturat un fir de praf imaginar de pe blugi.

— Trebuie să... te duci la petrecere.

— Trebuie.

— La sora ta.

— Exact.

Mi-am umezit buzele și m-am apucat să mai îndrept niște teancuri de cărți foarte ordonate, de altfel, aflate pe tejghea. Apoi m-am furișat către siguranța pe care simțeam că mi-ar oferi-o raf-turile, fredonînd în draci, în vreme ce, cu mîini tremurătoare, aliniam cotoarele negre și lucioase ale edițiilor Penguin Classics.

— E o petrecere mare? am spus pe-un ton vesel și cam nătîng pentru o întrebare pusă cu spatele.

— E un soi de petrecere de logodnă întîrziată, se auzi vocea lui calmă. Sora mea se căsătorește la sfîrșitul săptămînii. Ne vedem doar ca să ciocnim un pahar.

— Înțeleg.

De fapt, nu prea înțelegeam, căci mintea mea era departe. Se referise la mine, oare? Sau îmi închipuiam numai? M-am întors cu mult curaj,

iar ochii lui se opriră o clipă asupra mea. Am revenit rapid la cărțile de pe raft. *Doamna Bovary*, *Anna Karenina* – nu tocmai modelele de care aveam nevoie în clipa aceea ; toate niște femeiuști păcătoase. Degetele mi se îndreptară neliniștite către *More Dick*. Doamne Sfinte! O... e *Moby*. Da.

— Aveți cumva *Secrete și minciuni*? întrebă o voce chiar în urechea mea.

— Categorie nu! am izbucnit eu.

M-am întors pe călcâie și-am dat de-o femeie între două vârste, cu buze subțiri și un permanent cenușiu, îmbrăcată într-un impermeabil, care se încrunta la mine. Părea foarte descumpănită.

— De fapt, cred că avem, zise Ludo, strecurîndu-se rapid pe lângă mine către secțiunea Cărți pentru Adolescenți. E o carte de Ian Atkinson, nu?

— Tot ce se poate. E pentru nepotul meu.

Femeia îmi aruncă o privire disprețuitoare și se duse să se consulte cu librarul profesionist.

Peste cîteva minute, după ce-și cumpărase cartea, ieși în goană din librărie, scîrțîind din pricina impermeabilului din plastic. Acum eram iarăși singuri, Ludo și cu mine. El se uită la ceas.

— Mai e doar un sfert de oră pînă la închidere. Am putea să încuiem de pe-acum ; nu cred că mai vine nimeni.

Parcă nu s-ar fi întîmplat nimic. Parcă nu s-ar fi spus nimic, iar ochii noștri nu s-ar fi întîlnit.

— Ah, nu, eu rămîn. I-am promis lui Malcolm.

— Doar că tu n-ai chei și, chiar dacă ți le dau, tot va trebui să i le înapoiezi lui Malcolm sau mie, ceea ce-ar fi o bătaie de cap în plus. Nu, astăzi putem să închidem ceva mai devreme. Doar nu se înghesuie clienții, mai să dărîme ușa.

Nu exista nici o replică la observația asta. Fără o vorbă, mi-am luat eșarfa și geanta și-am așteptat

pînă a încuiat sertarul casei de marcat. Apoi stinse luminile, cufundîndu-ne în semiîntuneric, și ieși din magazin. L-am urmat.

— Cum ai ajuns aici?

Se aplecase să încuie ușa, dar își ridică brusc privirile către mine.

— Am venit pe jos de la Malcolm. M-am întors cu trenul.

— Te duc cu mașina pînă acasă.

— Nu, nu, o să merg pe jos.

— Nu fi caraghioasă, doar stai peste drum.

— Dar tu mergi la o petrecere.

— Acolo e petrecerea. Pe moment, locuiesc cu sora mea.

— Oh.

Nici la asta nu părea să existe vreo replică, așa că l-am urmat fără un cuvînt pînă la mașina albastră închiriată, pe care, cu litere mari și aurii, fusese pictată sigla „Ratners Hill Garage“.

— De ce pun inscripțiile astea pe mașini? am întrebat veselă.

Am urcat în mașină, dar îmi auzeam mintea zumzăind neînterupt. Fă doar conversație, fă doar conversație.

— Ah, nu știu. Eu, unul, sînt pentru, zise, urcîndu-se la volan. Cred că fiecare director executiv care conduce mașina companiei ar trebui să aibă scris pe ea numele firmei care i-o pune la dispoziție gratis. Să vezi ce mișto ar arăta într-un BMW pe care scrie Durex.

Am început să chicotesc. Da, era mai bine. Mai puțin riscant. Dar nu-mi mai venea nici o idee cum să continui conversația. Am parcurs străduțele dosnice din Jericho, încă viermuind de mulțimea cumpărătorilor de ultimă clipă și a navetiștilor care se întorceau acasă cu capetele plecate și gulerile ridicate împotriva unui vînt puternic, care

se întetise de puțină vreme și foșnea printre cren-gile platanilor, obligîndu-i să-și lepede frunzele ce cădeau, în spirale, pe pămînt. Pe cînd ne apropiam de strada mea — a noastră — m-am uitat la el și-am întrebat :

— Cum de locuiești aici? N-ai stat dintot-deauna aici, așa-i?

Ce voiam eu, de fapt, să spun era că nu-l obser-vasem pînă de curînd, deși, în mod normal, nu l-aș fi ratat.

— Nu, înainte am locuit cu chirie într-un apartament din Summertown, dar soră-mea va pleca să locuiască în Scoția, după ce se mărită — Angus, prietenul ei, are o casă acolo —, așa că o să mă mut definitiv în locul ei. Ni s-a părut logic să mă mut acum. Ar fi trebuit să mai muncesc un an, ca să scot banii de chirie pentru apartamentul din Summertown. Dar ai dreptate, stau cu ea doar de cîteva luni.

Am parcat în fața casei mele. M-am uitat în sus și-am văzut că era cufundată în întuneric și cu obloanele trase, rece și neprimitoare. Peste drum, în casa surorii lui, luminile străluceau și printr-o fereastră de la etaj se vedeau siluetele invitaților la petrecerea care era în plină desfășurare, pereții vibrînd pur și simplu. Pe treptele de la intrare, chiar în clipa aceea, un cuplu suna la ușă.

— Haide înăuntru să bei ceva.

— Ah, nu, n-aș putea.

— Haide, o să-ți faci bine. *Mie*, unuia, sigur o să-mi faci bine.

— Crezi că? Adică...

Se întoarse în scaun, cu brațul sprijinit de spătar, și zîmbi.

— Din pricina a ceea ce-am zis mai devreme? Uite, Evie, îmi dau seama că m-am dat de gol, dar n-am intenția să sar pe tine. Nu mai am cincisprezece ani.

Am zîmbit, uitîndu-mă în poală, și-am încuviințat.

— Nu. Știu. Îmi cer scuze.

— M-ai întrebat dacă m-am mai simțit atras de cineva de la moartea lui Estelle, nu dacă tînjesc prin vreo mansardă, scriind poeme de dor și dragoste, incrustînd inimi în scoarța copacilor și căzînd pradă loviturilor de trăsnet.

Asta m-a pus la locul meu.

— Exact.

— N-ai de ce să te alarmezi. Cred că e vorba de ceea ce se numește o idilă călduță.

O idilă călduță. Păi, avusesem și eu parte de destule din astea la vremea mea, nu? Îmi aminteam de un tînăr italian cu păr lins, pe care-l văzusem la tejgheaua de brînzeturi de la Waitrose; un timp, Ant și cu mine am mîncat numai Dolcelatte. Ah, nu mai vorbesc de chipeșul profesor de latină de la școala Annei, în tovărășia căruia tare mi-ar fi plăcut să conjug niște verbe... dar, cam atît. În cazul ăsta, „călduț” însemna „inofensiv”. M-am simțit ușurată și flatată. Dar poate și... nu, nu dezamăgită. La ce-mi trebuiau mie lovituri de trăsnet?

— Mi-am plăcea să beau ceva, am zis, inspirînd adînc.

După ce-am coborît din mașină și-am pornit să traversăm strada, m-am uitat la blugii mei și la puloverul roz.

— Dar ținuta mea nu e tocmai potrivită pentru o petrecere de logodnă. Mai degrabă pentru un weekend la țară, în Yorkshire.

— Eu cred că arăți grozav, zise el, măsurîndu-mă de sus pînă jos.

Era o remarcă întîmplătoare, făcută într-o doară, dar nu e frumos să rostești astfel de remarci în prezența unor femei vulnerabile și neîncrezătoare în

ele însele. M-a speriat, fără doar și poate, dar în același timp mi-a și ridicat moralul. Inima îmi bătea ca o tobă. Cu pulsul galopînd și genunchii tremurîndu-mi, pășeam greoi alături de el. Am urcat cele cîteva trepte de la intrare; cuplul de dinainte, văzînd că ne apropiam, lăsase amabil ușa deschisă. Cînd ne salutară cu un zîmbet, am realizat că ne luaseră drept o altă pereche de invitați. Ne-am ținut după sunetul veseliei, care se revărsa de la capătul a două șiruri de trepte acoperite cu mochetă crem.

Petrecerea era, într-adevăr, în plină desfășurare. O mulțime de tineri erau strînși unii în ceilalți precum niște lasagna umane, dînd pe gît pahare de șampanie și zbierînd unul la celălalt într-o încăpere cu tavan înalt, în mijlocul căruia se legăna un imens candelabru. Amy Winehouse făcea tot ce îi stătea în puteri să acopere hăr-mălaia, dar competiția era strînsă. Doamne, sper că sora lui Ludo e mai tînără decît el, mi-am zis în gînd, aruncînd priviri neliniștite împrejur, în vreme ce plonjam în grămadă, căci, dacă nu, atunci tocmai am sosit la brațul unui băiețel.

— Par să aibă cu toții vreo nouăsprezece ani, am strigat ca să acopăr zgomotul, acceptînd un pahar de șampanie de la un chelner care se strecura de colo colo, cărînd o tavă pe deasupra capului și chinuindu-se să n-o scape.

— Au în jur de douăzeci și cinci, urlă și el. Alice s-a născut tîrziu, la zece ani după frate-meu mai mic, Ed. Ah, iat-o... Alice, ea e Evie. Evie, Alice.

— Mireasa.

Am zîmbit la vederea unei blonde atrăgătoare, cu obraji foarte roz și îmbrăcată într-o rochie neagră cu decolteu, care se legăna în direcția noastră cu pași de om beat.

— Felicitări! i-am strigat.

— O, dar ne cunoaștem deja! chițăi Alice, întinzându-se și prinzându-mi mâna. Nu-ți amintești? Opa!

Se clătină puțin, dar reuși să-și recapete echilibrul, sprijinindu-se de umărul unui prieten.

— Da?

— Da... Când aveai probleme cu răhăței! zbieră ea.

M-am înroșit. Era adevărat, sufeream de constipație severă. Oare veștile despre starea mea de sănătate răzbătuseră pînă pe partea asta a străzii? Oare se arborau drapele cînd, în sfîrșit, se mișca ceva în organismul meu?

— Chiar așa? am zis, roșie ca sfecla.

— Cei mici și enervanți, pe care a trebuit să-i culegi cu mâna.

Vai, nu. Sînt sigură că n-am făcut niciodată...

— Oh! M-am luminat eu. Ai lui Hector!

Alice ridică din umeri, cu ochii cît o hartă rutieră.

— Calul, m-am grăbit să-l liniștesc pe Ludo, ale cărui sprîncene se arcuiseră ușor. Curățam bălegarul după el și sora ta era în bucătărie și... Ah, te căsătorești la fermă!

— Exact, confirmă ea, radiind de fericire. La ferma lui Caroline Milligan. E de-a dreptul fantastic – mă rog, tu știi deja. Doar îți ții poneiul acolo.

Flutură paharul de șampanie în direcția mea, o parte din conținut vărsîndu-mi-se pe pulover.

— Da, de fapt, am locuit acolo pe vremuri. Ferma aceea a fost casa mea.

— Fugi de-aici! Serios? se miră ea, holbîndu-și ochii injectați. Doamne, cum de te-ai îndurat să pleci?! E atît de *idilic*. Mie și lui Angus ne place la culme.

— Ei bine, a fost casa în care-am copilărit.

— Ce?

— Casa în care-am copilărit! am repetat, ținînd
Acum e casa fratelui meu, el se ocupă de fermă.
E însurat cu Caro; ea e cumnata mea.

Era prea mult pentru Alice, la o oră atît de
tîrzie și după cît turnase în ea. Se strădui vitejește
să înțeleagă ce-i spusese.

— Caro e măritată..., țină ea, ...cu un fermier?

— Asta e, i-am strigat, deja vlăguită. Frate-meu,
Tim.

— E și el fermier?

Acum îmi aminteam de ce uram din suflet pe-
trecherile de genul ăsta, la care stăteau în picioare
și răcneau.

— Da.

— Ah, și tu ești măritată cu el?

— Nu eu, Caro.

— Deci sînteți amîndouă măritate cu fermieri?

Începuse să-mi piară cheful de viață. Cineva îl
trăsese de mîneacă pe Ludo, iar el se întorsese pe
jumătate, ca să asculte politicos, cu fruntea plecată,
cuvintele pe care i le spunea la ureche o roșcată
înaltă, într-o rochie verde, pe gît. De fapt, o roșcată
înaltă și foarte frumoasă.

— Dă-mi voie să zic – Alice îmi descoperise și
ea urechea și acum șuiera lent și nedeslușit în ea –
că sîntem cu toții încîntați. Mami și tati. Ed și cu
mine.

Odată mesajul livrat, se lăsă pe spate, sprî-
jinindu-se în tocuri, iar bărbia i se afundă în
decolteu.

— Încîntați?

— Da. Ludo e cu totul alt om de cînd te-a cu-
noscut pe tine. N-ai idee! exclamă ea, desfăcînd
larg brațele și improșcînd iar cu șampanie. Vai,
iartă-mă! se scuză ea, dar cuiva care stătea cu
spatele și pe care-l făcuse learcă.

— Ah, nu, am strigat eu ca să acopăr hărmă-
laia. Ai înțeles greșit. Eu sînt măritată!

— Da, știu. Și el știe că n-are nici o șansă, știe că ești fericită în căsnicie, doar că... ei bine, nu și-a închipuit că, după Estelle, o să mai poată simți asta vreodată. Crezuse că îi împietrise cumva inima. Simplul fapt că poate simți afecțiune, chiar dacă e ceva fără speranță, e un miracol.

Se clătină și-mi turnă iarăși șampanie pe piept. Arătam de parcă aș fi fost în perioada de alăptare.

— Angus și cu mine o să fim și noi așa, zise cu o privire visătoare. Foarte, foarte fericiți.

Apoi se încruntă și se concentrează, realizînd că pierduse șirul.

— Au trecut mulți ani de cînd a murit Estelle, înțelegi? Mai bine de trei ani. Faptul că are *sentimente* din astea, chiar dacă sînt *pentru tine* și chiar dacă ești *măritată*, e pur și simplu fantastic!

Copleșită de importanța acestei revelații, plonjă brusc și înșfăcă un chelner aflat în trecere, umplîndu-și singură paharul atunci cînd omul se dovedi prea lent. Ludo era departe acum, nu ne mai putea auzi, iar eu țineam morțiș să lămuresc lucrurile.

— Ești sigură că nu exagerezi? am strigat. L-am întîlnit doar de vreo trei ori. I-am bușit mașina. De două ori!

Alice dădu din cap și plonjă pe spate, un musafir amabil prinzînd-o de cot, cu un zîmbet înțeleghător.

— Așa e, țipă ea. A cunoscut-o pe Estelle atunci cînd ea i-a bușit mașina în față la Sainsbury, pe Cromwell Road. Asta-i partea ciudată. Și ea era logodită cu altcineva. Ludo s-a însurat cu ea după doar trei săptămîni!

M-am holbat, simțind cum puloverul din lînă de Shetland începe să mă sufocă și cum i se mai adaugă încă un rînd sau două. Ea ridică neputincioasă din umeri, desfăcînd brațele pentru a da

momentului un accent dramatic. Prin aer zbură o nouă șarjă de băutură.

— Asta e Ludo! Ascultă-mă pe mine, a pus ochii pe tine și pace. Asta nu-i doar o idilă caldută! O, scuză-mă. *Clemmie!* zbieră ascuțit Alice, la vederea unei fete într-o rochiță albă, care se prăbuși înăuntru, strângînd în mîna o sticlă. Pe unde ai umblat?

Rîdeau amîndouă isteric și căzură una în brațele celeilalte. Mi-am golit paharul în grabă. Rahat, tre' s-o șterg. Trei săptămîni. Tre' să plec imediat. Trei săptămîni.

Începusem deja să mă strecur în direcția ușii, ocolindu-le pe Alice și pe fata în alb. Dincolo de ușă mă aștepta libertatea. Am aruncat o privire peste umăr. Ludo era tot cu spatele la mine, discutînd cu roșcata înaltă, masivă, dar care nu-i făcea cinste. Eu o să mă evapor în liniște. O să-i ia multă vreme să observe c-am plecat și-o să-i zic că...

— Evie!

Aproape că mi-a sărit inima de spaimă. Felicity mă apucase de braț și-mi urmărea privirea.

— Foarte chipeș, de acord, țipă ea. Jumătate din tinerele astea tînjesc după el.

Nu-mi scăpase nici mie aspectul ăsta. Cînd intrasem în casă, o mulțime de ochi se ațintiseră asupra noastră, coafurile fuseseră rearanjate, iar fustele ridicate sau lăsate, în funcție de starea picioarelor posesoarei.

— Felicity, ce cauți tu aici?

— Vrei să zici, la vîrsta mea? zise rîzînd. Am fost profesoara lui Alice, iar ea a fost drăguță și m-a invitat. Dar nu rămîn, adăugă, strîmbîndu-se. Nu-i tocmai pe gustul meu.

— Ah... la biologie.

— O tînără foarte inteligentă, dacă izbutea să se trezească și să ajungă la cursuri. Dar și o mare petrecăreață.

Am privit-o amîndouă cum se legăna în brațele prietenei ei; acum se apucaseră să cînte în gura mare.

— Însă nu se poate măsura cu frate-său, îmi tipă Felicity în ureche. La inteligență mă refer. El e istoric – nu-i chiar specialitatea mea, zise, înclinînd capul în direcția lui Ludo. După toate aparențele, omul e o legendă vie.

Doamne, încă un nenorocit de cărturar oxfordian genial. O legendă! De ce-i alegeam mereu tocmai pe ăștia? Îi alegeam? Nu. Nu alesesem pe nimeni. Nici pe departe. Trebuia s-o șterg.

— Ed, fratele lor, e și el foarte deștept, dar ăsta de-aici e mult mai sexy.

Mi-l arată cu degetul pe fratele mai mic, aflat lîngă fereastră – un bărbat scund, chelit prematur și c-o frunte lucioasă. Da, celălalt era mult mai sexy. Ajutor!

— Felicity, eu trebuie să plec. Acoperă-mă, te rog. O să încerc să mă strecor cum pot.

— Sună a ceva foarte serios, zise ea, clipind. Ascultă, Evie, înainte s-o ștergi vreau să te întreb dacă ai văzut-o pe Maroulla?

Brusc, în ochi îi apăru o expresie neliniștită și-mi apucă iarăși brațul. M-au trecut căldurile.

— Nu, dar am tot vrut să merg. La naiba, mereu uit. O să mă duc la ea, Felicity. Cu siguranță. Săptămîna viitoare.

Am mai aruncat o privire peste umăr, în timp ce mă îndepărtam cu mare grijă. Ludo era în continuare prins de discuție.

— Nu, nu, flutură ea din mîini. Nu spun c-ar trebui să te duci. Adică... ei bine, uite cum stă treaba, Evie. Am fost acolo deunăzi și Maroulla a luat-o razna de tot. O să te necăjești foarte tare.

Părea agitată.

— Serios? O, Doamne, oribil. *Sărmana* Maroulla.

M-am oprit locului. În copilărie, Maroulla ne fusese ca o mamă. Ne gătisese nenumărate porții de spaghete cu roșii proaspete, ne arătase cum să punem usturoi și busuioc, aruncînd dezgustată crochetele de pește pe care mama îi ceruse să le gătească. Gîndul că o luase razna într-un azil de bătrîni cine știe pe unde mi se părea înfiorător.

— O să mă duc, m-am hotărît brusc, trăgîndu-mă iarăși pe furiș mai aproape ușă și scoțînd mobilul din buzunar. O să trec adresa aici. E Parson Road, nu?

— Da, dar, Evie, în locul tău eu nu m-aș duce, pentru că...

— La dracu', cine-o mai fi?

Cu un clinchet subțirel, telefonul mă înștiință că am primit un mesaj, făcîndu-mă să tresar.

— Ah, e Caro.

Felicity și cu mine schimbaram priviri pline de teamă, așa cum se întîmpla deseori atunci cînd se menționa numele cumnată-mii. Am citit mesajul cu voce tare.

**La Carluccio cu Tim cînd a sunat Camilla.
Vrea să-l vadă pe Hector ACUM. Și tu
i-ai zis lui Phoebe că poate să doarmă
afară. Mersi mult. Sînt pe drum. Caro.**

— Cine-i Camilla? țipă Felicity.

— Oh! am exclamat, holbîndu-mă îngrozită la SMS.

Apoi am format în grabă numărul lui Caro. Răspunse de la primul apel.

— Caro? M-am întors!

— Ce?

Se auzea și la ea un puternic zgomot de fond.

— M-am întors la Oxford, am zbierat, băgînd un deget în urechea liberă și îndreptîndu-mă cu pași hotărîți spre ușă, ieșind apoi în hol.

— Credeam că ești în Yorkshire !

— Am fost și m-am întors. E o poveste lungă. Care-i problema ?

Cu degetul tot în ureche, m-am oprit dinaintea unei grămezi imense de pardesie și șaluri, care atârnavă în cuierul din hol.

— Problema... stai așa, să ies de-aici...

Urmă o pauză și se auziră niște foșnituri. Pe urmă, vocea lui Caro îmi răsună iar în timpan.

— Problema e nenorocita de Camilla Gavin. M-a sunat să mă anunțe că tocmai se întoarce de la târgul din Newmarket și-o să aibă drum și pe la noi, motiv pentru care vrea să-l vadă pe Hector și să-i dea un morcov. Acum, în miez de noapte !

— Oh...

— Asta, după cum știi, nu e chiar plăcut, deoarece Hector n-a mai dormit în culcușul lui, ceea ce înseamnă că ea se va duce direct la grajd și-l va găsi gol !

Am închis ochii. Of, fir-ar să fie. După aia o să patruleze de colo colo prin curte, cerîndu-mi capul pe-o tavă de argint. Sau poate o să aibă chef să-și facă o pereche de hamuri din mațele mele. Nu părea genul care să se înnebunească după obiecte din argint. Apoi o să mai cerceteze puțin împrejurimile și-o să dea cu ochii de Hector, dormind în țarc alături de prietenele sale – de fapt, lui îi plăcea foarte mult acolo –, acoperit cu o pătură calduroasă, care, odată epuizat entuziasmul Annei și-al lui Phoebe pentru curățat grajdurile după ore, ne păruse cea mai logică soluție.

— Bun, am zis, cutremurîndu-mă. Mă duc la fermă. Asta dacă nu cumva copiii... ?

— Phoebe doarme la o prietenă, iar băieții sînt în excursie cu școala. Eu sînt la Carluccio, pentru că e ziua mea, fir-ar să fie, și e prima dată cînd

ies în oraș în ultimele două luni. Tocmai mîncam niște salată de roșii în ulei de măsline.

Ziua ei. O, Doamne, uitasem complet.

— La mulți ani, i-am urat cu jumătate de gură, masîndu-mi tîmplele cu vîrful degetelor. Sigur că merg eu, Caro.

— Ei bine, dacă aș fi în pielea ta, aș porni ca fulgerul într-acolo. În clipa asta, ea tocmai pleacă din Newmarket și conduce precum o tornadă. Ah... și nu uita că Pepper e în călduri, așa că Hector e foarte excitat în perioada asta. S-ar putea să protesteze că vrei să-l duci în grajd.

— Nici o problemă, am croncănit eu. Să nu-ți faci griji, Caro. Du-te și... ăăă, vezi-ți de salată. Poftă bună la masă, i-am urat și-am închis.

Cînd mi-am ridicat ochii, am observat că Felicity fusese înhățată de-un tînar îmbătrînit înainte de vreme, cu o frunte înaltă, de intelectual, un tip de bărbat foarte des întîlnit în orașul ăsta. Din privirile aruncate peste umărul lui, Felicity-mi cerea disperată ajutorul. În același timp, Ludo se ivi chiar lîngă mine.

— Probleme?

M-am uitat în ochii lui verzi – puncticelele galben-verzui sclipeau intens.

— Ce experiență ai în domeniul cailor în călduri? am șoptit.

— Una vastă, îmi răspunse, privindu-mă fără să clipească.

— Minți.

— Firește. Dar cum altfel aș putea să mă asigur de compania ta, în seara asta?

Am inspirat adînc, m-am cutremurat preț de-o secundă, apoi am zis pe-un ton sumbru:

— Haide. Plecăm.

— Unde mergem, mai exact? mă întrebă Ludo pe bună dreptate, urmîndu-mă la pas, în vreme ce eu coboram în grabă treptele.

Am ieșit ca o furtună pe ușă și-am traversat strada către locul unde-mi parcasem mașina.

— De ce n-o luăm pe-a mea? l-am auzit strigînd, în timp ce scotoceam după chei.

Din nou, întrebarea nu era lipsită de temei, căci numai ce coborîsem din ea.

„Pentru că vreau să am un oarecare control“ era răspunsul, dar l-am înlocuit, cam jalnic, cu:

— Pentru că știu drumul. Către ferma fratelui meu, am adăugat, ca răspuns la prima lui întrebare. E ferma la care se căsătorește sora ta și unde se află amărîtul ăsta de cal.

Am pornit motorul și, din cauză că lăsasem mașina în viteză, am țîșnit de pe loc, pornind extrem de elegant în josul străzii.

Ludo se prinse de bord, mimînd groaza.

— Poneiul cu fecale neobișnuit de mici? Doamne, ușurel!

Se ținu zdravăn de portieră, căci eu băgasem într-a doua și acceleram. Cînd am luat curba, am auzit pneurile scrișnind.

— Chiar el, am încuviințat, în timp ce mașina se stabilizea. Ca să nu mai vorbim de apetitul lui

sexual de nestăvilit, care-l ține afară, pe cîmp, în compania doamnelor, nu în grajd, unde-i e locul și unde proprietara lui își imaginează că e în momentul de față. Și dumneaei se îndreaptă chiar acum cu toată viteza spre fermă, ca să verifice.

— Acum? La miezul nopții?

— Vai, Ludo, n-ai idee cum e, am zis, trecîndu-mi nervoasă degetele prin păr și accelerînd în direcția șoselei de centură. *Nici nu-ți poți închipui.* Crescătoarele astea de cai sînt incredibile. Mai ales cea de care vorbim, Camilla.

— Nu cumva e... *acea* Camilla?

— Ah nu, nu aia. E una mult mai înspăimîntătoare.

— Doamne Sfinte.

— Cea de care zici ar fi chiar OK. Mă și văd la o glumă și-o țigară cu ea. Astalaltă... mă rog, o să vezi.

Urmă un moment de tăcere, Ludo avînd înțelepciunea de-a mă lăsa să negociez în liniște un sens giratoriu, singurul semn care-l trăda fiind pumnul cu articulațiile albite, încleștat pe tapițeria scaunului.

— Chiar ți-ai imaginat că stai cu ea la o glumă și-o țigară? m-a întrebat el vesel cînd am intrat pe A40.

M-am înroșit la față, în întunericul mașinii. Nu era prost deloc, nu? M-am uitat la profilul său, la gura cu buzele tremurînde.

— Adică vrei să mă întrebi dacă am fantazat că o cunosc încă din vremea cînd era doar doamna Parker-Bowles, iar acum, că e măritată cu Altețea Sa și ținînd cont de îndelungata noastră prietenie, sînt mai tot timpul la Highgrove, mîncînd briose la gura sobei, în compania celor doi?

Ei bine, dacă nici asta nu-l descuraja, nu mai știam nici o altă metodă. Și trebuia neapărat să-l descurajez.

— Nu-i chiar cea mai sexy fantezie de care-am auzit vreodată, rînji el.

— Nu sînt o persoană sexy.

— Nu cred că ești cea mai nimerită să judeci asta.

— Of, pentru numele Domnului...

M-am întrebat dacă era cazul să împing lucrurile mai departe, menționînd că nu-i mai spuneam Alteță și că tuspatriu plănuiam o vacanță împreună, un safari călare în Botswana, Charles fiind foarte atașat de Ant într-un fel ce trimitea la Laurens van der Post¹. Poate că nu. Intenția mea era să-l descurajez, nu să-l fac să creadă că sînt instabilă psihic.

— Ăsta e stilul tău obișnuit de-a conduce? De parcă dai să vomîți pe bord?

Am scrîșnit din dinți și m-am lăsat pe spate. Nu, la mine nu mergea așa. Am revenit la poziția inițială, pe marginea scaunului și cu volanul la piept.

— Am ajuns, l-am anunțat peste cîteva minute, cînd, după ce gonisem pe drumurile de țară c-o viteză record, am strecurat mașina pe lîngă stîlpul de piatră al porții, izbutind doar să-l zgîrii puțin, de data asta.

Am oprit în mijlocul aleii pavate cu pietre. După cum am mai spus, aş exagera numindu-l prundiș. Deasupra ușii de la intrare ardea becul de veghe, luminînd caprifoi și micuța verandă din lemn, cu bănci albe așezate de-o parte și de cealaltă. Un șir

1. Sir Laurens Jan van der Post (1906-1996), autor al unor cărți despre viața în Africa, dar și fermier, erou de război și consilier al multor figuri importante ale politicii britanice. A fost prieten apropiat și mentor al prințului Charles, precum și nașul de botez al prințului William.

de cizme de cauciuc rînduit dedesubt oferea o imagine primitoare. Caro lăsase aprinse și becurile din salon, lumina lor revărsîndu-se printr-o despicătură a perdelelor roșii.

— Drăguț, zise Ludo admirativ, în timp ce coboram din mașină.

Am zîmbit ca una care cunoaște locurile.

— Da, dar cam stă să se dărîme. Haide, curtea e într-acolo.

Am ocolit casa cu pași mari, iar el mă urmă.

— Deci, teoretic, ai crescut în preajma cailor, nu? mă întrebă, inspectînd împrejurimile, în vreme ce eu aprindeam lumina.

Felix, poneiul lui Henry, considerat mult prea delicat pentru a sta afară pe orice fel de vreme, își ițise capul din boxa lui, ciulind curios urechile.

— Nu, asta era treaba tatei, am răspuns, dispărînd în magazie și reapărînd cu un gîtar. Tim și cu mine nu ne-am implicat niciodată. Eu eram mult mai fericită în compania romanelor.

— Ah, zîmbi el.

— De dragoste, editate de Mills and Boon, am adăugat cu țîfnă, înainte să se entuziasmeze prea tare și să-și imagineze o scenă în care ședeam ghemuită, cu *Don Quijote* în brațe. Sau chiar cu vreo revistă deocheată. *Tit-bits* și altele asemenea.

I-am aruncat o privire triumfătoare, dorindu-mi din inimă să am o gumă pe care s-o mestec.

— Așa. Acum ține asta..., am reluat, întinzîndu-i o găleată cu alune pentru ponei, și cînd ajungem pe cîmp, zornăie din ea cît poți de tare, ca să faci zgomot. Cînd se apropie, o să încerc să pun mîna pe el.

— Am înțeles, să trăiți!

Nu l-am luat în seamă. Mi s-a năzărit că, de la revelația pe care-o avusese mai înainte, devenise teribil de vioi, o schimbare radicală față de tipul

întunecat și aspru care fusese pînă mai ieri. Ieșise, literalmente, din carapace. Poate simțea că nu are nimic de pierdut? Sau asta era șarmul său în acțiune? Dacă da, trebuia să mărturisesc că era unul foarte eficient și mă obliga să joc un rol de ființă arțăgoasă și exasperată, despre care știam că numai atrăgător nu era. Dar care era ideea, de fapt, Evie? Am închis ușa hambarului cu nutreț.

— Ai avut mult succes cu metoda asta, în trecut? mă întrebă, în timp ce încuiam.

— Nu prea, dar e întuneric, așa că poate-l luăm prin surprindere.

— Bine. Dar, în esență, zise uitîndu-se în găleată, contăm pe-o victorie a apetitului său fizic asupra celui sexual?

— Da, bănuiesc că da, am răspuns nerăbdătoare. Cum o fi.

„Cum o fi.“ Cînd mai vorbisem eu așa? Dar bună replică. Ar fi trebuit să zic chiar „cum-a fi“, pentru mai multă autenticitate.

— Haide, l-am îndemnat, luînd-o din loc. Vorba lungă, sărăcia omului.

— Te superi dacă mai iau vreo două din astea? Se întoarce și apucă două gîtare care atîrnau deasupra porții grajdului.

— Cum-a fi.

Satisfăcută de mine însămi, m-am îndreptat cu pași mari în direcția padocului. Am deschis poarta cu drugi de fier, apoi i-am făcut vînt, aceasta încuindu-se cu zgomot în urma noastră.

— Acuma, de regulă, ei sînt strînși laolaltă pe malul rîului. Zornăie-ți alunele.

În razele lunii, i-am văzut chipul luminîndu-se.

— Ce n-aș da să-mi ordoni asta, dar în alte împrejurări.

Am înghițit în sec, simțind cum sîngele mi se ridică în obraji.

— Tu doar... zornăie găleata, am mormăit. Hector ! am strigat, coborînd dealul. Hec-tooor !

Cam greu să strigi așa, fără să ai senzația că ești ridicol. Scoteam niște triluri ca la operă.

— Nu ți se pare că așa o să-și dea seama că vii ? îmi șopti Ludo. Credeam că planul nostru era să surprindem.

Nesuferit om. Nu i-am răspuns, dar avea dreptate. Probabil că Hector își împungea deja iepele, zicînd : „Haideți, fetelor, c-a venit pacostea. La semnul meu, luați-o la sănătoasa“.

Am continuat să avansăm în direcția râului, precum un mic toboșar și armata sa alcătuită dintr-un singur soldat, urletul nostru de luptă răsunînd în noaptea liniștită și înstelată. Ludo zornăia dinadins găleata prea tare, mi-am zis ; se distra cam prea mult, cu un zîmbet enervant întipărit pe față. Mă îndoiam că lua chestia asta în serios.

Coborînd panta înverzită, l-am zărit pe Hector stînd sub salcie împreună cu cele două iepe gri, care se întinseseră la picioarele sale, formînd o scenă idilică, pastorală, ca desprinsă dintr-un tablou de George Stubbs.

— Cîtă intimitate, mormăi Ludo. Trei într-un pat.

— Se vede limpede de ce-i place.

— Dar n-a fost castrat ? E imposibil să fie armăsar.

— Nu, e castrat. Dar Caro e de părere c-ar putea să fie cal de trăsură.

— Asta ce mai e ?

— Un armăsar căruia i s-a făcut operația, dar la care aceasta n-a reușit pe deplin. Și-a pierdut majoritatea „echipamentului“, dar ceva-ceva tot a rămas. Încă mai are porniri.

Eram foarte fericită că era întuneric beznă.

— Drace'. Sărmanul de el.

— Acuma tu zornăie, iar eu mă duc prin spate.

— Stai puțin, mă apucă el de braț. Îmi dai voie să-ncerc ceva ?

— Ce ?

— O să vezi. Așteaptă aici.

Mi-am încrucișat brațele și mi-am zis că, orice-ar fi fost, n-o să meargă. În ultima vreme, poate și pentru că nu mai dormea în grajd și nu mai era îngrijit, Hector se cam sălbăticiise. Își arunca minunata sa coamă spre mine, dîndu-și ochii peste cap și, c-o ușoară lovitură de copită, o pornea la trap în direcția total opusă. Dus era Hector, cel atît de manierat și ascultător, o plăsmuire purpurie cu coamă impecabilă și copite perfecte ; în locul lui apăruse un Hector murdar, care se purta ca un golan. În curînd aveam să-l zărim la mall, bînd Red Bull direct din cutie.

Ludo puse jos găleata și se furișă către cele două iepe somnoroase, una a lui Jack, cealaltă a lui Phoebe. În doar cîteva secunde le strecurase funiile în jurul grumazului și le pusese fiecareia cîte un gîtar. Uluite, animalele se ridicară în picioare. Hector, sesizînd că fuseseră capturate, azvîrli de îndată din cap și se îndepărtă în galop, cu o țigară metaforică în colțul gurii. Ludo nu-l băgă în seamă și le conduse pe iepe către mine. Oarecum speriată și surprinsă, am luat funiile din mîna lui și i-am spus :

— Nu e prima dată cînd faci asta.

— Alice avea un ponei în copilărie. I-am pus gîtarul o dată sau de două ori, dar, în rest, e totul doar o chestiune de bun-simț. Sau de psihologie sexuală. Să nu fugi niciodată după un bărbat. Ignoră-l și-o să vină la tine alergînd. O să vezi imediat, zise aruncîndu-mi o provocare din priviri.

M-am întors scurt și-am plecat, trăgînd iepele după mine.

În mod teribil de enervant, Hector, care inițial se repezise în direcția rîului, revenise și începuse

să se țină după noi către poartă, rămînînd totuși la o distanță prudentă.

— Să-ncerc să-l prind acum? am întrebat, remarcînd că, din multe puncte de vedere, pierdusem controlul.

— Nu, lasă-l să sufere. Așteaptă pînă va fi cu adevărat disperat. Nu-mi spune că n-ai ținut nicio dată un bărbat la distanță, Evie! Nu-mi spune că n-ai făcut pe nimeni să aștepte.

Am strîns din dinți. Nu aveam nici cea mai vagă intenție să-i mărturisesc că eu fusesem cea care alergase după bărbați. Am ajuns la poartă și Ludo se duse înaintea mea, s-o împingă. Am condus iepele dincolo de ea, cîte una de fiecare parte.

— Acum? l-am întrebat, uitîndu-mă peste umăr.

Hector, într-o stare de agitație neobișnuită, se rotea de colo colo.

— Nu, du-le pînă în curte. Îi arătăm noi lui.

Avînd senzația că sînt eu însămi o bătrînă iapă cenușie și obedientă, m-am conformat și le-am condus pe cele două prin întuneric. Cînd am ajuns la grajduri, ne-am oprit toate trei și-am așteptat — trei capete plecate în semn de supunere. Peste cîteva clipe, se auzi zgomotul discret al copitelor lui Hector, venind la trap ușor pe alea cu zgură. Apoi se ivi chiar el din întuneric, părăind foarte îngrijorat, trebuie să recunosc. Calmul său arrogant dispăruse complet. Poneii nechezară ușurați că se reuniseră, iar Ludo îl duse pe Hector în grajd, ferecînd zdravăn ușa. Pe urmă, își smuci capul în direcția mea și a iepelor. Se vede treaba că mă transformasem în genul de femeie care înțelege un astfel de semnal, căci m-am întors pe dată și le-am condus pe cele două animale năucite înapoi, pe cîmp. După ce le-am dat jos gîtarele și le-am eliberat, m-am uitat cum o iau tacticos către vale, fără să arunce măcar o privire în urmă. Nu

arătau prea dezamăgite că vor petrece o noapte liniștită pe malul râului, departe de Măria Sa și de pretențiile dumisale. Nu dădeau semne că i-ar simți lipsa.

În curte, Ludo se rezemase de-o ușă a grajdului, cu mâinile în buzunare și un genunchi îndoit. Era grozav de chipeș și părea mulțumit de sine.

— Ne-am terminat treaba?

— Nu chiar. Dar poți să aștepți în mașină, dacă dorești. Nu durează mult.

M-am evaporat în magazia unde se ținea har-nașamentul, ca să iau o găleată și-un burete. Te rog, pleacă.

— De ce, acum ce se mai întâmplă?

Am intrat în grajdul lui Hector, încuind bine ușa după mine. M-am întrebat dacă eram în stare să fac operațiunea pe întuneric, doar cu lumina palidă care răzbătea din curte. Există un bec înăuntru, dar nu voiam în ruptul capului să-l aprind.

— Ah, mai trebuie doar să-i schimb pătura, am mormăit, trăgînd-o jos pe cea plină de noroi și înșfăcînd una mică și purpurie. Printre altele..., am adăugat, acoperindu-l pe Hector și prinzîndu-i catarama sub burtă.

— Adică?

— Ăăă... trebuie să-l spăl.

— Să-l speli? Stai... să facem puțină lumină.

Aprinse becul, tocmai cînd mă ghemuisem cu buretele în mînă și găleata alături, și-i necăjeam lui Hector...

Cît timp m-am încăpățînat să-mi duc la bun sfîrșit activitatea, între noi pluti o tăcere încordată. După o vreme, n-am mai putut îndura și-am șoptit:

— Te rog să aștepți în mașină.

— Glumești, zise el cu răsuflarea tăiată. N-ai rata chestia asta pentru nimic în lume. Faci asta tuturor băieților?

— Camilla e de vină, am şuiert eu. Ea a insistat. O să verifice.

— Mi-am schimbat părerea despre Camilla, spuse după o pauză îndelungată, timp în care mă urmărise cu privirea. O ador. Vreau să fie mama copiilor mei.

— Ba nu, crede-mă că nu vrei.

M-am îndreptat de spate şi-am azvîrlit buretele în găleată.

— Soţul Camillei n-o să pupe în veci un astfel de tratament, îţi garantez. Probabil că bărbat-său primeşte şi el acolo o partidă de sex în poziţia misionarului, şi asta numai de ziua lui.

— Şi cam ce fel de partide de sex – ipotetic vorbind – crezi că ratează?

M-am uitat la el cum se balansa dintr-o parte în alta, cu braţele încrucişate peste uşa grajdului şi-o luminiţă jucăuşă-n priviri.

— Taci odată, Ludo, şi dă-mi chestia aia să-i curăţ copitele.

— Ador să te aud vorbind despre cai, gemu el când i-am indicat instrumentul, care atârna într-un cârlig de lângă uşă.

— Tacă-ţi fleanca odată şi... Rahat!

Am împietrit în mijlocul grajdului, cu urechile ciulite.

— Ce-i?

— A venit!

Hărmălaia inconfundabilă a cauciucurilor bubind în plină viteză şi-a frînelor şuiertoare umplu aerul nopţii. Camionul intră duduind pe poarta fermei. Cineva trînti o portieră, stîrnind ecouri în liniştea de la ora aceea şi făcînd cîinii dinăuntru să latre. Am recunoscut lătratul scurt şi ascuţit al Brendei, de care se îngrijea cumnată-mea cît eram noi, chipurile, plecaţi în Yorkshire, dar şi pe cel gutural, de bătrînă lupoaică, al lui Megan.

— Repede, stinge lumina !

Ludo stinse becul și, într-o clipită, am ieșit din grajd, închizînd și ferecînd ușa. M-am uitat disperată în jur, tremurînd nehotărîtă. Prea tîrziu. Pașii ei grei, ca de bărbat – ca de uriaș, de fapt – se apropiau tot mai mult de noi, zguduind pămîntul. Mă simțeam precum Jack, cel din poveste... Ce n-aș fi dat pentru un vrej de fasole. Îngrozită, m-am uitat la Ludo. Nu exista decît o singură intrare în curte, iar ea venea exact dintr-acolo. Eram prinși în capcană.

— Vino aici, murmură el.

Iute ca fulgerul, mă îngrămădi într-unul din grajdurile de alături, care se întîmpla să fie al lui Felix. Grozav de uimit, Felix ne măsură din cap pînă-n picioare, dar, fiind un ponei foarte blînd, însă și teribil de lacom, după ce ne inspectă la iușeală, se întoarce la desaga cu fîn, din care se ospăta rumegînd din greu. Ludo și cu mine ne-am grăbit să ne refugiem într-un colț îndepărtat al „locuinței“ sale și să ne ghemuim la pămînt. Brațul lui îmi strîngea umerii, chipurile într-un gest protector, însă știam eu ce știam. M-am uitat furioasă la el și-am încercat să mă eliberez, dar el mă strîngea și mai tare, încruntîndu-se pentru a-mi indica să nu fac zgomot și ducînd un deget la buze. Se distra de minune și nu era cîtuși de puțin speriat.

Spre deosebire de mine. Dar lui nici prin cap nu-i treceau implicațiile, nici nu bănuia ce proporții ar fi căpătat furia Camillei sau cea a cumnată-mii, sau cît de adîncă ar fi putut fi mîhnirea Annei, cînd dragul ei ponei i-ar fi fost luat.

Am închis ochii, mi-am plecat fruntea și am început să mă rog, cu mîinile încleștate. Se auzi zăvorul unei uși tras în lături: boxa lui Hector. Apoi se aprinse lumina și... tocmai voiam să spun

că tonalitățile de neconfundat ale vocii Camillei Gavin răsunau în noapte, dar, cu toate că se auzea într-adevăr glasul ei, ar fi fost de înțeles dacă nu l-ar fi recunoscut nimeni. În loc de lătratul ei scurt și afectat, la urechi ne ajunseră acele tonuri șoptite și nespuse de dulci, pe care unii oameni le rezervă pentru bebeluși, alții pentru cei pe care-i iubesc, iar alții, pentru animale.

— O, Heccy, Heccy, cine-a fost băiețel cuminte, cumișel? Cine, cine? Pupicei, pupicei, Hec. Brrr... brr...!

Urmară sunete ce sugerau că poneiul fusese pupat cu toată gura. Sau ceva la fel de îngrozitor. Nu mă puteam uita la Ludo. Știam că e vital să privesc țintă înainte, să nu-mi iau ochii de pe crupa mare și cafenie a lui Felix și să meditez la... ăăă, la poziția lui Gordon Brown privind... ăăă, încălzirea globală.

— Cine-i comoara lu' mama? A fost băiețelul îngrijit așa cum se cuvine să fie comoara lu' mămica?

Slavă Domnului că Hector nu știa să vorbească. Ludo îmi strângea cu putere umărul, încercînd să mă facă să-l privesc în ochi, iar eu, ca proasta, m-am uitat, doar o dată, la expresia de plăcere absolută și de neîncredere de pe chipul lui. Mă năpădeau amenințător amintirile cu Tim în biserică. Mi-am mușcat buza și mi-am concentrat toate gândurile asupra soției lui Gordon Brown, Sarah. Probabil o femeie foarte severă, mi-am zis. Copiii ei n-aveau nici o șansă să mănînce sendvișuri Big Mac în fața televizorului.

— Ți-a curățat copituțele? Hmm, ia să vedem. O pauză, cît le inspectă.

— Nu, mami, se auzi o voce peltică foarte înaltă și tremurată. Nu le-a curăssat.

Vai de mine, Doamne, dar Hector chiar știa să vorbească. Pentru Ludo, asta a umplut paharul. Se puse pe-un rîs zgomotos.

Apoi totul se cufundă într-o tăcere oribilă, care atârna deasupra capetelor noastre, în aerul nopții. Am strâns pleoapele, agățându-mă strâns de ce era la îndemână.

— Cine-i acolo? bubui vocea bine cunoscută a Camillei Gavin. Cine-i acolo? lătră iarăși, neînfricăta.

O, nu, n-avea strop de teamă. Nu ca mine. Eu eram eleva de-a patra care se ascundea în toaletă, iar ea era directoarea școlii. Ieși într-o clipită din boxa lui Hector și trase zăvorul. Am auzit-o dînd șuturi ușilor, care săreau cît colo una după alta, și îndreptîndu-se, din fericire, către celălalt capăt al șirului de grajduri. Acum nu mai era directoare de școală, ci polițai în căutare de răufăcători. Nici măcar nu era înarmată, mi-am zis, cuprinsă în egală măsură de teamă și de admirație. Ar fi putut să dea peste oricine în grajdurile alea. Dar, la drept vorbind, cine-ar fi îndrăznit să se ia de ea?

— Ieșiți odată, ieșiți! Țigani nenorociți. Afară!

Reveni către locul unde ne ascundeam, către singura boxă pe care n-o cercetase, cea a lui Felix. Am gemut adînc. Soarta-mi era pecetluită. Cînd ea deschise ușa și dădu poneiul mai încolo cu un gest de expert, aprinzînd în același timp becul, Ludo mă luă în brațe și mă sărută apăsător pe buze.

— Doamne *Sfînte*, izbucni Camilla.

L-am împins pe Ludo cît colo și-am sărit în picioare.

— Ce *naiba* faceți aici?

Ochii ei stupefiați se plimbau rapid de la mine la Ludo și-napoi. Știa foarte bine ce făceam acolo.

— Îmi cer iertare, doamnă Crescătoare-de-cai, începu Ludo pe-un ton tărăgănat, îndreptîndu-și spatele, dar aceasta este locuința familiei lui Evie și mai îndreptățită ar fi întrebarea ce cauți *dumneata* aici, băgîndu-ți nasul prin boxele cailor, în puterea nopții? Da, din moment ce tot ai întrebat, am

venit aici ca să verific iluminatul pentru nunta surorii mele. Am găsit-o pe Evie verificînd pătura lui Hector – e tare meticuloasă cînd vine vorba de confortul lui. Faptul că i-am furat un sărut într-un grajd nu te privește pe dumneata.

— Doamne Sfinte, se miră ea prostește, rămasă pe moment stană de piatră. Evie, te simți bine?

— Da, am șoptit patetic, plecîndu-mi capul.

— Care-i problema, Milly? o tachină Ludo. Nu te-a înghesuit nimeni niciodată într-un grajd? Cu excepția bătrînului Heccy, desigur.

— Cum îndrăznești?!

Ludo trecu agale pe lîngă ea, cu mîinile în buzunare, și ieși în curte. Camilla se holbă în urma lui, cu gura căscată. El se întoarse ca să-i azvîrle un rînjel pînă la urechi, apoi se îndepărtă fluierînd. Dădu colțul, ieși pe poartă și dispăru în noapte. După ce nu se mai zări, Camilla se întoarse către mine, îngrozită.

— Ce om *oribil*!

— Oribil.

— E țigan?

— Tot ce se poate. Vreun vagabond, ceva.

— Însă unul foarte elocvent. Poate e vreun drogat de la Universitate?

— Poate.

— Tu ești bine?

— Da, mulțumesc.

— Ar fi trebuit să-l pălmuiești!

— Tocmai eram... pe punctul să fac asta.

— Tare-aș fi vrut să-l pălmuiesc în locul tău!

— Da, și eu.

Am rămas uitîndu-ne lung una la cealaltă. Aveam sentimentul destul de urît că nu era pe deplin convinsă. Putea să mă creadă sau nu.

— Vrei să mai pun o pătură pe Hector? am întrebat-o eu mîeros. Mi-a fost teamă să nu cumva să răcească.

— Nu, nu. L-am pipăit în spatele urechilor și e-n regulă.

Fusese mișcarea corectă.

— Bun, păi, dacă ești sigură... eu o să plec.

M-am strecurat pe lângă ea cu inima bătîndu-mi în gît și-am ieșit pe ușa grajdului.

— Sigur te simți în stare să conduci? zise cu glasul ei aspru. Vrei să te duc eu?

— Nu, nu, sînt în regulă, mașina e chiar aici. Mersi, oricum! am adăugat, zburînd în direcția menționată.

— Bravo ție că ai venit să vezi ce face bătrînul Hector! îmi strigă Camilla.

— Nici o problemă! am răspuns senină, aruncîndu-mă pe scaunul șoferului și verificînd oglinda retrovizoare.

Camilla venea după mine. O, Doamne.

— Ești sigură că e totul bine?

— Absolut!

Am pornit motorul și-am executat o întoarcere fără cusur pe aleea din fața casei. Apoi am ieșit în trombă de pe ea, roțile învîrtindu-se nebunește în noroi. Am sperat din inimă să n-o fi stropit-o și pe Camilla prea tare.

La vreo cîteva sute de metri mai jos, la adăpostul unui arbust de soc înalt și pe sub bolta stropită cu stele, Ludo pășea agale, cu mîinile în buzunar. Aș zice că mergea chiar țanțoș. Am încetinit, m-am aplecat peste scaun și, cînd mașina s-a oprit, am deschis portiera din dreptul pasagerului.

— Urcă, am mormăit.

Ludo sări înăuntru, rînjind.

— Mi s-a părut că ne-am descurcat destul de bine.

— Serios?

— Cred că am izbutit să ne scot din încurcătură cu mare artă.

— Nu mai spune. Doar că, după ce-o să apuce să mai reflecteze și-o să descopere cine ești de

fapt, o să-i pice fisa c-am tras-o pe sfoară și vestea o să se împrăstie prin tot satul, mai ceva ca focul: Evie Hamilton, prinsă pupându-se într-un grajd cu un bărbat mult mai tânăr.

— Agresată într-un grajd, mă corectă el, de către un bărbat cu doar câțiva ani mai tânăr decât ea. De fapt, tu câți ani ai?

— Nu te privește, am zis, înăbușindu-mi un zîmbet și conducînd în viteză către oraș.

Asta i-a închis gura. Condusul, adică. Ocazional, îl auzeam scăpînd cîte o înjurătură în șoaptă la vreo curbă, dar majoritatea celor care mergeau cu mine înjurau.

Cînd am tras în fața casei lui, luminile încă mai ardeau cu putere la etajul al doilea, iar ferestrele erau larg deschise către întunericul nopții. Petrecerea era toi, iar muzica răsuna chiar mai tare. Zgomotul se revărsa în stradă, trimițînd ecouri în aerul liniștit. M-am întors să-l privesc. Avea ochii închiși.

— Să îndrăznesc să-i deschid?

— Nebunule. Am ajuns.

— Mulțumescu-Ți, Doamne!

Deschise ochii, uitîndu-se în jur cu mirare prefăcută.

— Ești o șoferiță teribilă.

— Iar tu ești un mincinos.

— Hmm?

— Cînd eram la fermă, în grajd.

— O, dădu el din umeri, e defect profesional.

Doar sînt ziarist. Inventez povești.

— Nu ești genul ăla de ziarist. Nu scrii pentru presa de scandal.

— Nu, rîse el, așa e. Asta chiar a fost o minciună.

Veselia din privirile sale pieri încetul cu încetul. Acum se uita la mine sau, mai degrabă, mă observa. Cu tandrețe și grijă. Aerul de frivolitate

al ultimelor două ore se scursese cu totul din mașină în stradă. Era ca și cum o mantie ce pînă atunci camuflase totul fusese smulsă și azvîrlită în lături, pentru a da la iveală ceva mult mai periculos.

— Dar a fost distractiv, nu ? mă întrebă el vesel.

Nu mă înșela tonul, dar privirea lui intensă mă descumpănea foarte mult.

— Da, l-am aprobat încetișor. Da, a fost.

Am rămas nemișcată, în centrul atenției sale pline de căldură. Tăcerea ne înconjura din toate părțile.

— Noapte bună, Evie.

— Noapte bună.

Se aplecă să mă sărute pe obraz, dar, în loc de asta, buzele lui îmi atinseră ușor gîtul. O atingere ca o adiere, dar extrem de electrizantă. Cu sîngele năvălindu-mi în întreg corpul, am știut chiar în clipa aceea că-mi doream cu disperare să mă sărute. Gîndul acesta mă zgudui. Eram speriată de propria mea complicitate la ce se petrecea.

— Ludo...

— Șșș.

Îmi duse un deget la buze și am văzut în ochii lui că-mi citise ambele sentimente : dorința și apoi șocul.

— Nu te speria, îmi zise în șoaptă. Dar nu te îndepărta.

Coborî din mașină și dispăru.

A doua zi de dimineață, Caro mă sună chiar înainte să fac ochi.

— Te simți bine?

— Da, de ce?

Am întors capul pe pernă și am clipit des în direcția ceasului, încercînd să mă concentrez.

— Camilla mi-a zis c-ai fost agresată. Într-un grajd!

M-am ridicat într-un cot și-am trecut receptorul în mîna cealaltă.

— Caro, e poveste lungă și nu-i decît șapte și jumătate.

— Iar eu sînt deja în picioare de-o oră și m-am înarmat c-o ceașcă de cafea. Zi!

Am oftat. Mi-am dat seama că n-avea rost să protestez. După ce-am isprăvit povestea, urmă o lungă tăcere.

— Deci te-a sărutat?

— Da, dar numai din datorie.

— Pe buze?

— Da, OK, pe buze, dar...

— Limbă?

— Sigur că nu!

— Întrebam și eu. A fost bine?

— Caro!

— A fost! șopti ea extaziată.

— La revedere! i-am tăiat-o scurt, punînd receptorul în furcă.

Mi-am dat picioarele jos din pat, am stat o clipă pe margine, cu umerii strînși, apoi m-am săltat cu mare greutate și m-am tîrît pînă la budă, pe drum întinzîndu-mă să dau și drumul la duș. *A fost bine?* Ce întrebare! Mi-am scos tricoul mărimea XL, m-am băgat în cabina de duș și-am închis ușa din sticlă, îndreptîndu-mi fața spre jetul de apă fierbinte. Am deschis și gura și-am lăsat apa s-o inunde. *A fost bine?* Mi-am spălat părul temeinic, apoi, emanînd aburi și cu apa picurînd de pe mine, am ieșit, am găsit un prosop și l-am înfășurat în jurul trupului. În timp ce mă apropiam de oglinda înaltă, ștergîndu-mi și părul în același timp, mi-am privit cu un ochi critic imaginea reflectată. Părul castaniu, dat pe spate, care de obicei forma o claie de bucle săltărețe, începuse deja să se contracte și să ia aspectul obișnuit, încadrîndu-mi chipul cu tenul catifelat și buze poate prea pline. Buze numai bune de sărutat, spunea Ant. Tot cu ochii la oglindă, mi-am zis că da, OK, a fost bine. Foarte bine. Mai ales sărutul de care nu-i povestisem lui Caro. M-am uscat cu prosopul și m-am îmbrăcat.

Cînd am tras perdelele din dormitor, privirea mi-a fugit către partea opusă a străzii. La numărul 52, draperiile nu fuseseră trase. Încă nu se treziseră. Alice și logodnicul ei cu siguranță mai dormeau și probabil că nu aveau să se trezească prea curînd, dar oare ce făcea fratele ei? Se întorsese și petrecuse cu majoritatea invitaților, sărutîndu-se pe ringul de dans cu roșcata în verde? Sau se dusesse direct la culcare, stînd întins în întuneric, cu inima bubuindu-i în piept, așa cum făcusem eu?

M-am îndepărtat în grabă de la fereastră. Aplecîndu-mă să iau peria de pe măsuta de toaletă,

mi-am surprins imaginea în oglindă : arătam aproape cherchelită, îmbujorată și cu ochii foarte strălucitori, de parc-aș fi tras la măsea.

După ce mi-am reamintit de anumiți prieteni implicați în crize existențiale rușinoase și după ce mi-am tras mental două palme, ca să mă trezesc la realitate, am coborât să-mi fac niște ceai. Atmosfera din casă era foarte liniștită, încremenită chiar. Era nefiresc de multă liniște, poate și pentru că lipsea Brenda. În mod normal, acum ar fi sărit pe mine să-i dau de mîncare. M-am dus la calendarul lipit pe-o latură a frigiderului și-am schimbat fila. Marți, 23. Ant urma să plece într-un turneu de promovare a cărții prin West Country, pe data de... 26. O, deci, practic, imediat ce se întoarce. O să-și despacheteze lucrurile astăzi și mâine o să-și facă iarăși valiza. N-o să apuc să-l văd. Nu ca lumea, oricum. În mod sigur nu voi apuca să stau de vorbă cu el cum se cade, să-l aud povestind de Bella și Stacey. Mă rog, atît cît va dori el să-mi povestească. Atît cît va dori el să-mi povestească ? Noi ne spuseserăm întotdeauna unul altuia tot. Dar, nici eu nu i-aș spune de seara trecută, nu ? N-aș croi o povestioară hazlie, care să-l facă să rîdă. Am inspirat scurt. Nu voiam secrete. Nu voiam sentimente de culpă. Nu făcusem nimic. Dar după cîte se părea, făcusem ceva. Amîndoi, de altfel, și eu, și Ant. De ce alte gesturi tandre se mai făcuse el vinovat, în Yorkshire, în afară de cel de sub cireș ? Inima îmi bubuia. De nici unul. De absolut nici unul, Evie, îți închipui doar diverse lucruri, țeși cele mai urîte scenarii. Ceasul din bucătărie ticăia în liniște, agățat pe peretele din spatele meu. Pentru că n-am altă ocupație. N-am de lucru. Pentru că locuiesc în casa asta elegantă – curată acum, deoarece Maria venise cu o zi înainte, și cu o grădină

îngrijită de omul angajat special —, deci iată-mă în casa mea cea fără de cusur, cu atmosfera sa tăcută, închipuindu-mi ce era mai rău, dar și ce era mai bine, cînd mintea îmi zbură dintr-odată la buzele lui Ludo, sărutîndu-mi gîtul cu o noapte în urmă.

Peste cîteva minute, mă aflu în celălalt colț al bucătăriei, ridicînd receptorul și formînd un număr. Robotul telefonic al lui Felicity era pornit. Am așteptat semnalul.

— Ah, bună, Felicity, Evie la telefon! am început, vocea mea căpătînd un ton nefiresc de vesel. Mă gîndeam că, dacă mama nu reușește să vină, aș putea foarte ușor s-o înlocuiesc la distribuirea porțiilor de mîncare săptămîna viitoare. Sau... ăăă, la orice altă activitate de caritate în care ești implicată. OK... Pa.

Am rămas uitîndu-mă lung la telefon. Sub impulsul momentului, am sunat-o pe mama. Și aici robotul era pornit, iar vocea ei șoptită mă informă că: „Îmi cer scuze că nu sînt acasă, dar, dacă sunați pentru *reiki* și ați dori să faceți o programare, vă rog să lăsați un mesaj după semnalul sonor“.

Am lăsat receptorul jos. Pe unde umbla maică-mea la opt dimineața? Probabil că făcea jogging în jurul parcului, pregătindu-se pentru vreun marș sub clar de lună sau orice-și mai pusese ea în gînd să facă. M-am dus la fereastră și-am privit afară, zgîndărind un punct dureros din bărbie. Un sentiment familiar de panică, unul pe care-l resimțisem foarte des în ultima vreme, mă amenința din nou. M-am întors și-am pornit în pas alert către spălătorie, am ridicat un coș din nuiele împletite, l-am așezat pe scîndura de călcat și m-am apucat să aleg ciorapii din el. Dar n-am izbutit să fac decît vreo două perechi, pînă să nu mă trezesc iarăși în bucătărie, la ușa glisantă,

privind intens gazonul presărat ici și colo cu frunze moarte. Brusc, am auzit telefonul din spatele meu sunînd. M-am speriat. M-am răsucit și-am înhățat receptorul, precum se agață un înecat de colacul de salvare.

— Alo?

— Bună, eu sînt.

— Ant!

M-am prăbușit pe-un taburet, copleșită de un sentiment de ușurare. Stătusem prea multă vreme singură într-o casă pustie. Asta era tot. Mă rog, nu fusese decît o noapte.

— Ce faci, dragul meu?

— Sînt OK.

Mi se strînse inima, căci tonul lui era unul precaut.

— Bine, am zis veselă. Și Anna?

— E bine și ea.

Mi-am umezit buzele. Ceva nu era în regulă. Ceva suna fals.

— Și cînd veniți acasă?

— Păi, s-a ivit o mică problemă. Editorii m-au sunat chiar adineauri, să-mi spună că reprezentantul care urma să mă însoțească în turul de promovare, în Devon, s-a îmbolnăvit. Se pare că a făcut o întindere la spate și nu poate să conducă.

— Ei, lasă, nu te necăji. Rămîne pe altă dată, poate?

— Dar au izbutit să încropească ceva cu reprezentantul lor de aici, din nord, iar tipul o să mă ducă la Harrogate, Leeds și Ripon.

— Aproape de unde ești acum?

— Exact.

— Dar... ce fac cu publicitatea, chestii din astea? O să afle lumea că vii?

— Ah, au reușit să scoată cîtiva fluturași și se pare că au publicat ceva în ziarul local, chiar pe

ultima sută de metri. E clar că știau de treaba asta de câteva zile și-au organizat totul pe genunchi, fiind la curent, firește, că voi fi liber.

— Aha.

— Deci o să rămîn aici, dacă nu te deranjează.

— Cu Bella?

— Da, logic.

Asta era o întrebare sau o afirmație?

— Desigur. Și Anna?

— Păi, Anna zice că are niște concursuri la Pony Club...

— Are, m-am grăbit să confirm.

— Așa că o s-o conduc la tren.

— Vai!

— E destul de mare, Evie. O protejezi prea mult.

Mda. În sfîrșit, adevărul ieșea la lumină, nu? Eram o mamă excesiv de protectoare.

— Deci, dacă o duc la trenul de nouă și un sfert, o să schimbe la Ripon, ca să ajungă la Paddington, și-o să fie în cel de ora douăsprezece către Oxford, dar o s-o pun să te sune de pe drum, OK?

— Da, OK.

Tăcere.

— Ant, e... totul în regulă? am întrebat, nesigură.

— E-n regulă.

Îmi simțeam gura lipicioasă, uscată iască.

— Ce-ar fi să vin și eu? Am putea sta în Harrogate. Se zice că e un orașel încîntător, iar eu nu l-am văzut niciodată. Am putea să căutăm un han vechi sau ceva de genul și să profităm de prilejul unei vacanțe.

— E jumătatea semestrului, Evie, rîse el. Și cu Anna ce facem?

— Da, am înghițit în sec. Nu. Ce prostuță sînt. OK, o s-o aștept la trenul de la douăsprezece. Spune-i să nu vorbească cu nimeni.

— Bine.

Ne-am luat la revedere și-am închis, apoi am rămas fixînd peretele. O pată de umezeală, pe care ne tot puseserăm în gînd s-o acoperim, mă fixa și ea. În gît mi se oprise un nod uriaș. Mi-am dat seama că mi-era frig. M-am ridicat și m-am dus la cămăruța de sub scări, să pornesc centrala. Era absurd să încălzești o casă întreagă pentru ca o singură persoană să poată sta la subsol c-o ceașcă de cafea, dar Anna urma să sosească în curînd. Mi-am privit ceasul. Adică peste... patru ore. M-am oprit o clipă în hol, apoi am luat o cîrpă de praf din dulap și-o cutie de Pledge. M-am apucat să lustruiesc mobila din sufragerie, aceeași pe care Maria o curățase în ajun. Dar n-o făcuse chiar așa cum îmi plăcea mie. Nu foloseam îndeajuns această cameră, mi-am zis, îndreptîndu-mă de spate și privind în jur. Era foarte drăguță. O să dau în curînd o serată aici, m-am hotărît brusc. De altfel, intenționasem să fac asta de ceva vreme, dar amînasem mereu. O să-i invit pe Lottie și pe soțul ei, poate și familia Devlin. Am continuat să lustruiesc. Pendula din colț ticăia netulburată.

Anna a coborît din tren la ora unu și două minute și-a venit către peron cu o geantă Cath Kidston în mîină și cu un aer voit nepăsător, de parcă ar fi debarcat zilnic din trenuri de York, după ce schimbase la Paddington, și în toată treaba asta n-ar fi fost absolut nici o noutate.

— Cum a fost? am întrebat, strecurîndu-mă dincolo de barieră ca s-o întîmpin și s-o îmbrățișez.

— Bine, răspunse Anna cu o plictiseală studiată. (Nu i-ar fi stricat să se spele pe cap.) Am ajuns la Paddington foarte devreme, așa că am băut o ciocolată caldă la Pret a Manger.

Am zîmbit și i-am luat geanta, în vreme ce ne îndreptam spre ieșire. Ei bine, asta era grozav : să

ai doar paisprezece ani și să bei o ciocolată caldă în Londra, de una singură. La vârsta asta, știu sigur că mie, uneia, mi s-ar fi părut extraordinar. Stînd la masă și răsfoind o revistă *Jackie*, mi-aș fi imaginat probabil vreo întîlnire romantică.

— Pa, Anna!

— Pa!

Fiică-mea se îmbujoră, făcîndu-i semn din cap unui băiat înalt, cu părul blond-nisipiu, care prezentase biletul odată cu noi și care se îndrepta acum către parcare taxiuurilor, cu umerii strînși.

— El cine e?

— Rory, zise Anna, neputîndu-și reprima un mic zîmbet, dar ținînd în continuare ochii din pămînt. L-am cunoscut la Pret a Manger.

Drace, ea nu-și *imagina* întîlniri romantice, ci chiar le trăia! Familia mea mi-o luase cu mult înainte, și nu doar într-o singură privință.

— E student?

— Ce?

— Rory. E student?

Tînărul arăta cam de optsprezece ani, dar și Anna era înaltă pentru vârsta ei.

— Nu-ș'.

— E la universitate?

Anna ridică din umeri.

— Unde locuiește? L-am fi putut duce noi cu mașina.

— Mamă..., spuse ea cu o expresie exasperată pe cînd ieșeam din gară.

Am ajuns la mașină, am descuiat portierele și am urcat. Poate că avea dreptate. Poate că nu era treaba mea să mă interesez de cei pe care-i cunoștea în cafenele. Am așteptat pînă s-a suit și ea lîngă mine. Era ciudat cum, într-o perioadă așa de scurtă de timp, înfățișarea ei se schimbase: era mai subțire, mai înaltă.

— Data viitoare nu te mai deranja să vii să mă
iei. O să merg cu taxiul.

— Bine.

Nu eram convinsă că va mai exista o „data
viitoare“. M-am aplecat să bag cheia în contact,
dar am scăpat-o, exclamînd :

— Doamne... Ți-ai dat găuri în urechi!

— Știu, spuse Anna, răsucind un cerceș cu
șurub din aur.

Chipul ei era inundat de un amestec de vinovăție
și sfidare.

— Dar...

— Mi-a dat voie tata. Stai blîndă, mamă, am
paisprezece ani. Și numai eu am mai rămas fără
din toată clasa, spuse ea privindu-mă țintă. Mi-am
mai făcut și asta.

Își săltă tricoul și din buric sclipi un alt cerceș
din aur.

— Anna!

Se uită sfidătoare în ochii mei și brusc am știut
ce însemnau toate astea. Am bîjbîit pe jos după
chei și-am pornit motorul.

— Bănuiesc că și Stacey are o mulțime de găuri,
nu? am întrebat, străduindu-mă să par calmă.

— Păi are șaptesprezece ani, așa că de ce n-ar
avea? Dar se întîmplă să n-aibă.

Glasul ei era cu adevărat agresiv, iar fața îi era
împietrită, părăd mai matură.

— Unde ți-ai făcut găurile?

— La Claire's. Și nu, n-o să se infecteze. Le-am
dat cu spirt.

— Iată o veste minunată.

Respiră, Evie. Respiră. Doar nu e un tatuaj.
Nu e ceva definitiv. Acum scria un SMS pe mobil.
Lui Rory? Lui Stacey? Oricine ar fi fost des-
tinatarul, Anna nu mai era deloc atentă la mine.
M-am străduit să mă calmez.

— Deci cum a fost în nord? am întrebat-o c-o veselie forțată.

— Ai văzut și tu, răspunse ea, dînd din umeri.

— Da, dar ziua de ieri cum a fost?

Ridică iarăși din umeri. Puse telefonul la loc în geantă și se uită în gol pe geam.

— Te-ai distrat cu Stacey?

— Da, a fost bine.

— Ați ieșit în oraș? I-ai cunoscut prietenii?

— Nu.

Întoarse capul spre mine și mă privi de parcă nu-i venea să creadă ce toantă eram.

— Și ce-ai făcut aseară?

— Diverse.

— Te-ai uitat la televizor?

— Puțin.

— Ați luat cina împreună?

— Cine?

Mă luptam cu morile de vînt.

— Tu și tati, împreună cu Stacey și Bella.

Anna înghiți și se uită iar pe geam, fără să răspundă.

— Anna?

Se răsuci din nou către mine și-am văzut că ochii îi ardeau.

— Uite ce e, mamă, va trebui să discuți cu tata despre asta. Eu am promis, OK?

Am fost la un pas de-a face un accident.

— Ce-ai promis?

Tăcere.

— Ce ai promis, Anna?

De sub mînele foarte lungi ale jachetei nu i se zăreau decît vîrfurile degetelor și-am observat că se juca nervos cu mînerul genții. Am oprit mașina imediat, chiar pe Banbury Road. Partea din spate derapă din pricina frînei bruște.

— CE AI PROMIS? am țipat la ea, pierzându-mi cu desăvîrșire cumpătul.

— Nu pot să-ți spun, OK? țipă și Anna. Nu pot!

Izbucni în lacrimi, coborî din mașină și, trîntind portiera, o luă la fugă. M-am dat și eu jos și-am alergat după ea.

— Anna!

Am ajuns-o din urmă și-am apucat-o de braț, întorcînd-o cu fața la mine. Am prins-o de umeri și-am zgîlțîit-o violent. Deși nu era o scuză, eram înspăimîntată la culme. Cu obrajii scăldați în lacrimi, Anna se smuci din strînsoare.

— Întreabă-l pe tata, OK? îmi strigă, cu chipul înroșit, schimonosit... urît.

— Anna, dar e ridicol, am șoptit.

Lumea se holba la noi. Un bărbat care-și plimba cîinele pe trotuarul de vizavi se opri și ne privi cu oarecare severitate.

— Te rog să-mi spui.

Acum mi se umpluseră și mie ochii de lacrimi, iar ea observă asta, văzu că-mi trecuse furia.

— Nu pot, zise pe un ton nefericit și plîngînd în continuare. Nu mă sili. O să afli singură. Nu pot.

Îmi îngheță tot corpul, de parcă ceva periculos se insinuase alături de noi pe trotuar. Am rămas uitîndu-ne una la cealaltă, în vreme ce mașinile vuiau pe Banbury Road. Brusc, îmi părea o fetiță de zece anișori care tocmai căzuse de pe bicicletă sau care-și găsisese hamsterul mort în cușcă. Am desfăcut brațele, iar Anna se lăsă învăluită de ele. Ne-am ținut strîns. I-am ascultat bătăile inimii, după cum și ea fără îndoială că le asculta pe ale mele. Apoi ne-am întors împreună la mașină și-am condus spre casă.

Mai tîrziu dădu peste mine în bucătărie, șezînd la masă în lumina tot mai slabă a unui lung amurg

de toamnă, cu o ceașcă de ceai rece dinainte. În mîină, telefonul mobil clipea slab. Îl azvîrlisem de perete atunci cînd o voce anonimă îmi repetase, pentru a zecea oară, că mobilul lui Ant era închis.

Anna rămase în cadrul ușii, zicînd :

— Tocmai am vorbit cu Phoebe. Știi că evenimentul de la Pony Club ține trei zile?

— Serios? Nu știam.

— M-a întrebat de ce nu merg să stau la ei, la fermă. Concursul are loc pe terenul vecinilor de alături.

M-am uitat la ea. O simțeam ca pe-o străină.

— Tu vrei să mergi?

— Ar fi mai ușor, răspunse, ridicînd din umeri. Voia. Voia să scape de-aici.

— OK. Te duc eu pînă acolo.

— În seara asta?

— Dacă preferi.

Cu toate că evenimentul începea abia a doua zi. Un sentiment de ușurare îi inundă chipul și se strădui fără prea mare artă să-l mascheze, dar mie nu-mi scăpă. Apoi dispăru la ea în cameră, să se pregătească. I-am auzit pașii săltînd rapid pe trepte, pe care le urca din două în două.

N-am mai intrat la fermă. Brenda era în curte cu Megan și veni dînd din coadă către noi, sărind direct pe bancheta din spate în clipa în care-am deschis portiera. Am lăsat-o pe Anna acolo, cu o geantă de voiaj, pantalonii de călărie și pălăria, plus niște bomboane de ciocolată pentru Caro, amintindu-i fiică-mii să-i precizeze că luasem cîinele. În mod normal, intram întotdeauna puțin, să mai schimb o vorbă, să beau o cană de cafea, să-i mulțumesc, dar acum știam ce se va întîmpla: Caro o să se uite la fața mea, o să mă tîrască în salon, o să închidă ușa să n-audă copiii și-apoi se va dezlănțui potopul. Am sărutat-o pe fiică-mea

de la revedere, am întors mașina în curte și tocmai demaram în direcția porții, când l-am zărit pe Tim, împingînd șontic-șontic o roabă goală, dintre buze atîrnîndu-i o țigară. Am coborît geamul, care se lăsă în jos cu un bîzîit.

— Sal'tare! Ce mai faci?

— Îmi fac de lucru, răspunse el cu o mutră serioasă și fără să abandoneze țigara.

— Ce-ți mai face șoldul? am reluat, rînjind.

— Așa ș-așa.

Se aplecă pe geamul mașinii și aruncă mucul de țigară pe jos, strivindu-l cu cizma.

— N-arată prea grozav.

— Mereu arată mai rău decît e. Nici tu n-arăți înfloritor.

— Sînt obosită.

— Ca noi toți, de altfel.

— Am adus-o pe Anna la voi.

— Am văzut. Phoebe o să se bucure. Vii înăuntru? întrebă, smucind din cap în direcția casei.

Eu l-am scuturat pe-al meu, neavînd încredere să vorbesc. Dragul, iubitorul, grijuliul meu frate... Exact de asta n-aveam nevoie.

— Mă cam grăbesc. Salut-o pe Caro din partea mea.

— S-a făcut.

Mă privea foarte atent, însă, fiind bărbat, nu mai insistă. Dar după ce-am pornit l-am văzut în oglinda retrovizoare, stînd în poartă și urmărindu-mă.

Peste zece minute parcam la Colegiul Worcester, într-o parcare privată, unde fusese instalat un anunț mare și amenințător, cunoscătorii știind însă că nu erau decît vorbe goale. Am ocolit clădirea, mergînd cu capul plecat împotriva vîntului puternic, apoi am luat-o pe-o alee întunecată. În condiții normale, n-aș fi ales scurtătura asta prin

întuneric, dar în starea sufletească în care mă găseam simţeam că o împunsătură de cuţit amicală, din partea unei siluete fantomatice, îmbrăcate în negru, ar fi constituit o uşurare divină. Aleea ducea către terenurile de sport care, la rîndul lor, se deschideau către pajiştile cu iarbă mai înaltă, ce se povîrneau spre canal. Doi studenţi îşi croiau cu greu drum înapoi, mergînd în direcţia mea, şi fără să vreau m-am minunat că tinerii izbuteau să înainteze, să se pupe şi să se pipăie în acelaşi timp. Am intrat pe cărarea edecului cam pe la jumătate, acolo unde canalul atingea lăţimea maximă. Era beznă, dar barca lui Malcolm era întotdeauna luminată ca un pom de Crăciun, înlesnind strădania cuiva de-a o găsi printre celelalte, care pluteau în repaus precum nişte crocodili adormiţi la malul apei. Apropiindu-mă, i-am zărit pe Cinders şi Sooty cum se tăvăleau prin iarbă. M-am oprit. Oare deranjez? Am ezitat, dar vocea lui Malcolm, care nu părea supărată, mă salută:

— Hei, bună!

Încurajată, mi-am reluat grăbită pasul şi i-am zărit pe cei doi şezînd pe scaune de răchită pe punte. Erau înfodoliţi în pardesie, fulare şi pături, ca un cuplu de bătrînei într-o croazieră, pe masă fiind aşezată o sticlă de vin.

— Urcă la bord, drăguţa mea.

— Eşti sigur? Nu deranjez?

— Sigur că nu, mă asigură Clarence, ridicîndu-se să-mi dea o mîină de ajutor. De fapt, eşti exact fata de care am nevoie. Încerc să pun laolaltă piesele din puzzle-ul vieţii lui Malcolm şi deocamdată n-am decît un petic de cer. Am senzaţia că tu ai putea fi o piesă crucială.

Malcolm strălucea de bucurie, încîntat peste măsură de strădania lui Clarence de a-l „pune laolaltă”. Uşurată, m-am aşezat pe un scaun liber.

Împrejurul nostru, apa se întindea calmă și neagră ca cerneala. Stelele sclipeau pe cerul de catifea și mi-am spus în gând, așa cum mi se mai întâmpla ocazional, că, deși în mod normal nu-mi puteam închipui cum de era în stare Malcolm să locuiască aici, uneori îl înțelegeam. Traiul pe o barcă îți oferea un soi anume de libertate, acela de-a putea să dezlegi oricînd parîmele, lăsîndu-te dus de valuri, plutind în voie. În plus, aveai vedere la apă fără să plătești prețuri exorbitante pentru acest privilegiu, deși, după cum mi se confesă Clarence, în timp ce Malcolm se ridicase să-mi toarne un pahar de Chablis:

— Dacă te întrebi ce facem aici, în miez de octombrie, răspunsul este că am rău de mare dacă stau sub punte.

— Serios? am zis, luînd paharul. Dar abia dacă se mișcă.

— Da, numai că mie mi se face rău și în leagănul din grădina bunică-mii.

Am început să chicotesc.

— Nu glumesc. Cabina lui Malcolm îmi dă senzația că sînt azvîrlit de colo colo în largul mării.

— Asta ar putea să fie o problemă, nu? am îndrăznit, acceptînd șalul croșetat pe care mi-l aruncă Malcolm și înfășurîndu-l în jurul umerilor.

Apoi m-am cufundat iarăși în scaun, sorbind fericită din vin.

— Dar nu una fără ieșire. Iar lui Sooty îi place teribil. Nu s-a bucurat niciodată de asemenea libertate.

Ne-am uitat toți trei înspre locul unde Sooty o fugărea pe Cinders, descriind cercuri nebunești prin iarbă.

— Ia uite cum aleargă Cinders! m-am mirat eu.

— Știu, mă aprobă Malcolm. E la a doua tinerețe. Sooty e puiul pe care nu l-a avut niciodată.

Pe cînd cei doi își priveau cu duioșie cîinii, mi-am dat seama că puțin rău de mare n-avea să fie un capăt de țară.

— Dar ce te-aduce pe la noi, zăhărel? mă întrebă Malcolm vesel, trecîndu-mi ștafeta.

Era convins că trebuia să se fi petrecut o catastrofă de proporții, dar mă implora din ochi să nu-i stric momentul romantic, sub clar de lună. N-aș fi făcut asta oricum și nici nu voiam să mai zăbovesc, așa c-am sărit direct la ce mă durea.

— Am nevoie de-o slujbă, Malcolm.

— O slujbă?!

— Da, am decis că nu fac suficiente lucruri. În schimb, gîndesc prea mult și-mi închipui tot soiul de prostii. Am nevoie de-o ocupație. Dar chestia e că, la viața mea, n-am vîndut decît cărți. Așadar, mă întrebam dacă... ei bine, mă întrebam dacă n-ai avea nevoie de ajutor la librărie. De încă un ajutor. Nu ți-aș cere cine știe ce salariu, m-am grăbit să precizez. De fapt, n-o să-ți cer deloc, nici un bănuț, dacă nu-ți poți permite. Dar trebuie neapărat să mă apuc de muncă.

Glasul meu era în pericol de-a începe să tremure, așa că, înțeleaptă, am ales să mai iau o gură de vin, întrebîndu-mă ce-o fi crezut Clarence despre această mică ieșire, însă fără să-mi pese cu adevărat.

— Chiar mă gîndeam c-o să te sature într-o zi de colivia ta aurită, zise Malcolm vesel.

Mi-am ridicat privirea din pahar.

— Crezi că despre asta e vorba?

— Cred că duci o viață de invidiat și foarte protejată. Ceea ce, pentru multe femei, ar fi de-ajuns. Dar tu, Evie, ești mai deșteaptă decît ele și nu te mulțumești doar cu un rol secundar.

— Cu toate că asta am jucat întotdeauna, asta mi-am dorit.

— Oamenii își încep drumul în viață într-o direcție, dar la bătrînețe se trezesc mergînd în cu totul alta. Se schimbă. Și tu te-ai schimbat, Evie. Te-ai maturizat.

Nu prea știam ce voise să spună cu asta. Eram conștientă de ochii lui Clarence ațintiți asupra mea.

— Nu e vorba numai de mine, am zis, evitînd instinctiv să intru în centrul atenției. Sînt sigură că Ant și Anna vor fi și ei foarte bucuroși. Și-ar dori amîndoi să mă implic în ceva.

Malcolm se încruntă.

— Faci asta pentru ei?

Știam că încerca să mă încolțească. M-am eschivat și-am executat cîteva fente.

— Firește că nu. Ziceam doar că... mă rog, e clar c-o fac pentru mine, ca să am o părere mai bună despre propria persoană și... O, te rog, Malcolm, dă-mi o slujbă. Sau trebuie să-mi deschid o tarabă în piață și să cîrți la mîna a doua?

— O să-ți dau slujba, îmi zîmbi el. Acum, că librăria s-a extins atît de mult, ne-ar prinde bine încă un angajat, iar tu ești o vînzătoare de cărți foarte bună, Evie. Te pricepi la oameni.

— Mulțumesc, am spus, radiînd de fericire.

— Dar ai grijă ca asta să nu fie vreo atitudine sfidătoare pe care-o adopți ca să-l scoți din pepeni pe Ant, după care, peste cîteva luni, să lași totul baltă, odată ce viața de familie se va fi întors pe făgașul normal, bine?

Am înghițit în sec. Mda, acum chiar punea degetul pe rană.

— Sigur, l-am asigurat, convinsă eu însămi.

— Trebuie să te implici. Și nu vreau să te-aud zicînd c-o să lucrezi cinci zile, după care să le reduci la trei.

— Nu, n-o să spun asta.

— Sau că vrei să pleci c-o oră, două mai devreme. S-a dus vremea în care miercurea închideam

la două. Acum lucrăm pînă tîrziu, plus duminicile. Concurența e dură.

— N-am nimic împotriva.

Îl vedeam pe Clarence urmărind cu interes acest schimb de replici, în care se întrezărea o altă față a noului și sclivisitului său prieten. Această latură părea a fi mai dură, dar nu lipsită de șarm.

— Cînd pot să încep?

— Cînd vrei. Și mîine, dacă dorești. Vacanța de la jumătatea semestrului e o perioadă aglomerată. Acum mama ta lucrează marțea după-amiaza, iar zilele de duminică și luni sînt liniștite. De miercuri pînă sîmbătă, poți să vii tu.

— Perfect, am spus ferm.

— Dar nu e nevoie să vii în fiecare sîmbătă, îmi zise el amabil. Ludo și cu mine le acoperim prin rotație.

Am dat din cap, în semn că înțelesesem.

— Ăăă, Malcolm... de fapt, asta e cam singura problemă.

— Care?

— Ludo.

— Credeam că te-a iertat că i-ai făcut mașina praf.

— M-a iertat, dar, Malcolm, chestia e că... (Am inspirat adînc.) Ei bine, chestia e că tipul mă place.

Nu era deloc exprimarea pe care mi-aș fi dorit-o. Asta suna obscen, nesperios. Malcolm se încruntă.

— Ludo?

— Da.

Se uită lung la mine, după care își dădu capul pe spate și pufni în rîs.

— Nu fi caraghioasă, Evie!

— Malc, îți jur că așa e.

Malcolm mai hohoti o dată, neîncrezător, dar de data asta către stele.

— Evie!

Capul îi reveni în poziția inițială. Făcuse ochii mari și părea foarte încântat.

— Cum de poți să minți în *halul ăsta*? mă întrebă, apoi se întoarse către Clarence, care era complet derutat. Ludo e foarte sexy, îi explică el.

— Vai, mersi! am izbucnit eu.

— Nu, dar așa este, scumpo! insistă Malcolm, neputînd să ascundă veselia ce i se citea clar în ochi. E tînăr și-n formă maximă, și...

— Ca și Evie, zise Clarence, zîmbindu-mi loial.

— O, nu, *mult* mai în formă decît Evie!

— Malcolm! *De fapt*, nu e *cu mult* mai tînăr decît mine, și-ți mulțumesc *din suflet* pentru votul de încredere.

— Floricică, probabil că este, țipă Malcolm. Probabil că are jumătate cît vîrsta ta! Arată de parcă ar fi în trupele SAS, îi explică el lui Clarence.

— Atunci trebuie să-l cunosc și eu, toarse Clarence, ceea ce-l făcu pe Malcolm să tresară.

— Mă rog, am continuat eu cu încăpăținare, dar printre dinții încheștați, ar fi mai înțelept — măcar pe termen scurt — să lucrez în tura ta, nu în a lui.

— De ce? Ca să nu te siluiască în secțiunea Beletristică? pufni Malcolm. Cu spatele lipit de *Amantul doamnei Chatterley*?

Asta i se potrivea mai degrabă lui. I se păru teribil de amuzant. Clarence și cu mine am așteptat răbdători, uitîndu-ne cum se legăna înainte și înapoi, ținîndu-se de burtă. Se liniști o clipă, oprindu-se cît să-și șteargă ochii.

— O, Doamne, gemu el, fabulos. Absolut genial. Da, bine, cum vrei tu, Evie. Oricum, Ludo lucrează în general pe la începutul săptămîinii. Doar să n-oiei razna de tot, te rog. N-aș vrea să te văd agi-tîndu-te din pricină că mi-ar plăcea și *mie* de tine.

Asta declanșă un nou hohot de râs.

— Nici o grijă în privința asta, Malcolm, l-am asigurat, acum că ajunsese în stadiul în care tușea și icnea. Și mulțumesc pentru vin.

M-am ridicat în picioare.

— Pleci?

Cît îmi goleam eu paharul, Clarence se ridică și el. Îl ignoram amîndoi pe Malcolm cu bună știință. Acesta, înfofolit în pături, chicotea slab.

— Da. Vă las în pace. Nu vreau să-i cauzez o hernie lui Malcolm. Dar mersi, Malc, i-am zis prietenului meu imobilizat, împungîndu-l cu degetul de la picior. Ești un prinț.

Malcolm ridică o mîină fără vlagă, în semn că mă aprobă.

— Plăcerea e de partea mea, scumpo. Mi-ai înveselit seara.

Am zîmbit. Apoi, cu ajutorul amabilului Clarence, am coborît pe mal și, refuzînd oferta acestuia de a mă conduce pînă la mașină, am traversat pajiștea, îndreptîndu-mă către Worcester.

Dacă ar fi să pun motivele de a reveni la lucru sub lentila unui microscop mental, aş trage probabil concluzia că intenţionasem să recîştig un oarecare control asupra vieţii mele, care părea a fi în cădere liberă. Era o încercare de autoconservare. Cu siguranţă mă simţeam întinsă la maximum, ca un aluat de pizza rotit prea mult în aer, şi voiam să mă adun, să fiu iarăşi eu însămi. Însă nu voiam ca, în urma acestei „regrupări“, să fiu cum eram înainte, moale şi vulnerabilă, ci să devin o persoană dură şi înţeleaptă. Aveam sentimentul că munca mă va ajuta. Oare cine spusese că era unica demnitate? Teoria lui Malcolm – el afirma că mai urmăream şi să-i dovedesc ceva lui Ant, că asta era o replică automată şi, pe bună dreptate, nu dorea să mă răzgîndesc la fel de brusc – era, de asemenea, credibilă şi făcuse bine că-mi deschisese ochii asupra unei atari posibilităţi. Trebuia să fiu mereu în gardă cînd venea vorba de mine însămi, să depistez imediat semnele unui comportament subversiv. Dar oricare mi-ar fi fost motivele, nu contasem pe faptul că-mi va plăcea să muncesc din nou, mai ales dacă luăm în considerare starea de spirit în care mă aflam. Totuşi, acele prime zile petrecute în librăria lui Malcolm au fost cele mai fericite din ultimul timp. De ce?

Pentru că erau doar ale mele? Cine știe. Poate pentru că, deși motivele îmi erau nelămurite, rezultatul final, satisfacția, era limpede? Nu sînt convinsă de asta. Tot ce știu cu siguranță este că m-am cufundat în lucru și-am găsit că era minunat. Zile ca acelea erau foarte rare și m-am agățat cu disperare de ele.

La început am fost, firește, copleșită de aspectele practice, de enormitatea ideii că eram iarăși angajată undeva. Eram ridicol de emoționată, gîndindu-mă că nu-mi voi mai aminti cum se procedează, că nu mă voi deprinde în veci cu noul sistem computerizat sau cu aparatele pentru cărțile de credit, că toate se schimbaseră radical și că deveniseră înspăimîntător de tehnice. Dar, la doar cîteva minute după ce Malcolm îmi explicase cum să caut o carte solicitată de un client, cum să verific stocul și ce volume erau disponibile, cum să le comand pe cele pe care nu le aveam, mi-am dat drumul. Restul a fost floare la ureche. Pe cînd despachetam cele mai noi ediții de toamnă și așezam — pe o masă separată, după cum mă sfătuisese Malcolm — cărțile aflate pe lista scurtă pentru Booker Prize, zăbovind puțin pentru a le aranja cît mai cochet și mai atrăgător, mi-am amintit de ce lucrasem aici atîta vreme, de ce, atunci cînd prietenii îmi spuneau: „Dar tu ești de fapt vînzătoare, nu?“, mă mulțumeam să zîmbesc, știind că nu era adevărat. Mai ales într-o librărie atît de mică, în care lumea venea să ceară ajutor și un sfat, oferind ca punct de pornire o frîntură nesemnificativă de informație.

— E roșie, zicea o femeie puțin iritată, privind peste umăr în direcția mașinii parcate într-un loc nepermis și plină ochi de copii gălăgioși.

— Roșie, repeta Malcolm cu răbdare.

— Și foarte mare, ne arăta ea prin gesturi.

Mai lipsea să mimeze că trage cortina, ca să ne prindem că e o piesă de teatru.

— Mare și roșie, spunea Malcolm, în timp ce femeia se întorcea și scutura furioasă din cap spre animalele sălbatice de la secțiunea Descoperiri. Despre ce este vorba în ea? căuta el s-o ajute.

Mintea ei părea a fi în altă parte.

— Am vrut s-o cumpăr săptămîna trecută — mîine e ziua de naștere a soțului meu.

Cu asta n-ajungeam prea departe.

— Știți despre ce e vorba în carte? repeta Malcolm.

— Bătălii. Războaie.

Căuta disperată o sursă de inspirație primprejur, de parc-ar fi intenționat, din clipă-n clipă, să mimeze și un conflict, aruncîndu-se la pămînt cu o mitralieră imaginară. Malcolm o călăuzea către jumătatea lui Ludo.

— Istorie militară? Una nouă?

— Da!

Călduț.

— A fost recenzată?

— Da. A citit de ea în weekend, a zis că-i place.

— Ce ziar citește soțul dumneavoastră?

— *Telegraph*.

— Și în weekend?!

— Ah, nu, *Sunday Times*.

— *Istoria cruciadelor* de Victoria Clark?

Malcolm extrase un volum masiv și roșu dintr-un teanc așezat pe-o masă circulară, din lemn de mahon.

— O! Asta e! Vai, sînteți foarte inteligent.

Femeia radia de fericire. A plătit și a ieșit în goană din librărie, fluturînd mînioasă legătura de chei în direcția progeniturilor. Și eu îl priveam pe Malcolm admirativ.

— Bine lucrat.

El ridică nepăsător din umeri.

Apoi veniră unii care doar se uitau – majoritatea studenți –, pe urmă au mai intrat niște femei și copii, căroră m-am priceput de minune să le dau sfaturi, căci Anna citise o mulțime din cărțile pe care le căutau. După ei sosi o doamnă în vîrstă, într-un pardesiu maro lung, care mirosea a bombonele mentolate. Smulse o carte de Catherine Cookson de pe raft, o privi cu nesaț și se grăbi s-o aducă la tejghea.

— Am găsit una pe care n-am citit-o încă! declară ea, scoțînd portofelul din geantă și numărînd un pumn de monede.

— Joan, ai citit-o deja, zise Malcolm, uitîndu-se la roman.

— Ba nu.

— Ba da.

— N-am mai citit nici una cu o moară de vînt pe copertă.

— Ah, dar le-au relansat de curînd și le-au făcut coperte noi. Asta, zise el, întinzîndu-se sub tejghea, e asta, de fapt.

Și scoase o a doua carte. Bătrîna se holba năucită.

— Pe aia am citit-o.

— Știu. Scuze, pușor.

— Ah... Mă rog...

Întristată, femeia puse banii la loc. Se întoarse să plece, dar eu m-am furișat pe lîngă tejghea și m-am dus după ea.

— Aăă, Joan, ai încercat vreodată să citești ceva de Lyn Andrews?

— De cine? întrebă, privindu-mă cu suspiciune.

— Lyn Andrews. Scrie niște romane de dragoste istorice de-a dreptul încîntătoare și care seamănă cu cele de Catherine Cookson.

Joan luă din mîna mea cartea pe care-o înhățasem de pe raft.

— Păi, știu și eu...

— Încearcă, am îndemnat-o. Eu le ador.

Femeia se foia, neștiind ce să facă.

— Încearcă și, dacă n-o să-ți placă, îți returnez banii.

În spate, l-am auzit pe Malcolm gemînd încețitor și lăsîndu-și capul să cadă ca un bolovan pe tejghea. Se tot pocnea cu fruntea de suprafața ei, în stil Basil Fawlty, ceea ce mă făcu să mă întorc în timp. A trebuit să-mi înghit un chicotit care mi se ridica în gît.

— Bine, se învoi Joan, înveselindu-se. O iau.

— Scumpo! se văicări Malcolm, îndreptîndu-se brusc imediat după ce femeia părăsi librăria. Aici nu e organizație de caritate.

— Ai încredere în mine. O să se întoarcă ea.

— Sigur c-o să se întoarcă, mormăi el sumbru.

Întocmai cum am prevăzut, Joan reveni. Chiar a doua zi.

— Am citit-o într-o zi! declară ea. Pînă și-n baie. Ne-am chircit amîndoi. Prea multe informații.

— A mai scris și altele?

— Da, o grămadă.

Am dat fuga la rafturi, aruncînd în treacăt o privire triumfătoare spre Malcolm.

Unii erau mai dificil de mulțumit. O femeie înaltă și arogantă, cu un accent de persoană din lumea bună și-un nas pe măsura educației, a cerut un roman de dragoste mai cumînțel, pentru nepoata ei. I-am oferit lista cu cele mai bine vîndute titluri de *chick-lit*.

— Conțin vreo scenă de sex? întrebă ea ritos, plonjînd de la înălțimea sa considerabilă pentru a mă cîntări fioros din ochi.

— Nici una, am asigurat-o eu.

— Păi asta nu-i bine, nu-i așa? zise cu țîfnă și plecă.

Total dezarmată, m-am întors către Malcolm.

— Nu te lăsa păcălită de povestea cu nepoata, dulceată, murmură el, mîngîindu-l cu mult respect pe Alan Hollinghurst înainte de a-l pune la loc pe raft. E veche de cînd lumea și pămîntul. Data viitoare, sugerează-i varianta Anonimă. Vrea să se excite înainte de ora ceaiului.

Librăria se mai schimbase de pe vremea cînd lucram acolo, dar se schimbase în bine. Devenise un loc mai primitiv decît cel care-mi rămăsese în amintire, din epoca domniei lui Jean. Majoritatea clienților îi știau numele lui Malcolm, unii întrebau de Ludo, care, din fericire, nu era acolo. Unii veneau să cumpere, alții să se uite, iar alții, se pare, intrau doar ca să sporovăiască puțin, sprijiniți de teighea, și ca s-o mîngîie pe Cinders. Unul sau doi se ghemuiau pe canapelele de la etaj și stăteau cu orele, citind cărți pe care nu le cumpărau, vărsînd și cafea pe ele, din cea pregătită de Malcolm special pentru ei, la bucătărie, și servită alături de un biscuit digestiv cu ciocolată.

— Nu te deranjează că nu plătesc?

— Ah, dar le iau bani pe cafea.

— Mă refeream la cărți.

— Sînt studenți, ridică el din umeri. N-au bani. Mă rog, nu e chiar așa. Dau locului un aer boem și le povestesc despre el și altora, care chiar cumpără cărți. Mai zilele trecute, m-am pomenit cu un profesor american care predă aici și care auzise de noi de la studenții lui. A cheltuit aproape o sută de lire. Oricum, sînt niște copii de treabă.

L-am privit urcînd iarăși cu mare grijă la etaj, ducînd în echilibru o tavă de Nescafé. Malcolm era un dulce, dar oamenii de genul ăsta nu se îmbogățesc. I-am și atras atenția în legătură cu asta.

— O, dar nu e vorba de bani aici. Mă rog, nu neapărat. Adică, am un oarecare profit, firește,

dar e probabil mai puțin decît scotea Jean. Mai ales acum, cînd supermarketurile oferă reduceri. Dar aici e un loc mai plăcut în care să-ți petreci timpul, nu? Și nu despre asta e vorba în viață, despre momente plăcute?

Aici avea dreptate. Locuind într-o barcă pe canal și îngrijind doar de un cîine, la ce i-ar fi folosit lui Malcolm o grămadă de bani? Cu toate astea, în ultima vreme simțeam că-l distrage ceva: era mereu cu ochii pe ușă, uitîndu-se după Clarence, care apărea întotdeauna la ora prînzului, purtat de-o pală de aer proaspăt și etalînd, pe lîngă un zîmbet larg, niște superbe cămăși și sacouri de cașmir Ralph Lauren, care ne făceau pe mine și pe Malcolm deopotrivă să salivăm și să pipăim materialul. Deseori aducea și-un buchet de flori, ca să-l punem pe tejghea. Invariabil, îl lua pe Malcolm la Bertonelli sau în vreun alt loc la fel de elegant.

— Cum de-i Clarence așa de bogat? l-am întrebat într-o zi, în timp ce așteptam să apară. E lector universitar, nu?

— A moștenit banii.

— De la cine?

— De la familia lui, de unde altundeva? E beneficiarul unui cont. Închide gura, Evie, ca intră musca.

— Cu ce se ocupa familia?

— N-am idee. Încă n-am ajuns atît de nesimțit încît să întreb. Uite-l. Se vede coșul?

Își ridică neliniștit bărbia, în vreme ce un elegant Mercedes decapotabil trăgea în fața librăriei.

— Puțin. Ține-ți bărbia în palmă cît durează prînzul și totul va fi bine.

O șterse, fremătînd de entuziasm, și sări în mașina decapotabilă avîrlindu-și pe spate părul blond. Pe mine m-au lăsat să am grijă de librărie și de cei doi cîini preț de vreo două ore, misiune pe care-o adoram.

M-am plimbat de colo colo străduindu-mă să nu mă gîndesc prea mult, petrecîndu-mi timpul în compania clienților, ajutîndu-i dacă puteam – cunoștințele mele jenant de extinse despre romanele de dragoste îmi erau de-un real folos –, făcînd și eu ce mă pricepeam în jumătatea lui Ludo unde, după cum am descoperit, intrau oameni care erau deja experți și știau ce căutau. În mod surprinzător, am izbutit să nu meditez prea mult la problemele personale și să-mi împiedic gîndurile să zboare spre nord.

După mica izbucnire a Annei, pe Banbury Road, realizasem, firește, că se petrecuse un eveniment deosebit de important. Inițial sunasem – sigur că sunasem – și aproape că-mi făcusem zob telefonul. Ceva mă împiedicase să telefonez la Vechiul Refectoriu – mîndria, poate –, dar chiar în dimineața următoare, în prima mea zi de lucru, încercasem din nou, sperînd să-l prind pe Ant pe mobil, știind că la ora aceea era în mașină cu agentul, nu cu Bella. Serviciul de mesagerie vocală era pornit. Nici un răspuns. Am trimis un mesaj.

Știu că nu poți vorbi, dar Anna era foarte necăjită ieri, cînd am luat-o de la gară. Ce se întîmplă? LOL. E. pup.

Foarte calm și reținut, mi-am zis. Am primit un răspuns pe măsură:

Îmi pare rău că era necăjită. Pot să te sun cînd mă întorc? LOL. A. pup.

L-am recitit. Tocmai pregăteam cafeaua în biroul lui Malcolm, cît se repezise el pînă afară, să ia cornuri. Cînd ceainicul atinse punctul de fierbere, am simțit cum îmi dă și mie sîngele în clocot. Degetul mare se puse pe treabă.

Nu. Spune-mi acum. Dacă-ți închipui c-o să stau aici, să fierb în suc propriu, în timp ce tu...

Ce, Evie? În timp ce el... ce? M-am oprit și m-am holbat în gol. Am șters încetișor textul, eliminând orice urmă a cuvintelor mele patetice. Un soi de înțelepciune tăcută, un sentiment atît de puțin caracteristic lui Evie Hamilton mi se strecură în suflet. Era ceva ce zărisem pe chipul fiicei mele acolo, pe Banbury Road, dar nu-mi dădeam seama clar ce anume.

Simțindu-mă ciudat de amețită, am pus mobilul la loc în buzunar și m-am dus în corpul central al librăriei. Din fericire, nu era nimeni acolo. M-am oprit în dreptul rafturilor, simțindu-mă la fel de... bizar. Chipul Annei. Însăpăimîntat. Schimonosit. Furios. Mi-am sprijinit fruntea de cotoarele cărților. Am inspirat și expirat de cîteva ori, trăgînd în plămîni mirosul de carte nouă, de hîrtie, care-mi oferi și acum, ca întotdeauna, o oarecare doză de alinare. Am închis ochii și-am încercat să gîndesc. Să găsesc o rază de lumină. Ceva ce Ant trebuia să-mi spună personal. Ceva ce-o determinase pe Anna să dea fuga și să-și facă *piercing-uri*, și-apoi să se întoarcă spre mine acuzator și aproape cu ură, atunci cînd eram în mașină. Mi-am îndreptat spatele. Mă cuprinsese spaima. Am urcat și-am mai netezit canapelele unde ședeau studenții. Am coborît iar și-am pus la loc în raft volumele din care citiseră. Spaimă? De ce? Ce făcusem, în fond? Toată încurcătura asta, copilul ăsta, era opera lui Ant. Eu eram o victimă nevinovată, un pion! Intenționez să sun din nou. Sigur că da. Nu, nu puteam să stau și să aștept, pur și simplu. Nici în ruptul capului. Am băgat mîna în buzunar după telefon și-am început să formez numărul, dar... m-am oprit. Era ca și cum o mîna invizibilă m-ar fi reținut, șoptindu-mi... nu.

Mai era, firește, și convingerea clară că Ant nu-mi va spune nimic, chiar dacă aș fi sunat. Știam asta, ca și faptul că numai o părticică din el va răspunde la telefon. Când vorbisem ultima dată, atunci când mă informase că va mai sta o vreme, am comunicat cu aproximativ o zecime din el. De data asta, voi obține încă și mai puțin. Va fi politicoș, dar ferm, iar eu voi țipa și voi fi disperată. Poate c-aș plînge. M-am uitat la SMS. Mă rugase frumos să aștept. Mă rugase politicoș. Printre rînduri, după cum am realizat într-o clipită, se putea citi rugămintea de-a avea încredere în el. Inima încetă să mi se mai zbată în cușca ei, liniștindu-se preț de cîteva secunde. În definitiv, Ant era un om de onoare. Nu trebuia să uit asta. Nu trebuia să mă îndoiesc de el. Mi-am văzut de treabă, deschizînd un pachet care tocmai sosise de la furnizor. Eram aproape calmă, percepînd vag că era în desfășurare ceva mai important decît fericirea personală și buna dispoziție a lui Evie Hamilton.

Intrară niște clienți – două femei, puțin peste patruzeci de ani, care doreau să pună bazele unui club de lectură. Aveam vreo sugestie? Firește că, pe măsură ce vor trece săptămînile, vor solicita idei de la restul membrilor, alegînd în felul acesta viitoarele titluri, dar, după mine, care ar fi cartea ce mai potrivită pentru debutul clubului? Ceva nu foarte dificil, zise una din ele, privind îngrijorată la tovarășa ei, și nici prea – știi dumneata – frivol, adăugă aceasta. Ceva mai de mijloc, căzură ele de acord, care să pună lucrurile în mișcare, să adune lumea și să pornească discuția, poate chiar la o gustare. Uimitor, dar am izbutit să mă cufund și eu în dilema aceasta de invidiat. Le priveam cum se încruntă și dezbat meritele lui John le Carré sau pe cele ale lui Martin Amis. O, cum ar fi să înființezi un club de lectură, să alegi prima carte

și, pentru asta, să stai trează toată noaptea! Au plecat cu opt volume din *Remușcare*.

A doua zi, am mai primit un mesaj:

Am făcut rezervare la Carluccio pentru vineri seara. LOL. A. pup.

Carluccio. Localul unde mergeam întotdeauna pentru discuții importante. Pentru chestii serioase, gen „La care școală să meargă Anna?“, „Oare ar trebui să stea la internat?“, „Fiind singură la părinți, nu s-ar bucura să locuiască împreună cu alți elevi? Sau îmi va fi prea dor de ea?“, „Unde mergem în vacanță?“, „Oare-ar trebui să mergem la schi, pentru că, odată ce-ai început, nu te mai poate opri nimeni și vrei să faci asta în fiecare an?“.

Am răspuns: „Bine“.

În noaptea aceea, întinsă în pat, cuprinsă de-acea stare înșelătoare aflată la granița dintre somn și trezie, am țesut un scenariu ce-mi părea pe deplin credibil. În acest scenariu, Bella și tatăl ei îl șantajau pe Ant. Da, asta era. Caro avusese dreptate din capul locului. Cei doi urmăreau să-l stoarcă de bani și, după ce plecasem eu, situația degenerase. Bella șuierase furioasă și înciudată că Ant îi nenorocise viața, lăsînd-o cu burta la gură, Ted îl țintuise într-un scaun, ca să-l oblige să asculte, iar Stacey se trîntise pe un altul, uitîndu-se urît la Ant și mestecînd gumă. Ted îl plesnise peste față sau poate chiar îl lovisese cu pistolul, urlîndu-i „Ticălosule!“. Somnoroasă, mi-am jurat că a doua zi mă voi duce și-l voi salva de-acolo. O să iau mașina la prima oră a dimineții, o să-l fur și-o să-l aduc înapoi acasă. În mintea mea încețoșată, „acasă“ părea a fi la fermă, în bucătărie, unde, cînd intră Ant, cu fața umflată de loviturile de pistol, eu eram doar o copilă, așezată pe un taburet lîngă aragaz și ajutînd-o pe mama – sau era

Maroulla? – să facă prăjituri. Era clar că mă desprinsesem de la mal și pluteam către Țara Viselor.

Peste doar cîteva ore, am fost deșteptată de zgomotul unei ferestre-ghilotină care se deschidea. Încă plutind pe aripile unui vis ce se îndepărta, am bîjbîit amețită după ceas, prin întuneric. Era două și zece. Am rămas ascultînd. Nu. Nimic. Vîntul, probabil. Cețurile somnului mă cuprinseseră din nou și începusem deja să picotesc, cînd un alt zgomot mă readuse violent în lumea reală. Un scîrțîit venind de jos, din bucătărie. M-am ridicat brusc. La parter se auzeau pași ușori, furișîndu-se. Am sărit din pat, aruncînd pe mine halatul de casă. Mă întrebaserem deseori cum aș reacționa în cazul unei spargerii. Iată scena pe care i-o descrisesem odată lui Ant, rîzînd : m-aș preface că dorm, în timp ce intrusul mascat ar scormoni prin cutia mea de bijuterii ; cînd și-ar da seama că nu e nimic de valoare în ea și s-ar hotărî să mă violeze, m-aș preface că sînt moartă, ceea ce cu siguranță că l-ar pune pe fugă. De aceea, a fost o surpriză să mă trezesc în picioare, cu inima bătînd nebunește și strîngînd puternic la gît reverele halatului de casă.

Mi se năzări că uitasem să încui fereastra de la bucătărie. Am ascultat îngrozită, din întuneric. Pași vătuiți se strecurau cu voită precauție către prima treaptă a scărilor. M-am înfiorat de spaimă ; am simțit cum părul de pe ceafă mi se zburlește, la propriu. Butonul de alarmă. Știam că aveam unul sau chiar două, unul în camera de lucru, celălalt – sub pat. Am plonjat pe covor, dar era mare înghesuială sub patul nostru. De-a lungul anilor, depozitasem o grămadă de prostii în spatele baldachinului, iar butonul de alarmă, aflat pe perete, era acum mascat de munți întregi de mărunțișuri : pilote vechi, cutii de pantofi, lăzi de Lego din plastic. Îngrozită, mi-am dat seama că nu ajungeam la el, nu puteam să-l apăs.

Pașii continuau să urce: se furișau... apoi se opreau, se furișau din nou și... iar se opreau. Bolnavă de frică, am realizat că aveam două opțiuni: să stau ascunsă sub pat și să sper că nu mă va găsi sau să ies repede, să sparg geamul și să strig afară după ajutor. Sparge geamul, mă sfătuipe Ant. Lumea dă întotdeauna fuga să vadă ce se petrece și cheamă poliția.

Ușa se deschise fără zgomot. Prea târziu acum, intrase deja în dormitor. Se opri o clipă, cât să evalueze situația, apoi își reluu mersul furișat. Mi-am băgat tot pumnul în gură, ca să nu urlu. L-am auzit mai întâi pe lângă bufet, golind mărunțișul pe care Ant îl ținea într-o farfurie. Pe urmă sertarele bufetului se deschiseră binișor, dar nu se mai închiseră. Apoi l-am auzit scormonind în cutia mea de bijuterii, de pe măsuta de toaletă. În ciuda terorii care mă paraliza, m-am întrebat câți ani să fi avut. Oare se droga? Avea un cuțit la el? Mi-am mușcat pumnul, forțându-mi corpul să nu tremure, să nu scoată vreun zgomot și să mă dea de gol. Bărbatul se îndreptă spre pat. Îl simțeam stînd acolo, deasupra mea și-i auzeam respirația. M-am holbat în întuneric; nervii mei erau întinși precum niște strune de vioară; eram pregătită să mă tîrăsc înapoi și să sar în sus, păstrînd patul între noi. Dar, în chip surprinzător și spre totala mea oroare, salteaua de deasupra mea se lăsă cu toată greutatea în jos, odată cu arcurile care se contractau. În beznă, ochii mi se făcură cît cepele. Individul se urcase în patul meu. Inteligența mea năucită refuza să conceapă una ca asta. Să fi fost un vagabond? Un pierde-vară? Nu m-am mișcat, împietrită de groază. Apoi omul își dresă glasul, iar eu îmi îndepărtai încet pumnul de la gură.

— Ant? am zis, mai mult pentru mine.

— Da? veni un răspuns precaut, de deasupra.

Îmi luă totuși o clipă să înțeleg. Am ieșit de sub pat pe burtă, contorsionându-mă ca un crab, m-am ridicat în picioare clătinându-mă și-am țîșnit în direcția întrerupătorului de lângă ușă. Când s-a făcut lumină și m-am răsucit către pat, am rămas amîndoi holbîndu-ne unul la altul, uluiți.

— Tu de unde-ai apărut așa? se miră el prosteste, sărind în sus și strîngînd pilota la piept.

În tricoul acela vechi de la Balliol și cu mutra aia părea un puști de doișpe ani.

— De sub pat!

— De ce?

— Fiindcă am crezut că ești un nenorocit de hoț, de-aia! Ce cauți aici, Ant?

— Aici locuiesc!

— Da, dar trebuia să te întorci abia mîine.

Frica îmi supsese tot aerul din plămîni, așa că vorbeam de parcă inhalasem un balon cu heliu.

— Eram pe cale să sparg o fereastră, nu reușeam s-ajung la butonul de alarmă... ce căutai în cutia mea cu bijuterii?

— Nu căutam nimic în cutia ta cu bijuterii, îmi puneam ceasul pe masă.

— De ce deschideai sertarele și luai banii...

— Îmi puneam hainele la loc și puneam banii *în farfurie*... Pentru numele Domnului, Evie!

— Pe unde ai intrat? am întrebat, zgîindu-mă la el și încă nevenindu-mi să cred.

— Pe ușă.

— Dar fereastră... Am auzit-o.

— Ai lăsat-o deschisă. Am închis-o eu.

— De ce n-ai sunat?

— Pentru că e miezul nopții. Nu voiam să te trezesc.

— Dar trebuie să fi știut că nu eram în pat!

— Mi-am dat seama doar cînd am intrat!

— Nu ți s-a părut nițel ciudat?

— Ba da, dar am presupus că te-ai dus la fermă sau ceva de genul. N-aveam de gând să merg să te caut. Pentru Dumnezeu, vin după un drum de două sute de kilometri!

Amuțiți temporar, ne-am uitat lung unul la celălalt. Eu mi-am revenit prima.

— Vai, Ant...

Am zburat către el și mi-am aruncat brațele în jurul gâtului său, iar Ant mă îmbrățișă strâns. Îi auzeam inima pulsînd la fel de tare ca și a mea.

— Mi-a fost așa de frică, i-am șoptit la ureche. Așa de frică.

— Iartă-mă, iartă-mă, iartă-mă, răspunse el, tot în șoaptă. Dar să știi că și tu m-ai speriat de moarte.

Am stat îmbrățișați astfel timp de un minut. În cele din urmă, m-am retras și m-am așezat în fața lui pe pat, fără să-i dau însă drumul la mâini, pe care le strîngeam convulsiv. Bătăile inimii încetiniră puțin.

— De ce-ai venit?

— Pentru că, atunci cînd am primit SMS-ul tău laconic, am realizat brusc ce ți-ai fi putut imagina. Am știut că trebuie să mă întorc. Pînă atunci, nu-mi trecuse prin minte.

SMS-ul meu? Dar ce scrisesem în el? „Bine.” Da, laconic, într-adevăr, dar nu fusesem într-o dispoziție prea exuberantă. Ant mă luă de umeri și mă privi țintă și cu mare seriozitate.

— Despre ce e vorba, de fapt, Ant? am izbutit să îngaim, cu un sentiment familiar în suflet.

— Despre Bella. Dar nu e ce-ți închipui tu.

Îmi scutură ușor umerii, dojenitor. Ochii lui erau blînzi și larg deschiși. Totuși nu le puteam descifra expresia.

— Atunci ce e? am șoptit.

Am observat că medita asupra celei mai bune metode de a-mi spune. Inspiră adânc, ca să se calmeze.

— E bolnavă.

— Bolnavă?

— Da. Foarte bolnavă.

Mi-am dat seama că ochii îi erau și foarte triști, plini de emoție. Un val de conștientizare, o undă de înțelegere prindea formă în largul mării și se apropia de țărm, împins de propria mișcare.

— Ce înseamnă „foarte bolnavă“?

— Are cancer în fază terminală. Bella e pe moarte.

Mă privi cum primesc vestea: valul mă izbi în plin și mă aruncă pe plajă. Asemeni pietricelelor care sar de colo colo, purtate de apă, am fost și eu azvîrlită pe țărm.

I-am dat drumul la mâini, de parcă acestea s-ar fi topit brusc. Am simțit cum una din palme mi se ridică și-mi acoperă gura. Nu mă așteptasem la asta.

— La dracu', Ant, am zis, uitându-mă lung la el.

Privirile ni se întâlneau în liniște. Am clătinat din cap cu neîncredere, în vreme ce conștiința mea încă mai filtra enormitatea a ceea ce-mi spusese, în cele din urmă asimilând-o complet. Ochii mi se umplură de lacrimi. I-am ridicat spre tavan, apoi i-am coborât din nou, căutându-i pe-ai lui Ant. Ca trăsniță, am scuturat iarăși din cap, cu degetele apăsându-mi încă buzele.

— Dar *nu se poate*, m-am auzit spunând în cele din urmă, cu o voce pierită.

— Ba da, îmi răspunse Ant, un zîmbet trist ivindu-i-se în colțurile gurii.

Îmi luă mîna și așteptă să-mi revin.

— Cît timp? am șoptit.

— De cît timp e bolnavă?

— Nu, cît timp mai are pînă...

Ant își desfăcu brațele într-un gest de neputință.

— Nu știu sigur. Nimeni nu știe încă.

— Fata aceea frumoasă?

Am mijit ochii spre el, sceptică, de parc-aș fi vrut să sugerez că pricepuse el greșit sau că mă mințise cumva.

— Da, mă aprobă.

— Dar... nu se poate face nimic? În zilele noastre există metode... chimioterapie, radioterapie...

— S-a răspîndit prea repede. Mult prea repede. Și n-a fost depistat la vreme.

— De unde? De unde s-a răspîndit?

— O... o chestie femeiască... știi tu.

— Sîni?

— Nu, cred că...

Privirile îi lunecară dincolo de mine, jenate.

— Uter?

Ant înclină din cap. Era clar că nu putea rosti cuvîntul. Am devenit brusc conștientă de faptul că existau o grămadă de cuvinte pe care Ant nu le putea spune; el, profesorul de literatură, a cărui meserie era însăși mînuirea limbii. Cancer uterin. Ucigașul tăcut, după cum i se mai zicea. Acela despre care nu aflai decît atunci cînd era prea tîrziu, pe care nu-l puteai trata, care se dezvolta în locul unde-ar fi trebuit să crească un copil. Acolo, însă, se instala un spiriduș malefic, frecîndu-și mîinile de bucurie. „Era de mărimea unui grepfrut cînd l-au scos din corpul sărmaneii fete“, ar fi șoptit femeile mai tîrziu, adunate în grupuri prin supermarketuri, sugîndu-și dinții.

— Nu pare bolnavă, am zis cu încăpățîinare, ținîndu-i partea.

— E foarte slabă.

Da. Da, era slabă. Mi-am amintit de picioarele ei extrem de subțiri, ieșind de sub fusta de dril și dispărînd în cizmele largi. Mi-am amintit cît m-a surprins asta.

— Și foarte palidă, adăugă el.

— Da, am căzut eu de-acord fără nici o tragere de inimă.

În minte-mi reapăru chipul ei, așa cum îl văzusem în clipele în care ne plimbaserăm împreună

prin grădina cu forme geometrice. În lumina înserării, îl ridicase spre mine, palid și neliniștit. Albul ochilor îi era ușor umbrît. Îmi amintesc că m-am simțit masivă și necioplită pe lîngă ea, pe lîngă ceea ce-am luat drept frumusețea ei nepămînteană. Doar că nici nu bănuisem cît de aproape de ceruri era, de fapt; cît de insultătoare era sănătatea mea de fier. M-am dat iute jos din pat, strîngîndu-mi halatul în jurul trupului. Am memorat și expresia de pe chipul lui Ted atunci cînd am pomenit, în mașină, de frumusețea ei. Ochii i se umpluseră iarăși de lacrimi, iar fața i se schimonosise de durere. Firește, Ted cel înlăcrimat. Nici nu era de mirare. Fiica lui. *Nepoata* lui.

— Stacey! am exclamat șoptit, răsucindu-mă spre Ant.

— Știu.

— O, Doamne... ea știe? am întrebat ca proasta.

— Sigur că da. Din prima zi.

Da. Sigur că știa. M-am întors pe pat. M-am așezat, încolăcindu-mi strîns picioarele sub mine. Oare cum fusese? Cum se desfășurase oare această scenă, în care-i spunea fiicei ei despre boală? Nici nu-mi puteam imagina.

Din încleștarea șocului, gîndurile începură să evadeze de-a valma.

— Cînd ți-a spus?

— Bella? A doua zi după ce-am ajuns. Cred că tu încă mai dormeai. Sau te îmbrăcai. Mi-a spus în grădină.

— Sub cireș? am întrebat, holbîndu-mă la el.

— Da.

— Pe băncuța aia circulară?

— Da.

— I-ai dat părul după ureche.

— Da? zise el, pîrînd speriat, apoi încurcat. Poate. Nu-mi amintesc. Poate c-am simțit că trebuie să... știi, să fac ceva.

M-am uitat cruciș la soțul meu.

— Ea-ți spune că e pe moarte și tu-i dai părul după ureche?

— Păi...

— O, Ant!

— Ce?

— Ant!

— Ce e? Ce-ar fi trebuit să...?

— Ar fi trebuit s-o iei în brațe! i-am urlat. Și s-o ții strâns, Ant! Doamne Dumnezeule!

L-am privit lung, întrebându-mă ce soi de intelectual închistat mai era și el.

— N-am știut ce să fac, ce să spun, ridică el din umeri. Aveam nevoie de tine în clipele alea, Evie. Tu ai fi știut mai bine ce e de făcut, spuse, implorându-mă din ochi. Ea ți-ar fi plîns pe umăr și ți-ar fi povestit tot, dar eu n-am putut.

Mi-am trecut energic mîinile prin păr, continuînd să mă uit la el.

— Ați venit amîndoi să mă întîmpinați în grădină, zîmbind cu gura pînă la urechi.

— Pentru că și ea zîmbea, replică Ant cu disperare. Eu doar am imitat-o.

— Ar fi trebuit să mă împiedici să plec acasă, ar fi trebuit să mă iei de-o parte și să-mi zici!

— Știu, știu, dar...

— O, Doamne, am șoptit.

Mi-a revenit în minte imaginea lor făcîndu-mi cu mîna la plecare, silueta ei fragilă conturată lîngă Ant. Cît curaj. Iar soțul meu își jucase rolul zîmbind și făcîndu-mi cu mîna. Dar ce rol? Pe ce planetă era atunci? Dar, de fapt... Of, ce mai conta acum, cînd fata era pe moarte? Ce mai conta încorsetarea emoțională de care suferea soțul meu? Ce mai conta că probabil el fusese acela care sugerase să pună ceainicul pe foc? M-am scărpinat energic

în cap și m-am ridicat iarăși, simțind nevoia de-o oarecare distanță.

L-am auzit oftînd în spatele meu. Mă cunoștea foarte bine. M-am răsucit și i-am zărit expresia de profundă nefericire. Am încercat să trec peste senzația de iritare și m-am dus să mă așez alături, luîndu-i mîna într-a mea.

— De asta ne-au invitat la ele?

— Da. În mare măsură, da.

— Deci Anna știe?

— Da. I-am spus eu.

— De asta era așa de necăjită?

— A fost un șoc teribil pentru ea.

— Dar de ce e furioasă pe mine? De ce tocmai pe mine?

Ant inspiră adînc.

— Din pricina... Ei bine, din pricina a ceva ce-am făcut, totuși, cînd Bella și cu mine am stat de vorbă cu fetele mai tîrziu, ceva ce n-ar fi trebuit să fac fără să te consult mai întîi, motivul pentru care trebuia neapărat să discutăm față în față și pentru care n-am vrut să-ți spună Anna nimic...

Confesiunea aceasta se revărsa cu prea mare viteză. Ant se opri, ezitînd.

— Ce anume? am întrebat, încruntîndu-mă.

— Am promis că voi avea grijă de Stacey.

— Sigur că da.

— Nu, înghiți el în sec, ocolindu-mi privirea și fixînd cu îndărătnicie pilota. Nu doar s-o supraveghez de la distanță. Să am literalmente grijă de ea. Pentru totdeauna. Aici, la noi. S-o aduc să locuiască la noi. S-o cresc — atît cît a mai rămas din copilăria ei — aici, la Oxford. Sînt tatăl ei, Evie. Și, pînă acum, nu prea mi-am îndeplinit rolul. Are nevoie de mine. Bella m-a rugat și-am acceptat.

Inima îmi bubuia și n-a fost nevoie de mai mult, doar o bătaie puternică. Mi-e rușine c-a durat și-atît.

— Da, sigur că da.

— Da?

— Da, am repetat.

Ant se uită la mine și-am observat că frica i se topea din ochi, locul ei fiind luat de lacrimi.

— O, Evie.

Își masă rădăcina nasului cu degetul mare și cel arătător, strângînd puternic pleoapele. De la moartea lui Neville, nu-l mai văzusem niciodată plîngînd. A durat doar o clipă. Își descreți fruntea și oftă adînc și sonor.

— Ce credeai c-o să spun?

— Nu știau. Mă îngrozește să recunosc asta, dar așa e. Ar fi trebuit să știu, însă. Dar..., se chinui el să continue, ...în definitiv, e fiica mea, nu și a ta. Și, firește, e sora Annei, așa că m-am gîndit că...

— Anna a crezut și ea că voi zice nu?

Mi-am amintit expresia ei din mașină : provocatoare, defensivă, cerceii de aur sclipindu-i agresiv.

— S-a întors în ziua aceea din oraș cu Stacey și-a văzut c-ai plecat. Și-a imaginat că n-ai mai suportat și te-ai întors valvîrtej acasă. M-ai rugat să nu-i pomenesc de Hector, deci...

— Of, Ant, folosește-ți mintea! N-am știut că fata e pe moarte!

— Păi, da. Poate c-ar fi trebuit să..., începu el, umezindu-și buzele nervos, ...poate-ar fi trebuit să-i zic. Dar, mai tîrziu, cînd a aflat de Bella... ei bine, a presupus că vei refuza... mă rog, e mult de cerut de la cineva.

Eram în stare de șoc. Amîndoi crezuseră că voi spune nu, că n-o voi primi pe Stacey în familia noastră, că nu voi crește copilul alteia. De fapt, dacă mi-ar fi cerut asta la început, imediat după ce primise scrisoarea, da, poate c-aș fi răspuns că e imposibil. E mult de cerut de la cineva. Oare?

Presupuneam că da. Acum, însă, nu mai păreau așa. Ce, fetița aceea dulce și timidă, de doar șaptesprezece ani, să crească fără mamă? Nici vorbă. Trebuia să vină neapărat la noi. Să fi crezut despre mine că sînt o vrăjitoare malefică?

— Evie, zise Ant, luîndu-mă de mîini și citindu-mi gîndurile, ceea ce pari să nu realizezi este că foarte multe alte femei, indiferent cît de drăguță ar fi Stacey, n-ar dori ca fiica soțului lor să pună măcar piciorul în casă, darămite să se mute la ei.

Am meditat puțin la asta și, dacă priveai lucrurile așa....

— Iar *tu* pari să nu realizezi, am zis încet, în spiritul unei transparențe totale, ceea ce-mi imaginam eu că se întîmplă. În momentele de neagră disperare, am crezut că te pierdusem definitiv. Să oferi un cămin unui copil? O, Ant, nimic nu se compară cu asta.

Ședeam amîndoi pe pat, față în față. După o clipă, mi-am lăsat capul pe umărul lui. M-a tras mai aproape și-am rămas așa, strîns îmbrățișați și fără să rostim o vorbă. Într-un tîrziu, m-am retras și-am întrebat:

— Știi că nu există o estimare exactă, dar cît? Săptămîni? Luni?

— Luni. Poate săptămîni. Nu vrea să sufere și nici nu dorește s-o facă pe Stacey să sufere prea mult. Se duce regulat la centrul de tratament. Și-ar dori ca totul să se fi sfîrșit pînă de Crăciun.

— Ca Ali MacGraw, am zis, cu ochii mari.

— Cine?

— Din *Love Story*. Cînd Ryan O'Neal se duce la spital, am explicat cu un nod în gît, ea-i spune c-ar vrea ca trupele să se fi întors acasă pînă la Crăciun.

— Oh...

Ant nu părea impresionat, cunoștințele lui în materie de filme romantice fiind mai sărace decît ale mele.

— Ryan O'Neal se întinde lîngă ea în pat și-o ține în brațe.

Ochii îmi lăcrimară la amintirea acelei scene, deși era singura la care nu mă simțisem în largul meu: toate acele tuburi și perfuzii de sînge...

— Iar tatăl... tatăl așteaptă pe coridor, lup-tîndu-se să nu plîngă. Vai... Ted!

— Știu, încuviință Ant, înghițind în sec. Ted nu se simte bine. Deloc, chiar. Stacey îndură totul incredibil de bine, dar Ted...

— Dar Stacey n-ar fi putut să meargă la el?

— Păi da, sigur, el ar fi fost soluția logică. Iar Ted ar fi acceptat-o pe Stacey pe loc. Chiar a vrut s-o ia la el. Dar înțelegea și el că... ei bine, am stat cu toții de vorbă și...

— Serios?

— O, da, a doua zi, la masa din bucătărie. Ted s-a întors. Bella l-a sunat să-i spună că eu și Anna știam. Așa că Ted, Bella, Stacey, Anna și cu mine am discutat situația.

Drace. Anna. În ce conversație serioasă, matură fusese implicată. Nu-i de mirare că-mi păruse mai mare decît era.

— Bella a fost foarte hotărîtă. Ted e un bunic fantastic și va fi întotdeauna, dar ea vrea o familie adevărată pentru Stacey. O familie tînără. Iar cînd Stacey a obținut interviul la Oxford...

— Era la mintea cocoșului, am zis, inspirînd scurt.

— Exact. Știa că locuiesc aici, așa că mi-au scris. Bella mi-a spus că s-au dat multă vreme de ceasul morții, gîndindu-se că nu era cinstit față de mine, față de tine, știind că mai aveam un copil, că vestea ar fi căzut ca un trăsnet, ducînd la haos

și chiar la destrămarea familiei, că le-am fi putut spune să se ducă dracului... Dar mai știa că, în fond și la urma urmei...

— Trebuia să-i asigure copilei un viitor.

— Așa e.

— Nimic altceva pe lumea asta nu mai contează.

— Nu.

— A procedat corect.

— Sînt așa de fericit că vezi lucrurile astfel, Evie.

Nu-și putea ascunde ușurarea. Mîna lui o cuprinse pe-a mea și o strînse, invocînd și-un alt sentiment.

— Și sînt foarte, foarte fericit că sînt însoțit cu tine.

Nu m-am abținut să nu zîmbesc. Din gura lui Ant rar auzai cuvinte din astea. Am rămas împreună pe pat, schimbînd mici zîmbete triste : un cuplu de vîrstă mijlocie, foarte încercat sufletește, ținîndu-se de mîna. În final, am lăsat să-mi scape un oftat profund, care parcă venea din străfundurile plă-mînilor, apoi m-am ridicat, legînd mai strîns cordonul halatului în jurul taliei. Mi-am găsit și papucii și m-am dus la ușă.

— Unde te duci ?

— S-o sun pe Bella.

— La ora asta ?

— Cred că e încă trează. Și mai cred că așteaptă telefonul ăsta.

De dimineată, m-am dus cu mașina s-o văd pe Anna, în ultima zi a concursului hipic. Nimeni n-ar fi putut prezice o vreme ca aceea : o ușoară ceață aurie și-o briză abia simțită. În calendar, scria negru pe alb că era sfârșit de octombrie, dar cerul albastru pal și lumina difuză a soarelui ar fi înșelat pe oricine, făcându-l să creadă că e mijloc de august. Când am intrat la ferma lui Ed Pallister, chiar mai jos de-a noastră, și-am parcat în rînd cu mașinile abandonate de alte mămici din Pony Club în fața curții sale, m-am gîndit că Bella Edgeworth nu va mai apuca multe dimineți ca aceasta. Mi-am amintit de ceva ce spusese Margaret Thatcher în dimineata de după atacurile cu bombă de la Brighton, anume că n-ar trebui să-ți fie dat să trăiești o asemenea zi. Am încuiat mașina și, cu capul plecat și furată de gînduri, mi-am croit drum către un teren întins, situat la orizont, pe care se învîrteau o mulțime de ponei. Mi-am pus ochelarii de soare la ochi, ca să mă feresc de lumina palidă și de multe altele.

În noaptea de dinainte, Bella și cu mine stătuserăm mult timp de vorbă. Când, în sfârșit, am urcat iar în dormitor, cu genunchii contractați de la statul pe-o treaptă, în aceeași poziție vreme îndelungată, i-am repetat lui Ant întreaga conversație,

aproape cuvînt cu cuvînt. Eram obosită – și epuizată emoțional –, dar trebuia să-i povestesc și lui, cît încă mai aveam replicile proaspete în minte. I-am spus despre tratamentul la prețuri exorbitante ce-i fusese oferit, dar pe care cei de la asigurările de sănătate refuzaseră să-l plătească și care, oricum, i-ar fi prelungit viața cu doar două luni. Afirmase c-ar prefera să-i lase acești bani lui Stacey. I-am povestit și despre tratamentul pentru șoricea de laborator, cu care ea fusese de acord.

— Șoareci de laborator? întrebă Ant, ridicîndu-se într-un cot, în timp ce eu îmi aruncam cît colo papucii și-mi scoteam halatul de casă.

— E vorba de un studiu aflat la începuturi. Bella spune că e un tratament pe care-l aplică șoriceilor, am precizat, zîmbindu-i strîmb și urcîndu-mă în pat. S-a oferit voluntar să-l încerce și ea, avînd în vedere că oricum e prea tîrziu pentru medicina convențională. Dar îi dă o stare foarte proastă.

— O, nu știam asta, zise Ant, cu o expresie puțin mirată.

— N-ai întrebato ce medicamente ia?

— Păi...

— Dar Ted? am întrebato, înfîind perna și străduindu-mă să-mi ascund nerăbdarea. N-ai vorbit cu Ted despre asta?

— Am încercat, dar s-a necăjit foarte tare. Ted e un tip emotiv, mă informă soțul meu cu gravitate, de parcă mi-ar fi scăpat acest amănunt. Și-a tras nasul o grămadă.

— O să vorbesc eu cu Ted, am zis, zîbind. Va trebui să vină și să stea la noi foarte des, mai ales la început, pentru ca Stacey să aibă alături un apropiat, un prieten. Bella a fost de acord. Weekenduri prelungite, ceva de genul ăsta. M-am gîndit c-ar putea să vină în vacanță cu noi.

M-am întors să sting veioza de pe noptieră.

— Da, l-am auzit zicînd c-o voce stinsă.

Am continuat să vorbim pe șoptite în întuneric. Eu, cel puțin; el asculta. Rolurile obișnuite. I-am spus despre cum, la început, Stacey ezitase să ne contacteze. Fusese ideea mamei ei și, inițial, Stacey se împotrivise, zicînd că i-ar plăcea să locuiască la bunicul, să rămînă în nord, unde erau prietenii ei, să se agațe de universul și oamenii pe care-i cunoștea și, poate, să nu se ducă deloc la Oxford sau la vreo altă universitate; în împrejurările date, totul părea stupid și irelevant. Se certaseră. Stacey zisese că vrea să-și ia o slujbă, după un curs de secretariat. Bella se văzuse obligată să insiste.

— E speriată, i-am zis la telefon. E îngrozită că va rămîne fără tine.

— Sigur, știu, dar adevărul este, Evie, că tata-i va ceda. E un om foarte moale și ar lăsa-o să facă ce vrea ea, ar spune că, dacă ea e fericită, atunci e-n regulă. Ar fi o risipă imensă. Nu mi-a mai rămas mult timp. Trebuie să-i ofer acum tot ce-i va fi necesar în viitor, s-o conving.

În voce i se strecurase o undă de panică.

— Dar rezervele ei sînt de înțeles. Practic, noi sîntem niște străini.

— Sigur că sînteți, iar ea își iubește foarte mult bunicul și nu vrea să-l lase nici pe el singur cu durerea lui. Înțeleg *toate astea* și ceva din mine îmi spune să-i dau pace, s-o las să se bucure de-un an de tihnă, pentru că, în definitiv, e atît de tînără încă. Ar putea să se înscrie iarăși la anul sau chiar peste doi ani, dar o parte și mai însemnată din mine știe că n-o va mai face.

— Ce anume, nu se va mai înscrie?

— Da. Dacă nu voi fi acolo s-o îmboldesc, n-o va face. Dacă va petrece un an în nord, acestuia îi vor urma mulți alții. Își va lua o slujbă și se va irosi

pentru totdeauna. Peste trei ani, va fi tot la Russell & Bromley, vînzînd pantofi împreună cu prietena ei, Jordan. E inteligentă, dar îi lipsește cu desăvîrșire curajul.

— Îi seamănă lui Ant, am observat brusc.

— Da?

Se blocă în fața acestei informații, de parcă s-ar fi izbit de un gard de sîrmă ghimpată.

— Da. Adică... mă rog. Mi s-a părut că sună cunoscut. Continuă.

— Înainte să mor, țin să știu că e pe un făgaș sigur, spuse ea pe un ton disperat, dar fără măcar o undă de patetism. E oare o dorință egoistă?

M-am întrebat cum de-ar putea cineva s-o considere egoistă pe-această femeie extraordinară.

— Cîtuși de puțin, am răspuns eu încetișor, iar tu ești cea mai în măsură să judeci. Tu o cunoști mai bine decît oricine. Presupun că ești la fel de încredințată că, odată ce-și va începe studiile, îi va plăcea, nu?

— O, da, îi va plăcea enorm. Asta e ceea ce vreau să demonstrez. Nu s-ar mai uita înapoi. Ar lua o oarecare distanță.

Cumva, îmi dădeam seama că istoriei nu i se permitea să se repete, că o voință tăcută, dar de oțel, i se opunea cu îndîrjire.

— OK. Deci acum, că ne-a cunoscut, ce părere are despre venirea aici?

— E mult mai fericită. Cea mai mare grijă a ei e să știe că sînteți *toți* fericiți. Îmi tot spune: „Mami, dar de ce m-ar vrea? Poate zic ei că vor, dar chiar ar fi de acord?”. Nu vrea să vă fie o povară.

— Nu e o povară pentru nimeni. Lui Ant i-ar plăcea enorm s-o aibă aici. La fel și Annei. La fel și mie, am adăugat, cu o sinceritate care mă surprinse. Dar înțeleg că are nevoie de-o atenție

deosebită. Trebuie să facem totul cu blîndețe și pași mărunți.

— Altfel, se va simți complet zăpăcită și înșelată, știu. Mă îngrijorează că, în clipa în care se va urca în primul tren către Sheffield, nu voi mai fi aici ca s-o întorc din drum.

— Voi face eu asta în locul tău.

Am auzit-o înghițind în sec.

— O, Evie..., izbuti ea să îngaime.

— Oricum, nu va face asta, m-am grăbit să continui, salvînd situația. Cîtă vreme procedăm cu cap, cu multă răbdare...

— Cu *nesfîrșită* răbdare, ceea ce te va solicita enorm și te va supune la presiuni considerabile. În toți acești ani, ne-am avut doar una pe cealaltă, așa că impactul asupra ei va fi uriaș.

Începu să vorbească precipitat, de parcă nu-i mai rămăsese, la propriu, mult timp.

— Știu că n-a reușit să înțeleagă situația cum se cuvine. Va fi oribil pentru ea și foarte dificil pentru tine, care va trebui să aduni cioburile și să le lipești la loc, s-o menajezi atunci cînd va fi tristă, deprimată, așa cum tinde să fie uneori, chiar în cele mai bune momente, ca să nu mai vorbim de...

— Nu, nu va fi dificil, am întrerupt-o eu cu hotărîre. O să fie totul bine.

În ultimele cîteva minute, îi simțisem o șovăială în glas, pe care aveam senzația că n-o afișase vreodată de față cu alții. Trecînd pe poziția de control și asumîndu-mi rolul de stîlp de susținere, o lăsasem să se sprijine de mine, îi oferisem prilejul de-a se arăta vulnerabilă, un lux de-o clipă. Am înțeles cu mare limpezime că, în majoritatea timpului, Bella trebuia să se arate puternică pentru a-i încuraja pe Stacey și pe Ted, ținînd lucrurile sub control și netezind drumul pe care urmau să pășească

fără ea, convingându-i plină de hotărîre că aceasta era cea mai bună dintre toate căile posibile, cînd, în realitate, ea însăși avea îndoieli. Dar cum ar fi putut să nu aibă rezerve serioase la gîndul că-și va dezrădăcina fiica, și încă în momente atît de dramatice? Știa că va fi extrem de greu.

Ant începu să clipească repede cînd l-am informat despre cum va fi de fapt, despre realitatea situației cu care Bella nu-l împovărase.

— Nu ne va fi ușor, spuse el și-am zărit umbra unei presimțiri întunecîndu-i privirea.

— Nu, n-o să fie ușor, dar nici imposibil. Ai încredere în mine, Ant. O să fie bine.

Asta îi spuseseam și Bellei, să aibă încredere în mine. Ce ciudat, dar nu simțeam nici urmă de teamă, mi-am spus, întorcîndu-mă pe partea mea de pat și îndesîndu-mi perna, pentru a găsi un locșor mai răcoros pe suprafața ei. Nici un pic de teamă. Dacă mă pui să dau un examen sau chiar să scriu ceva – pînă și-o scrisoare de mulțumire e un capăt de țară pentru mine – mă trec toate nădușelile. Dar o adolescentă instabilă emoțional, care și-a pierdut de curînd mama și pe care trebuie s-o integrez definitiv în familia mea, s-o ajut să treacă peste durerea ce va urma după dispariția Bellei? Nu pretindeam că va fi floare la ureche, dar aveam de gînd să mă dedic acestei munci fără nici o ezitare. Și-aveam nevoie de-o asemenea provocare. Doar că... am făcut ochii mari în întuneric, holbîndu-mă la perete... doar că aveam deja una. Rahat! M-am ridicat brusc.

— Am o slujbă, am declarat fără a mă adresa cuiva anume, dar vorbind teoretic cu soțul meu.

Ant se ridică și el în capul oaselor și oftă.

— Macbeth va ucide cu siguranță somnul în noaptea asta. Ar fi mai înțelept să nu ne opunem. Ce vrei să spui?

I-am povestit de librărie.

— Bun.

— Te deranjează?

— Firește că nu. Sînt chiar încîntat. Dar nu e o măsură puțin cam... de stînga?

— Asta-i moda în zilele noastre, nu?

Am rămas o clipă tăcuți, apoi Ant întrebă:

— Ți-a plăcut? Mă refer la cele cîteva zile în care ai lucrat.

— Mi-a plăcut la nebunie.

Pasiunea din vocea mea mă surprinse chiar și pe mine.

— Păi, bine, zise el scurt, dar îmi dădeam seama că era puțin supărat. De ce nu mi-ai spus?

— Voiam să... să-ți fac o surpriză.

Nu era chiar adevărat. Slujba asta era polița mea de asigurare împotriva Bellei Edgeworth. Acum, firește, nu mai aveam nevoie de așa ceva, dar tot îmi plăcea. Îmi plăcea să mă simt utilă. Doar că acum, din moment ce Stacey urma să locuiască la noi, puteam să mă fac utilă într-un mod ceva mai familiar, să-mi reiau rolul protector de mamă, cel despre care încă mai credeam că este instinctiv, înscris în codul genetic. Am ezitat.

— Nici să nu te gîndești, îmi spuse Ant, întinzîndu-se la loc. Dacă-ți place așa de mult, nu renunța. O să ai nevoie de ceva să te mai distragă. Nici să nu te gîndești să-ți dai demisia, Evie.

Impresionată, m-am întins și eu în pat. O replică foarte hotărîtă, neobișnuită pentru Ant.

Mi-am continuat drumul pe cîmp, urmînd gardul care mărginea ferma noastră pînă dincolo de căsuța în care locuiseră odinioară Maroulla și Mario, ocupată în prezent de lucrătorul lui Tîm, Phil, și de prietena acestuia, Carly. Aruncînd o privire înăuntru, am văzut că gravura romantică, înfățișînd o tînără țigancă cu o lacrimă în colțul ochiului,

care atîrnase deasupra șemineului și pe care eu o considerasem o culme a rafinamentului, fusese înlocuită cu o oglindă. Mi-am amintit de porțiile de paste pe care le mîncam lîngă foc, dar și în fața televizorului, dacă Maroulla era în toane bune.

Ocolind cu mare grijă grămezile de bălegar, am ajuns la poarta țarcului principal. Pe ea trona un anunț plin de importanță: „Închideți bine poarta“. M-am supus poruncii. Uriașe boxe pentru cai și camioane – căroră, în virtutea încărcăturii lor, le era permis să pătrundă pînă aici, în vreme ce participanții mai umili, ca mine, erau nevoiți să se oprească în curte – erau înșirate în ordine chiar în mijlocul careului, care era delimitat cu o bandă albă. Din cînd în cînd, o mamă enervată, în cizme de cauciuc pînă la genunchi, alerga dincolo de bandă, dînd din fund, așa cum merg de obicei femeile între două vîrste, și strigînd:

— *Haide odată, Clarissa!*

Sau:

— *Strînge hamurile!*

Cîte un copil scăldat în lacrimi și roșu la față răspundea urlînd:

— *Încerc!*

O mulțime de fete grăsuțe pe căluți slabi și-o mulțime de fete subțirele, pe căluți grași. Se pare că, în spatele casei lui Norman Thelwell¹ se aflase un cîmp asemănător, iar el stătuse la gardul grădinii, înarmat cu un bloc de schițe și-un creion, zîmbind de norocul ce dăduse peste el.

În ciuda numărului mare de oameni și-a forfotei neîncetate, una dintre primele persoane pe care le-am zărit a fost Anna. Îl priponise pe Hector de-un stîlp de poartă, iar poneiul ronțăia acum

1. Celebru caricaturist englez, cunoscut pentru desenele umoristice înfățișînd cai și ponei.

din desaga cu fin. Anna ședea lângă el, pe iarbă, picior peste picior, cu căștile de la iPod în urechi și scriind un SMS. Când m-am apropiat, și-a ridicat privirea. Chipul ei, care pînă cu un minut în urmă fusese o pînză adolescentină albă, căpătă brusc o expresie îngrijorată și atentă. I-am adresat un zîmbet larg, apoi am înclinat din cap.

Expresia i se schimbă într-una de imensă ușurare. Se ridică în picioare, cu o vagă urmă de nesiguranță, își scoase căștile și veni spre mine, atentă la fața mea.

— Serios? Ai vorbit cu tati? Ai... adică...

— Da, da și da. Ce mai Toma Necredinciosul am la ușă! Chiar îți închipuiai că n-o să vreau?

Zbură cei cîțiva pași care ne mai despărțeau, direct în brațele mele. Am ținut-o strîns. Când se retrase, ochii îi erau umezi.

— Păi, ai fi putut să zici nu, și de ce n-ai fi făcut-o? mă întrebă, ștergîndu-și lacrimile cu mîneca. În fond, nu e copilul tău.

— Nu, dar e sora ta și fiica tatălui tău. Pentru mine, asta e de-ajuns.

Am rîs și Anna mă îmbrățișă din nou.

— Tu și Bob Geldof, spuse ea din senin, trăgîndu-se înapoi.

— Poftim?

— Bob Geldof a luat-o pe Tiger Lily după ce-au murit întîi Mike Hutchence, apoi Paula Yates. Nu era copilul lui, dar era sora lui Peaches și-a celorlalți.

— Bun.

În ultima vreme nu prea mai eram la curent cu știrile din *OK!*, așa cum era fiică-mea. Aveam însă o vagă idee despre ce vorbea.

— Și e o fată încîntătoare, nu, mamă? Foarte dulce. O să ajungi s-o iubești, după ce-o s-o cunoști mai bine.

— Este, am zîmbit eu, și cu siguranță așa va fi. Știu sigur.

Braț la braț, am pornit-o în direcția lui Hector.

— Dar... mamă, ezită ea, oprindu-se brusc. Ea nu e ca celelalte prietene ale mele.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, nu e ca... știi tu, ca Poppy sau Chloe. Nu e..., se chinui ea să-mi explice, pârînd îngrijorată, așa cum fusese și Ant c-o seară înainte, în legătură cu realitatea care se profila.

Nu e o mic-burgheză, asta voia Anna să zică. Nu era ca fetele din Oxford, aranjate, la modă și *foahrte, foahrte* drăguțe. Cu atît mai bine. Dar, în avîntul și entuziasmul lor inițial, în dorința lor de-a face lucrurile să meargă bine, membrii familiei mele uitaseră de asemenea amănunte neînsemnate — doliul lui Stacey, faptul că provenea dintr-un alt mediu social, că-i lipsea încrederea etc. —, iar acum mi le plasau mie, ba nu, le *trînteau* la picioarele mele, sperînd că le voi ridica, așa cum strînsesem toată viața în urma lor: adunasem jucăriile în cutie, strînsesem șosetele murdare în coșul de rufe, culesesem prosoapele ude de pe podeaua băii și le aranjasem pe bară, la uscat.

— Sigur că nu e ca ele, iar asta aduce o notă de prospețime. În fond, majoritatea studenților de la Oxford nu provin din împrejurimile orașului sau de la școli particulare. Și, cu toate că vine să locuiască la noi, se va duce la universitate și acolo va face parte din majoritate.

— Presupun că da, zise ea oarecum surprinsă și mi-am dat seama ce-i trecu în acel moment prin minte: dacă ea, Anna, se va duce la universitate, va fi în minoritate.

— O să ne descurcăm noi, Anna, o să vezi. O să fie totul bine, am încurajat-o eu, așa cum, de ani de zile, femeile își încurajează copiii și-apoi, chiar

dacă asta le bagă în mormînt, se asigură că se țin de promisiune.

Ne-am așezat amîndouă pe jos. În timp ce Anna trăgea de cîte-un fir de iarbă, îmi povesti cum vom redecora, pentru Stacey, camera de oaspeți... Ba nu, se îndreptă ea de spate, cu ochii scăpărînd, ea și Stacey vor redecora încăperea împreună, o vor zugrăvi în liliachiu sau verde-măr. Am ascultat-o, zîmbind.

— *Numărul 152!* intonă vocea nazală a crainicei. *Numărul 152 să se prezinte de urgență la careu, vă rog.*

— Vai de mine, asta sînt eu! sări Anna în picioare.

— Fugi, *fugi!* Asta înseamnă că tu urmezi?

M-am ridicat și eu, în timp ce fiică-mea alerga să-l dezlege pe Hector.

— Nu, mai e cineva înaintea mea. Repede, mami, pălăria.

Umblam de colo colo, adunînd lucruri de pe jos. Vedeți?! Tot timpul adunam lucruri: o pălărie, o cravașă, haina. I le-am întins pe toate, cît lăsă ea scările în jos și ajustă cingătoarea.

— Îți place? am întrebat-o, după ce se întoarse ca să-i pot prinde numărul pe spatele hainei. Nu te mișca.

— E OK, dar trebuie să stai prea mult pe tușă și sînt *o grămadă* de femei cu aere de șefă pe-aici, care-mi tot spun că n-am legat coada cum trebuie sau că nu sînt pliurile drepte. Nici băieți nu sînt prea mulți.

— Am înțeles. Dar verii tăi pe unde umblă?

— Ah, Jack și Henry nu vin la chestii din astea. Ei merg doar la vînătoare. Phoebe e pe-aici, prin apropiere, dar și ea o să renunțe la club anul viitor. Știai că nu trebuie neapărat să fii membru ca să mergi la baluri? Eu așa aveam impresia. Ne vedem! zise, sărind în șa și îndepărtîndu-se la trap.

— Ne vedem, am răspuns ca un ecou slab.

— Ah, apropo, strigă ea, întorcîndu-se. Mi s-au infectat urechile!

O, ce veste minunată. Mi-am pus în gînd să nu uit să cumpăr niște soluție cu extract de Hamamelis. Să mai adun cîte ceva.

I-am urmat și eu, dar la pas, și pînă am ajuns în dreptul țarcului, ultima competitoră își încheiase defilarea și venise rîndul Annei să intre în galop mărunt. Îl îndreptă pe Hector către un obstacol alcătuit din bîrne de lemn colorate, peste care poneiul sări cu ușurință, apoi către încă unul și încă unul, dar cred că îl rată pe acesta din urmă și se văzu nevoită să se întoarcă și să repete săritura. Peste ultimul trecu zburînd. Ieși din arenă, cu gura pînă la urechi.

— Vai! țipă ea, trecînd pe lîngă mine.

— Te-ai descurcat bine, scumpo!

— *Șapte greșeli, pentru concurența cu numărul 152*, ne informă vocea din difuzoare. *Șapte greșeli*.

— Catastrofal! răsună o voce încă și mai puternică, în stînga mea.

M-am răsucit și-am dat cu ochii de Camilla, cu fața colorată într-o șocantă nuanță de purpuriu, ce vestea un atac de cord iminent. Se îndrepta spre noi cu pași mari și pumnii încleștați. După ea se ținea un băiețel.

— Șapte greșeli! Nu l-a pregătit *deloc* pentru sărituri.

— Ah, dar pe Anna n-o deranjează, am asigurat-o eu. E foarte relaxată cînd vine vorba de chestii din astea.

— Dar mă deranjează pe mine! explodă Camilla. Țsta e poneiul meu și jumătate din comitat se uită la el!

M-am uitat împrejur. O mulțime de femei cu pături de cai pe umeri, pe post de șaluri, și care păreau

că și-au petrecut o bună parte din viață înfruntînd intemperiiile necruțătoare, se holbau, ce-i drept, la noi și șopocăiau la adăpostul palmelor făcute căuș.

— Dar e doar o distracție, acolo, am zis neliniștită. Adică nu contează prea mult. Știi tu, data viitoare o să aibă mai mult noroc.

— Mai mult noroc...? Poneiul ăla sare impecabil de cînd se știe! Conduc de mîini pricepute, zboară de-a dreptul. Și-acum, uită-te la el! Dezastru! Și cred că n-a fost chiar lucru curat ce s-a petrecut în curtea cumnată-tii, acum două nopți.

Tremuram neliniștită, sub privirea ei sfredelitoare.

— Nu cred că l-ai dus niciodată pe poneiul ăla în grajd, peste noapte!

Ah, *asta* era.

— Are jeg în urechi!

— Ca și fiul dumitale.

— Ce? tresări ea.

— Era doar o bănuială. Dar așa e, ai dreptate, n-a dormit în grajd. S-a hîrjonit pe cîmp, liber ca pasărea cerului și fără griji.

— O! Ca tine și... și bărbatul ăla!

Ah, vorbisem prea devreme.

— Țigan, pe naiba. Are o librărie în Jericho și l-am văzut iarăși astăzi, ațînîndu-se pe-aici și punînd la cale cine știe ce. Gata, pînă aici. Hector vine cu mine acasă. Nu se poate avea încredere în tine.

În preajma bărbaților sau a cailor? m-am mirat în sinea mea.

— Voi veni curînd să-l iau.

— Așa să faci. Și dac-o vrea Anna un ponei, lucru de care mă îndoiesc, o să-i cumpăr eu unul și-o să-l îngrijim, dar ca pe-un animal. Apropo, băiețelul dumitale are nevoie de-o batistă.

Aruncă o privire la piciul de lîngă ea — era slăbuț, părea să fie răcit și-i curgea nasul. Probabil

că-și petrecea vacanțele ținându-se după maică-sa și după surorile mai mari.

— Iar dacă harnașamentul ăla nu e curățat pînă aproape de dispariție, îmi datorezi explicații, îi dădu ea înainte, fără să-i pese de mine și de fiul ei. Pieptarul ăla e nou-nouț. E de la Dobson and Farell!

M-am aplecat către ea, nasurile noastre fiind acum foarte aproape.

— N-ai decît să-ți vîri pieptarul Dobson and Farell într-un loc unde soarele nu strălucește niciodată, Camilla. Nu mă sperii tu pe mine.

Și cu asta, m-am îndepărtat agale, cu mîinile vîrite în buzunare și regretînd că nu știam să fluier. Eu și Bob Geldof, zici? Sînt convinsă că el ar fi folosit un limbaj mult mai colorat. Trebuia să mă pun și eu la punct cu înjurăturile.

— Evie.

M-am oprit locului, realizînd la ce se referise Camilla cînd zisese că-l mai văzuse pe individ. La momentul respectiv, asta mă înfuriase puțin. Dar iată-l, rostindu-mi numele, venind către mine la pas, în blugi și tricou alb, arătînd de-a dreptul mortal și tăindu-mi respirația; de fapt, semăna foarte bine cu băiatul din reclama la blugii Levis. Băiatul. Da, într-adevăr. Eram destul de sigură că-i voi putea rezista, dar, pentru orice eventualitate, nu mi-am luat ochii de pe grămada de bălegar.

— Ludo.

Ne-am sărutat: un schimb public, foarte politicos de pupici pe obraz, unul de fiecare parte. Am făcut repede un pas înapoi și-am întrebat:

— Ce naiba cauți tu aici?

— Te urmăresc. Știam că fiica ta avea să fie cu poneiul aici, la concurs, și mi-am imaginat că vei veni să asisti, așa că m-am gîndit c-aș putea să

mă ascund în spatele boxelor și să te spionez. Ți se pare bizar?

— Probabil, dacă te-aș crede, am rîs eu.

— Verific nivelul de zgomot pentru petrecerea din după-amiaza asta, rînji și făcu semn din cap în direcția cortului roz cu alb al lui Caro, care se unduia în bătaia brizei la orizont.

— O! Astăzi e?

— La ora trei. Tocmai inspectam rezerva de „combustibil“, cînd am văzut – de fapt, mai mult am auzit – tirul de vorbărie goală de dincolo de gardul viu. Nu sînt convins că portavocile și femeile care zbiară la copiii lor constituie genul de ambianță sonoră la care spera Alice, dar înțeleg că se termină totul la trei.

— Cine ți-a zis asta?

— Niște doamne foarte dure, din cortul secretarelor. Pe una am recunoscut-o de la întîlnirea noastră de acum două seri, dar întregul grup ar fi putut conduce fără probleme Atacul Cavaleriei Ușoare. Nu știu ce le fac dușmanilor, dar, Doamne..., spuse cutremurîndu-se.

— Camilla et comp., am chicotit eu. Mi-a spus că ești aici.

— Era clar că n-a știut de unde să mă ia, pînă ce n-a fost prea tîrziu. Se tot chiora la mine, cu capul ridicat, ochii îngustați... așa cum îmi închipui că se uită cînd țintește.

Am rîs, apoi se așternu tăcerea. Amîndoi cercetam cu mare interes pămîntul.

— Oricum, zise el tăios, ridicînd capul, și tu mă urmărești pe mine. Lucrezi în librăria mea.

— E singurul loc unde *pot* lucra, Ludo, am replicat, înroșindu-mă. Dar știu și-mi cer scuze. Însă lucrez către sfîrșitul săptămîinii.

— Iar eu sînt mai pe la început, mi-a zis Malcolm. Deci, în realitate, mă eviți.

— Nu, am răspuns grijulie, împungînd iarba cu degetul mare. M-am gîndit că...

— Liniștește-te, doamnă Hamilton. Te tachinam doar.

M-am uitat la el și-am zîmbit larg. Ne-am zîmbit unul altuia, stînd împreună în lumina cețoasă a soarelui de octombrie.

— Arăți schimbată, observă el într-un tîrziu.

— Asta pentru că m-am schimbat, am răspuns surprinsă, amintindu-mi apoi motivul; am oftat, apoi am continuat: Ant s-a întors azi-noapte. Ludo, Bella Edgeworth e pe moarte.

Ludo se albi la față de uimire. Apoi se uită la mine, mijindu-și ochii și împingînd capul înainte a neîncredere:

— Ce?

— Știu.

L-am mai lăsat o clipă.

— Rahat.

Își trecu degetele prin păr, ciufulindu-l la ceafă cu un gest ce-i trăda năuceala.

— De ce?

— Cancer.

— Aha, înțeleg, zise clipind.

— Și dorește ca noi să-i creștem fiica.

— Dumnezeuule mare.

— E și copilul lui Ant, am ridicat eu din umeri.

— Da, sigur că este.

— Are șaptesprezece ani – nu e chiar o copiliță.

— Așa e. Drace. Oricum – e greu.

— Mai greu de-atît nici că s-ar putea.

— Și tu ce-ai zis?

— Am zis da. Ca noi toți, de altfel.

O umbră îi străbătu chipul.

— Aha. Ceea ce înseamnă că mie-mi vei spune „nu“, zise, adresîndu-mi un zîmbet cam trist și strîmb.

A fost rîndul meu să mă fac albă ca varul. Oare chiar crezuse că...?

— Nu, nu, se grăbi el să continue, văzîndu-mi reacția. Nu la asta mă refeream. Ai dreptate. Am știut dintotdeauna că va fi „nu“. N-ar fi trebuit să spun ce-am spus.

Nu știam ce să răspund. Ludo îmi zîmbi, dar de data asta zîmbetul era unul adevărat. Îmi luă mîna într-a lui.

— Am o teorie în ce te privește.

— Serios?

— De fapt, e mai mult despre mine. Unii bărbați dau peste femei atrăgătoare care aleg prost. Eu m-am hotărît să fiu exact opusul genului ăstaia.

Care aleg prost? Nu înțelegeam. Am așteptat să continue.

— Spre nenorocul meu, mă simt atras de femei care aleg bine. Care-și iubesc soții. Care se bucură de-o căsnicie fericită. Asta am pierdut eu, înțelegi?

Mă privi iscoditor, încercînd să mă facă să pricep. Și chiar înțelesesem. Într-o clipită.

— Da, înțeleg.

— Sînt conștient că pot oricînd să cuceresc o fată tînă și singură, precum cele de la petrecerea lui Alice, dar eu îmi doresc... pe cineva care să știe cum să-și ia un angajament într-o relație.

— N-ar fi cine știe ce angajament, dacă aș pleca cu tine.

— Nu, rîse el scurt, n-ar fi cine știe ce angajament. Dar, la un anumit moment, ai crezut că ești pe cale să-l pierzi. Iar eu mi-am pierdut soția.

Am scuturat tristă din cap.

— E prea frumos să meargă, Ludo. Promite-mi că n-o să pleci la vînătoare de văduve tinere, bine? O, Doamne, am exclamat, prinzînd o urmă de vinovăție pe chipul lui. Nu-mi spune că există o pagină de internet cu...

— Nu! rîse el. Mă rog, dacă o exista, eu nu știu nimic.

— Pentru că nu e o idee bună, îți jur. Mai așteaptă. Va apărea în cele din urmă o tînăra potrivită pentru tine, superbă... — mi-am îndreptat ochii spre cer, căutîndu-mi cuvintele — ...și *veselă*, care nu va avea nici o obligație și nu va fi stînjinită de nimeni și nimic. O să te facă fericit, o să vezi.

Nu părea convins.

— N-a fost vorba doar de faptul că ești măritată și că asta mă atrage.

Ludo se încruntă furios, uitîndu-se în pămînt, iar eu mi-am luat inima în dinți, simțind că urma ceva serios. Își ridică ochii spre mine, în ei jucînd o luminiță poznașă.

— Chiar te plac foarte mult.

Am rîs la rîndul meu și-am roșit.

— Înțeleg.

— După cum spuneam și-n bilet.

— Care bilet?

— Cel din buchetul de flori.

— Care flori?

— N-ai primit florile?

Am dat din umeri, neștiind despre ce vorbea.

— Le-am trimis în glumă. De fapt, eram cam beat; mi-am zis să mai schimb metoda. Am ales una cam siropoasă și transparentă. Dar numai pentru că știam că soțul tău nu e acasă.

Ne pică la amîndoi fisa în același timp.

— Rahat! zise, scoțînd repede telefonul. Nu te îngrijora, îi sun imediat. Oricum, mă preveniseră că vor face livrarea abia în după-amiaza asta.

Am așteptat cu sufletul la gură, cît se plimbă el în cercuri mici, vorbind la mobil. După un moment, închise clapeta.

— Nu ajunseseră. Sînt încă în dubița de livrări și, chiar în clipa asta, șoferul e sunat și anunțat că operațiunea se suspendă.

— Slavă Domnului.

Ludo zîmbi cînd îmi văzu ușurarea.

— De ce? Ce mi-ar fi făcut, mi-ar fi tras un pumn?

— Nu, firește că nu. Ant e un om foarte blînd. Dar e foarte...

— Posesiv?

— Da, bănuiesc că da, am zis, eu însămi surprinsă.

— Nu-l învinuiesc.

Cu toate astea, nu părea că făcusem vreun progres: un cuplu singuratic, față în față, prinși în țesătura mișcătoare alcătuită din cai și copii. Își deschise brațele, iar eu l-am lăsat să mă îmbrățișeze.

— La revedere, Evie.

— Ne vedem la librărie, am murmurat aproape de gîtul lui.

— Da. Dar știi ce-am vrut să spun.

— Da. La revedere, Ludo.

Ne-am îmbrățișat strîns și-apoi, după un lung moment, m-am retras și am plecat, ferindu-mi privirea. Aveam un mic nod în gît. Din mers, am zărit-o pe Anna priponindu-l iarăși pe Hector și uitîndu-se la mine cu gura căscată. M-am gîndit c-ar trebui poate să mă duc la ea și să-i explic; apoi am zis că mai bine nu. Mi-am pus ochelarii de soare pe nas, mi-am înfipt mîinile în buzunare și am luat-o către mașină.

Am traversat cîmpul, simțind un mic nod în gît, o ușoară tristețe pentru pierderea a ceva ce nici măcar nu avusesem. În același timp, mă simteam și neverosimil de calmă, de parcă lucrurile începeau, în sfîrșit, să se așeze în matca lor. Debarasam locul, cum ar fi zis tata, dar eram foarte sigură că nu-l voi putea îndepărta niciodată definitiv pe Ludo. Eram foarte sigură că inima mea se va opri o clipă atunci cînd va intra el în încăpere, pornindu-se apoi să bată într-un ritm îngrijorător. Dar, hei, chestia asta nu era așa o grozăvie, nu? N-aveam de ce să mă rușinez prea tare, nu? Iar dacă eu fusesem poțiunea miraculoasă de care avusese nevoie inima lui împietrită de moartea Estellei, catalizatorul care l-a repus în mișcare, atunci nu puteam decît să mă bucur. Și să fiu mîndră. Și foarte flatată. Nu era un sentiment neplăcut, ci unul care avea să-mi stăruie multă vreme în suflet. Chiar ani întregi, m-am aventurat să estimez. Care era poezia aceea de Yeats, care-i plăcea lui Ant? Cînd ești bătrîn și-ncărunțit și te învinge somnul... visează la privirea dulce ce ai avut în ochi, cîndva... bla, bla, bla. Ceva de genul ăsta. Și ceva despre dragostea unei femei de ispravă. Sau despre asta era vorba în altă poezie? Am zîmbit, dar în secret, către

pantofii din picioare. Dar pe măsură ce drumul mă purtă iarăși, a doua oară în ziua aceea, pe lângă căsuța din cărămidă și cremene, cu acoperișul țuguiat precum cel din povestea cu Hănsel și Gretel, iar ochii mi se abătură iarăși spre ferestre, privind nu la pereții copilăriei mele, zugrăviți în culori terne, ci la o încăpere mult mai luminoasă, mai modernă, unde o oglindă în ramă aurită luase locul gravurii aceleia sentimentale, zîmbetul mi se șterse, iar mulțumirea de sine și mîndria se estompară.

M-am urcat în mașină și-am rămas un moment nemișcată. Nu te amăgi singură, Evie. Sau, dacă ții neapărat, măcar încearcă să fii la înălțime, să fii o femeie bună. Mai îndepărtează ceva, fă curățenie totală. Am pornit motorul, am întors mașina și, lăsînd un nor de praf suspendat în aer în urma mea, am luat-o înapoi, către Oxford, în direcția Banbury Road, destinația finală fiind Summertown.

Summertown era la fel de plin de viață și aglomerat ca întotdeauna, trotuarele sale largi ajutîndu-l să se ridice la înălțimea reputației, căci, într-o zi plăcută ca aceasta, cafenelele și barurile se întinseseră pînă în stradă. Majoritatea străduțelor care dădeau din cea principală erau acoperite cu frunze și aglomerate, dar nu și cea pe care am intrat eu. Am ales-o pe cea dictată de instinct, conducînd mașina pe lângă spălătorie, pe lângă localul de unde luai la pachet cartofi prăjiți și pește, pe lângă o băcănie 7-Eleven, dar, după un șir de case în stil eduardian părăginite, aflat imediat după o curbă, drumul își dădu obștescul sfîrșit într-o fundătură. La naiba. Am întors mașina, am condus în viteză pînă la strada principală și m-am angajat pe-o altă străduță. Ah, asta arăta ceva mai promițător. Alt fast-food, alt șir de case neîngrijite, dintre care una sau două erau însemnate

cu grafitti în arabă, și-apoi, chiar la capăt, se găsea o casă cu două frontoane, zugrăvită într-o nuanță de crem și cu ferestre de pe-ale căror rame se cojea vopseaua verde, pe care scria că ar fi Azilul Sf. Mihail.

Am parcat, am traversat grădina – atîta cîta era, reprezentată de-o încîlceală de buruieni și punctată de tomberoane din plastic – și-am sunat. După un moment, niște pași ușori se auziră venind pe holul de la intrare și-mi deschise o femeie obosită, fragilă, îmbrăcată într-un halat alb. I-am explicat pe cine doream să vizitez, iar ea se trase deoparte fără un cuvînt, ca să mă lase să intru. Mă rugă să semnez într-un registru al vizitatorilor, apoi mă conduse de-a lungul unui coridor, îmi arătă o ușă și dispăru.

Era cumplit de cald, iar tălpile pantofilor mi se lipeau de pardoseala din plastic. Izul dulceag, de paturi neaerisite și mîncare de spital lăsată să mucegăiască în recipiente din oțel era înăbușitor. Am respirat pe gură și-am împins ușa batantă pe care mi-o indicase femeia. Cele șase paturi, cîte trei de fiecare parte, erau ocupate de niște femei care aduceau mai degrabă a fantome, majoritatea cateterizate și aflate în diverse stări catatonice: una sau două dormeau, dar cele care erau treze se uitau fix înainte, cu ochi lipsiți de viață, și nu și-au mișcat deloc capetele cînd am intrat.

Maroulla era în ultimul pat de pe stînga, cu ochii închiși și buzele întredeschise. Tenul ei, odinioară măsliniu, pălise și era presărat cu pete, iar orbitele îi păreau goale. Am rămas o clipă în picioare, la căpătîiul patului, apoi m-am așezat pe scaunul din plastic cenușiu de alături. Din colțul gurii ei încrețite pornea o mică dîră de salivă. M-am uitat la această femeie, odinioară energică și guralivă, care ne alerga, pe mine și pe Tim, prin

grădină cu un făcăleț, amenințînd că ne bate măr dacă nu venim acasă la ora ceaiului – „Veniți! Veniți imediat!”. Eu și frate-meu ne ascundeam în căsuța din copac și chicoteam, ghemuiți pe vine.

— Maroulla.

I-am ridicat mîna fără vlagă de pe așternutul de pat – parcă țineam niște rămurele înfășurate în hîrtie maronie translucidă. Pleoapele Maroullei tremurară, buzele îi zvîcniră și-și întoarse încetișor capul pe pernă, spre mine – asta a durat ceva. Apoi ochii ei, pe vremuri negri, dar acum palizi, se concentrară asupra feței mele. Odată cu senzația de recunoaștere, veni și-un zîmbet slab.

— Evie?

— Iartă-mă că n-am venit pînă acum.

Scuzele mele erau sincere. Mă privi lung, ochii ei nepărăsindu-mi o clipă fața.

— Ar fi trebuit să vin mai demult. Nu știu de ce n-am făcut-o.

— Tu ocupată, zise Maroulla, strîngîndu-mi aproape imperceptibil mîna.

Eram atît de ușurată să-i aud glasul. Era slab, dar nu complet lipsit de forță.

— Așa se și cuvine. Familia... Anna... Ce face Anna mea?

— E bine, mulțumesc. Și foarte frumoasă. Are un ponei. Poate-ar trebui s-o aduc și pe ea în vizită.

Imediat ce-am sugerat asta, am știu că nu era o idee prea fericită. Maroulla zîmbi șters.

— Nu. Nu-i da voie să mă vadă așa, bine?

Avea dreptate. Anna s-ar fi speriat foarte tare. La paisprezece ani, nu ești pregătit să vezi oameni aflați pe moarte. Ne-am uitat una la alta cu dragoste.

— Și Ant?

— Ant e bine.

— Bun.

Pleoapele i se închideau încetișor, precum niște obloane de pergament. Am continuat să-i țin mîna, întrebîndu-mă dacă era nimerit să continui să povestesc, așa cum se zice că e bine, pentru ca persoana să-ți audă măcar vocea, sau să stau pur și simplu acolo, în tăcere, cît ațipea ea. Părul îi era atît de rărit, că-i puteam zări pielea capului. Mi-am umezit buzele.

— Da, Ant e foarte ocupat. Scrie și tot scrie, desigur, și...

— El nu învinuit pe sine, nu?

Ochii i se deschiseră iarăși cînd mă întrerupse.

În primul moment n-am înțeles despre ce vorbea, apoi am realizat că se întorsese în timp, la ziua în care îl găsise pe Neville Carter înecat în pîrîu, un episod pe care Maroulla nu-l uitase niciodată. Într-un fel, și eu mă gîndeam la asta zilnic, dar fără să conștientizez. Știam că astfel de amintiri îi bîntuiau pe Ant și, fără îndoială, pe Maroulla. Fusesse nevoie de întreaga forță a acestei femei micuțe, dar musculoase, pentru a tîrî cadavrul afară din apă, căci acesta se îngreunase din pricina hainelor îmbibate. Era încîlcit în trestii și curgea apa din el. Pe propriul pat de moarte, o asemenea imagine nu putea fi decît copleșitoare.

— Tu crezi că de asta s-a însurat cu tine.

Se uită drept la mine și-am perceput strălucirea care se ascundea în spatele ochilor aparent încetoșați.

— Știai asta?

Maroulla zăbovi puțin înainte de-a răspunde, ca omul căruia nu-i place să risipească cuvintele.

— Da, Maroulla, așa am crezut, am zis oftînd. Dar eram tînără pe-atunci. Nesigură. Acum nu mai cred asta.

— Bine, îmi zîmbi ea. El nu panic meritat.

Panic meritat? Engleza Maroullei, în cele mai fericite cazuri dubioasă, nimerea uneori la țintă

c-o precizie înfricoșătoare. Când eram mici profitam din plin de vocabularul ei limitat, știind că nu-și găsea întotdeauna cuvintele ca să ne mustre, dar câteodată acesta se dovedea a fi atuul ei. Odată, țipase cât o ținuseră plămînii către vârful șurei de fin în care ne ascunseserăm :

— Voi trădați la mine ca pe murdărie de câine !

Rușinați, ne dăduserăm drumul în jos pe scară, siguri că voise, de fapt, să spună „tratați“, nu „trădați“, dar, oricum ar fi fost, nu sunase bine.

— Cum îți mai e, Maroulla ?

— Mor.

— Ei bine, încă n-ai murit.

— Curînd. Și asta e bună treabă. E vremea să-l văd pe Mario.

— Crezi că te așteaptă ? am întrebat, zîmbind.

— Sigur, îmi răspunse cu un surîs palid. Supărat că eu întîrzii atît.

Da, probabil că era supărat, mi-am zis, rînjind cu gura pînă la urechi. Dacă Maroulla fusese o femeie aprigă, Mario își întrecuse cu mult nevasta. Aveam senzația că ea aștepta cu nerăbdare momentul.

— Și pe tatăl tău.

— Pe tata ? am întrebat surprinsă. Da, bănuiesc că da.

— Nu bănuiești, el om bun. El acolo sus.

Se vede treaba că se aștepta să fie întîmpinată de-o mulțime de lume la sosirea în rai. Și nu părea a se îndoii că într-acolo se îndrepta, căci unde altundeva i-ar fi fost locul ? Toată viața ei, Maroulla îi slujise pe ceilalți : pe soț, pe copii, pe Spencer și Tracy (nu glumesc), pe membrii familiei mele... Cum să nu meargă direct în paradis ?

— El stăpîn bun.

— Maroulla...

Uram clipele în care ea era servitoarea supusă și respectuoasă, iar noi stăpînii despotici.

— Și el făcut sex dragoste bun.

— Tata? am întrebat, cu ochii cît cepele.

Doamne Sfinte, drepturile feudale?

— Nu, Mario.

— O!

Deci era vorba de celălalt stăpîn.

— Și știu ce spus el cînd o să mă vadă, zise, acum perfect trează, bătîndu-mi brațul cu un deget osos. El spus – ai păstrat în siguranță?

— Hmm?

Tocmai mă gîndeam că Mario fusese stăpînul și iubitul ei.

— Pentru că facut poze.

— Ce poze?

— În magazinul din sat.

Mă pierduse complet.

— Fotocopiatorul de la magazinul din sat? mi-am încercat eu norocul la întîmplare.

— Da, zece *pence* fiecare. Hoție curată.

— O... Pentru ce anume, Maroulla?

— Pentru astea. Mario spus păstrat în siguranță, dar cînd mor, cine știe? Nu mai pot să le păstrez în siguranță, nu? Dat una lui Tim, ieri. Și lui Felicity, cînd venit.

— Tim vine pe-aici?

Maroulla tocmai se ridica în capul oaselor sau măcar încerca, sprijinindu-se de perne. Deschise sertarul de lîngă pat și scotoci prin el cu mîini tremurînde.

— Sigur. Vine o dată în fiecare săptămînă.

— Serious? am întrebat, înspăimîntată. O, Maroulla, e îngrozitor. Știam că Felicity vine, dar habar n-am avut că... Nu știu de ce...

— Tu ocupată. Eu crescut familie. Muncit. Știu.

Ei bine, știa prea bine ce înseamnă să conduci două gospodării, să freci două podele de bucătărie și să gătești masă după masă. Dar habar n-avea

de menajera plătită să curețe casa și de mesele luate regulat la restaurantul din zonă.

Acum, tocmai descoperea un plic A4 maro. Îl deschise c-o mână tremurătoare, scoase o foaie de hîrtie și mi-o întinse.

— Uite. Citește.

— Ce este?

— Nu știe, nu citește.

Nu, firește că nu putea să citească. Oricum, nu în engleză.

— Dar el obligat la noi să ne uităm și să semnăm. Și cînd întrebam Mario, el zis hîrtie foarte importantă, dar nici el nu citit. Deci curățat birou în fiecare zi și tatăl tău, el foarte dezordonat și multe s-a pierdut acolo, și el mereu furios și strigat că nu găsit lucruri și eu îngrijorat. Și într-o zi, eu deschis sertar și găsit hîrtie, și am dus la magazinul hoț, să copiez.

Am privit-o lung o vreme, apoi m-am uitat la document. Era o coală A4, pe care se vedea fotografia unui bilet, evident rupt dintr-un blocnotes; pe o parte încă mai era vizibilă spirala cu care fusese legat. Era scris de mînă de tata, cu literele lui lăbărțate și aproape ilizibile, dar iată ce-am descifrat:

Țara asta a ajuns într-o stare jalnică, de toată rușinea. Alte rahaturi de la Defra¹, alte restricții nefondate asupra terenului meu, alte dispoziții revoltătoare venite de la Bruxelles și prețuri de nimic pe piață. Doamne Sfinte. Felicity, draga mea, nu văd ce altă opțiune aș avea decît să las toate nenorocitele astea de angarale în seama lui Tim. Ferma, pămîntul, banii – tot.

-
1. The Department for Environment, Food and Rural Affairs – organizație guvernamentală britanică răspunzătoare pentru protecția mediului înconjurător, standardele de producție alimentară, agricultură, pescării și alte activități specifice comunităților rurale (n. r.).

Săracul de el. Cu guvernul ăsta, o să aibă și așa mult de furcă, iar tu ai spus întotdeauna că ai fi fericită să te întorci în apartamentul tău de la colegiu. Tu ai munca ta acolo, iar Evie îl are pe Ant care s-o întreține, așa că nu am nici o remușcare în privința împărțirii prăzii. Iartă-mă, scumpa mea, dar n-aș putea, cu bună știință, să-l câptușesc cu ferma și restul lucrurilor, fără să-i ofer și mijloacele financiare ca să conducă dărăpănătura aia. O să-l răpund, așa cum, cu siguranță, m-a răpus și pe mine.

*Soțul tău iubitor, Victor Milligan,
27 februarie 1999*

Mario Rodriguez, 27 februarie 1999

Maroulla Rodriguez, 27 februarie 1999

Am recitit, după care mi-am ridicat ochii încet.

— V-a cerut să semnați ca martori?

— Da, vezi acolo, zise, ciocănind nerăbdătoare cu degetul în dreptul semnăturii ei. În biroul lui. Eu plivit grădina. El strigat la mine prin fereastră. *No, don Milligan*, zis eu, pantofi cu noroi. Dar el zis la dracu', intră imediat, *Maroulla*, nerăbdător. *Mario* și el acolo, lângă biroul lui *don Milligan*, uitându-se urît la mine ca să grăbesc.

— Originalul unde e? am șoptit.

— *Qué?*

— Prima filă pe care a scris-o, din blocnotes.

— Înapoi în sertar, îți zic.

— L-ai pus înapoi în sertarul biroului?

— Da, în birou. În plic special.

Dar, după ce murise tata, *Felicity* și cu mine căutaserăm prin birou. Împreună, luaserăm la mână toată cumplita dezordine din camera aceea, puseserăm teanc toate documentele în cutii de carton, toate facturile, dosarele, formularele de taxe și chitanțele care se revărsaseră de prin sertare

sau care fuseseră așezate grămadă pe jos. Într-un cuvînt, o muncă ucigătoare. Nu găsiserăm nimic. Murise fără nici un fel de testament.

— *Es* bun ? întrebă Maroulla, uitîndu-se neliniștită la mine.

Am inspirat adînc.

— *Es* rău, am contrazis-o în șoaptă.

— *Qué ?*

Părea lovită de trăsnet.

— Nu, nu, Maroulla, e bine. Da, sînt sigură. Și zici că Tim a văzut asta ?

— Ieri, cînd venit.

— Și ce-a zis ?

— Lui scurs sîngele.

— Poftim ?

— Din obraz. Albeață.

— Ah, da, am zis, înghițind în sec.

— Eu făcut rău ? se încruntă Maroulla îngrijorată.

— Nu, nu, ai făcut bine, Maroulla, m-am forțat eu să zîmbesc, luîndu-i mîna. Ca întotdeauna, ai procedat corect.

Dar, de fapt, eram îngrijorată. Foarte îngrijorată. M-am gîndit la cocheta căsuță a lui Felicity și mi s-a făcut rău. Sau poate că nu. În definitiv, Tim nu mă sunase c-o falcă în cer și-una în pămînt, și nici nu se pusese să înroșească alte linii telefonice. Poate că nu era nimic serios. În fond, era vorba doar de-o bucată de hîrtie fotocopiată, fără vreo valoare sau relevanță. Maroulla și Mario crezuseră că era un document de importanță capitală, pentru că-i făcuse și pe ei să se simtă importanți.

M-am forțat să mai vorbesc o vreme. M-am interesat de Tracy, soțul tot șomer, vai, Doamne, dar Spencer lucra acum la Currys pe un post de conducere, bun, bun. Apoi îmi păru că obosise. I-am sărutat obrazul ca de pergament. Simultan, ea închise ochii. M-am strecurat prin ușile duble, apoi pe coridorul lung și, în sfîrșit, afară.

Doar o bucată de hîrtie fotocopiată, mi-am zis, închizînd uşa verde în urma mea. Am rămas o clipă în capul scărilor. Dar... testamentele pot fi scrise practic pe orice, nu? Pe spatele unui plic sau pe fundul unui elefant – e perfect valabil dacă are martori, nu-i așa? Am privit lung la casele de peste drum, înconjurată de garduri vii din lauri cu frunzele prăfuite. Stai așa, desigur! 27 februarie, adică șase luni înainte să moară. Tocmai se încheiase o iarnă grea, o vreme întotdeauna neprielnică agriculturii. Avusese o zi proastă. Scrisese textul într-un moment de ranchiună, dar, mai tîrziu, după ce Maroulla îl fotocopiase și-l pusese la loc, îl scosese din sertar și-l distrusese. Asta era. De asta nu-l găsisem. Mi-l și imaginam, stînd cu fața la focul din șemineu, pe care-l aprindea întotdeauna în camera de lucru, iarna, cu picioarele desfăcute, înalt, foarte spătos, cu părul său, odinioară roșcat, albit de trecerea anilor, făcînd ghemotoc bucata de hîrtie și azvîrlind-o în mijlocul tăciunilor.

— Vinde dracului locul ăsta, îl auzisem zicîndu-i de mai multe ori lui Tim. Cînd oi fi eu oale și ulcele, vinde dracului. O să-ți atîrne de gît ca o piatră de moară.

Tim zîmbea și nu zicea nimic, căci știa... ce? Că tata nu vorbea serios? Sau poate că era serios?

M-am suit în mașină și m-am întors acasă, neliniștită. Mintea îmi era tot mai copleșită de o afirmație pe care-o făcuse Felicity la petrecerea lui Alice: anume, că ar fi fost mai bine să n-o vizitez pe Maroulla, pentru că o luase razna. Dar nu era deloc nebună, nu-i așa? Doar bătrînă. Arun-cînd o privire în oglinda retrovizoare, am observat că buzele îmi erau strînse, iar în colțul ochilor se formaseră riduri fine de îngrijorare. M-am scuturat, încercînd să scap de gînduri, și-am inspirat adînc. Nu. Las-o moartă, Evie. Nu-i nimic grav.

Tim n-a reacționat, deci e limpede că nu e nimic important.

Pe drumul de întoarcere, însă, am văzut un indicator spre Holywell și, dintr-un capriciu, l-am urmat. Cauciucurile mașinii scrișniră revoltate la curba pe care-o luasem la stînga cu o incredibilă lipsă de precauție, iar în urma mea izbucni un claxon furios. M-au trecut toate căldurile. Doamne, aș fi putut cauza un accident. La cum conduceam, aveam să ajung în curînd lîngă tata, adică la cimitirul Holywell. Nu mai era nici un loc liber în cimitirul din curtea bisericii sătești, chiar dacă familia ta trăise și muncise, de patru generații, la nici doi pași mai încolo, chiar dacă ferma se numea Church Farm, chiar dacă strămoșii tăi erau îngropați acolo. Deci, tata fusese adus aici, la marginea orașului, dincolo de șoseaua ocolitoare, într-un cimitir mare și foarte vechi, ce nu arăta nici rural, nici frumos, ascuns în spatele unui zid lung din piatră, ale cărui nesfîrșite rînduri de morminte erau umbrite de tise întunecate și posomorîte.

Am parcat fără dificultate la intrare, acesta fiind poate singurul loc din Oxford unde asta mai era cu putință, și-am intrat pe poarta impunătoare din fier. Victorienii se pricepuseră foarte bine să impresioneze, să te facă să-ți amintești unde intri. Rînduri-rînduri de morminte se întindeau înaintea mea, de-a lungul unei pante înverzite, despărțite simetric, chiar la mijloc, printr-o alee asfaltată. M-am ținut de ea pînă la capăt, mormîntul tatei fiind, dacă-mi aminteam corect, pe antepenultimul rînd, al zecelea de la stînga și-al treizecilea de la dreapta. De la înmormîntare, mai venisem pe-aici o dată sau de două ori. OK, doar o dată, la prima aniversare a morții lui. Avusesem intenția să vin mai des, dar amînasem mereu.

Am găsit mormîntul și-am rămas în picioare, privindu-l lung. Se iscase o briză ușoară, care

răscolea iarba de pe moviliță. Felicity fusese cea care alesese piatra funerară : o placă cenușie, solidă și fără ornamente, scrisă cu litere negre. Ceva nepretențios, zisese ea. Și era, într-adevăr, foarte potrivită : „Victor Milligan, 1934-1999. Tată și soț iubitor“. Mai întâi tată și-apoi soț, insistase Felicity, pentru că apăruse mai târziu în viața lui. Brusc, mi s-a făcut rușine. Ce căutam eu aici? De ce stăteam, precum o eroină melodramatică dintr-un roman gotic, cu vîntul în plete, la picioarele mormîntului tatălui meu? Ce așteptam oare? Vreun mesaj? Vreo voce din Lumea de Dincolo? Dacă tot veni vorba, mormîntul era extrem de bine întreținut, cu cerceluși care tremurau ușor într-un vas, și așezat în vîrfurile unei movilițe pe care iarba fusese tunsă cu grijă. Cercelușii erau cu siguranță puși acolo de mama mea vitregă, care venea regulat să schimbe florile și apa – uneori și vasul, cînd se întîmpla să dispară. Și iată-mă și pe mine, la abia a doua vizită de la înmormîntare, unicul motiv care mă adusese pînă aici fiind... banii. Am tras aer în piept și mi-am înghițit nodul din gît. Apoi m-am răsucit pe călcîie și m-am îndreptat către porțile din fier forjat, mergînd cu brațele încrucișate și cu fruntea în pămînt.

La întoarcere, în mașină, mă sună Caro, întreprîndu-mi gîndurile și făcîndu-mă să tresar.

— Am un echipaj de poliție în coadă, așa c-o s-o scurtez cît pot.

— Și eu sînt la volan în clipa asta. Zi, ce e?

— Un camion și-a vărsat încărcătura pe A40, iar eu sînt prinsă în traficul care nu se mai mișcă. Peste douăzeci de minute trebuie să fiu la petrecerea de nuntă din grădină, dar n-o să ajung în veci.

— O, Doamne! Alice Montague.

— Exact. Și nu reușesc să dau de Tim. Ai putea să te duci tu acolo și să-mi ții locul, Evie?

După voce, părea disperată.

— Și ce să fac?

— Nu mare lucru, doar să-i organizezi pe copii ca să parcheze mașinile – știu băieții unde – și-apoi să stai și tu pe-acolo, zîmbind fermecător. Lumea nu ține neapărat să fii de față, dar se supără *teribil* dacă lipsești. Înțelegi cum vine asta, nu?

— OK, i-am confirmat, nu prea convinsă.

— Ești de milioane! Habar n-am cînd o să ajung la fermă și-l am pe Leonard cu mine, care e plictisitor la culme, șuiră ea în telefon.

Leonard. Bănuiam că e un unchi mai în vîrstă și-am sperat că nu stă bine cu auzul.

— Unde e?

— În spate. Mersi, Evie! Pa.

Se grăbi să închidă, înainte să am timp să mă răzgîndesc.

Bun. Am închis și eu clapeta mobilului și l-am azvîrlit pe scaunul de alături. Păi da, asta puteam să fac. Să mă învîrtesc pe-acolo, în chip de maestră de ceremonii. Mi-am dat seama cu o tresărire că nu plănuisem să-l întîlnesc iarăși pe Ludo la atît de puțină vreme după ce ne spusese răm la revedere, dar, după cum se exprimase Caro, trebuia să fie cineva de față, o prezență pe fundal. Probabil că nici nu voi avea ocazia să dau ochii cu el. Ca să nu mai pomenesc de faptul că-i eram datoare cumnată-mii. Încă nu-i arătasem recunoștință pentru c-o găzduise pe Anna mai toată vacanța. În plus, după voce mi se păruse a fi în toane bune. Nu era nici enervată, nici în culmea furiei în legătură cu ceva ce i-ar fi zis sau i-ar fi arătat Tim, nu? Nu. Deci uită de asta, Evie, mi-am spus, scuturîndu-mă iarăși de gînduri.

În plus, m-am hotărît că o nuntă era exact lucrul de care aveam nevoie ca să-mi distragă atenția de la povestea asta. Dar era musai să mă

schimb, mi-am zis, uitîndu-mă la blugii cu care eram îmbrăcată. Pe moment, arătam exact ca o mamă de la Pony Club, dar trebuia să mă preschimb urgent într-o doamnă distinsă. O văzusem pe Caro în postura asta, o dată sau de două ori : un zîmbet pe buzele rujate, mîinile încheștate, o rochie înflorată și replici de genul :

— Da, nu-i așa că trandafirii sînt *superbi*? Ce e drept, am avut un an foarte bun...

Nu eram sigură c-o să găsesc ceva cu flori, dar aș fi putut să scot de la naftalină pantalonii de in, cu un top alb și-o eșarfă lungă din șifon... Perfect.

Am parcat la inspirație în fața casei și-am urcat în grabă treptele. Toată lumea parchează neregulamentar în zilele noastre și, oricum, nu zăboveam mai mult de un minut. Ușa era încuiată și sus, și jos, deci Ant nu era acasă. Probabil că se dusesese la facultate. Eram sigură că nu avea curs în ziua aceea, dar, așa cum observa el uneori pe-un ton sec, totul era bine și frumos pentru scriitorii care nu aveau altă ocupație decît scrisul, dar cînd trebuia să te descurci și c-o slujbă permanentă... Chiar mă întrebam dac-o să demisioneze într-o bună zi de la facultate și-o să se dedice în întregime scrisului. Cumva, însă, nu-mi puteam imagina o asemenea situație.

Cînd am intrat în casă, închizînd ușa în urma mea, mi-a ajuns la nări un parfum divin, adiînd dinspre hol. Mmm... iasomie. Sau poate flori de sîngele-voinicului? M-am ținut după el pînă la sursă, care se afla în bucătărie. Odată ajunsă aici, am constatat că erau, de fapt, trandafiri. Cel puțin două duzini de flori de-un roșu aprins, așezate fix în mijlocul mesei, într-o chestie ca o pungă de colostomie, plină cu apă. Fără să-mi iau ochii de la buchete, mi-am pus încetișor geanta și cheile de la mașină pe masă. Pulsul mi se accelerează în clipa

în care am zărit un bilet alb, care se legăna non-șalant la capătul unei tije din plastic verde. N-avea plic. L-am desprins de pe tijă și-am citit textul scris – probabil de mîna florarului – cu litere mici și rotunde :

Dragă Evie,

Nu mă pot gîndi decît la tine, în lenjeria Miss Whiplash. N-ar fi vremea s-o mai scoți de la naftalină ?

Gîfîind, cu dragoste,

Ludo. Pupici.

Am aruncat biletul cît colo, de parcă ar fi fost din fier înroșit. La dracu'! Of, fir-ar al dracului, făcuseră livrarea! În ciuda strădaniilor lui Ludo, mesajul nu mai ajunsese la șofer, iar trandafirii se încăpățînaseră. Trecuseră de obstacole, fentaseră vigilența florarului și aterizaseră la Walton Terrace, 22, cu puțin ajutor din partea unui puști letargic, care nu se ostenise să citească mesajul de pe mobil. Probabil că Ant fusese cel care semnase de primire, întrebînd uluit:

— Sînteți sigur?

— Da, doamna Evie Hamilton. Semnați aici.

Apoi probabil că-i dusesese în bucătărie și, pentru că biletul nu era în plic, îl citise și se speriasse. Ba nu, fusese de-a dreptul șocat.

M-au trecut toate nădușelile. Cu inima bătînd nebunește, am scotocit cu mîinile tremurînd prin geantă, căutîndu-mi telefonul. Mobilul lui era închis. Am lăsat un mesaj bîlbîit și cam aiurit, cum că... ăăă, trebuia să-i vorbesc urgent ca să... ăăă, explic chestia cu lenjeria, care nu era decît o glumiță neghioabă. Pînă și pentru mine mesajul ăsta suna ca o confesiune a vinovăției, așa că am sunat la birou. Mary, secretara comună a mai multor membri ai consiliului catedrei de engleză, îmi zise că nu-l văzuse deloc, dar asta nu însemna că n-ar fi

putut fi pe undeva, pe-acolo. Îmi sugeră să încerc pe mobil. Mersi, Mary.

Am rămas uitîndu-mă fix la grădina din spate, cu gura uscată iască și cu mobilul strîns la piept. Mi-l imaginam în curtea interioară, mergînd cu mîinile în buzunare pe sub arcade, trist și îngrozit. Vedeam cum îi fac semn studenții sau colegii, care se întrebau de ce nu-i salută, de ce trece așa pe lîngă ei. Trebuia să-l găsesc. Am smuls o filă din blocnotesul din bucătărie, pe care-am scris cu litere mari: „NU ESTE CEEA CE CREZI! POT SĂ-ȚI EXPLIC TOTUL!“, lăsînd-o apoi lîngă flori.

Am parcurs în grabă holul, am ieșit din casă, coborînd treptele ca să ajung la mașină. Pe ultima treaptă, am ezitat. Stai așa. Unde mă duceam, de fapt? La Balliol? Unde Mary îmi spusese că s-ar putea să nu-l găsesc? Și, odată ajunsă acolo, ce intenționam să fac? Să intru în goană pe sub străvechile bolți, să alerg de colo colo ca o nebună, pașii mei agitați răsunînd pe sub arcadele tăcute, să-mi bag capul în amfiteatrele înțesate de studenți aflați la curs, să dau buzna în mijlocul unei consultații private, în care Ant discuta personal cu vreun tînăr sfios? Nu, în nici un caz. Ant nu era nebun sau pe cale să se azvîrle în apele Tamisei, iar eu voi arăta ca o caraghioasă, care-și recunoaște singură vina. Trebuia să aștept și să-i explic mai tîrziu, epuizînd, între timp, toate posibilitățile. Căci dacă, să zicem, nu era la facultate, unde-ar fi putut fi? La cine s-ar fi putut duce să-și verse oful? Mi-am frămîntat creierii să găsesc un răspuns. Nu la Anna, evident. La mama? Da, era foarte posibil. M-am așezat brusc pe treapta pe care stătusem și-am sunat-o. În ciuda efortului de a-mi lua un ton vesel și degajat, vocea mea suna strident și isteric.

— Nu, dragă, nu l-am văzut. S-a întâmplat ceva?

— Nu, nu, nu s-a întâmplat nimic. Totul e-n regulă, am zis, masîndu-mi tîmplele cu buricele degetelor. Doar că... dacă sună cumva sau trece pe la tine, ești bună să-i spui că sînt la fermă? Caro m-a rugat să-i țin locul la o nuntă.

— Sigur, dar merg și eu într-acolo. Ești OK?

— Sînt bine, am zis eu, șovăind.

Oare cum ar suna dacă aș spune asta cu voce tare? m-am întrebat.

— Doar că... Ludo mi-a trimis niște flori, în joacă, și mi-e teamă că Ant va înțelege greșit gestul.

— Ludo? O, mă îndoiesc, Evie. E mult prea tînăr pentru tine. Ant știe asta cu siguranță, zise ea, rîzînd.

Foarte loială maică-mea. Dar, cumva, mă liniștise. Am încercat la librărie. Poate că Ant se dusesse acolo să mă caute. Îmi răspunse Clarence.

— Malcolm e la nunta lui Alice. L-a invitat Ludo, care a fost atît de drăguț, încît să mă cheme și pe mine la petrecere. Tocmai închideam aici, înainte s-o șterg. Vrei să-i transmit ceva?

— Nu, nu-ți face griji, o pornesc și eu într-acolo imediat. De fapt, îl căutam pe Ant. N-a trecut astăzi pe la librărie, nu?

— Din cîte știu eu, nu. Dar, dacă tot mergi și tu la nuntă, ce-ar fi să facem drumul împreună?

O idee bună. Te simți mai sigur cînd nu ești singur. Am urcat iarăși în grabă treptele și-am intrat în casă, ca să mă schimb. Peste zece minute, eram în mașină, conducînd prin Jericho, ca să-l iau pe Clarence. În mod uimitor, ținuta pe care plănuisem s-o port intrase la apă, așa că, după ce mă luptasem să ies din pantalonii de in, strîgîndu-le „Ticăloșilor“, am aruncat pe mine un caftan, știind că hainele cu aer oriental reveniseră la modă, dar poate nu chiar în felul în care le-am

combinat eu : pe sub caftan purtam pantaloni scurți și largi, de culoare bej, iar pe cap îmi pusesem o pălărie de pai roz. Când am oprit în fața librăriei, Clarence tocmai încuia.

Arăta delicios în frac și-a avut marea amabilitatea de a-mi examina numai în treacăt ținuta. De fapt, era așa de zîmbitor și cu poftă de vorbă, încît m-am relaxat. Pe drum, fără să mă gîndesc prea mult, am adus iarăși în discuție subiectul trandafirilor și-a biletului sexy. A trebuit, firește, să *explic* conținutul biletului sexy, adică să descriu imaginea sirenei sumar îmbrăcate, de la fereastra băii. M-am chircit în spatele volanului, așteptîndu-i reacția. Prima piatră. Dar, în loc să arunce cu pietre, el rîse.

— Ei bine, nu l-am cunoscut personal pe soțul tău, dar, din cîte mi-a povestit Malcolm, e un om rațional și inteligent. Cu siguranță va dori să audă ce ai și tu de spus, nu? Adică, înainte să tragă vreo concluzie pripită.

— Da, am confirmat veselă, scoțînd capul dintre umeri precum o țestoasă. Așa este.

— Oricum, e limpede c-a fost o glumă.

Am tresărit. Ce ciudat că toată lumea credea asta ; că însăși ideea li se părea rizibilă.

Dar m-am simțit ceva mai împăcată și, pe măsură ce el continua să vorbească pe-un ton amical, mi s-au mai relaxat și mie încheieturile. Clarence era o dulceață, am decretat, o adevărată dulceață de om. Poate că va fi de acord să mă ajute să primesc și să salut oaspeții, să parchez mașinile, să dau mîna cu lumea și să socializez, și mai știu eu ce altceva se cuvenea să faci în astfel de ocazii, pînă cînd va sosi Caro – curînd, speram eu. Apoi aș fi putut să evadez și să-l găsesc pe Ant, iar el, conform așteptărilor, va vedea partea comică a situației. După asta o să bem un pahar și se va

termina totul cu bine. Verificându-mi ca o nebună telefonul mobil la fiecare zece secunde, ca să nu fi primit între timp vreun mesaj, și ascultându-l doar cu o ureche pe Clarence, care spunea cât de mult îi plăcuse la Oxford și cât regreta că vacanța sa se încheiase, am sosit în sfârșit la fermă, după ce traficul aglomerat ne silise s-o luăm pe ruta mai pitorească.

Congregația începuse deja să iasă din biserică, urmîndu-i pe miri. Era o priveliște rară și încîntătoare. Sub un cer albastru ca peruzeaua și-un baldachin din ramurile aurii ale castanilor, Alice, răpitoare în rochia din mătase de culoarea fildeşului și cu trandafiri albi prinși în părul ei lung și blond, conducea alaiul, la brațul proaspătului soț. Parcă ar fi fost un tablou desprins din *Departee de lumea dezlănțuită* – viziunea dintotdeauna a lui Caro. Coborîră pe cărare și trecură de poarta de la capăt, intrînd pe pajiștea unde cortul flutura imperceptibil în bătaia brizei, pe fundalul dealurilor verzi și-al copacilor arămii, care se unduiau ușor.

Am așteptat pînă se scurse pe lîngă noi întreaga procesiune – un șir de oameni fericiți și zîmbitori. Am zărit-o pe Felicity în mulțime, într-un taior bleu și cu pălărie, vorbind cu Malcolm. Arăta încîntător. Chiar *era* încîntătoare, mi-am zis, relaxîndu-mă și mai mult și alungînd orice gînd necurat. În vreme ce și ultimii oaspeți treceau agale pe lîngă noi, am întors mașina și-am intrat în curte. M-am dat jos și, urmată de un Clarence mult mai calm, am ocolit în grabă casa, în spatele căreia am dat peste Jack, șezînd pe prag și discutînd c-o tînără și foarte drăguță chelneriță.

— O, salut, Evie!

Se ridicară amîndoi rușinați. Chelnerița se evaporă, luînd și țigara lui Jack cu ea.

— Jack, am venit să vă ajut. Ai reușit să parchezi mașinile invitaților?

— Parchează singuri în curtea bisericii. Mama se agită, dar treaba merge întotdeauna ca unsă. A sunat și ne-a zis că vii, dar chiar nu e nevoie, pe cuvânt. Nu te supăra.

— Nici o supărare. Apropo, el e Clarence.

— Salut, Clarence!

Jack și Clarence dădură mîna.

— Deci chelnerițele umblă pe-aici cu tăvile cu pahare și alte chestii din astea, nu?

M-am întors, făcînd cîțiva pași nesiguri pe gazon, din pricina încălțărilor, și ferindu-mi ochii de soare ca să văd cortul. L-am zărit pe Ludo în rîndul celor care întîmpinau oaspeții, căci... da, așa e, dacă tatăl lor murise, el o condusesese pe Alice la altar. Era incredibil de chipeș. Stătea lîngă o doamnă distinsă, cu părul cărunt și oase fine, care probabil că era mama lui. Am privit o clipă, fascinată de imaginea celor doi, surîzînd și strîngînd mîinile tuturor.

— Da, chelnerițele au tăvi cu pahare de șampanie și unele cu suc de portocale, pentru cei care conduc.

— Bravo. Aperitive?

— Nu încă. De obicei, mama îi lasă mai întîi să bea ceva. Aperitivele, într-o jumătate de oră.

— Bun. Păi, după cîte se pare, țineți totul sub control, Jack, i-am zîmbit la rîndul meu. Sînteți plătiți pentru asta?

— Vrabia mălai visează... Mama e prea zgîrcită. De fapt, e mai bine că nu-i aici, pentru că nu i-ar plăcea asta.

Îmi arată din cap cărarea de dincolo de gardul viu unde, după ce așteptaseră trecerea alaiului, ultimele camioane de transportat cai se strecurau

afară din curte și, în convoi, se îndepărtau huruind și presărînd în urma lor paie și bălegar.

— Asta înseamnă că e și Anna pe-aici, pe undeva, am zis, în timp ce le priveam plecînd.

— A fost, dar ea și Phoebe s-au dus acasă la o prietenă din sat.

— Ah, bun. Presupun că nu știi dacă Ant e aici, nu? l-am întrebat pe-un ton nepăsător.

— Nu-ș', ridică el din umeri. S-ar putea să știe tata. E în casă.

— Serios? Credeam că e plecat.

— Mda, e prin preajmă. Ne vedem!

Obosit de-atîtea întrebări, o șterse în direcția cortului.

De fapt, mi-am zis, Ant ar putea să fie cu Tim. Poate se retrăseseră în tihnă, în camera de lucru, și erau adînciți în conversație? O conversație despre mine, oaia neagră? Să fi fost o adunare de familie? Cu inima strînsă, am dat să intru în casă, dar mi-am amintit de Clarence. Însă acesta îl zărise deja pe Malcolm, care venea prin grădină să-l întîmpine, arătînd de-a dreptul radios în frac, cu părul blond proaspăt spălat. Asta nu-i scăpă lui Clarence și-am observat cum ochii le scliffeau la vederea celuilalt. Nici n-am apucat să trec dincolo de prag, cînd mașina lui Caro apăru în curte și, înainte chiar ca vehiculul să se oprească, cumnată-mea sări din el.

— Totul OK? strigă ea îngrijorată, dînd fuga spre mine.

— Perfect. Mașinile sînt parcate și întreaga suflare a parcurs drumul de la biserică la cort, fără nici un incident.

— Nenorocitele alea de camioane n-au lăsat cumva bălegar pe cărarea dinspre vecini?

— Nu, am mințit eu, iar acum lumea e ocupată cu paharele de șampanie.

— Chelnerițele circulă ?

Ochii i se îngustară c-o vigilență de profesionist, inspectînd gazonul.

— Da, iar Jack și cu mine am mai amînat nițel servirea aperitivelor, cît își termină ei băuturile.

— Excelent.

Chipul i se relaxă, pe el așternîndu-se o expresie de ușurare.

— Sincer, Evie, chestia asta e precum o operațiune militară. Pînă se mărită Phoebe, o să fiu în stare să organizez totul chiar și-n somn. Dar îți mulțumesc, pentru că e totuși nevoie de puțină supraveghere. Mama miresei e mulțumită ?

— Am venit într-un suflet, Caro. N-am prea avut ocazia să...

— Nu-ți face griji, mă duc eu la ei.

Din dosul ușii, unde deasupra cizmelor de cauciuc atîrnau șiruri de impermeabile, înhăță un sacou roz și-o pălărie, pe care le trînti peste fusta de dril.

— Le țin acolo pentru cazuri de urgență, rînji ea, schimbînd cu îndemînare ghetetele din picioare c-o pereche de pantofi cu baretă. Mama ta a venit ? Urma să mă ajute cu porcii.

— N-am văzut-o, dar mi-a spus că o să...

— NU, NU, ÎNCOACE ! țipă ea pe neașteptate.

Alergă spre gardul viu, strigînd la niște musafiri întîrziați care se îndreptau grăbiți spre curte, nevestele împiedicîndu-se pe tocurile înalte și ținîndu-și zdravăn pălăriile.

— Traficul ! se tînguiră ei.

— Știu, e îngrozitor ! Nu, nu prin curte, pe poarta de la capătul cărării, uitați...

Se îndepărtă în grabă, alergînd paralel cu invitații, aranjîndu-și veselă ținuta și mînîndu-i de la spate.

Eu m-am dus înăuntru, să-l găsesc pe Tim. Nu era nici în camera de zi, nici în cea de lucru. De

fapt, parterul era cufundat în tăcere, așa că am urcat. Ușile de la dormitoarele copiilor erau deschise, lăsînd să se întrevadă o dezordine de nedescris, cu paturi nefăcute și perdele trase. Am luat-o pe coridor, către dormitorul lui Tim și Caro, a cărui ușă era încuiată.

— Tim?

— Intră, se auzi vocea blîndă a fratelui meu.

Mi-am băgat capul înăuntru și l-am văzut întins în pat, îmbrăcat c-o pereche de blugi vechi și-o cămașă cadrilată. Lîngă el avea arma. M-am holbat îngrozită.

— Ce faci?

— Curăț arma. De ce?

— O! am exclamat, ducîndu-mi pumnul strîns la piept, într-un gest dramatic, și închizînd apoi ușa după mine. Am crezut că...

— Ce, că eram pe punctul să-mi fac de petrecanie? întrebă, luptîndu-se să se ridice. Încă n-am ajuns pînă acolo. Dar, în ultima vreme, nu pot nici măcar să-mi curăț arma fără să stau pe scaun sau întins în pat.

— Of, Tim...

M-am dus și m-am așezat lîngă el, pe cuvertura Jane Churchill, pe care-o aveam de-o veșnicie. Nu mai intrasem de multă vreme în încăperea asta, dar am constatat cu surprindere că nu se schimbase aproape deloc din vremea cînd era a părinților mei. Perdelele din material decolorat încă mai atîrnau la ferestre, iar podeaua era acoperită cu același covor bleu.

— Te doare rău?

— Foarte rău, spuse el cu o grimasă. Dar mă descurc eu. Sute de alți oameni trăiesc și merg cu șolduri artificiale, nu?

— Așa este, dar ei nu sînt fermieri.

Ne-am uitat unul la celălalt.

— Nici eu nu sînt fermier, Evie. Ah, țin cîteva vite și mai cultivăm niște grîu, pe care-l recoltăm cu sfințenie, dar ai idee cît am scos pe el anul ăsta?

— Cît? am întrebat, deși nu voiam să aflu.

— Douăzeci și trei de miare. ăsta e venitul meu anual. Trebuie să-l plătesc și pe Phil, evident, pentru că nu mă descurc singur cu combina, și pe Steve, care vine să dea o mîină de ajutor în august, și știi la cît ajung salariile lor?

N-am răspuns.

— O mie cinci sute. Deci îmi mai rămîn opt miare să administrez ferma și să hrănesc cinci guri, vreme de un an. Ha!

Își dădu capul pe spate și rîse ca un nebun, spre tavan. Eu am înghițit în sec și m-am apucat iarăși să contemlu cuvertura.

— Ai idee de cîți acri aș avea nevoie ca să obțin un profit mai de Doamne-ajută?

— Cîți?

— O mie cinci sute. Știi cîți am acum?

— Trei sute, am murmurat.

Tim încuviință.

— Trei sute de acri nu alcătuiesc o fermă, Evie, doar un nenorocit de padoc. Pe vremuri, alta era situația: puteai să-ți cîștigi existența de pe urma unei ferme de trei sute de acri, poate chiar mai mică de atît. Dar nu și în zilele noastre. Acum trebuie să deții un domeniu seniorial!

— Exact ăsta e motivul pentru care face Caro toate astea, am zis împăciuitor, arătînd cu mîna spre fereastră.

— Da, oftă frate-meu.

— Și scoate un profit bun?

— Scoate profit. Nu știu dacă e neapărat bun. Dar a ajuns la capătul puterilor. Iar eu mă simt...

— Știu, l-am întrerupt brusc, înainte să spună cuvîntul „neputincios“.

— Nu e nici o fericire, Evie, îmi zise cu un zîmbet chinuit, să-ți vezi nevasta ruinîndu-și sănătatea și casa năpădită de oameni necunoscuți, în fiecare săptămînă...

— Mă rog, nu intră chiar *în casă*.

— Pardon ? ciuli el o ureche, cu un gest teatral. De jos se auzeau voci.

— Intră în casă ? l-am întrebat, făcînd ochii cît cepele.

— Ca să meargă la toaletă.

— Dar toaletele ecologice...

— Ah, dar nu au, *de fapt*, voie să intre ; nu le dăm *explicit* permisiunea, însă toaletele ecologice sînt foarte solicitate sau se blochează, așa că vin încoace. Te rog să nu uiți că majoritatea celor pe care-i primim în splendida noastră reședință sînt beți criță. Nu le pasă nici cît negru sub unghie că e casa mea.

Am auzit zgomotul apei trase la toaletă venind din capătul coridorului, unde era baia copiilor. Apoi, în direcția noastră se furișară și alți pași, un colac de veceu se trînti pe undeva, prin apropiere – de fapt, chiar alături, în baia lui Tim și Caro, în care puteai intra și de pe culoar. Îmi pică falca. Era de necrezut. Tim ridică dintr-o sprînceană, un gest ce s-ar fi putut traduce prin : „Nu ți-am zis eu ?“.

— Într-o simbătă, eram în camera de zi și mă uitam la meciul de crichet, cînd un tip intră agale pe ușile dinspre grădină, se trîntește lîngă mine pe canapea și mă întreabă cît mai e scorul.

— Obrăznicătura dracului.

— De fapt, i-am făcut cinste c-o bere. Era de treabă individul.

Am zîmbit.

— Dar lucrurile se vor îndrepta, l-am asigurat. Noua articulație o să înceapă curînd să funcționeze...

— Ca la omul bionic.

— Exact, și-atunci o să poți să muncești mai mult. N-o să mai ai nevoie de Phil.

— Și-o să păstrez numai pentru mine cele douăzeci și trei de miare? Măiculiță, Doamne!

— Mă rog... poate o să mai crească prețurile la cereale. La *Actualitatea fermelor* ziceau că prețurile la grâu sînt în creștere...

— Două *pence* la tonă.

— Poate că europenii or să aibă un an foarte prost și-o să se bată lumea pe grîul englezesc.

— Și poate c-o să cadă din cer o grămadă mare de bani, de parcă... Ooo, știu și eu, de parcă tata n-ar fi murit fără testament și partea pe care i-a lăsat-o lui Felicity ar fi trebuit să-mi revină mie, ca să pot să mă ocup de fermă. Ca să nu cadă în paragină.

Ne-m privit drept în ochi.

— Da, am zis în cele din urmă, ferindu-mi privirea. Chiar mă întrebam cînd o să ajungem și la subiectul ăsta.

— Știi?

— Am fost la Maroulla azi de dimineață.

— Ah.

Se lăsă iarăși tăcerea.

— Mă rog, spuse el vesel, îmi imaginez că banii au fost deja cheltuiți. Deci ar fi doar un act de pedanterie.

— Crezi?

— Nu știu, Evie, zise el pe-un ton obosit.

— Dar... e valabil?

— Bucata asta de hîrtie fotocopiată?

Se răsuci pe-o parte și-o scoase din buzunarul de la spate.

— Cine poate ști? Nu începe chiar cu tradiționalul: „Acesta este testamentul lui Victor Mulligan“.

— Exact.

— Și e limpede că n-a fost copiat în biroul unui avocat, nu e nici pe hîrtie oficială...

— Dar Mario și Maroulla au semnat ca martori.

— Da.

— Și nu e nevoie decît de două persoane, nu?

— Nu știu, ridică el din umeri. Încă nu l-am scris pe-al meu. N-am nimic de lăsat. Dar, zise după o clipă de ezitare, din cîte știm noi... asta era dorința tatei. Și asta e ce contează, în definitiv, nu?

— Da, l-am aprobat încet, apoi am făcut o pauză. Dar... unde este originalul?

— Păi, la un moment dat, e posibil ca cineva..., zise Tim, avînd grijă să evite numele lui Felicity... să se fi descotorosit de el.

— Fără ca persoana să știe că Maroulla făcuse o copie.

Ne uitarăm unul la altul rușinați; nu puteam crede că ne trecuse una ca asta prin minte și c-o spuneam cu voce tare. Alături, cineva trase apa la toaletă.

— Sau, m-am grăbit să adaug, poate că tata a aruncat hîrtia, pentru că s-a răzgîndit.

— Exact. Nu voia să-și lipsească soția de moștenire, ceea ce, apropo, e o hotărîre foarte radicală.

— Da, așa e.

Ne privirăm ceva mai liniștiți.

— Și pe această notă tragică, zise Tim, ridicîndu-se greoi din pat, îmi voi pune capătul țevii acestei arme în gură, uite așa...

— Tim!

— Țeapă, rînji el, întorcînd pușca invers și folosind-o pe post de baston. Ei drăcie, Evie, relaxează-te. Și mai credeam că eu am probleme cu nervii. Ce naiba e zgomotul ăsta oribil? întrebă, schiopătînd către fereastră.

O bufnitură asurzitoare se auzi din curte, în locul unde Caro își parcase mașina. M-am dus și eu la geam, chiar când frate-meu îl deschise larg. Rulota din spatele mașinii părea să tresalte în toate direcțiile.

— Ce dra...?

Tim se răsuci și ieși din dormitor, cu pași foarte iuți pentru cineva cu un picior beteag și sprijinindu-se în armă. Parcurse culoarul și coborî scările, descuie ușa principală și ieși în curte. Eu îl urmăam îndeaproape. Ceva – sau cineva – bubuia dinăuntru rulotei, creînd un vacarm de nedescris.

— O, Doamne... Doar n-o fi unchiul lui Caro? am întrebat, îngrijorată.

— Lionel?

— Da, s-a dus să-l aducă.

— Serios? Dar de ce-ar fi în rulotă?

— Habar n-am, dar Caro zicea că e în spate. Of, sărmanul om!

Aruncându-mi o privire speriată, Tim desfăcu cîrligul și desprins rampa, dar, înainte să o poată coborî, aceasta căzu din proprie inițiativă, c-o bubuitură. Un porc uriaș cu păr roșcat ieși tropăind și trecu în viteză pe lîngă noi.

— DRĂCIA DRACULUI! urlă Tim, răsucindu-se pe călcîie.

— Ce dra...? am zis și eu, întorcîndu-mă.

— Ăsta nu-i Lionel, e Leonard, vierul! L-a adus să se împerecheze cu scroafele!

— O, Doamne! am exclamat, ducîndu-mi mîinile la față, îngrozită.

Înspăimîntați, ne-am uitat amîndoi la porcul care galopa fericit prin grădină. Strivi rondurile de flori și se îndreptă către pîrîu, chiar în clipa în care Phil, lucrătorul, uitîndu-se speriat la animal, venea în goană pe pod, apoi pe gazon, către noi.

— A izbucnit un scandal în cort! țipă el. Ar fi bine să vă duceți acolo!

— O, la dracu'! exclamă frate-meu, traversînd șontic-șontic pajiștea. Phil! Prinde porcul ăla! urlă el, în vreme ce animalul, neputînd să treacă de pîrîu, o coti la stînga; Phil, după el. Doamne, nici n-au început măcar să danseze și-au băut numai cîte un pahar de șampanie! Doar nu s-o fi luat deja cavalerul de onoare de vreo domnișoară, nu?

— Tată! Repede!

Jack, părăind îngrozit, dar fascinat, îi făcea semne cu mîna lui taică-său, din ușa cortului. Am alergat împreună pe pod, în vreme ce Jack dispăru cu iuțeala fulgerului înăuntru.

— Repede, tată, înainte să fie prea tîrziu! strigă Henry supărat, ieșind în goană din cort.

Prea tîrziu pentru ce? Cînd eu și Tim ajunserăm la intrarea în cortul de nuntă, am dat peste un enervant șir de spinări care ne bloca drumul. Majoritatea oaspeților se retrăseseră pe margini, pentru a crea un spațiu liber pe ringul de dans. După cum am realizat, în vreme ce ne croiam drum printre bărbați cu umeri lați și femei cu pălării, scopul nu fusese acela de-a lăsa loc fericitului cuplu pentru un vals sau pentru a tăia tortul, ori pentru a ține un discurs. Ringul de dans fusese eliberat pentru un alt cuplu, anume Felicity și Caro, prima palidă la față și tremurînd, a doua cu obraji în nuanța pălăriei roz și-a sacoului. Singurul discurs care răsuna în cort era acela rostit de Caro. Vocea îi era ascuțită și acuzatoare, îndreptînd o diatribă feroce la adresa soacră-sii vitrege. Esența acestei critici violente, evidentă dacă te osteneai s-o cauți prin ploaia de injurii usturătoare, era aceea că o considera pe Felicity o hoată intrigantă de cea mai joasă speță. Greșeala lui Felicity, după cum am înțeles ulterior din spusele celor ce fuseseră

de față, a fost aceea de-a o întrerupe pe Caro, fie și pe-un ton tremurat și aproape șoptit. La punctul ăsta, Caro se năpustise asupra ei. Felicity se eschivase, iar Ludo sărise s-o imobilizeze pe atacatoare, c-o priza ca la luptele greco-romane. Concomitent, își făcu și bărbatu-meu apariția, pare-se din senin, dar de fapt din dosul prelatei aflate în spatele instalației de discotecă. C-un salt dramatic, dinspre scenă spre ringul de dans, ateriză, alb ca varul, exact în mijlocul ringului. Îl trase pe Ludo de lângă Caro, îl întoarse cu fața la el și-i arse un pumn în falcă. Ludo se văzu expediat cât colo, apoi, după ce se clătină uimit, căzu în fund. În vreme ce mulțimea, deja subjugată complet de spectacol, slobozea un uriaș oftat, Caro, eliberată, își croi drum către victima sa și-o plesni zdravăn pe Felicity peste obraz. În chiar acest moment crucial, porcul alese să năvălească și el în scenă. Tropăi printre musafiri, împrăștiindu-i în toate direcțiile, lumea alergînd, cu țipete, să se pună la adăpost.

Porcul își continuă incursiunea: traversă în viteză ringul de dans, precum un taur în arenă, dărîmîndu-i pe cei întîlniți în cale, expediind paharele de șampanie prin aer, răsturnînd mesele și scaunele cu rame aurite, aflate la marginile perimetrului. Animalul uriaș, cu botul larg deschis și grohăind asurzitor, părea zăpăcit de-a binelea și băgă spaima în musafiri. Femeile alergară zbierînd către ieșiri, ținîndu-și zdravăn pălăriile. Un cîrd de domnișoare de onoare, care se adăpostiseră sub o masă, se ridică precum un stol de păsări, exact cînd Leonard o porni în galop către ele, împrăștiindu-le în cele patru vînturi, într-o învolburare de mătase ivorie. Bărbații își strigau unul altuia ordine, plănuiind să-l înconjoare și să-l încolțească. Un ins își smulse haina și se lansă asupra animalului, încercînd să-l orbească, punîndu-i sacoul pe cap. Dar Leonard era mare, deștept și surprinzător de agil. În ciuda faptului că nu avea aderență pe parchetul ringului de dans și aluneca nebuște, porcul izbuti să evite capturarea; cambrîndu-se precum un cal sălbatic, azvîrlind sacoul de pe cap și pe insul de o sută de kile, din spate, Leonard ieși din cerc.

Prin haosul general, am zărit-o cu coada ochiului pe Felicity. Părea năucită și ședea pe un scaun la

marginea cortului ; la o primă impresie, ai fi zis că se uită la un dans, dar chipul ei cumplit de șocat și semnul roșu uriaș de pe obraz risipeau iluzia. Caro ședea trîntită la doar cîteva scaune de ea, pe același rînd, sleită de puteri. Se uita și ea în gol, ca un boxer profesionist care eșuase. Cînd trecui în goană pe lîngă ea, se întinse și mă înșfăcă de braț.

— Ne-a luat banii, mormăi ea, c-o privire tîmpă. Pe toți.

M-am scuturat din strînsoarea lui Caro și, ignorînd spectacolul dat de porc, am alergat către scena unde se desfășura o altă dramă. La dreapta ringului de dans, printre mesele rotunde și scaune, soțul meu, care-și pierduse cu desăvîrșire calmul și blîndețea obișnuite, se repezea, spre oroarea mea, din nou la Ludo, cu pumnii încleștați, deși nu ridicați. Între timp, Ludo, care se pusese iarăși pe picioare, își întinsese brațele înainte, cu palmele în sus, făcînd tot ce-i stătea în puteri să-l descurajeze.

— *Ant !* am țipat eu, alergînd spre ei.

Cînd se răsuci către mine, pînă și eu mi-am dat seama că eram bezina de care focul ăsta n-avea nevoie. Ochii lui îi întîmpinară pe-ai mei c-o expresie de agresivitate scînteietoare pe care n-o recunoșteam, apoi se întoarse, pare-se cu forțe proaspete, spre Ludo. Din fericire, Clarence, aflat la doi pași de mine, evaluează la iuțeală situația și, într-o clipită, mă luă de ceafă așa cum își transportă pisicile puii și mă azvîrli în fața Malcolm, după care, într-o altă secundă, se postă între Ant și ținta furiei sale. Îl apucă de umeri și-l împinse înapoi cu fermitate, sugerîndu-i elocvent lui Ludo, peste umăr, în cuvinte monosilabice de efect, că ar fi mai înțelept să dispară. În tot acest timp, făcea și conversație cu Ant, ca să-l liniștească, zicînd ceva de genul : „Haide, Ant. Ajunge, amice. Calmează-te“.

Din păcate, exact în acest moment, Leonard se hotărî să părăsească ringul de dans și să se încaiere cu Clarence. Clarence execută o eschivă curată, ferindu-se de atacul asupra picioarelor lui, împingîndu-l și pe Ant din drum. După asta, Leonard se năpusti asupra tăbliei mesei. Izbi unul dintre capete și, prinzîndu-i-se copitele în pînza lungă de in, execută la perfecție trucul cu fața de masă, apărînd la celălalt capăt înveșmîntat complet în alb, argintăria, porțelanurile, paharele și florile decolînd și aterizînd apoi în țandări.

— SCOATE PORCUL ĂLA DE AICI! urlă Tim, roșu ca un rac fiert, uitîndu-se deznădăjduit la nevastă-sa, singura care avea destulă experiență în creșterea și îngrijirea porcilor, ca să-l poată ajuta. Ea îl privea tîmp, de parc-ar fi întrebat: „Porc? Care porc?”.

În vremea asta, mai tinerii membri ai masei de invitați prinseseră din zbor provocarea: zbătîndu-se ca să se debaraseze de sacouri, le azvîrleau apoi ca niște matadori în calea lui Leonard, aruncîndu-se și ei după haine. Aerul duhnea a testosteron. Parcă simțiseră că le sosise și lor clipa: nunta lui Alice era în primejdie și trebuia salvată. Poate că erau și foști pretendenți de-ai tinerei printre junii curajoși care încercau să-l imobilizeze pe Leonard, plătîndu-l ca la rugby, dar porcul era voinic și foarte furios, pe deasupra. Nici măcar Clarence – după ce se convinsese că profesorul universitar antisocial și agresiv se potolise pe moment, asistînd la scenă cu brațele atîrnîndu-i fără vlagă și cu umerii strînși – nu se dovedi în stare să prindă și să stăpînească vierul. Animalul alunecă, derapă și scăpă ca prin urechile acului. Nenorocirea a fost, însă, că zărise tortul miresei.

Ochișorii lui porcini sclipiră la vederea prăjiturii festive cu trei etaje, albă și strălucitoare, tronînd

într-o magnifică izolare pe-o masă din colț. Aproape că vedeai cum se desfășura procesul de gândire în capul animalului : era posibil ca ceva atît de înalt, de imaculat, atît de diferit de lăturile din troc, să aibă un miros atît de divin? Oare-l înșela rîtul sau bunătatea era umplută cu fructe, coniac și melasă, iar pe deasupra acoperită cu zahăr? O porni la galop constant în direcția minunii, în vreme ce alți și alți eroi în mîneacă scurtă se aruncau în calea lui; de fiecare dată, însă, izbutea să se elibereze, ochii lui hotărîți sclipind de poftă. Se tot ridica și-și urma implacabil scopul, pînă cînd se auzi un strigăt. Nu unul omenesc, ci un semnal porcin prelung și disperat. Asta-l făcu pe Leonard să încremenească.

Ne-am răsucit cu toții pe călcîie, odată cu Leonard. La intrarea în cort stătea mama, turînd motorul unui *quad*. În spate era atașată o remorcă îngrădită cu plasă și folosită pe vremuri, dacă bine-mi aminteam, la transportul puilor. Acum, în ea, guițînd de mama focului, se afla Boadicea, foarte excitată. Îl adulmecase pe Leonard și-l voia. Mai tîrziu, mama ne povesti că luase o bucățică de lemn din rulota în care fusese adus și i-o dusesese scroafei s-o miroasă. Boadicea mîncase lemnul cu totul, parcă pentru a demonstra ce-avea de gînd să-i facă vierului. O clipă, Leonard stătu în cumpană. Tortul era mare, dar și tipa aia era sexy, dînd roată prin cușcă disperată, înnebunită să ajungă la el. Pe lîngă asta, alte potențiale iubite – pe care, în definitiv, venise special să le reguleze pînă la leșin –, auzind strigătul Boadicei, îl chemau de undeva, din depărtare. Ca prin farmec, roțițele creierului său porcin erau iarăși vizibile: mîncare... sau sex? sex... sau mîncare? Cîte inimi de bărbați nu-l înțelegeau și-l compătimeau în momentele acelea?

Boadicea, simțindu-i nehotărîrea, slobozi un guițat primitiv, încărcat de poște și dorinți, un guițat căruia el nu-i putu rezista. Leonard se întoarse și galopă hipnotic în direcția cuștii. Se duse în spatele rulotei, unde se postase Henry, complicele maică-mii, însărcinat cu misiunea delicată de-a deschide ușile cuștii și a-l lăsa pe Leonard să intre, fără ca Boadicea să poată ieși. Dar nepotu-meu nu crescuse degeaba la fermă, așa că operațiunea se desfășură fără cusur. Porcii se împreunară, în toate sensurile expresiei. În cîteva secunde, martori fiind toți nuntașii, Leonard urcă la bord și, cu maxilarul atîrnînd și cu privirea aceea sticloasă și pierdută, atît de cunoscută femelelor de orice specie, o încălecă, închipuind bestia cu două spinări, în vreme ce Boadicea, odată ce-și căpătase masculul, părea complet absorbită, ca și cînd ar fi plănuit liniștită o serată.

Mulțimea aclamă sălbatic, strigînd și aplaudînd. Se părea că profunda înțelegere a psihicului masculin de care dăduse dovadă mama salvase petrecerea. În fond, tortul era intact, nu fusese mîncată decît o singură tavă de aperitive, paharele sparte fură iute îndepărtate, iar scaunele îndreptate. Leonard și Boadicea fură conduși afară din cort, către culmea dealului, unde așteptau restul scroafelor, nu în liniște, ca niște doamne, ci făcînd o hărmălaie cumplită și guițînd în disperare, luptîndu-se pe viață și pe moarte pentru întîietate, furioase la culme pe Boadicea, pentru că le-o luase înainte. Mai tîrziu, Henry, cu ochii cît cepele, îmi povesti că, în vreme ce Leonard era mînat în țarc, scroafele, cu spume la gură, la propriu, o porniseră cu spatele spre el – „*cu spatcle*, Evie“. Apoi, Leonard le satisfăcuse rînd pe rînd, ba chiar de două ori, cu cea mai mare sculă pe care-o văzuse Henry vreodată, „*în formă de tirbușon!*“.

Între timp, în cort, petrecerea reîntra pe făgașul său inițial. Se șterseră lacrimile domnișoarelor de onoare, masa a fost reaşternută cu veselă nouă și pahare, iar Alice – fată de comitet, nu vreo smiorcăită – primi încurajări și îndemnuri să vadă partea comică a situației. I se spuse că nunta asta va rămîne în istorie, că va fi re trăită și *rearătată* generațiilor viitoare – apropo, filmase cineva episodul? *Da*. Ei bine, asta e! Alice, care nu era vreo ingenuă cu ochi de căprioară, ci o tînără de douăzeci și șase de ani îndrăzneată și cu sînge rece, se ridică la înălțimea clipei și nu se văicări că-i fusese distrusă nunta, ci se tăvăli de rîs, dimpreună cu amicii, amuzîndu-se de hărmălaia iscată. Ce zi mai fusese și asta!

Totuși, ziua mea își urmă parcursul implacabil de trist. Ant, pe care-l scăpasem din ochi doar o clipită, ca să urmăresc show-ul porcului în călduri, dispăruse fără urmă. M-am dus pe gazonul din fața cortului, cercetînd disperată în jur. Am alergat de colo colo, blestemîndu-mă pentru nesocotința de a-mi lua ochii de la el. Apoi l-am zărit pe neașteptate, șezînd pe-o bancă mai la vale, în tovărășia lui Clarence. Clarence era doar în cămașă, spatele său puternic fiind încins cu o pereche de bretele roșii, ale căror cleme de aur sclipeau în soare. Ant e un ins înalt, dar părea neînsemnat pe lîngă el. Și distrus. Contemplînd pîrîul cu umerii strînși, era limpede că asculta cu mare atenție ce-i spunea Clarence. Primul instinct a fost să alerg către el, dar înțelepciunea mă făcu să ezit și să le mai acord un minut. Apoi Clarence dădu cu ochii de mine. Se ridică și-mi făcu un semn grăitor din cap. M-am dus către ei cu pași nesiguri.

Clarence îi zîmbi lui Ant și-mi șopti:

— E al tău de-acum.

O porni agale către Malcolm, care, arătînd de parcă sărbătorea întoarcerea unui erou cuceritor, alerga pe malul pîrîului, înspre noi. Cu ochii strălucind de mîndrie, n-a fost în stare să se abţină să nu-mi şoptească la ureche, înainte să-şi treacă braţul pe după cel al prietenului său şi să-l ia de-acolo :

— L-ai văzut? L-ai văzut pe Clarence? Nu-i aşa c-a fost *magnific*?

M-am aşezat nesigură lîngă Ant. Soţul meu rămase uitîndu-se lung la apă, cu mîinile încrucişate lejer pe genunchi. Priveam şi eu pîrîul, ale cărui valuri, în punctul acesta, erau roşietice şi curgeau cu viteză, năvălind şi rostogolindu-se pe pietrele cafenii şi netede. Prin minte îmi trecu gîndul că nu exista centimetru din acest pîrîu pe care să nu-l cunosc. Fiece palmă din acest loc îmi era familiară. Tăcerea se adînci. Cum ameninţa să se prelungească, mi se ridică un nod în gît. Apoi Ant se răsuci şi-mi zîmbi strîmb.

— Se pare că m-am făcut de rîsul lumii.

Am înghiţit în sec şi-am inspirat din nou.

— O, n-aş merge pînă într-acolo, am zis repede.

— Florile alea. Biletul, spuse, scuturînd din cap, uimit. Mi-e teamă că m-au făcut să văd negru înaintea ochilor, pur şi simplu. Voiam să-l omor. Dar Clarence zice că doar te-a văzut pe geamul de la baie, din casa de peste drum. Te-a văzut în...

— Da, l-am întrerupt brusc. Hai să nu detaliem partea cu ţinuta.

— Totuşi... Mesajul era unul foarte intim.

— Ştiu. Îmi pare rău.

— Nu-i vina ta, zise Ant, ridicînd din umeri.

— Ei bine..., am început eu, dar am ezitat să continui.

Nu. Las-o moartă, Evie. Nu-i vina ta.

— Apoi am sunat-o pe Anna, s-o întreb dacă știa unde ești, și era foarte supărată. Zicea că te-a văzut îmbrățișînd un bărbat la concursul hipic, un tînăr brunet, și că una dintre fete, fiica sergentului de poliție, a împrăștiat zvonul c-ai fost văzută pupîndu-te cu el într-un grajd.

— Oh!

— Tare mi-e teamă că asta m-a scos din minți.

— O, nu, Ant. N-a fost chiar așa...

— Știu, știu, mă întrerupse el pe-un ton obosit, trecîndu-și degetele prin păr. Mi-a explicat Clarence.

Serios? M-am holbat la el. Oare de unde știa Clarence de chestia asta? Ah, da, le povestisem chiar eu lui și lui Malcolm, cînd îi vizitasem pe barcă. Dar tot mai era nevoie de puțină diplomație și de-o explicație mai amănunțită.

— Nu pun la îndoială faptul că n-ai nici o vină, Evie, continuă Ant pe un ton precaut, poate chiar c-o ușoară nuanță critică, de parcă aș fi stat nu pe bancă, ci-n boxa acuzaților.

M-am făcut mică. Încă nu-și luase ochii de la apele pîrîului.

— Dar nu se poate contesta..., începu el, răsucindu-se ca să mă privească, iar eu am simțit că momentul judecății se apropia cam prea repede, ...nu se poate contesta că individul ăsta și-a făcut planuri să te cucerească.

Văzîndu-i chipul îngrozit, nu m-am putut împiedica să nu zîmbesc.

— E chiar așa de nemaipomenit? am întrebat.

— Păi, nu, zise, descumpănit o clipă. Dar... pare că ți-a făcut tot timpul curte!

— Așa este, l-am aprobat eu. Dar nu uita că, la vremea respectivă, nu știam foarte sigur asupra cui zăboveau privirile tale. Credeam că te vrăjise Bella Edgeworth.

— Carevasăzică, l-ai încurajat?

— Nu, nu l-am încurajat. De fapt, dacă îl întrebi pe Malcolm, vei afla, cred, că am fost de acord să lucrez în librărie numai dacă turele noastre nu coincideau. Dacă Ludo nu era acolo.

Ant încuviință mohorât.

— Știu. Mi-a spus Clarence.

Își ridică genunchii la piept și-i strînse cu îndârjire.

— Ludo, scuipe el cuvîntul. Tîmpit nume.

— Acum te porți ca un copil.

— Și trandafiri roșii. Ce clișeu!

— Așa am știut că nu erau de la tine, i-am zis, zîmbind.

— Pe mine n-o să mă prinzi cu clișee, se apără Ant.

— Sau dăruind flori, dacă tot veni vorba.

— Nu ți-am dat niciodată flori? se încruntă el.

— Mi-ai cules odată niște flori de câmp. Cînd eram în Devon.

— Nu-mi amintesc.

— Eu da.

Ant păli, apoi se strîmbă.

— OK. Să admitem că n-am prea excelat în domeniul ăsta.

— Nu mă plîng.

— Dar..., ezită el, un dram de idilă...?

— Face foarte bine la suflet, l-am aprobat în șoaptă.

El oftă și se uită în soare cu ochii îngustați.

— Și eu, care sînt mare expert în romantism.

— O, dar Coleridge și restul grupului ar fi fost îngroziți de felicitările și buchetele de Sfîntul Valentin, sînt sigură.

— E aproape o insultă, nu crezi?

— La adresa inteligenței unei femei sau cum?

— Da, un fel de „Hai să vedem dacă o impresionează vechiul refren“.

Am ridicat din umeri, nevrînd să-i dau apă la moară. Am stat acolo, așezați umăr la umăr, privind dincolo de pîrîu, către ferma cocoțată pe-o culme de deal: solidă, simplă și atît de familiară; într-un fel, liniștitoare.

— Deci... te-a ispitit?

Deși Ant e, în mod normal, un om precaut și taciturn, de data asta am simțit în el o dorință neobișnuită de-a ajunge la miezul problemei.

— Ludo?

— Păi, e fără îndoială tînăr, chipeș, viril, zise aproape scuipește cuvintele. Și e limpede că e amoretzat de tine.

— M-am simțit flatată, am răspuns în cele din urmă. Și mi-a făcut plăcere să mă simt astfel. Mi-a plăcut senzația că sînt obiectul atenției cuiva.

— Dar n-ai confundat asta cu altceva?

— O, nu m-am îndrăgostit de el, m-am răsucit spre Ant șocată, dar el zîmbi.

— Nu, văd că nu. Deși bănuiala mea este că el s-a îndrăgostit de tine.

Am clipit, năucită.

— Dumnezeu știe de ce. Adică, uită-te la el.

Ant îmi urmări privirea către locul unde Ludo – chipeș, surîzător și cu mici cute în jurul ochilor – se întreținea cu prietenele lui Alice, chiar la intrarea în cort. Acestea roiau în jurul lui, aruncîndu-și părul pe spate și rîzînd la glumele sale.

— Și uită-te și la mine: o casnică între două vîrste și plictisitoare.

Am tras de marginile unduioase ale caftanului și-am rîs.

— C-o frumusețe tot mai palidă, cu un creier cît o nucă...

— Și-o inimă mare, mă întrerupse Ant, fără să mă slăbească din ochi.

I-am întâmpinat privirea albastră, știind că vrea să mă sărute. Dar aveam o mărturisire de făcut, nu una gen Ludo, ci de altă natură. M-am uitat în altă parte.

— Dacă tot vorbim de inima mea, Ant, am început încet.

— Ce-i cu ea? întrebă luîndu-mi mîna, dar eu mi-am retras-o binișor.

— Cred că ar fi mai înțelept să-ți spun... de fapt, ar fi cinstit să recunosc că am fost geloasă pe Bella Edgeworth. Din tot soiul de motive: e deșteaptă, frumoasă, tînără, firește, deși acum știm că nu i-a mai rămas mult de trăit din tinerețea asta...

M-am oprit o clipă, apoi am continuat.

— Dar adevărul este, Ant...

Mi-am înghițit nodul din gît și mi-am umezit buzele.

— Ei bine, adevărul este că nu sînt deloc sigură că, dacă Bella s-ar însănătoși în mod miraculos, dacă s-ar găsi un leac pentru forma asta extrem de agresivă de cancer, iar Bella ar fi prima care să beneficieze de el — acum cuvintele năvăleau din gura mea ca un torent —, nu sînt sigură că aș mai fi la fel de mărinimoasă. Am sentimentul foarte neplăcut că unicul motiv pentru care îi primesc fiica — fiica ta — în casa mea, cu brațele deschise, este acela că mama ei va pieri dintre noi în curînd. Am senzația oribilă că nu sînt deloc un om bun.

Se lăsă tăcerea, cîtă vreme Ant medita la ce auzise.

— Cînd mi-ai spus că e pe moarte, o pîrtică din mine a respirat oarecum ușurată. Trebuie să știi asta, Ant. Trebuie să afli, înainte să te apuci să rătăcești prin oraș cu ochii umeziți de emoție și cu o impresie falsă, povestind în dreapta și-n stînga ce ființă generoasă și bună ca pîinea caldă e soția ta, spunînd oamenilor că e o femeie deosebită.

Nu sînt cîtuși de puțin ca Bob Geldof, am adăugat în șoaptă.

— Cred că ar trebui să ne mai amintim ceva, observă el într-un tîrziu și, poate că mi s-a părut doar, dar i-am zărit buzele zbatîndu-se. Anume, că doar o mică părticică din tine a gîndit în felul ăsta.

— Păi...

— Și că multe femei n-ar fi recunoscut cîstit, păstrîndu-și sentimentele pentru sine.

M-am luptat cu vorbele lui, am tras de firele de iarbă, smulgînd-o în smocuri și încruntîndu-mă. N-avea de gînd să mă lase să-mi duc penitența pînă la capăt.

— Nu pari foarte șocat, am murmurat. Eu credeam c-o să fie o confesiune teribilă.

— Știu asta. Dar dă-mi voie să-ți spun ceva, Evie: dacă fiecare om și-ar privi sufletul într-o oglindă, așa cum ai făcut tu, dacă toată lumea și-ar examina cu atîta minuțiozitate motivele, ei bine, priveliștea care-ar rezulta ar fi înfiorătoare. Am și eu ceva de mărturisit. Dacă bărbatul ăla ar fi găsit mîine zăcînd mort într-un șanț după ce l-au lăsat frînele mașinii la o curbă strînsă, n-aș vărsa nici măcar o lacrimă. De fapt, cred că aș dănțui pe mormîntul lui.

Șocată, i-am urmărit privirea către Ludo, care, preluîndu-și iar rolul de frate al miresei, întîmpina un cuplu în vîrstă, însoțindu-i în cort, dar nu înainte de a-și arunca neliniștit ochii peste umăr, în direcția noastră.

— În loc de asta, însă, adăugă el ridicîndu-se, trebuie să mă duc și să-i strîng mîna. Să mă scuz pentru că i-am stricat nunta surorii lui. Și pentru că l-am lovit.

Mă luă de mîină și mă ajută să mă ridic.

— Nu e vorba de-a fi bun sau rău, Evie. E vorba să te porți cum se cuvine. Oricît de ticăloasă te-ai

crede, oricât de puternică ar fi impresia că a o primi pe Stacey în casa ta e o reacție automată la ceea ce, în ochii tăi, s-ar fi putut transforma în ceva mult mai rău, ai făcut ceea ce se cuvenea. În ultimă instanță, ceea ce contează sînt acțiunile noastre, nu sentimentele. Ele fac din noi niște oameni civilizați și ne deosebesc de fiarele sălbatice. Educația trebuie să primeze în fața instinc-
tului. Vezi personajul lui Prospero.

— Cine?

— Nu contează. Nu putem controla tumultul din inimile noastre, dar putem să ne supraveghem comportamentul. Și, odată încheiat acest moment de filozofie rece, e vremea să merg și să-i strîng mîna ticălosului.

Rînji spășit, uitîndu-se în jos, apoi se întoarce și dădu să plece.

— Te iubesc, Ant.

Se întoarce spre mine, surprins.

— Și eu te iubesc.

Deschise larg ochii și întinse brațele, iar eu am pășit înainte și m-am lăsat îmbrățișată.

— Mai mult decît vei ști vreodată, îmi șopti.

Pe urmă ne-am sărutat așa cum o fac îndrăgostiții, nu cuplurile căsătorite de multă vreme. Apoi Ant o porni încetișor de-a lungul malului, către cortul de nuntă.

Am traversat podul și mi-am croit drum prin ierburile înalte de pe celălalt mal, apoi am luat-o pe pajiște, în direcția casei. Parcă mă îmbrățișam singură, zîmbind prostește către pantofii din picioare, rînjind cu gura pînă la urechi, chiar. M-am scuturat rapid și ferm și-am intrat pe ușa din spate, care dădea în bucătărie. Eram convinsă că aceasta ar fi înlocuit cu succes cortul de nuntă, ca scenă pentru oricare dintre dramele familiei Mulligan, dar starea de euforie în care mă aflu, după ce eu și soțul meu ne reînnoisem, practic, jurămintele de căsătorie, nu era exact aceea de care aș fi avut nevoie acum. Confirmîndu-mi așteptările, în timp de urcam scările către dormitorul lui Caro, m-am întîlnit cu nepoții mei, care ieșeau tăcuți, închizînd binișor ușa după ei.

— I-am dus o cană de ceai, șopti Henry cu ochii mari, strecurîndu-se în vîrfurile picioarelor pe coridor. E o crizuliță de nervișori, Evie?

— O, nu, e doar supărată.

— Totuși, spuse, privind vizibil dezamăgit peste umăr, la ușa de la dormitorul maică-sii. Poate i-ar prinde bine vreo cîteva nopți la Clinica Priory, ce zici? Dacă are probleme mintale... Poate-ar trebui să-i dăm un laxativ, să se mai liniștească?

— Vrei să zici un sedativ, bufni Jack. Un laxativ ar expedia-o la budă.

— Sînt convinsă c-o să se liniștească, i-am asigurat, gonindu-i la parter și îndemnîndu-i să nu le sufle o vorbă lui Phoebe și Annei, cînd se vor întoarce acasă.

Dar, cînd am intrat în dormitor, iar Caro se săltă, înțepenită de la brîu în jos, de pe pernă și se holbă la mine cu ochi ce parcă i se învîrteau în cap și cu părul ca o măciucă, mi-am zis că nu i-ar strica deloc să înghită o tabletă de Valium.

— Ne-a luat toți bănuții! izbucni ea, înainte chiar să apuc să închid ușa. Eram acolo, spuse, arătîndu-mi cu un deget tremurător ușa de la baie, pe nenorocita de budă, cînd te-am auzit vorbind cu Tim despre asta — nu-mi venea să-mi cred urechilor! M-am oprit practic la jumătatea acțiunii, încremenind pe colacul veceului. Nu-mi venea să cred cît de calmi erați amîndoi. M-am șters la fund și m-am dus țintă s-o trosnesc, de să-i sară dinții!

— Dar n-ai făcut asta, nu? am zis neliniștită, așezîndu-mă lîngă ea pe pat.

Ocupată să răzbat prin grămada de pălării, n-apucasem un loc lîngă ring.

— I-ai tras doar o palmă, nu?

— Din nefericire, mormăi Caro, trîntindu-se la loc. De vină e buna mea creștere. N-am putut s-o pocnesc. Dar tare-mi doresc s-o fi făcut.

Ușa se deschise încetișor și-n prag apăru Felicity, palidă, zguduită, cu pălăria într-un unghi bizar. M-am aruncat peste Caro, chiar cînd aceasta se ridica din patul conjugal precum Monstrul din Mlaștină, cu dinții rînjiți și ochii holbați, semănînd oarecum cu Bertha, prima soție a domnului Rochester.

— *Aaaah!* zbieră ea.

— Caro! Liniștește-te! i-am strigat, împingîndu-i umerii în jos cu toată forța și întrebîndu-mă dacă

n-ar fi indicat să-i trag o palmă. Felicity, nu sînt sigură că-i un moment potrivit, am țipat peste umăr.

Brusc, Caro se înmuie în mîinile mele și se trînti ascultătoare pe perne.

— Las-o să între, îmi zise pe-un ton sumbru. De ce nu? Să auzim ce are de spus în apărarea ei. Sînt pregătită. Sper că ai un avocat bun, Felicity, pentru că-ți va fi de mare folos.

M-am chircit. Doamne, era îngrozitor. Îngrozitor. Și erau prietene atît de bune. Îmi doream din suflet să nu fi fost singură cu ele.

— Da, ai dreptate, șopti Felicity, venind spre capul patului, într-un gest ce-mi păru extrem de curajos.

Era aproape de nerecunoscut. Era mînjită de ruj în jurul gurii, paloarea feței amintea de aceea a unei moarte, iar ochii îi erau încercănați. Am văzut-o inspirînd adînc, ca să se mai liniștească.

— Voi avea nevoie de un avocat, pentru că n-am nici o apărare. V-am luat, într-adevăr, banii.

O, Doamne. Mi se strînse inima. Am simțit cum trupul lui Caro devine rigid, în timp ce, simultan, apăru și Tim în cadrul ușii. Nu intră, ci rămase acolo, sprijinindu-se tăcut într-o cîrjă.

— Dar nu imediat. N-am aflat de scrisoarea aceea, zise, uitîndu-se întîi la mine, apoi la Tim, decît la multă vreme după ce tatăl vostru murise. Ca și voi, am presupus că murise fără testament. În fond, nu-mi spusese că ar fi scris vreunul și, avînd o căsnicie fericită, ar fi trebuit să știu și eu, nu? Adică, în mod normal, soții și soțiile fac asta împreună, nu?

Am încuviințat. Da, așa era. Ant și cu mine făcuserăm un testament comun chiar de curînd, motivați de faptul că tata nu lăsase nici unul.

— Poate primele soții! mîrîi Caro, transformată într-o făptură din ultimul cerc al Infernului lui Dante.

Felicity continuă, fără să-i dea atenție.

— Evie și cu mine am întors camera aia cu fundul în sus, nu-i așa?

Am încuviințat cu același entuziasm. O, Doamne, fă să iasă totul bine!

— Sertar după sertar, dosar după dosar, cutie după cutie – și n-am găsit nimic. Pe urmă, eu am plecat și v-ați mutat voi aici, spuse, uitîndu-se țintă la Caro, pentru că, deși nu scria nicăieri negru pe alb că ar trebui să moșteniți ferma, știam că asta și-ar fi dorit Victor. Îmi spusese chiar el. Dar aș fi putut să rămîn. Nu conta că eram a doua nevastă, casa îmi revenea de drept. Orice tribunal mi-ar fi atribuit-o fără nici o ezitare.

Caro părea acum mai puțin sigură pe ea; aruncă o privire spre soțul ei. Însă expresia de pe chipul lui Tim era greu de descifrat.

— Și cînd ai găsit scrisoarea? am încurajat-o cu blîndețe.

— La aproape un an după aceea, cînd locuiam deja de nouă luni în casa de pe Fairfield Avenue. M-am dus să fac asigurarea anuală pentru mașină. Am găsit registrul în birou, împreună cu dosarul de plastic gri în care sînt toate documentele. Înăuntru erau certificatul de plată a taxei și asigurarea de anul trecut, iar în spatele acesteia era pitită bucata aia de hîrtie.

Mi-am amintit că Maroulla îmi spusese că, după ce-o copiasse, o pusese la loc, dar nu în haosul din sertarul tatei, unde bănuia că se va pierde, ci în dosarul cu aspect oficial și important, în care erau păstrate certificatele. Certificatele de naștere, crezuse ea. Am înghițit în sec.

— Era o zi de vară superbă, mi-o amintesc de parc-ar fi fost ieri. N-am uitat nici măcar cu ce eram îmbrăcată — pantaloni albi și cămașă roz — și faptul că eram fericită. În dimineața aceea curătasem florile de pe terasă de bobocii uscați și, pentru prima dată după multă vreme, am simțit că viața mea revenea pe făgașul normal. Aveam o căsuță adorabilă, o slujbă; nu puteam nega că-l pierdusem pe Victor, dar aveam sentimentul că... voi răzbate cumva, că-mi voi duce traiul și fără el. Mai simțeam și că el avea grijă de mine, că mă îndemna să merg înainte. Apoi, din senin, viața mea s-a împotmolit din nou cu o smucitură, așa cum se întâmplase și cu un an în urmă. Am rămas în picioare lângă birou, fixînd documentul. Mi se făcuse rău. Trebuia să mă așez. M-au trecut căldurile, apoi am înghețat. Mi-era o teamă cumplită.

La punctul acesta, se uită pentru prima dată țintă la Caro.

— Mă apropiam de șaizeci de ani. Eram singură. Nu aveam copii, nici familie. În curînd, urma să rămîn și fără adăpost.

— Ai fi putut să te întorci la colegiu, mormăi Caro, dar cu mai puțină îndîrjire. Să-ți iei un apartament.

— Oare? După cum știe și Evie, oamenii se bat ca chiorii pe apartamentele alea, iar la colegiul meu erau toate deja alocate. Poate c-aș fi putut să abuzez de poziția mea, dar ce avantaj real îmi oferea ea? Nu mai eram șefă de catedră. Lucram cu jumătate de normă, trei zile pe săptămînă. Vremea mea trecuse. Și nu uita că, în trecut, renunțasem la un apartament. Oare nu mi s-ar fi sugerat cu blîndețe că era timpul să mă pensionezez?

— Ei bine, în cazul ăsta ai fi putut să-ți cumperi o garsonieră pe lângă Cowley Road! strigă

Caro vehement. Lîngă zona industrială, unde să trăiești pe măsura mijloacelor!

Felicity își plecă fruntea, fără să răspundă.

— Ce-ai făcut cu scrisoarea? am întrebat-o.

— O vreme, nimic. M-am uitat la ea o grămadă, apoi — cu mîini tremurînde, îmi amintesc — am pus-o la loc în sertarul biroului meu, sub un teanc de hîrtii. Am îngropat-o, așa cum își îngroapă cîinii osul. Dar aproape din oră-n oră mă întorceam în camera de lucru, scoteam documentul și mă uitam iar la el. Aveam iarăși senzația că trebuie să mă așez, după care mă grăbeam să-l pun în sertar. Data arăta că fusese scrisă cu șase luni înainte să moară, dar nu mă puteam hotărî asupra stării de spirit în care se găsea cînd o redactase. Nu știam dacă reprezenta cu adevărat ultima sa dorință sau era doar rezultatul unei toane ce-l apucase într-o noapte, după ce golise jumătate de sticlă de whisky. Nu știam nici dacă era un document legal, dar asta era irelevant. Ceea ce conta, însă, era întrebarea: „Oare chiar dorise ca asta să devină realitate?”. Dacă e să recunosc, îmi spusese odată că, dacă i-ar lăsa lui Tîm ferma fără o sumă de bani pe lîngă, ar fi fost o povară...

— Sigur că ar fi fost! zbieră Caro, ridicîndu-se din nou. Ar fi fost ca și cum i-ar fi tăiat picioarele! Ca și cînd i-ar fi lăsat un vagon fără roți sau o căruță fără cal. Se potrivește orice nenorocită de analogie agricolă îți trece prin minte! Ne-a lăsat fără nici un ajutor. Și-am muncit din greu, *atît* de mult, că nici nu-ți poți imagina, zise, tremurînd de mînie. A trebuit să ținem ferma prin orice mijloace am avut la îndemînă. Ne-am zbătut zi și noapte, în timp ce tu, care *știi*, stăteai cu brațele încrucișate în drăgălașa ta căsuță de epocă, cu terasă și balustrade din fier forjat, bucurîndu-te

nu numai de salariul de la Universitate, dar și de moștenirea lui Tim!

Felicity înghiți în sec.

— Da, încuviință ea, da, e adevărat. Dar salariul acela mi se cuvenea, Caro. Am muncit pentru el, spuse cu un glas tremurat. *Și-am crezut* că mi se cuveneau și banii soțului meu. În fond, eram căsătoriți, eram soția lui — chiar dacă de-a doua — și, de obicei, la moartea soțului, nevasta moștenește tot. După cum am mai zis, aș fi putut, cu legea de partea mea, să intru în posesia casei, a pământului...

— Asta ar fi fost *total* împotriva dorinței lui.

— Exact, de aceea n-am făcut-o. Dar mi-ar fi stat în putere. Însă așa ne înțeleseserăm cu toții, nu? întrebă, privind rugător de jur împrejur. Tim și Caro să ia ferma, lui Evie să-i revină... mă rog, nu mare lucru...

— Nu duceam lipsă de nimic, m-am grăbit să precizez.

— Iar eu urma să primesc banii care...

— Dar asta a fost înainte să găsești scrisoarea! explodă cumnată-mea. Și spui că n-ai știut cum s-o interpretezi — ei bine, nu te cred. *Știu* că te-au trecut toate nădușelile, după care te-a luat cu frig. Ai citit pe bucata aia de hîrtie că Victor Mulligan dorea ca fiul său să continue munca la fermă și s-o lase moștenire generației viitoare, pentru ca Jack, și poate fiul său, și chiar șase generații din familia Mulligan de-acum încolo să muncească pământul ăsta, așa cum făcuse și străbunicul lui Victor. Ai văzut, într-o clipită, în acel petic de hîrtie, că locul tău în schema acestui univers nu era important, că, în fața asaltului istoriei și-a chemării pământului, nu însemnai nimic. Erai doar nevasta!

— Ca și tine, zise Tim încetișor.

Era prima dată cînd îi auzeam glasul. Privirea lui Caro zbură spre el. Deschise gura să obiecteze, dar chipul lui o reduse la tăcere. Frate-meu intră schiopătînd.

— Cîți bani a lăsat? Am uitat.

— Aproape două sute de mii, spuse Felicity. Pe care i-am dat ca avans pentru casă.

— Nu-i prea mult.

— Nu-i prea mult?! țipă Caro. Ba te rog să mă crezi, dragul meu, că două sute de mii de lire ne-ar ajuta teribil de mult să...

— Nu-i prea mult, raportat la *schema acestui univers*, o întrerupse el, folosindu-i înapoi expresia și închizîndu-i gura.

— Dar pentru tata era o avere, nu? am sugerat eu, surprinsă, dar fericită pentru Felicity. Adică, dacă ne gîndim că am fost dintotdeauna săraci.

— Erau bani albi pentru zile negre, zise Tim. Știam de ei. Bunicul îi strînsese atunci cînd afacerile mergeau bine, dar tata nu se atinsese de ei. Trăia de pe azi pe mîine, în speranța că, poate, va apuca să cumpere mai mult pămînt și să pună ferma pe roate. Era fondul său de urgență. Te-ai gîndit măcar să ne arăți și nouă hîrtia? întrebă, răsucindu-se către Felicity.

— De multe ori. Am ridicat deseori receptorul, zicîndu-mi că trebuie să vă spun neapărat. Mă chinuiau gîndurile. Știam că ceea ce făceam nu era cînstit, dar, cu fiecare care zi care trecea și-n care nu vă spuneam, cu fiecare săptămînă și lună... ei bine, cumplita realitate e că senzația de culpă dispărea treptat. Însă tot mai trebuia să mă privesc în oglindă...

— Dar ți-ai mîntuit conștiința făcînd muncă de caritate, zise Caro înciudată. Asta ți-a reabilitat imaginea de sine.

— Poate, recunoscui Felicity amărită. Încercam să fiu persoana care știam că nu sînt.

— Dar nu ești un om rău, Felicity, am zis repede, iar ea-mi adresă o privire plină de recunoștință. Nu spun c-aș fi procedat la fel, m-am grăbit să adaug, sub ochii încărcăți de venin ai cumnată-mii. Dar... cine știe? Nu spun decît că înțeleg cum s-au petrecut lucrurile, cum de s-a trezit Felicity la ananghie. Nu știa nimeni nimic, scrisoarea era la ea...

— Maroulla avea și ea o copie, așa cum ai descoperit cînd te-ai dus s-o vezi la azil. Cred că asta ți-a provocat un șoc *îngrozitor*, mă întrerupse Caro. Dar, pe de altă parte, Maroulla era pe moarte, nu-i așa, Felicity? Și astfel, în curînd, n-ar mai fi rămas nimeni care să știe. Minunat.

Își încrucișă brațele cu înverșunare. Se lăsă tăcerea, toți cei prezenți fiind adînciți în gînduri. Însă mie mi se ridică sîngele la cap.

— OK, Caro, ia spune-mi și mie ceva. Dacă ai fi găsit o scrisoare – nici măcar una adevărată, ci doar un petic de hîrtie – în camera de lucru, pitită... ooo, știu și eu, în spatele unui tablou, să zicem tabloul bunicului Milligan, de deasupra șemineului, dacă ai fi găsit un document scris de mîna tatei, în care să se spună negru pe alb că dorește să lase toată șandramaua lui Felicity, că nu mai are nici un rost să ne chinuim cu ferma și că Tîm va fi obligat să scoată apă din piatră seacă, tu cum ai fi procedat? Cît de repede ai fi convocat un consiliu de familie? Te-ai fi grăbit să-i predai lui Felicity casa și să te muți în bungalow-ul din Rutlers Lane, cu tavanul din care curgea apa și cu mucegai pe tavanul bucătăriei? Și, doar de dragul discuției, să mai presupunem că ai fi stat în fața portretului bunicului Milligan, citind scrisoarea, iar în șemineu ar fi ars focul. Ce-ai fi făcut, Caro?

N-am slăbit-o nici o clipă. Îmi întoarse sfidător privirea, dar în ochi i se zărea și-un dram de precauție. O cunoșteam bine pe Caro. Știam că ar fi protejat nu doar propriile interese, dar și pe acelea ale familiei, ale copiilor ei, indiferent cu ce preț. Nu-mi era deloc străină forța neîmblinzită pe care-o demonstrau femeile în asemenea împrejurări, hotărîrea și tenacitatea de care dădeau dovadă cînd era vorba de familie. Le trăisem și eu, chiar recent. Dacă vedea cum ceva extrem de prețios începea să alunece din locul în care-l fixase cu atîta grijă, se făcea luntre și punte ca să-l împiedice să cadă.

— Ei bine, mi-ar plăcea să cred că..., începu ea pe-un ton prefăcut.

— *Prostii!* am urlat.

Se lăsă tăcerea. Caro și cu mine ne uitam furioase, știind ce gîndea cealaltă. Ea își coborî prima ochii.

— O să vi-i dau înapoi, firește, spuse Felicity aproape în șoaptă. O să vînd și-atunci, Caro, o să vă puteți primi banii înapoi, pînă la ultima lețcaie.

Tim își dresе glasul și-ncepu :

— Felicity...

— Nu, îl întrerupse ea, ridicînd mîna și închizînd ochii. Vorbesc serios. Asta ar fi trebuit să fac din capul locului. Să știți că va fi o ușurare pentru mine. Nu mi-a plăcut să locuiesc acolo, cu vina apăsîndu-mi tot mai greu pe umeri. Mă bucur c-ați aflat cu toții. Și-mi pare foarte, foarte rău, mai adăugă cu vocea întretăiată. Casa e ca și vîndută.

Ne uitarăm cu toții în jos, la mîini, pînă și Caro avînd decența de-a părea jenată. Tim vorbi primul.

— Mulțumesc, Felicity, dar nu e nevoie. Chiar și cu banii ăștia, tot n-am reuși să continuăm. Tot ar trebui să vindem ferma.

Șocată, mi-am ridicat ochii spre el.

— Am hotărît deja să facem asta, nu-i așa, draga mea? zise cu blindețe, întorcîndu-se către nevastă-sa.

Caro rămase tăcută. Era foarte palidă și, în momentele acelea, părea că suferă cu adevărat. Brusc, am înțeles de unde izvorîse atîta furie, care poate că fusese îndreptată într-o direcție greșită.

— Uitați-vă la mine, ne rugă el, întinzîndu-și brațele ca pentru a fi crucificat, cîrja atîrnîndu-i de încheietura mîinii.

Chiar fără să ne uităm, știam că picioarele sale suferiseră de pe urma nenumăratelor operații. Poate că se îmbinau la genunchi, dar ai fi putut lovi o minge de fotbal prin gleznele lui.

— Nu așa arată un fermier. Nu așa arată un bărbat în stare să-și muncească pămîntul.

Nici măcar nevastă-sa nu avu curajul să-l contrazică. Pînă și Caro, care negase realitatea ani de-a rîndul, își ținu gura, fixînd cuvertura de pe pat.

— Așa arată un om căruia i-ar sta mai bine la un birou, sfîrși el amărît. Un om care s-a săturat să tresară de cîte ori trebuie să plece la lucru dimineța. Nu mai sînt în stare să duc o viață ca asta.

Se duse șchiopătînd la fereastră și se uită afară, încercînd poate să-și ascundă fața. Se sprijini greoi în cîrjă. Văzîndu-l așa, mi-am dat seama că nici o sumă de bani n-ar fi rezolvat problemele astea. Cu toții, inclusiv Tim, ne prefăcuserăm ani de zile că acest handicap, în fapt, nu exista, sau evita-serăm cu stîngăcie să abordăm chestiunea. Banii lui Felicity n-ar fi ajutat și, dintr-o privire, am realizat că și Caro știa asta. Ochii ei își mai pierduseră acum din strălucire; nu mai ardeau de nedreptatea ce i se făcuse. În poziția ei, cu umerii căzuți, se citea resemnarea în fața inevitabilului,

ca și cînd îi pierise orice dorință de-a mai lupta. Și mai credeam ceva : în inima ei, Caro știa că, *și de-ar fi venit* Felicity atunci, fluturînd panicată scrisoarea, Tim, cel care trebuia, în ultimă instanță, să decidă, ar fi dat totul dracului, zicîndu-i lui Felicity că : „Nu valorează nici cît hîrtia pe care e scrisă. Nu-ți putem lua banii în baza ei. Ce-a fost făcut e bun făcut ; situația în care sîntem e așa cum e“, și înăbușind, dintr-o singură privire, protestele nevestei scandalizate. Nu spun asta doar pentru că-mi cunosc fratele sau pentru că e un om de treabă, ci pentru că, după mine, dacă cineva se poartă frumos, îi încurajează și pe alții să procedeze la fel. Cine știe, poate Caro însăși ar fi fost impresionată, prinsă pe picior greșit de un atare gest...

Dar, cînd oamenii se poartă urît... M-am uitat la Felicity. N-ar fi fost chiar persoana pe care s-o asociez cu slăbiciunile firii omenești, dar frica e mai puternică decît multe alte sentimente și, odată ce Felicity îi căzuse în gheare, odată ce se trezise privind către ceea ce părea a fi străfundul unei prăpăstii în care se prăbușea întreg viitorul ei, și odată ce se lăsase furată de vertij, ezitînd să alerge la fermă sau să sune, înțelegeam cum de îi venise tot mai greu, în timp, să se apropie iarăși de marginea hăului. Era mai ușor să se țină deoparte. Și, pe măsură ce treceau lunile și anii, iar ea vedea că n-o lovește nici un trăsnet și că asupra ei nu se abate mînia Domnului, în timp ce Pămîntul se rotește așa cum o făcuse de miliarde de ani, iar ea își ținea cursurile, livra mîncarea bătrînilor și îngrijea de florile din grădina casei, în vreme ce viața își continua nestingherită cursul, afacerea asta nenorocită se va fi estompat tot mai mult, dispărînd pe fundal. Dar, poate că în timp ce Felicity urca treptele către dormitorul ei, într-o

duminică seara, după ce luase, aici, la fermă, prânzul gătit de Caro, istovită de iureşul care era viaţa ei de zi cu zi, şi poate în vremea când Henry fusese bătut la şcoală, părinţii străduindu-se, dar nereuşind să-i plătească un loc la o instituţie particulară, poate când Tim venise mort de oboseală de la cîmp, iarăşi mult după apusul soarelui, poate că, într-una din aceste ocazii, o copleşise din nou vina şi adormise cu mare greutate. Poate că, în fond, aşa cum spusese chiar ea, nu meritase sacrificiul.

Se auziră paşi uşori pe coridor şi următorul chip care se iţi de după uşă, tot numai un zîmbet, se dovedi a fi al mamei.

— Ah, *aici* eraţi. Chiar mă întrebam unde dispăruserăţi. În cort cîntă o formaţie grozavă, iar Alice insistă să veniţi şi să dansaţi. Rataţi toată distracţia.

Plimbîndu-şi ochii prin încăpere şi văzîndu-ne feţele, expresia i se schimbă. Mi-am dat seama că nu asistase la momentul în care Caro o pălmuisese pe Felicity, pentru că fusese ocupată cu porcii. Nu ştia ce se petrecuse.

— Ce se întîmplă?

Am surprins o undă de panică întunecînd privirile lui Felicity. Se uită cu teamă spre Caro. Ținea foarte mult la părerea mamei, care îi era cea mai bună prietenă şi-o femeie cinstită, o femeie a cărei integritate morală nu putea fi pusă la îndoială.

Caro se dădu jos din pat.

— Nimic, zise ea scurt, netezindu-şi fusta. M-am simţit cam ciudat şi-am venit încoace să mă întind puţin. Pe urmă, a venit şi Tim, văicărindu-se că-l doare şoldul, şi, pînă să-mi dau bine seama, m-am trezit cu toată familia pe cap.

Trei perechi de ochi îi adresară priviri recunoscătoare. Asta păru s-o încurajeze, să-i dea avînt. Mai chibzui puţin şi mai găsi nişte replici.

— Acum, haideți, zise ea vesel, extrăgînd pantofii de sub pat și punîndu-i în picioare, aruncînd și haina pe ea și transformîndu-se în Caro cea pe care-o știam. Mai avem de servit ceaiul și tortul. Și slavă Domnului că tortul e *încă* neatins, mulțumită ție, Barbara, iar nu lui Leonard.

— Da, dar, pe de altă parte, mulțumită lui Leonard, zise mama, ieșind în urma lui Caro, toate scroafele au fost satisfăcute.

Caro se opri în prag și se răsuci îngrozită.

— Toate?

— Da. De ce?

— Aveam de gînd să le separ și să le trimit la el, două cîte două.

— Ah, chiar m-am mirat. Eu așa procedam. Dar Henry a zis că nu, mama vrea să fie „rezolvate” toate odată.

— Drace, chiar așa? Asta înseamnă că, peste șase luni, cele șase scroafe vor făta cincisprezece purceluși fiecare, iar asta înseamnă... (Se opri puțin, ca să facă socotelile) ...nouăzeci de purcei. O, minunat.

Arăta oarecum sfîrșită, dar ceva pe chipul ei se luminează și-o făcu să-și arunce brațele în sus.

— Și ce dacă? De ce mama naibii mi-ar păsa mie? Doar n-o să mai fiu eu aceea care va turna lăturile în troc, nu?

Și, cu un ultim zîmbet sfidător, o porni în pas de marș pe coridor.

Bella Edgeworth a murit în martie. Funeraliile s-au ținut în bisericuța din sat, aflată peste drum de casa ei din Yorkshire, iar printre cei care-au plîns-o s-au numărat și membrii familiei Hamilton. La început, ezitasem, gîndindu-mă că ar fi mai potrivit să meargă doar Ant și Anna, dar am primit un telefon de la Stacey, care mă ruga să vin și eu, așa că am mers toți trei.

În ziua aceea, erau atît de multe mașini în fața bisericii, încît am fost nevoiți să parcăm în celălalt capăt al satului și să parcurgem drumul pe jos. S-a dovedit a fi unul dintre cele mai lungi drumuri pe care le făcusem vreodată, pășind alături ce soțul și fiica mea, în acea dimineață plăcută de primăvară, marcată de raze strălucitoare ce luminau intermitent printre norii grăbiți, și de sunetul clopotelor, care băteau prelung și fără încetare, și tot mai puternic pe măsură ce ne apropiam noi. Am ajuns acolo în tăcere, dimpreună cu alte mici grupuri, tot amuțite, de oameni îmbrăcați în negru. Abia de mai puteam să respir, căci gîtul mi se strînsese foarte tare. Dar Stacey, care întîmpina pe toată lumea, stînd în ușa bisericii cu Ted alături, nici nu voia să audă de așa ceva. Purta o fustă albă vaporeasă, o cămașa roz și-o jachetă, părul blond căzîndu-i în valuri strălucitoare pe

umeri. Mi s-a părut că arată ca un înger. Când ne-am îmbrățișat și i-am șoptit condoleanțele noastre, cu voci întretăiate, ea ne-a mulțumit, dar ne-a atras ferm atenția, întinzându-ne programul slujbei, că :

— Aceasta este o celebrare a vieții ei. Mama și cu mine am avut mult timp la dispoziție ca să pregătim ceremonia și este ceea ce ne-am dorit amîndouă. Nu vă faceți griji, sînt bine.

Bănuiam că nu era așa, dar se descurca de minune să-și ascundă durerea. Și dacă o puteam ajuta zbierînd „Toate lucrurile frumoase“, iar nu, după cum am observat, „Domnul e păstorul meu“, atunci putea conta pe noi. Biserica era înțesată de lume — mai stăteau unii și afară, în curte — așa că am făcut grinzile tavanului să tremure. Apoi, i-am ascultat citind pe doi dintre prietenii apropiați ai Bellei : mai întîi, se citi din Geneză, Capitolul Unu — alegerea Bellei ; nu ceva care să ne smulgă lacrimi, ci doar o povestire punctuală despre cum Dumnezeu crease lumea în șapte zile ; pe urmă, se citi sonetul de Shakespeare care-i plăcea ei cel mai mult, acela despre iubiții muguri de mai. Se gîndise la Stacey cînd îl alesese, mi-am zis, în vreme ce ascultam. Nu dorise versuri care să-i provoace fiicei ei suferință, ci unele care să-i amintească blînd de frumusețea lumii.

Stacey nu citi nimic, dar, odată ajunși acasă, spre care ne îndreptaserăm recunoscători, pentru o ceașcă de ceai și-un sendviș mai mult decît bine-venite după înmormîntare, ea se urcă pe un scaun de bucătărie și rosti cîteva cuvinte. Roșind pînă la rădăcinile pletelor blonde, scalpul însuși căpătînd o nuanță rozalie, Stacey începu prin a se bîlbîi, dar izbuti să articuleze, totuși, cuvintele. Ne spuse cîtă plăcere i-ar fi făcut mamei ei să vadă atîta lume strînsă în bucătărie, mîncînd din

gemul făcut de ea și din biscuiții pe care, după ce-i pregătise cu mâinile ei, îi așezase în congelator; cît de încîntată ar fi fost Bella să ne vadă admirîndu-i grădina și cu cît entuziasm ar fi întîmpinat ea înflorirea magnoliei. Stacey și-ar fi dorit să fie și ea cu noi, dar știa că mama ei era prezentă în mijlocul adunării, zîmbind fericită și nemaisimțînd nici o durere. Ne zise că, indiferent cîtă tristețe îi adusese această pierdere, ea, Stacey, era bucurasă că mama ei nu mai suferea. Aceia dintre noi care, de dragul lui Stacey, se abținuseră în biserică, izbucniră acum în lacrimi, printre ei numărîndu-mă și eu. Nu cred că mai găseai vreo pereche de ochi uscați în toată casa.

Lîngă mine, Ted își ștergea cu înverșunare lacrimile cu o batistă albă uriașă, strîmbîndu-se ca să pună capăt șuvoiului, dar Stacey nu luă în seamă smiorcăielile noastre. Își privi bunicul drept în ochii săi umezi și-i mulțumi pentru tot ce făcuse, pentru tăria pe care-o dovedise. Apoi, spre surprinderea mea, îl prezentă pe Ant ca fiind tatăl ei și pe Anna drept sora ei vitregă, aducînd aminte cu amabilitate și de mama Annei, care-i oferise un cămin în Oxford. Asta nu însemna, continuă ea, că-și părăsea prietenii și familia din Yorkshire; rădăcinile ei – sufletul ei – vor fi mereu în High Peaks, va rămîne mereu, insistă ea, o fătucă din Yorkshire, doar că mama ei, Bella, dorise să-și continue viața în altă parte, ca să existe un progres firesc și ca ea să ajungă să-și cunoască tatăl cum se cuvine. A fost un mic discurs simplu și sincer, pe care era limpede că-l exersase de cîteva ori în camera ei, poate chiar de față cu Bella, dar prin el spunea tuturor exact cum stăteau lucrurile. Ant nu a fost scutit de valuri de roșeață pe parcursul lui, iar cînd toată lumea se întoarse să-l cerceteze din priviri pe acest nou-venit, soțul meu se făcu

purpuriu. La final, ridicarăm cu toții paharele de șampanie.

— Pentru mama, cea mai bună mamă din lume, care este întregul meu univers și totul pentru mine.

Această ultima parte, pe care bănuiesc că Bella n-o auzise, a fost singura unde vocea lui Stacey cedă.

— Pentru Bella! strigarăm cu toții ca să acoperim emoția fetei, pe care Ant o ajută să coboare de pe scaun.

Lăsarăm apoi ceștile de ceai deoparte și, odată cu apariția sticlelor de vin, lumea începu să bea cu adevărat.

Stacey era îmbrățișată de prietenii de la școală, care-o asigurau în șoaptă că se descurcase „foarte, foarte bine“. Acestora le urma ră profesorii, vecinii și prietenii de-ai mamei ei. Am fost foarte mândră de ea. Mi-am așteptat rîndul și i-am împărtășit sentimentele mele.

— A fost OK? mă întrebă ea neliniștită. Nu prea siropos? Mama și cu mine am considerat că se cuvine să spun și eu ceva, înainte să mă... evapor, cum s-ar zice. Iar momentul ăsta, în care toată lumea e adunată la un loc, ni s-a părut foarte nimerit. În același timp, un discurs ca ăsta va pune zăgaz... Ah, nu știi?

Își încrucișă brațele și se rezemă de-un gard imaginar, zicînd cu un accent mai pronunțat:

— „Îi ș-un tată la mijloc. Ah, da, ș-acuma s-a ivit și el de nicăieri. N-o știut de ea pe cînd era o copiliță, dar acuma, că se duce fata la colegiu și poa' să fie mîndru de ea...“

Își dădu ochii peste cap sugestiv, iar eu am izbucnit în rîs.

De fapt, am rîs destul de mult în ziua aceea, ceea ce-a conferit acestui priveghi un aer complet diferit față de singurul la care mai fusesem, acela

al tatei. Pe de altă parte, tata murise brusc, luînd pe toată lumea complet pe nepregătite. În schimb, moartea Bellei, deși survenită mult înainte de vreme, fiind de aceea și mult mai tragică, fusese anticipată, astfel încît acum oamenii se plimbau prin casă amintindu-și cu drag de ea, ridicînd ici și colo cîte-o fotografie, rememorînd vremurile frumoase. După moartea tatei, însă, eram cu toții palizi și zguduiți; îmi amintesc șocul, durerea. Să știi din timp excludea măcar starea de șoc, nu? Deși nu îndepărta aproape deloc durerea, am realizat, privindu-l pe Ted, care sporovăia însuflețit, dar în ochii căruia se vedea jalea.

În ciuda vorbelor curajoase ale lui Stacey, aceasta era cu siguranță cea mai lungă zi din scurta ei viață și, către finalul după-amiezii, oboseala începu să fie vizibilă pe chipul ei. Urmară alte cuvinte dîrze, apoi ne luarăm rămas-bun.

— M-am gîndit c-aș putea să folosesc numele de Anastacia, cînd voi veni la Oxford. Ce zici?

Se înroși cînd îmi ceru părerea.

— Zic că e o idee bună. E un nume foarte frumos. Mama ta ce spunea de asta?

Îmi venea să-mi trag palme. Era prima dată cînd îmi cerea sfatul, iar eu apelasem imediat la sprijinul maică-sii.

— A fost ideea ei. Dar nu știu... Nu vreau să creadă lumea că... știi tu, că mă reinventez sau ceva de genul ăsta, îmi spuse, rozîndu-și unghia degetului mare.

De data asta, am fost pe fază.

— Iată o altă expresie pentru „a lua viața-n piept“. Nu e absolut nimic greșit în asta.

Stacey păru mulțumită și ușurată.

— Deși, ezită ea, aș putea să fiu tot Stacey acasă.

Nu-mi scăpă acest ultim cuvînt și, în timp ce ne îndepărtam de casa din piatră moale, conducînd pe cărarea unduioasă ce se încolăcea prin valea înverzită, către culmea dealului, am fost mișcată și m-am simțit peste măsură de umilă, căci realizam ce privilegiu avea să fie s-o primim în casa și familia noastră. Privind pe geamul mașinii, la cerul imens și schimbător, la norii care se alergau pe deasupra capetelor noastre, i-am făcut o promisiune tăcută mamei ei : „Știu că e o ființă deosebită, o comoară. Știu asta și-o voi prețui cum se cuvine“.

După șase luni, Stacey era din nou alături de mine și eram iarăși înconjurată de sticle, pregătindu-ne încă o dată de petrecere, doar că, de astă dată, avea să fie una complet diferită, iar Stacey era cea care-mi dădea o mîină de ajutor. Am săltat împreună cutiile grele, care zdrăngăneau, și le-am încărcat în portbagajul mașinii trase în fața casei de la fermă, acestea fiind destinate unei ocazii pe care nu cred c-o anticipase vreunul dintre noi.

— Bere pentru bărbați, ce zici? m-am oprit, sprijinind o cutie pe genunchi. Sau se vor mulțumi cu niște Pimm's?

Stacey privi cu suspiciune la portbagajul care gema de cîte pusesem în el.

— Parcă era și-o reclamă, nu? Cînd lumea încarcă un camion cu bere și pe urmă, un australian întreabă dacă să pună și-o sticlă de *sherry* pentru fete, moment în care totul se prăbușește?

— Nu vreau să-mi distrug mașina, așa că hai s-o lăsăm baltă. Băieții pot să bea și Pimm's, că nu le stă în gît. Unde-i Anna?

Închizînd trapa portbagajului, m-am întors să arunc o privire spre casă. Stacey rînji și se urcă pe scaunul din față.

— Încă se mai codește cu ce să se îmbrace.

— Haide *odată*, Anna! am strigat către ușa principală. Plecăm!

Nimic.

— *Anna!*

În final, apăru și ea în prag, cărînd o cutie uriașă de chipsuri Hula Hoop, singura ei responsabilitate, de altfel.

— Nu uita să încui ușa! i-am mai strigat.

Era foarte ciudat cum, de la venirea lui Stacey, Anna se strecurase fără nici un efort în pielea surorii mai mici. Am privit-o chinuindu-se să încuie ușa, în vreme ce sprijinea cutia cu chipsuri pe genunchi, fiind prea leneșă s-o pună jos și să facă treaba cum trebuie. Părea fericită să-i cedeze lui Stacey rolul de persoană în vîrstă și înțeleaptă, în timp ce ea trecea printr-o transformare înviorătoare, devenind puștioaica incorigibilă, subiect acum al unui schimb indulgent de priviri între mine și Stacey: așa cum era de așteptat, Anna scăpă cutia, din care se revărsară în curte o mulțime de pachetele roșii lucioase.

— Scuze!

Se uită neajutorată la noi, care ne repezirăm s-o ajutăm.

Din fericire, pachetele n-arătau prea dezgustător, curtea fiind repavată de curînd. Le-am scuturat numai și le-am azvîrlit la loc în cutie. Da, era uimitor ce puteau să facă cincizeci de kilograme de prundiș, mi-am zis, urmîndu-le pe fete la mașină. De fapt, era de mirare ce se petrecuse cu *întreaga* fermă, am reflectat, urcîndu-mă în mașină și trecîndu-mi centura de siguranță peste piept. Mi-am ridicat privirea către fațada dărăpănată, acoperită deja de schele, lucrul fiind programat să înceapă peste o săptămîină.

Ah, da, ferma... Cea care, hotărît lucru, trebuia vîndută; toată lumea, pînă și Caro fusese de acord.

Iar cumnată-mea nu pierduse nici o clipă. Un agent imobiliar specializat în tranzacții de lux, pe nume Peregrine, apăruse de îndată la poarta fermei, într-un Volvo și cu cizme de cauciuc asortate, și, după ce luase totul la mână, întorcînd fiecare pietricică, recunoscuse că „valorează o avere, doamnă Mulligan“. Ochii lui Caro se preschimbaseră pe loc în mașini de marcat și, dîndu-l deoparte pe Peregrine, supraveghe personal licitația în curs de desfășurare. Învingătorul, Mick Arnold pe numele său, un dezvoltator imobiliar din zonă, plăti în cele din urmă cu mult peste prețul de deschidere.

— Cu douăzeci și cinci la sută mai mult! chițăi încîntată cumnată-mea, într-o dimineată cînd am trecut pe la ea să ne bem cafeaua împreună. Asta înseamnă că-mi pot permite casa aia pe care-am văzut-o, cea cu grădina împrejmuită cu zid. Șase dormitoare! *Plus* o bucătărie Chalon.

— Bun.

Eram foarte fericită pentru ea. Știam că asta își dorea cu adevărat în acele clipe, că, odată ce se împăcase cu ideea de-a părăsi ferma, nu mai ezitase, ieșind pe poartă fără a se mai uita înapoi. Asta își doreau și Tim, și copiii. Probabil că-și doriseră de ceva timp, așa că întreaga afacere a fost întîmpinată cu un oftat colectiv de ușurare, aproape audibil.

— Ați văzut noua casă? mi-am întrebat nepoții, care ședeau împrejurul mesei de bucătărie, pigulind metodic dintr-un ciorchine de struguri pe care mama lor tocmai îl pusese într-un castron, chiar în mijloc.

— Încă nu. Dar știu pe unde vine, îmi răspunse Jack cu gura plină. Miles Jackson stă pe aceeași stradă.

— Vai, dar e foarte convenabil, sări și Caro, turnînd cafeaua, în timp ce Tim intra și el în bucătărie. Copiii pot să meargă la școală pe jos.

— Și magazinele, îi aminti Jack, scuișind simburii în palmă. Și cinematograful.

— Și Ladbrokes, adăugă Henry, care aspira în secret să devină parior.

Taică-său, trecînd pe lîngă el, dădu să-l plesnească în joacă.

— E practic la doi pași de Banbury Road, pe Westgate Avenue, îmi zise Caro fericită.

— O, dar ne-am uitat și noi la casa aia, am spus, întorcîndu-mă surprinsă, în timp ce ea-mi întindea o cană de cafea peste umăr. Dar lui Ant i s-a părut prea opulentă.

— Pentru noi nu e deloc, pufni cumnată-mea, așezîndu-se la celălalt capăt al mesei cu un catalog de mostre uriaș, de la Designers Guild. Dar ai dreptate, e foarte impunătoare. E mult mai mare decît casa voastră, Evie.

Am rîs și-am dus cana de cafea la gură.

— Dragul de Mick Arnold.

— Și uită-te și tu ce-o să facă la fermă, zise Tim cu uimire în glas, desfășurînd planurile și întinzîndu-le dinaintea mea, pe masă. Uită-te la asta!

Am mutat cana mai încolo și-am inspectat minuțios planșa.

— Toate hambarele vor fi reconvertite, îmi explică frate-meu, plimbîndu-și degetul pe desene, și vor da toate către o curte din mijloc, uite.

Mă trecură fiorii.

— Adică... un soi de complex?

— Mă rog, vor fi cam șase cu totul, ah, plus vreo două apartamente. Cu grădinițe alături, desigur.

— Aha, am zis, înghițind un nod. Și casa propriu-zisă?

Tim desfășură o altă planșă.

— Ah, casa. Drace, Evie, nici n-ai idee! O să fie renovată și împopoțonată, de n-o s-o mai recunoști.

Fiecare dormitor va avea o baie, și-or să sape cu să facă un cinematograf interior. Îți vine să crezi așa ceva? Și în spate se va construi o extensie uriașă, cu o sală de sport și saună.

— Doamne... Și asta ce-i?

Tim se uită atent. Își rotește capul, ca să vadă mai bine.

— Nu știu sigur. Cred că e o fântână arteziană.

— Da, asta e, confirmă Caro, cu ochelarii pe nas, răsfoind rapid și eficient paginile cu tapet în dungii. Or să construiască un soi de mini-Versailles în curte. De mult bun gust, se pare; cu apa țîșnind din heruvimi, totul fiind plasat într-un cerc pietruit.

— Bleah!

Tim rulă planurile, rînjind.

— Bleah, dar omul plătește de se usucă pentru asta, Evie, preciză, privindu-mă drept în ochi. Și-n fond, e vorba doar de-o grămadă de cărămizi și mortar, nu de inimi și minți.

Arată c-o smucitură ușoară din cap spre copiii aflați la celălalt capăt al mesei, care se aplecau plini de entuziasm peste umărul mamei lor, alegînd tapetul pentru dormitoarele din casa de lîngă Banbury Road.

Da, nu era decît o grămadă de pietre și mortar, mi-am spus în ziua aceea, la plecare. Dar, înainte să urc în mașină, am rămas o clipă în mijlocul curții, pe locul unde avea să răsară fântîna. M-am uitat lung la hambarul unde bunicul adunase fînul pentru o cireadă de optzeci de vaci Guernsey, tata, pentru una de numai douăzeci de capete, iar frate-meu, Tim, pentru vreo două. Acum, în el ședeau ghemuite mașinării mîncate de rugină, contemplînd neputincioase cei trei sute de acri de pămînt cu fertilitate medie, care urma, fără îndoială, să fie parcelat curînd și vîndut ca loturi

individuale, pentru construcția de case și mai atrăgătoare, pentru dezvoltarea imobiliară a zonei rurale din comitatul Oxford. Părul îmi biciuia obrajii, în vreme ce ședeam acolo, privind prin ochii îngustați peisajul atît de familiar: dealurile vâlurite, castanii legănîndu-se în vînt, pajiștea de pe care dispăruse cortul de nuntă. Am presupus că nu vor tăia sălciile și că pîrîul va curge în continuare prin vale, așa cum o făcuse dintotdeauna. Doar nu poți să zăgăzuiești un rîu, nu? m-am întrebat îngrijorată. Însă pe lîngă el va răsări Zona Sălciilor sau Alea Rîului. Da, și de ce nu? mi-am zis, înghițind un nod și grăbindu-mă să ajung la mașină. Oamenii aveau nevoie de case, nu? De ce n-ar fi acestea ridicate chiar în curtea mea?

I-am spus asta și lui Ant, în acea seară, forțîndu-mă să par veselă. I-am povestit de mini-Versailles, prezentînd totul sub formă de glumă, așa cum făcuse și Caro. I-am zis de transformarea hambarelor în locuințe și de faptul că, dacă își juca inteligent cărțile, micuța comunitate va putea să meargă la casa împopoțonată, sîmbătă seara, și să vadă un film în cinematograful subteran, ronțăind popcorn. I-am spus că progresul e ceva bun și că era timpul ca ferma să evolueze.

— În ce? În locuințe scumpe, pe care să și le permită doar directorii?

— Păi, cineva tot își va permite să cumpere.

— Da, dar nu sătenii care au nevoie de-o casă. Nu copiii lui Madge și Tom Ure, care sînt disperați să rămînă. Doar londonezii care mai vor încă o casă. Orășenii cu bonusuri grase, ăștia or să îngroașe rîndurile sătenilor. Și tu numești asta evoluție.

— Mă rog, am zis, întinzînd masa cu zgomot și scăpînd cuțitele din mînă, lucrurile s-au pus deja în mișcare, iar Tim și Caro sînt încîntați.

În ziua următoare, Ant veni de la facultate c-o expresie gînditoare pe chip. Anna și Stacey erau în camera de zi, uitîndu-se la *America's Next Top Model*. Ant închise binișor ușa care despărțea bucătăria de camera de zi.

— Ți-ar plăcea teribil să te muți înapoi la fermă?

M-am întors încetișor de la chiuvetă, unde spălam vasele.

— Nu, nu mi-ar plăcea deloc.

— Ai putea chiar să te vezi acolo?

Inima a început să-mi bată cu putere.

— Da, aș putea.

— Sînt convins că și fetele, spuse, cu ochii strălucindu-i.

Mi-am scos mîinile din apa fierbinte, le-am șters meticulos și m-am răsucit cu fața spre el, strîngînd în pumn un șervet de bucătărie.

— Doar n-ai intenția serioasă să...

— De ce nu?

M-am așezat cu grijă pe un scaun.

— Să ne mutăm de aici? La fermă?

— Am putea s-o recondiționăm. Nu spun s-o facem gigea, dar măcar confortabilă. Să adăugăm o bucătărie, să rezolvăm problema umezelii, să redecorăm. Ei, ce zici?

Aș fi vrut să zic multe, dar nu voiam să-mi fac speranțe prea mari.

— Ne putem permite cheltuielile?

— Da, dar va fi la limită. Mick Arnold a oferit o avere și va trebui să-i egalăm oferta, spuse, începînd să vorbească tot mai repede. Valoarea casei ăsteia va fi destul de mare, avînd în vedere că e în centru, dar probabil că va fi nevoie de două salarii. Deci, ca răspuns la întrebarea ta, da, ne-am putea permite, dar numai dacă muncești și tu. De fapt, mi-ai și zis că asta vrei să faci.

Se uită țintă la mine, iar eu i-am întors privirea, pe măsură.

— Da, am zis cu gravitate, apoi am clipit surprinsă. Doamne, sună ca un jurământ.

Într-un fel, asta era. Un jurământ că voi începe o viață nouă.

— O, Ant, am șoptit, strângînd șervetul, neînfrînzînd să cred că era adevărat.

Ant îmi aruncă o privire surprinsă.

— Nu știam sigur dacă o să vrei. Ești orășeancă get-beget.

Am rîs, la fel de surprinsă.

— Da, nu-i așa? Dar nu dintotdeauna. Vreau să spun că sînt fiică de fermier. Și știi ce se zice: poți să scoți o fată din sat, dar...

Îmi alunecară ochii peste umărul lui Ant, apoi se concentrară din nou asupra lui.

— Și știi ceva, Ant? Am încercat viața la oraș. Pe vremuri, Oxfordul mă fascina la culme. Era provocarea supremă. În copilăria mea, fusese întotdeauna acolo, la orizont, la nici cîțiva kilometri depărtare, atrăgîndu-mă cu turelele lui visătoare, care-mi făceau semne peste creștetul copacilor, șoptind: „Haide, Evie, îndrăznești?”. Dar acum am sentimentul că m-am împăcat cu toate, că am făcut pace cu orașul și mi-ar plăcea să mă întorc acolo unde mi-e cu adevărat locul.

Eram mirată să mă aud mărturisind cu voce tare, deși, de cîteva săptămîni încoace, numai la asta mă gîndisem. Era adevărat, însă. Și nici aici nu mă mai simțeam ca o impostoare, călătorind cu pașaport fals. Îmi încheiasem socotelile cu acest oraș și acum așteptam cu mare nerăbdare să mă duc acasă și să mă ghemuiesc pe bancheta de la fereastră, cu o cutie de biscuiți cu cremă și-un roman de Georgette Heyer. Am făcut ochii mari de mirare, iar inima mi s-a umplut de avînt. Mă

întrebam dacă și Caro simțea la fel în legătură cu întoarcerea la oraș, după ce-și va fi aruncat gălețile cu lături și cizmele de cauciuc din picioare.

— Caro..., am început, dar Ant mă întrerupse repede.

— Știu. Vom face din ferma aia ceea ce ei și-au dorit dintotdeauna. Știu, Evie, mă deranjează și pe mine. Evident că, mai întâi, va trebui să lămurim lucrurile cu ei, și n-aș paria că...

— Nu, l-am întrerupt, la rîndul meu nerăbdătoare, clătinînd din cap. Adică da, va trebui să lămurim lucrurile cu ei, dar nu la asta mă referam. Nu cred că va fi o problemă. De fapt, cred că va fi împăcată cu ideea.

— Serios?

Ant părea surprins, dar nu era doar o părere; cumva, știam sigur. În mod normal, m-ar apuca toate cele dacă ar trebui să abordez un subiect ca ăsta cu ea, dar... în fine, viața se dovedea a fi plină de ciudățenii. Cum era proverbul ăla chinezesc? Ai grijă ce-ți dorești. Poate că eu și Caro ne doriserăm prea mult. Odată cu maturitatea, cîștigi, firește, un oarecare grad de înțelepciune, dar și capacitatea de-a trăi acum și aici, care, să recunoaștem cînstit, e o atitudine mult mai reconfortantă decît permanenta strădanie de-a controla în amănunt un viitor complet imprevizibil. Tre-cuseră aproape cincisprezece ani din vremea cînd eu și Caro ne preocupam teribil pentru viitorul nostru, iar în timp, aceste pasiuni se rigidizaseră fără știrea noastră. Străvechile noastre dorințe deveniseră de nerecunoscut, chiar și pentru noi. O văzusem, chiar deunăzi, pe Caro întorcîndu-se și clipind uimită la revederea vechii sale imagini, în timp ce frunzărea catalogul cu decorațiuni, întrezărind totodată, cu coada ochiului, noua sa imagine în bucătăria spațioasă și înaltă, dotată cu

echipament de ultimă generație; ba mai mult de atît, cred că o surprinsesem cu gura căscată. În opinia mea, n-ar fi contat nici cît negru sub unghie cîte plăci de teracotă am fi pus la fermă sau cu cîtă trudă am fi restaurat bîrnele de care Tim își spărsese capul; Caro tot n-ar fi vrut ferma înapoi. Ce ciudat, am reflectat eu, Caro și cu mine ajunseserăm în același punct aproape în același timp: atinseserăm o stare de liniștită autoacceptare. De fapt, nu era chiar atît de ciudat. De-a lungul anilor, făcuserăm foarte multe lucruri împreună.

— O sun mai tîrziu și-o să-i cer părerea. Dar numai dacă ești *absolut* sigur, Ant. Ești un animal de oraș și cariera de la facultate...

Acum era rîndul meu să-l interoghez.

— Știu, dar acum lucrez mai mult de-acasă. Scriu mai mult decît înainte.

Se plimba prin bucătărie, zornăind mărunțișul din buzunare. Arăta mai tînăr și mai plin de entuziasm.

— Aș putea să lucrez în fostul birou al tatălui tău. Ușile deschise larg către grădină, pîrîul...

Se întoarse, țintuindu-mă cu privirea.

— Nu, nici o fantomă, m-am grăbit să-l asigur. Tu?

— Nu. Acum nu. A trecut prea multă vreme.

Privirile ni se contopiră în tăcere vreme de-o clipă, iar eu am schițat un zîmbet.

— Deci... poate că nu orice fel de progres e rău. Schiță și el un zîmbet.

— Nu, nu chiar orice fel.

Așa am ajuns, peste cîteva luni, să stau în curtea, acum mai puțin noroioasă, a copilăriei mele, așteptîndu-mi fetele. Din fericire, se arătaseră entuziasmate de mutare, făcînd planuri în privința dormitoarelor, la fel ca verii lor, discutînd despre

petreceri în hambare și grătare pe malul râului. Pe lângă asta, noua locuință le oferea amîndurora ocazia de-a o lua de la capăt, nu doar lui Stacey; era o experiență comună. Stabiliseră deja care autobuze mergeau în oraș; în ultimele zile, Anna începuse să meargă regulat la școală cu unul din ele. Între timp, Stacey se bucura de finalul ultimei sale vacanțe de vară, aparent fără de sfîrșit, așteptînd prima zi din noul semestru.

I se repartizase o cameră la Balliol, pe care merseserăm împreună s-o vedem. Urcaserăm tustpatru, cu mare zarvă, scara de la numărul 2, deschizînd larg fereastra ce dădea spre curtea interioară și admirîndu-i noua locuință, dar, în timp ce coboram iarăși cu zarvă treptele, Stacey ne mărturisi că se gîndea s-o aștepte pe Anna la stația de autobuz, vineri seara, și să vină la fermă în weekenduri. Mai discutăm. În sinea mea, mă pregăteam deja, chiar cînd îmi devenea tot mai dragă, s-o văd din ce în ce mai puțin, odată cu intrarea ei în lumea universitară. Sigur va dori să meargă la petreceri și să rămîină în oraș peste weekend, deși ea insista că nu era așa. Era convinsă că va dori să petreacă fiecare minut liber cu noi, la fermă.

— Tare fraieră mai ești, îi spunea acum Annei, care chicotea ca o nebună, lăsînd în urmă alte pachete de chipsuri, care se revărsau dintr-o cutie căreia i se rupsese fundul.

Stacey ridică un pachet și aruncă chipsurile strivite într-o găleată din apropiere.

— Ce păcat că nu mai avem porcii. Le-ar plăcea la nebunie o tratație ca asta.

Ah, da, porcii. Din fericire, nu-i mai aveam și, tot din fericire, nu fuseseră nouăzeci, ci doar opt. Așa cum se întîmplă deseori cu masculii prea fecunzi, Leonard se dovedise pe măsura zicalei

„Mult zgomot pentru nimic“, doar Boadicea, prima beneficiară a darurilor sale, dînd naștere unui rînd de purcei. Caro – care, după cum anticipasem, își aruncase cu o grabă îngrijorătoare cizmele de cauciuc, indicînd fără nici un echivoc că, de azi înainte, orice avea de-a face cu ferma rămînea exclusiv în grija noastră – se lepădase de orice responsabilitate. Cu toate astea, avusese amabilitatea de-a ne informa de existența unui minunat abator, lîngă Thame, la care se ducea absolut toată lumea – parcă ne-ar fi recomandat un nou bistro – și unde un om încîntător, pe nume Trevor, va rezolva treaba în doar cîteva secunde, pe ceas, folosindu-se de un cuțit foarte ascuțit. Pînă să ne dezmeticim, vor fi prefăcuți în cîrnați.

— Oh...

Simțeam că leșin.

— Doar dacă nu preferi să faci singură asta, îmi zise.

— Poftim? am întrebat ca toanta.

— Să împachetezi cîrnații. Se poate face la o unitate de ambalare a cărnii de porc, din Ipswich. Sau se ocupă de asta Trevor, în ceea ce pare a fi șopronul din grădina lui. Apropo, în locul tău, eu nu i-aș pomeni de asta inspectorului de la Direcția Sanitar-Veterinară.

— Ăăă, Trevor, am mormăit, zguduită, dar ușurată de-o piatră de pe inimă, căci purceii ajunseseră porci în toată regula, gata să-și înceapă și ei viața sexuală și să dea naștere propriilor odrasle, și voiam să mă descotorosesc de ei.

Însă Anna și Stacey, în ciuda faptului că mîncau o grămadă de sendvișuri cu șuncă, găsiră că planul meu era inacceptabil. Deși bucuroase să vadă mamele luînd calea pieții – asta era pare-se o etapă firească a unui ciclu natural –, nu același lucru era valabil pentru purcei. Astfel, ei au fost vînduți pe eBay,

cu ajutorul unei poze făcute cam de mulțișor, care o înfățișa pe Boadicea alături de adorabilii purceluși. Cei opt noi proprietari sosiră ținînd-o strîns în mîini, fără să aibă habar că veniseră să intre, fiecare, în posesia unei uriașe Odrasle a lui Leonard, cîntărind zece tone. Dar n-ar fi trebuit să-mi fac griji, căci porcii ajunseseră la mare modă, un soi de nouă geantă Chanel.

— Dragă, nu ai deja un porc? O, dar trebuie *neapărat* să-ți iei unul – sînt divini!

S-au vîndut toți.

Deci scăpaserăm de porci – pînă și Harriet, purceaua oarbă, murise în somn, într-o noapte –, dar ne pricopsiserăm c-o grămadă de oi, care-și făceau siesta pe terenul nostru, închiriat de Ed Pallister, recunoscător pînă la lacrimi pentru cei cîțiva acri în plus. Dar nu i-am vîndut pămîntul. Ant și cu mine eram proprietarii fiecărui fir de iarbă și, într-un fel ridicol și romantic, ne întrebam dacă băieții lui Tim nu vor dori, într-o bună zi, să-l recupereze, cînd noi vom fi bătrîni și vom avea nevoie de-o locuință mai mică. Cine știe, poate la un cămin pentru cei năuci și derutați?

Lui Caro firește că-i surîdea teribil ideea asta. Cu ochii strălucind, mă înșfăcase de braț și-mi zisese:

— O, *da*, nu-i așa c-ar fi grozav? Adică, evident că mă bucur că e a voastră, și nu a lui Mick Arnold, cu ororile alea de felinare victoriene ale lui și cu florile pe care voia să le pună în troacele porcilor, dar, dacă ar putea să-i rămînă lui Jack, într-o zi...

În clipa aceea, tocmai mă conducea într-un tur al noii sale case, iar copiii erau cu noi. Jack, care-și mărturisise de curînd ambiția de-a deveni un broker bogat și de-a locui într-un apartament în Docklands, c-o blondă focoasă, îmi aruncă o privire îngrozită.

— Sau chiar lui Henry, medită ea încântată, în timp ce fiu-său mima că-și taie beregata cu degetul, căzînd în tăcere pe parchetul din lemn alb al serei.

Caro nu observă scena, iar eu n-am avut inima să-i stric visurile agrare. Dacă e să recunosc, cumnată-mea se bucura, de ceva vreme, de statutul de vedetă.

Da, mi-am zis, în timp ce eu și fetele porneam, în sfîrșit, cu mașina încărcată de băutură, spre oraș; odată risipit stresul cauzat de fermă, Caro se transformase într-o cu totul altă femeie. Cînd Felicity, hotărîită să-și răscumpere păcatele, își vînduse casa și plecase pentru un an la Universitatea din Toronto, unde locuia sora ei, scriind un cec pe numele lui Tim și Caro, cumnată-mea îl îndesase numaidecît într-un plic, cu intenția serioasă de a-l returna. Tim și cu mine, exasperați la culme, i-l confiscaserăm și-o convinseserăm să renunțe.

— Asta e dorința ei, Caro. N-o refuza așa de brutal.

— N-o refuz, dar mă simt oribil!

Cam tîrzior, mi-a venit să-i zic, dar mi-am mușcat limba.

— Acum nu ne mai ocupăm cu agricultura, nu mai avem nevoie de ei. Nu ducem lipsă de bani, așa că ar trebui să-i ia ea. O, Doamne, ce încurcătură.

— Uite, Caro, am zis oftînd, situația e așa cum e. Ia banii și să isprăvim odată. Scrie-i o lungă scrisoare de mulțumire lui Felicity, cu invitația de a veni și de-a sta la voi cînd e în Oxford. Aveți șase dormitoare în casa aia. Spune-i că unul din ele va fi numai al ei.

— Da. Da, așa o să fac, spuse, iar chipul i se luminează ca unui creștin pocăit. Unul din dormitoare va fi al ei *pentru totdeauna*.

Se răsuci către mine și Tim, cu ochii strălucind.
— O să scriu pe ușa lui „Felicity“.

Eu și frate-meu schimbaram priviri ostenite; era tare obositor cînd toată lumea se străduia să fie mărinimoasă.

Nu isprăvisese, însă. Peste două zile, ea și Tim veniră în vizită.

— OK, o să păstrăm banii, dar îi vom împărți cu tine, spuse și-mi întinse un cec.

— Era și tatăl tău, zise Tim cu hotărîre, exact cînd deschideam gura să protestez. E și moștenirea ta. Ce-i drept e drept.

Asta mi-a închis gura. Dacă e să recunosc, mă bătuse și pe mine gîndul ăsta. M-am uitat lung la cecul pe care-l țineam în mîini.

— Mulțumesc.

Mi-a mai trecut ceva prin gînd, anume că nu avusesem niciodată banii mei. Fuseseră întotdeauna ai soțului. Mi-am ridicat ochii spre cei doi, pe buze înflorindu-mi încet un surîs.

— Vă mulțumesc foarte mult.

Cînd am tras în fața magazinului, parcînd sfidător chiar pe liniile care interziceau asta, și aprinzînd luminile de avarie, Caro ne aștepta deja. Ne văzu și ridică de îndată mîna, făcîndu-ne semne. Arăta trăsnet în pantalonii din pînză de culoarea ciocolatei și bluza petrecută, din cașmir albăstrui; din fericire, nu mai era slabă ca o stinghie, silueta ei căpătînd rotunjimi minunate, iar chipul împlinindu-i-se frumos. Bronzată în urma unei recente vacanțe în Italia, bustul ei arămiu și generos zornăi din pricina numeroaselor bijuterii, atunci cînd alergă să ne întîmpine.

— Ai ajuns mai devreme! m-am tînguit, coborînd din mașină.

— Știu, dar am zis să vă dau și eu o mîină de ajutor.

— Dar ești musafir, Caro, nu trebuie să te deranjezi.

Cumnată-mea se agită să deschidă portbagajul.

— Prostii. Cînd sîntem mai mulți, merge mai repede.

Era greu să scapi de vechile năravuri, mi-am spus. De fapt, mă bucuram că venise. În timp ce descărcam portbagajul, așezînd cutiile pe trotuar, am realizat că nu strica deloc un ajutor în plus.

— Unde-i Tîm?

— Aici, smuci ea din cap în direcția lui frate-meu, care tocmai sosea. S-a dus să parcheze mașina. Și Ant?

— Are o ședință, dar o să ajungă și el mai târziu.

— Bun. Eu ce pot să fac? întrebă Tim, apărînd și frecîndu-și palmele.

— Ai putea să aranjezi masa pliantă pe care-am lăsat-o rezemată de perete, în fundul librăriei, și să duci niște cutii înăuntru. Fetelor, mergeți cu el și aliniați paharele pe masă.

— Putem să pregătim cocteilurile? întrebă Anna.

— Da, dar încă nu puneți gheața.

— Fața de masă? zise Stacey.

— Bună idee.

Am căutat în portbagaj și i-am întins una din pînză albă de în.

Dispărură tustrei, cărînd cîte o cutie cu sticle de băutură fiecare, apoi Tim se întoarse, ducîndu-le înăuntru una cîte una. Era mai sprinten la mers zilele astea, poate și pentru că nu mai stătea în picioare tot timpul, iar expresia aceea de perpetuă durere înăbușită i se ștersese de pe chip.

În prezent, vindea mașinării agricole; ca reprezentant al firmei, se ducea la nenumăratele ferme din apropiere, acoperind, în fapt, întreaga zonă de sud-vest a Angliei. Asta, îmi spuse el, însemna că „mă pot întîlni cu vechii mei prieteni, fără să mai muncesc ca un măgar. Le fac frumușel cu mîna, în timp ce ei stau în bălegar și-mi admiră mașina de serviciu“. Cînd se întoarse după ultima cutie cu limonadă, mi-o și arătă, parcată ceva mai jos: era un Saab argintiu nou-nouț. Am zărit-o pe Caro zîmbind, în vreme ce închidea portbagajul, și l-am ascultat amîndouă ridicînd în slăvi nu știu ce

mecanism acționat turbo sau vreo piesă care funcționa prin injecție.

În fundul librăriei, fetele puseseră fața de masă și aliniau paharele. Caro tăia un castravete cu viteza fulgerului, iar Stacey era pe cale să atace lămâile.

— Mentă? întrebă, ridicînd ochii.

Vai. M-am repezit la mașină, dar, pe cînd mă întorceam cu menta, m-am oprit o clipă în mijlocul librăriei și m-am mai uitat o dată în jur. Da, m-am decis eu, culoarea oului de rață *chiar* funcționase, înveselind nespul locul și risipind o parte din atmosfera de club al domnilor – de care erau responsabili Malcolm și Ludo – aducînd, în schimb, un aer mai feminin, mai sofisticat, care nu intimida cîtuși de puțin. Avusesem emoții cînd abordasem stilul acesta, de vreme ce așa ceva nu se pomenise cînd lucra Malcolm aici, și nu doream în ruptul capului să-i îndepărtez pe vechii clienți. Însă n-ar fi trebuit să-mi fac griji. Ușa se deschise în spatele meu și, întorcîndu-mă, am văzut intrînd un grup format din clienții lui fideli, fix la ora șase. Printre ei, am zărit-o pe Joan, cea cu pardesiu lung și cafeniu și aromă de mentosane. Trecură în grabă pe lîngă mine, dornici să fie primii care să primească un pahar. I-am urmat și eu, cu menta. Anna și Stacey trebuiau să toarne foarte repede.

La rînd veniră nepoții mei, intrînd agale în librărie. Trecură imediat la post, în spatele barului, împreună cu fetele, și-am observat că, în colțul acela, degustarea era o îndatorire respectată cu strictețe. Mai apărură și alți „matinali“, privind de jur împrejur uimiți și exclamînd, apoi sosi și persoana care mă îngrijora cel mai mult, adusă de-o pală de vînt, la brațul lui Clarence.

— Draga mea!

Traversă nonșalant încăperea ca să mă sărute, apoi își încheștă mâinile, într-un gest de nespusă plăcere. Se răsuci pe loc, azvîrlind peste umăr o eșarfă de catifea albastră.

— Un adevărat triumf!

— Chiar crezi asta, Malc? am întrebat neli-niștită.

I-am urmărit privirea, temîndu-mă de criticile sale. Tot mai mulți oameni intrau acum pe ușă, printre ei aflîndu-se Ant și mama, care-mi făcură cu mîna.

— Nu-i prea... feminin?

— O, e chiar *foarte* feminin, dar exact ăsta e atuul său, nu crezi, scumpete?

Apelativul „scumpete“ nu-mi fusese adresat mie, ci lui Clarence, care zîmbea indulgent la atitudinea copilărească a lui Malcolm, în vreme ce-și păstra cu încăpăținare aerul rezervat.

— De acord. Mulțumesc, zise, luînd un pahar de la Stacey, care se apropiase de noi, ducînd o tavă. Ai făcut o treabă minunată, Evie. Librăria e de nerecunoscut.

M-am liniștit: băieții ăștia aveau gust și eram convinsă c-aș fi știut dacă mințeau sau dacă nu le plăcea. M-am interesat cum mai era viața la Londra, iar ei mă asigurară că totul mergea excelent. Cu ceva luni în urmă, Clarence, după perioada petrecută la Magdalen, se întorsese în smogul capitalei pentru a prelua frîiele departamentului juridic de la King's College, lăsîndu-l pe Malcolm neconsolat. Asta pînă ce Clarence îi ceruse să vină cu el, desigur.

— De ce, în vizită?

Malcolm îmi povestise cum decursese conversația. Avea talent la imitații și jucase cele două roluri, sărind într-o parte ca să-l închipuie pe Clarence și reproducînd glasul adînc și foarte dulce

al acestuia, apoi trecînd înapoi, pentru a se interpreta pe sine, cu vocea lui înaltă și caraghioasă.

— Nu, ca să locuiești acolo, mormăi Malcolm, în chip de Clarence.

— Ce, cu tine? (chițăit ascuțit)

— Doar dacă n-ai prefera să locuiești cu altcineva. (mormăit adînc)

— În casa ta? (chițăit ascuțit) În Mica Veneție?

— Dacă nu ți se pare de nesuportat.

— Dar... cum rămîne cu barca mea?

— Nu degeaba se cheamă Mica Veneție, Malcolm. Sînt convins că putem aranja chestiunea ancorării. Dacă nu, poate să stea și-n Oxford și va fi locuința noastră de la țară.

— Poate să vină și Cinders?

— Sooty ar fi distrus dacă n-ar veni și ea.

Malcolm zise, adoptînd un *falsetto* și mai acut:

— Îmi ceri să mă mut cu tine?

— Cam... așa ceva.

Am fost delectată cu o amănunțită punere în scenă a țopăielilor neconținute care urmară, dimpreună cu agitarea entuziastă a brațelor, și-apoi cu sufocarea lui Clarence cu sărutări, episod pe care am fost nevoită să-i cer lui Malcolm să-l „taie la montaj“, căci ajunsese să se îmbrățișeze se unul singur, ambalîndu-se serios. În plus, dialogul nu se terminase aici.

— Dar cum rămîne cu librăria? țipase ursulețul, retrăgîndu-se din îmbrățișare, gîfîind și clipind des.

— Ah, librăria... (alte note mieroase)

— E ceva navetă de făcut.

— O navetă al dracului de lungă.

— Și-aici, interviu tu, floricică, spuse Malcolm, pe-un ton mai apropiat de cel normal, răsucindu-se spre mine. Ludo vrea și el să vîndă. Se apucă iar de jurnalism.

— Serios?

Am roșit la auzul numelui său.

— Ah, da, nu știai? Se întoarce la statutul de reporter de război neînfricat, în Afghani... Izbeki... mă rog, undeva. Zice că și-a bagatelizat destul timp inteligența și simte nevoia de acțiune. S-a întors la Londra săptămîna trecută.

— Oh...

Mă săgetă o undă de ceea ce bănuiesc a fi fost regret, dar eram totodată fericită pentru el.

— E exact de ce are nevoie acum, i-am zis lui Malcolm.

— Fără discuție. Își risipea talentul aici. Dar *librăria*, inimioară...

Librăria. M-am plimbat de colo colo prin ea, simțind o ciudată stare de imponderabilitate în timp ce ocoleam grupurile de oameni, ca și cînd m-aș fi deplasat prin aer. Magazinul se umpluse repede și lumea stătea la o șuetă și rîdea, exclamînd la vederea prietenilor vechi. Am privit peste capetele lor, la cotoarele strălucitoare pe care le mai aranjasem o dată, de dimineață, pentru a fi sigură că erau perfect aliniate la fix un centimetru de marginea rafturilor, vopsite și ele în aceeași nuanță de bleu. Cu gesturi nervoase, am rearanjat florile de pe colțul mesei, răsfirîndu-le pe cele de cîmp, apoi am trecut la îndreptarea stambei crem de pe canapea și fotolii, pe care trebuise să le reîmbrac. Cred că nu era obligatoriu ca toate librăriile să fie zugrăvite în verde închis și decorate cu fotolii din piele, nu? La etaj, spoturile, pe care le adăugasem pentru a obține o lumină mai puternică, sclipeau ca niște stelute, iar sub tălpi, podeaua din calcar neînchipuit de scumpă — aproape că închisese ochii atunci cînd semnasem

cecul – era netedă și răcoroasă. Întreaga atmosferă era liniștitoare. Totul fusese plătit din banii tatei, firește. Oare ar fi fost de acord? M-am uitat de jur împrejur și-am hotărît că da. Banii nu mai finanțau activitățile de la fermă, dar aveau să intre în bugetul afacerii familiei noastre, iar asta sînt convinsă că l-ar fi încîntat. O, ar fi putut fi aruncați în puțul fără fund al renovării casei de la fermă, ar fi putut fi risipiți fără efort pe acoperiș, de exemplu, sau pe mucegaiul care distrugea lemnul, dar Ant nici nu voise să audă. Mă îndemnase să-i investesc în ceva sigur, ceva care să ne amintească de tata, un proiect numai al meu; de pildă, în ridicarea ipotecii de pe librărie. Librăria mea.

— Ei, ce zici? l-am întrebat, văzînd că se îndrepta spre mine, deși mai văzuse librăria de mii de ori în noua sa haină și fusese obligat să-și dea cu părerea asupra fiecărei nuanțe și să se entuziasmeze de fiecare strat de vopsea.

— Grozav! îmi zîmbi el. Tu ești grozavă.

Își înclină capul să mă sărute, dar, chiar în acel moment, se mai deschise o dată ușa, pe ea intrînd Ludo, însoțit de Alice și soțul ei, Angus, plus o tînără și frumoasă asiatică.

— Ludo! exclamarăm noi simultan și poate cam prea entuziast, îndepărtîndu-ne brusc unul de altul.

Ludo și Ant se repeziră să dea mîna – iarăși cu prea multă căldură – după care eu și Ludo ne puparăm pe obraz, de parcă am fi atins o suprafață de metal topit.

— Salut!

Ne traserăm grăbiți înapoi, după care el se uită primprejur.

— E fantastic. Ai făcut o treabă cu adevărat grozavă.

— Crezi?

De fapt, nu prea ascultam ce zicea : mă uitam la sacoul din pînză de în, şifonat cît să fie la modă, la cămaşa cu imprimeu roşu-alb trăsniţ, care înlocuise pardesiul imens din tweed, la gulerul lărgit şi la cravată.

— Cu siguranţă. Ai scos librăria din atmosfera veacului trecut şi-ai adus-o, cu surle şi trîmbiţe, în secolul XXI. Întotdeauna am considerat că ne scaldăm în anii '90, practic, dar nu-mi dădeam seama exact de ce.

Observă că-i examinam noua garderobă.

— O, Sunita mi le-a adus.

Rînji, arborînd acel zîmbet atît de cunoscut şi de încîntător, care-i aducea cute fine în colţul ochilor, făcîndu-i aproape să dispară. Apoi, înşfăcînd-o cu agilitate de talie, o trase pe frumuseţea întunecată în mijlocul cercului. Părul fetei atîrna precum un vâl lung din mătase de culoarea mahonului. Avea pomeţi înalţi, iar cînd ne adresă un surîs, ochii şi dinţii îi scînteiară.

— Sunita, ea e Evie, mă prezintă Ludo. Sunita a ţinut să mă scoată şi pe mine din hainele secolului trecut.

— Era timpul, am zis, rîzînd. E o plăcere să te cunosc, Sunita.

— A fost drăguţ din partea ta să mă inviţi, spuse ea cu un surîs tainic, şi-am ştiut pe loc că era la curent.

I se spusese poate chiar cu o noapte înainte, în pat, sau în maşină, pe drum înapoi ; probabil că Alice, aplecîndu-se peste spătarul scaunelor din faţă, îi oferise informaţii suplimentare. „Pe vremuri, mi s-au aprins călcîiele după o fată.“ Ar fi putut afirma, oare, că îl readusesem la viaţă ? Nu, el nu, dar Alice, da. Am observat o urmă de surpriză în ochii Sunita. O fată ? O femeie în toată firea ! Ah, dar vezi tu, Sunita, mi-am zis în gînd, scuzîndu-mă

politicos și trecînd mai departe, nu e musai să fii o fetișcană ca să faci inimile să bată mai repede. Asta ajută, firește, dar nu e obligatoriu.

M-am plimbat prin încăpere; calitatea de amfitrionă și de purtătoare a carafei de băutură îmi dădea o delicioasă senzație de libertate. Ici îmi întîmpinam musafirii, colo acceptam complimente, exclamînd la vederea unor oameni cu care nu mă mai întîlnisem de ani buni, gustînd din plin compania prietenilor și-a familiei, în seara deschiderii oficiale – una de sfîrșit de vară, cu aer plăcut și răcoros. L-am depistat pe Ted, care vorbea cu Stacey sub arcada ferestrei dinspre stradă, și m-am dus să-l salut.

— Ai fost tare drăguț să bați atîta drum, i-am zis, turnîndu-i ceva de băut.

Dădu paharul pe gît dintr-o singură mișcare, apoi spuse:

— Nu te prosti, n-aș fi ratat ocazia pentru nimic în lume. Drace, dar ce-i asta, drăguță? Pipi de cal? Ai ceva bere?

— Nu, am zis eu, rîzînd, dar poți să dai vina pe mine și pe nepoată-ta, pentru asta. N-am crezut c-o să avem nevoie de bere.

— E cocteil Pimm's, bunicule! Sigur o să-ți placă! se indignă Stacey.

— Poate că mi-ar plăcea mai mult dacă n-ar avea salată de fructe, se strîmbă el. Drăguță, ia adu-mi unul fără cheștiile astea în el, bine?

Îi întinse paharul, iar Stacey, ridicîndu-și ochii spre ceruri, se duse să-i îndeplinească dorința.

— Dar ce eveniment, drăguță, zise, frecîndu-și palmele satisfăcut. Fetele sînt teribil de entuziasmate!

— Știu, l-am aprobat, rîzînd. Am impresia c-o privesc ca pe librăria lor particulară. Sînt mereu pe-aici și cercetează cărțile, iar eu nici măcar n-am deschis oficial.

— Ah, dar și tu le-ai dat apă la moară, nu?
Făcu un semn din cap și clipi complice.

— Da, am recunoscut eu. N-am putut să mă abțin.

— Ei, sigur că nu, dar cine te poate învinui? Însă trebuie să și muncească pentru ce au. Pune-le la teighea într-o simbătă, învață-le că nimic nu se dobîndește fără muncă.

— Ah, nu-ți face griji, și-au împărțit deja zilele. Ca să nu mai zic că vor un salariu peste cel mediu.

— Ei drace, dar se înțelege! bubui Teribilul Ted.

După cum am observat, fața lui împrumutase deja ceva din culoarea batistei roșii pe care și-o înde-sase șmecherește în buzunarul a ceea ce-mi părea a fi o haină de tweed nouă-nouță și elegantă foc.

— Da, drăguță, ai făcut, în adevăr, o treabă grozavă aici. Și uite cîtă lume a venit să te încurajeze, spuse, iar ochii îi rătăciră prin librărie, minunîndu-se de mulțimea care se adunase. Dacă toți oamenii ăștia or să-și cumpere cărțile de-aci, ești sigur în profit. Ai deja o grămadă de clienți!

— Păi, nu putem decît să sperăm că așa va fi, am zis ușor neliniștită. Contez foarte mult pe loialitatea oamenilor față de librăria lor mică și ciudată, amplasată atît de convenabil, chiar după colț. Alt atu în competiția cu marile lanțuri nu am.

— Da. Păi, după cum zicea mai devreme frumoasa doamnă de colo, ăsta-i farmecu' locului, ciudățenia asta a lui.

— Acea e mama mea, am spus surprinsă. N-ai fost prezentați?

— Nu cum se cuvine. M-am băgat și eu în vorbă, dar cineva a venit și-a înhățat-o. Maică-ta, zici, eh? se miră el, uitîndu-se de la una la alta. Ah, da, acuma văd. Același zîmbet. Pariu ca semănați și la generozitate.

— Ah, nu, Ted, ea e mult mai bună decît mine. Hai, vino s-o cunoști ca lumea.

L-am condus în cealaltă parte a încăperii și le-am făcut cunoștință. Da, mama arăta foarte frumos, mi-am zis în sinea mea, plecînd și lăsîndu-i să vorbească. Fetele o convinseseră să-și taie coada și să se coafeze cum se cuvine, c-o suviță, două, iar asta se dovedise o schimbare în bine remarcabilă, care o întinerise cu ani buni. De fapt, toată lumea era frumoasă în seara asta, m-am hotărît eu. Anna și Stacey erau cu verii lor la bar — mă rog, la masa pliantă — unde era clar că nu-și luau în serios misiunea, rîzînd de Henry, care arunca chipsuri în aer și încerca să le prindă în gură, ratînd de fiecare dată. Băieții, înalți și subțiri, arătau adorabil în cămășile elegante care ieșeau din pantalonii din pînză tare, iar fetele erau foarte mature, în fuste scurte, curele foarte late și cu puțin machiaj; chiar și Phoebe. Mă văzu uitîndu-mă la ele și-mi trimise un surîs. Apoi, după o clipă de ezitare, se desprinsе de ceilalți, veni la mine și mă trase de mîneacă.

— Ăăă, Evie?

— Da, draga mea?

Priveam distrată împrejur, întrebîndu-mă dacă să servesc acum cîrnăciorii. Ajunsese cam toată lumea, nu?

— Mai știi că i-ai zis mamei că, într-o zi, Jack sau Henry ar putea să răscumpere ferma de la voi?

M-am răsucit ca să mă uit mai bine la ea.

— Da?

— Mi-ai zice și mie la fel? întrebă, înroșindu-se. Dacă într-o zi aș vrea, mi-ai da și mie o șansă?

— Phoebe Milligan, am zis, lăsînd carafa jos și îmbrățișînd-o strîns. Cu cea mai mare plăcere. Cu *mai multă* plăcere decît celorlalți, i-am șoptit la ureche. Nu te îngrijora, Phoebe, locul ăla o să fie cu siguranță al tău, dacă se întîmplă să-l vrei înapoi.

— Mulțumesc, spuse ea, radiind de fericire. Uite, m-am gândit c-aș putea să merg la Cirencester, după ce termin școala. Știi tu, la colegiul de agricultură. Să învăț să mă ocup cum trebuie de fermă. Cine știe, poate că, într-o bună zi...

— *Bine zis*, am confirmat cu căldură. Dar uite care e părerea mea, Phoebe: eu nu i-aș spune nimic mamei tale, în caz că te răzgîndești. O să fie așa de încântată dacă-i zici, că n-o să-i mai tacă în veci gura. Și-atunci, chiar că n-o să mai fie cale de întoarcere.

Phoebe rîse, apoi se evaporă, alăturîndu-se iar găștii din spatele mesei pliante; încă mai era puțin îmbujorată și-mi prinse un moment privirea, în timp ce ridica paharul, transmițîndu-mi încîntarea ei secretă.

Era foarte cald în librărie, așa că mi-am croit drum prin mulțimea zgomotoasă, ca să deschid o fereastră din față. Am deschis și proptit și ușile duble, prinzîndu-le cu cîrligul de perete, apoi am ieșit afară. Cîrnăciorii puteau să mai aștepte puțin. Mai întîi, voiam să văd ceva. Pe trotuar, cîțiva oameni stăteau cu paharele în mîină – printre ei, unul sau doi fumători – rîzînd și sporovăind, suflînd fumul țigărilor în fuioare albăstrui subțiri, care se înălțau către cerul prăfuit. Cînd dădură cu ochii de mine, zîmbiră și ridicară paharele.

— Noroc! Bravo!

Le-am zîmbit și eu, ridicînd paharul.

— Mulțumesc.

Dar nu m-am oprit. Voiam să traversez, să ajung la un punct privilegiat de unde puteam să privesc înapoi și să văd totul limpede. Am trecut pe partea cealaltă a străzii, ocolind un biciclist singuratic. Acum, turiștii se împuținaseră și, pentru că studenții încă nu se întorseseră, orașul dădea senzația de moleșală, bucurîndu-se de-o scurtă

perioadă de respiro. Se auzea zumzetul îndepărtat al traficului din centrul oraşului, iar briza discretă de septembrie, încălzită de zborul pe deasupra trotuarelor încinse şi parfumată datorită prezenţei nenumăratelor baruri şi restaurante, îmi copleşea simţurile. Pe trotuarul de vizavi, m-am răsucit şi m-am uitat la librărie. Inima mi se strînse o clipă, apoi porni să bată iarăşi.

Puternic luminată şi zumzăind, în contrast cu fundalul cartierului întunecat şi tăcut, părea exact locul în care să-ţi doreşti să te afli în seara aceasta de vineri. Era petrecerea momentului. De fapt, zumzăitul era real : se auzeau voci cîntînd în noapte şi, din timp în timp, izbucnea cîte un hohot de rîs ca un trosnet de buşteni în foc, rostogolindu-se în josul străzii pînă la Biblioteca Bodleiană sau în sus, către orizontul din piatră aurie de Cotswold. Cercetai cu ochi critici faţada librăriei. Fireşte, iniţial fuseseră două faţade, una a lui Malcolm, una a lui Ludo, cu intrări separate, dar acum ele se contopiseră fără a lăsa vreo urmă, prin adăugarea unor uşi glisante duble. Toate lambriurile şi lucrăturile în lemn, unele sculptate cu modele complicate, mai ales în jurul ferestrelor exterioare, fuseseră vopsite în alb-gălbui, detaliile fiind în aceeaşi nuanţă de albăstrui din interior. Se purtasera o mulţime de discuţii pe marginea acestui albastru. Întinsesem pe masă o grămadă de tabele de culori, pe marginea cărora se exprimaseră o mulţime de păreri încăpăţînate, pe voci adolescente. Cadrele uşilor fuseseră şi ele vopsite în alb-gălbui şi, de fiecare parte, pe trotuar, aşezasem doi lămîi, care tronau în nişte ghivece plumbuite.

— Or să fie şterpeliţi, mă avertizase Malcolm, imediat ce dăduse cu ochii de ei.

— O să-i bag înăuntru seara, am replicat eu.

— O să ți se facă lene, o să-i lași acolo, or să fie șterpeliți, repetă el.

— Mai vedem, îi răspunsesem zîmbind și, silit de entuziasmul meu – sau poate naivitatea de care dădeam dovadă –, sfîrși prin a surîde și el.

În spatele lămîilor, ferestrele continuau ceea ce, după mine, era un soi de temă toscană: la fiecare dintre ele pusesem cîte o masă de refectoriu din lemn de stejar decolorat, lungă și foarte frumoasă, cele două alcătuiind o pereche pe care-o descoperisem la o licitație locală și pe care mi-o adjudecasem triumfătoare. Ambele erau acoperite cu cărți: unele volume erau sprijinite, altele așezate, unele erau puse teanc, iar unul sau două erau deschise, de parcă le citea cineva. Pe-o masă, deasupra unui tom despre pictorii impresionisti, se găsea o panama – știu, știu –, iar pe cealaltă, un castron din ceramică încăpător, plin cu portocale de porțelan. Malcolm zîmbise la vederea acestora din urmă, mormăind ceva despre o jucărie drăgălașă, pe urmă despre praf, dar nu putusem rezista. Privirea rătăci acum către partea de deasupra ferestrelor, căzînd pe încă ceva la care nu putusem să zic nu, după cum bine observase și Ted mai devreme. Pe panou, cu litere cursive și gălbui – altă nuanță ce trezise vii dezbateri printre membrele familiei – fusese scris numele librăriei:

Hamilton și Fiicele

Am zîmbit și-am înălțat paharul, șoptind în aerul nopții un „În cinstea noastră!”.

ÎN COLECȚIA „CHIC“

au apărut :

- Helen Fielding – *Bridget Jones: La limita rațiunii*
Lauren Weisberger – *Diavolul se îmbracă de la Prada*
Sophie Kinsella – *Poți să ții un secret?*
Sophie Kinsella – *La cumpărături cu sora mea*
Lauren Weisberger – *Vreau să fiu V.I.P.*
Marian Keyes – *Lucy Sullivan se mărită*
Plum Sykes – *Blonde de milioane*
Allison Pearson – *Nu știu cum reușește*
Marian Keyes – *Vacanța lui Rachel*
Helen Fielding – *Jurnalul lui Bridget Jones*
Lauren Henderson – *Ex-ii anonimi*
Sophie Kinsella – *Mă dau în vînt după cumpărături*
Sophie Kinsella – *La cumpărături în rochie de mireasă*
Sophie Kinsella – *Supermenajera*
Marian Keyes – *Pepenașul*
Plum Sykes – *Divorțul în înalta societate*
Francesca Clementis – *Divorțul perfect*
Sophie Kinsella – *Goana după cumpărături la New York*
Holly Peterson – *Dădacul*
Lauren Henderson – *Margarita cu gheață*
Marisa Mackle – *Un tip la înălțime*
Oksana Robski – *Casual*
Bridie Clark – *Pentru că-și permite*
Lauren Henderson – *Rochia neagră de latex*
Sue Margolis – *Gucci Gucci Coo*
Marian Keyes – *Sushi pentru începători*
Emma McLaughlin, Nicola Kraus – *Jurnalul unei dădace*
Lauren Henderson – *Femeie. Albă. Moartă*
Marian Keyes – *E cineva acolo?*

Lucy Cavendish – *Femeia invizibilă*
Sophie Kinsella – *La cumpărături cu bebe*
Jane Moore – *Clubul soțiilor nr. 2*
Wendy Holden – *Nevestele din Bath*
Lauren Henderson – *Prea multe blonde*
Jane Green – *Jemima J.*
Catherine Alliott – *Trei într-un pat*
Wendy Holden – *Școală pentru soți*
Jane Green – *Eu și soacră-mea*
Sophie Kinsella – *Îți amintești de mine?*
Jane Green – *Babyville*
Jane Fallon – *Cum să scap de Matthew*
Beth Harbison – *Clubul dependentelor de pantofi*
Dorothy Koomson – *Fetița prietenei mele*
Catherine Alliott – *Nu-s genul ăsta de fată!*
Lauren Weisberger – *Pe urmele lui Harry Winston*
Jane Green – *A doua șansă*
Jennifer Weiner – *Super-tare la pat*
Jennifer Weiner – *Anumite fete*
Marian Keyes – *Un tip mortal*
Julia Llewellyn – *Amy pleacă în luna de miere*
Beth Harbison – *Secretele unei dependente de pantofi*
Cathy Kelly – *Pentru totdeauna*
Jane Fallon – *Ți-am plătit-o!*
Sophie Kinsella – *Fata fantomă*
Jane Green – *Casa de pe plajă*
Jennifer Weiner – *Eu cu sora mea mai mică*
Katie Fforde – *Se poartă nunțile*
Rajaa al-Sanea – *Fetele din Riad*
Catherine Alliott – *Viața secretă a lui Evie Hamilton*

în pregătire:

Cathy Kelly – *Cineva ca tine*

www.polirom.ro

Redactor : Ioana Oprica

Coperta : Carmen Parii

Tehnoredactor : Daniel Scurtu

Bun de tipar : aprilie 2010. Apărut : 2010

**Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. BOX 266
700506, Iași, Tel. & Fax : (0232) 21.41.00 ; (0232) 21.41.11 ;
(0232) 21.74.40 (difuzare) ; E-mail : office@polirom.ro
București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33,
O.P. 37 • P.O. BOX 1-728, 030174
Tel. : (021) 313.89.78 ; E-mail : office.bucuresti@polirom.ro**

**Tiparul executat la S.C. LUMINA TIPO S.R.L.
Str. Luigi Galvani nr. 20 bis, sect. 2, București
Tel./Fax : 211.32.60, 212.29.27, E-mail : office@luminatipo.com**

**Contravaloarea timbrului literar se depune în contul
Uniunii Scriitorilor din România
Nr. RO44RNCB5101000001710001 BCR UNIREA**